Atis mens mea dubia ē mi
a Bernarde si hodie cū apud
senas vrbē nostrā grauissi-
mus pbus habitus sim plus
q̃ forte etati cōgruit cōmentariolum
hunc meū exiguū satis ad te iscribere
liceat. Jn pmis eni multū magnifacere
video; q̃ longe mioza i ingenio tuo sunt
adeo vt fastidiri hēas poti⁹ q̃ oblectari. Uez audeo vt postea q̃ oli inter au
ditores nostros te pcipuū delegeri ob
ingenij tui pstantiā nunq̃ memini labo-
res nostros abscondere: ita mō ⁊ si iep-
tias noueris suscipe libētius. Neq̃ ide
admirari debes si postea q̃ scripsimus
phica dubia: aut phie fragmēta poti⁹
nunc retroꝛsuꝛ ire videar ad dialetice
elta: qm̃ cū ad pleraq̃ italie gymnasia
gressus agerē nōnullos isollentes no-
ui q̃ tantū arrogātie arbitrati sūt: vt p
ruperint magis q̃ honestati cōueniret
vrbis nostre senaꝛ sacraꝛ artiū studia
penitus adulterina magis q̃ legitima
hēri: adeo vt e senis ois euolauerit dia
letica. Mihi trī nō vice vna cōtigit vt
cū tot ⁊ tanta de eis pfiterent quasdā
dialetice difficultates eis porrigerem
enodationē ipsaꝛ expectans: vbi mihi
crede nisi aliter offuissent fortasse meli
us enodassent: inde fit vt me cōmenta
turū pararē q̃ in Strodi tractatulo de
cōsequeutijs dicunt: h̄ eni agere libē-
ter istitui: tū pp rem ipam q̃ vtilitatis ñ
pue est: psepe eni genitor Johānes q ñ
minus duce dialetica ac phia q̃ expiē
tia i medēdis hoibus pfecit solit⁹ erat
Hesberū ⁊ Stroduꝛ piter pponere ac
ortari cūctos dialetice discipulos quā
tūcunq̃ eruditi essent his se tueri pnci
pibus. Tū volui: qꝛ i nōnullis argumē-
tandi regulis pbationes truncate me-
mini q̃s pfectas faciā. Nouas proinde
determinationes p ingenioli mei ibe
cillitate adducā q̃bus a modernis expo
sitoꝛibus discrepare nixus sum. Tam̃
multo libētius h̄ opus suscepi vt sināt
vrbis nre studijs detrahere q̃ ni sinant
maledicere: maledicat eis: deo q̃ duce
ecce qd pollicitus sū aggredi decet.

c Onseq̃ntia est illatio
ōnitis ex antecedente
¶ Pro huius cōmen
tario li exordio q̃ttu-
oꝛ tangemus. ¶ Pri-
mū q̃ libelli intentio.
Secōz ordo ipi⁹. Tertiū vtilitas. Quar
tū diuisio eius i ptes. ¶ Quantū ad pri
mū dico Rodulphū Strodū logicoꝛ
oium auctoꝛē grauissimū i h̄ suo tracta
tu q̃ ē pars sue logice: itendere q̃ plu-
res nobis regulas argumētandi notas
facere: q̃bus itellectus noster recte ex
vno; i alteꝛ discurrerē valeat ne dece
ptionē i currat. vt plerique ex antiqs añ
Aristotelē ex dialetice ignorantia pci-
pue ptis huius i errores mānifestissimos
inciderunt vt p nālium cōmento. lxxi⁹
colligit. ¶ Ad 2ᵐ dico libellū hūc eē cō
munissimaz partē libri poꝛ aut ad ipm
isagorgicon. ⁊ p ōnis imediate postponi
debere ad libruz piermenias ⁊ añponi
ad librū topicoꝛ elencoꝛ ⁊ posteriorū
pz hic ordo qꝛ de ⁊ hic tanq̃ de subiec-
to agit q̃ cōmunioꝛ ē oi specie argum̃
tatiōis seu si⁽mo⁾ simpliciter de q̃ agit i li
broꝛ poꝛ. ¶ Ad 3ᵐ pz qd dicendū sic. n.
ois dialetice vtilitas ñ pua ē cū ipa ad
oiuz methodoꝛ pncipia viā hēat pmo
thopicoꝛ ⁊ ars oibus cōis p phicorum
Cōmen. 8°. moduscq̃ sciendi scientiarū
oium p metha⁽ce⁾ textu ⁊ cōmento. .15°. si
qs. i. hāc ignauerit ipossibile erit alias
adipisci disciplinas qm̃ ei accidit vt de
q̃dā medico scribit cōmentatoꝛ allega
to; cōmento qui nō ispecto li°. ad ifirmū
accessit eicq̃ pharmacum exhibuit ⁊
cum domū rediret librūq̃ inspiceret

a ⁊

iterũq; infirmũ visitasset inuenit q; pie
rat igrata eni dialetica nõ acquirit hãc
neq; hãc eodẽ cõmẽto ita g̃ z libelli hu
ius digna satis erit vtilitas. cõis. n. hic
error ẽ assentire male forme vl' ⁊c ⁊bi
eã integrã z validã eẽ putam⁹ neq; pi
de abijciẽdus ẽ libellus iste vt sophisti
cus z deceptor⁹ nec ãplexandus vt so
phistice fl'a cõcludam⁹. hos. n. sophistas
despicit cõmẽtator p̃ celi cõmẽto. 75°
hor. n. inquit ẽ destruere p̃ncipia z de
struere sapiam. ¶ Ad quartũ dr̃. libel
lũ hũc diuidi i ptes duas i p̃ma ponun
tur regule gnãles. z^a ibi. Modi autez
spãles p̃ma i duas qz p̃ oñaz diffinit pa
riter diuidit z^o ibi. Mõ ãt arguẽdi po
nit regulas dictas.

Onsequentia g̃ sic diffinit q;
c ẽ illatio vl' ppõ illatiua oñtis
ex añcedẽte vt tu es hõ g̃ tu es
aial qd ẽ oñs p intellectũ iferr̃ ex ß añce
dente. s. tu es hõ. ¶ Et si q̃rit̃ que via
vl'r cognoscit̃ añs aut oñs dr̃ q; qñq;
cõmittit̃ o^a p intellectũ iferẽtẽ oñs me
diãte nõ rõnis q̃ ẽ li igit̃ z qñq; mediã
te nõ oditionis si. Sit g̃ p̃ma regl'a añs
ẽ tota ppõ q̃ añcedit totã notã rõnis.
Cõsequẽs ⁊o tota ppõ q̃ notã subsegt̃
Scda regula ppõ q̃ imediate segt̃ ad
notã oditionis si dr̃ añs z altera siue se
gt̃ siue añcedat dr̃ oñs vt tu es aial si
tu es hõ oñs ẽ li tu es aial z añs li tu es
hõ. Ex qbus sequit̃ q; lz i ista nisi tu es
aial tu ñ es hõ cõmittat̃ o^a li nisi tñ ñ est
nõ o^a sz li si in ea inclusũ nec añs ẽ li tu
es aial sz li tu ñ es aial qd lz ñ sit explici
tũ ẽ tñ inclusũ qz li nisi dic quãtũ li si nõ
i hac. n. ppõne nihil ẽ chimera s'biectũ
ñ ẽ li nihil sz li ens i eo iclusũ q̃re docet
i assignãdo añs aut oñs explicare si qd
inclusũ ẽ. ¶ Et qz aliqd oñs. Non solũ
sufficit scire qd sit oña sz p diuisionẽ ap
paret descendere i spãles oñas ẽ. n. ß
nãm cõia p̃us dicere postea autẽ circa
vnũqd; ppa specularipõ nãliũ textu
z cõmento. 57° ide docuit oñaz diuidi
sit g̃ p̃ma diuisio. ¶ Cõsequẽtia ãz q̃daz
ẽ bona aut q̃ valet q̃dã mala seu q̃ nõ
valet segt̃. n. diuisio ista ex ⁊c diffinitio
ne qm̃ si o^a ẽ illatio eit̃. Ergo si qs debi
te iferret oñs ex añte tũc fiet bona o^a
z si idebite tẽ fiet o^a mala. Cõsequẽtia
bona ẽ illa cui⁹ ñ põt eẽ ita sicut adeq̃te
significat̃ per añs nisi sit ista sic adeq̃te
significat̃ p suũ oñs. Cõsequẽtia mala
ẽ illa cui⁹ põt eẽ ita sicut adeq̃te signifi
cat̃ p añs lz ñ sit ita sicut adeq̃te signifi
cat̃ p oñs sic ẽ ista tu es hõ igit̃ tu sedes
Cõsequẽtia bona. ¶ Scda diuisio oña
rũ bonaz alia bona de forma alia bõa
de mã. Cõsequentia bona de forma ẽ
illa cui⁹ sic adequate significat̃ p añs i
telligit̃ tũc ẽt sic adequate significat̃ p
oñs suũ itelligit̃ vt tu es hõ g̃ tu es aial
patet qz si qs itelligit te eẽ hoiem itelli
git te eẽ aial ex q̃ patet verũ eẽ qd cõi
ter dr̃. s. q; in bona oña de forma oñs ẽ
de intellectu formali añcedentis. Con
sequentia bona de mã quã dicimus bo
nã z materialem dr̃ cuius oñs nõ ẽ de
intellectu formali añcedentis seruatis
tñ oditionibus oñe bone qd dicit̃ quia
ois oña mala eẽt bona z mãlis tantum
cũ in illa nõ sit oñs de intellectu forma
li añtis pz ex ß hec. n. ẽ bona z mãl' tñ
s. hõ ẽ lapis ergo baculus stat in angu
lo stat enim intelligere bominẽ eẽ lapi
dẽ absq; ß q; intelligat̃ baculũ stare in
angulo z cũ hoc ẽ bona oña. Jaz patet
Rodulphus Astrodus ex descriptiõi
bus habitis infert q; omnis oña bona z
formalis ẽ bona z materialis sed nõ eõ
patet hoc qz oña bona ꝗbitur p specia
les modos ad oñam bonam formalẽ z
materialẽ tñ omne aũt qd ꝗbitur ẽ ma
teriale qz omnis bona o^a z formalis est
bona z materialis z nõ ecõtra quia nõ
omnis bona est bona z formalis. o^a eni

bona ⁊ bona ⁊ materialis cõuertuntur
ona tñ bona ⁊ materialis tñ ꝯ distigui
tur ona bone ⁊ formali aliter diuisio ñ
fuisset bona dr̃.n. bona ⁊ mr̃ialis tñ qz
excludit formalẽ q̃liter nõ facit mr̃ial'
Solitus enim ẽ phũs dicere in p̃dica/
mento q̃litatis q oĩs habitus ẽ disposi
tio vbi p̃us habitũ ⁊ disponẽ spẽs aut
modos distinctos asserit qz solũ dispõ
tñ vt habitũ excludit ꝯ distinguit ha/
bitui ⁊ dispõ absolute diuidit in habitũ
⁊ disponem tñ. ¶ Cõtra p̃dicta argui/
tur ⁊ p̃mo ꝯ descriptionẽ one bone ga
istius male one deus ẽ ergo aliq̃ ꝓpoſi
tio ẽ nõ põt eẽ ita sicut adequate signi/
ficat p añs ⁊ nõ eẽ ita sicut adequate si
gnificat p ons g̃ assumptũ ꝓbo qz si p̃t
ponat inesse. ſ. q ita sit sicut adequate
significat p añs tẽ. g̃ aliqua ꝓpositio ẽ
⁊ nõ ita sicut adequate significat p ons
ſ. q aliqua ꝓpositio ẽ ergo nulla ꝓpõ
est qõ ꝯdictionem iplicat. ¶ Scõdo ar/
guit ꝯ descriptõnẽ one bone de forma
sic nec vbi hax oñax ons ẽ de intellectu
añtis. ſ. tu es hõ ergo tu nõ es lapis hõ
currit ergo risibile currit cũ stet intelli/
gere eax añtia nõ intellectis ontibus.
¶ Ad p'm declaremus in p̃mis mentem
descriptionis o bone. Scõdo ad ar'm rñ
deamus. Pro notificatõe ergo p̃mi p/
mittit p̃mo q significare vex aut flm
altero duox modox ꝯtingere põt aut
p modũ cõplexi aut p modũ incõplexi
Illud enim significat vex aut falsũ per
modũ oplexi qñ significare illi' toti' re
sultat imediate ex significatiõib' oium
suox terminox ⁊ onexione ipox scõm
quẽ modum significat ista ꝓpõ ẽ ens.
Illud aũt significat vex aut falsũ per
modũ incõplexi qñ ipm taliter signifi/
cat q significatio ipius nõ resultat mõ
dicto ⁊ p̃m hunc modũ li verum ⁊ li a si
gnificat vex dato q li a significet deũ
eẽ nullũ. n. box significat p modũ ople
xi cũ nullũ bẽat ꝓtes aut terminos ex
quox significatõe resultet significatio
sua. ¶ Scõdo p̃mittit q si aliqd ẽ ꝓpio
illud significat p modũ oplexi: pz qz si
possibile eẽt aliqd eẽ propõnẽ ⁊ illud si
significare vex aut falsũ per modũ cõ
plexi hoc maxie videret de li vex ⁊ de
li a: sed hoc nõ cuz sit falsũ ⁊ ipossibile: ⁊
posito q ista inscriptio. ſ. deus ẽ deus si
gnificaret montẽ aureũ eẽ significanti
bus subiecto ⁊ p̃dicato deũ sicut nunc
significant ipa nõ eẽt propõ alioqn pro
positio eẽt falsa in q̃ idem p̃dicatur õ se
ipo vbi subiecto correspondet aliquid
in rerũ nã vñ in tali casu illud scriptum
se bz loco vni' characteris quẽadmo/
dũ ontingit apud cipharicantes instituen
tes q figura gladii iportet ducẽ deua/
stasse opidũ: ⁊ q characteri modũ tibie
eq iportet oflictũ magnũ eax ⁊ sil'ia bis
Tertõ premittit iuxta doctrinã Stro
di paulo iferius capitullo illo. Modi
igitur arguẽdi q per li ita eẽ posituz in
descriptione one bone intelligit signi/
catũ adequatũ propõnis vt añtis siue
sit affirmatiuũ siue negatiuũ: ⁊ p nõ eẽ
ita significatũ cõtradictoriũ talis pro/
positionis vt ontis siue ẽt sit affirmati/
uũ. siue negatiuum. Quarto p̃mitto q
oĩs ona sit propõ iuxta mentẽ magistri
hoc tñ non longe iferius patebit. ¶ Ex
p̃mo p̃misso concluditur q significare
verũ aut falsũ per modũ complexi ⁊ si
gnificaret p̃cise iuxta opositionẽ suox
terminox ouertuntur. Et ⁊ sequit in
possibile eẽ aliquaz propositionẽ ⁊ per
ons aliquaz onam significare aliter q̃z
iuxta cõpositionẽ suox terminox cũ q̃
tñ stat vt aliqd significet verũ aut flm
per modũ cõplexi ⁊ nõ sit propõ: pz de
hoc disiuncto a vel b dato q li a signifi
cet te eẽ ⁊ li b significet te nõ eẽ ipm. n.
nõ ẽ propositio: qz nõ hypotetica cum
nullã contineat cathegoricam; nec est

cathegorica vt liquet. ¶ Ex 3° infertur
q̃ in descriptione ꝛ̃ bone li eē ita sicut
adeq̃te significat̃ per añs: aut li non eē
ita ꝛc. sumunt̃ mãliter: vbi gr̃a i ista p̃
põne. s. ita ē sicut p istam ꝓpõnem nihil
est adeq̃te significat̃ põt iumi li ita esse
ꝛc. mãliter ꝛ põt sumi formaliter. mãli
ter sumẽdo ē sensus q̃ nihil ē. Forma
liter vo ē sensus iste. s. q̃ est veritas ista
nihil ē significata adeq̃te per istã ꝓpõ
nem nihil ē que actualiter existit ¶ Ex
quo colligitur Haetanũ ꝓ Paulũ pgu.
pariter ꝛ alios plerosq̃ logicos errasse
satis volentes descriptionē ꝛ̃ bone h̃
eē datã de ꝛña bona non absolute: sz
significante iuxta ꝛpositionē suoꝝ t̃mi
noꝝ: qm̃ aliqua ē ꝛ̃ bona vt dicunt nõ
significans iuxta ꝛpositionē suoꝝ t̃mi
noꝝ cuius añs ē verũ ꝛ ꝛñs fl'm: ꝛ sic ñ
ꝛpetit ei descriptio data hic. ¶ In pri
mis. n. errant i ponendo ꝛñam bonam
aliquã eē non significantē iuxta ꝛposi
tionē suoꝝ terminoꝝ. Scõo qꝛ tē aliq̃
eē ꝛña que nec eēt bona nec mala: qõ
vr̃ absurdũ ꝛ ꝛ̃ Strodũ in p̃mis descri
bentē ꝛñam i se: ꝛ postea diuidentē eaz
in bonã ꝛ malã p̃ immediata: vt p debite
ꝛ idebite inferri ꝛñs ex añte: sed q̃ illõ
sequat̃: pz de ꝛña quã dicunt eē bonã
cuius añs ē verũ ꝛ ꝛñs fl'm. Nis p̃mis
sis dicemus intellectũ descriptiõis eē
hunc. s. ꝛña bona ē ꝛña sic significans
adequate cuius ñ põt eē ita sicut adeq̃
te significat̃ p añs: ꝛ nõ esse ita sic̃ ade
quate significatur p suũ ꝛñs: vbi li non
põt determinet totã copulatiuã q̃ seq
tur. Dicit̃ p̃ loco sic adeq̃te significans
vt p illud intelligat̃: ipam determinari
ad aliqõ̃ significatũ resultans ex añte
ꝛ ꝛñte cũ nota rõnis: q̃ significata añt]
ꝛ ꝛñtis eadẽ itelligi debẽt p li ita eē ad
modũ expressũ: vbi gr̃a de articulãdo
descriptionē ad aliquã particularē cõ
sequentiã dicem° sic ista ꝛ̃. s. tu es hõ g̃
tu es aial ē ꝛ̃ significans sic adeq̃te. s.
tu es hõ g̃ tu es aial: ꝛ ñ põt eē q̃ sis hõ
ꝛ nõ sis aial: ex quo cõcludimus ipsam
eē bonã. Siliter in descriptiõe ꝛñe ma
le dearticulando eã ad hanc q̃ sit a. s. tu
es hõ ergo tu sedes. Dicemus sic a ꝛña
ē ꝛ̃ significans sic adequate. s. q̃ tu es
hõ g̃ tu sedes. ꝛ potest eē ita q̃ tu es hõ
ꝛ tu nõ sedes: ex q̃ concludit̃ hãc eē ma
lã. ¶ Nũc supest rñdere ad arm̃ p̃ncipa
le dicens ꝛñam ibi factã eē malã: qꝛ est
ꝛña significans adeq̃te q̃ deus ē g̃ ali
qua ꝓpõ ē: ꝛ põt eē ita q̃ deus est ꝛ mul
la ꝓpõ sit ergo. Ex his sequit̃ p̃mo hãc
ꝛñam nõ valere a ꝛña est bona signifi
cãs p̃cise p̃marie iuxta ꝛpositionē suo
rũ terminorũ sic ꝛc. ergo si ita ē sic̃ ade
quate significat̃ p añs a ita est sicut si
gnificat̃ p ꝛñs eiusdẽ loquẽdo de li ita
eē Soꝛ. pz qꝛ añs ē possibile ꝛ ꝛñs ē cõ
ditionalis ipossibilis: ꝛ sil'r ex eodem as
sumpto nõ sequit̃ ergo nõ põt eē ita si
cut significat̃ p añs nisi ꝛc: qm̃ talis de
sensu cõposito ifert dictã gr̃a materie
si nõ g̃ forma. ¶ Sequit̃ 2° hanc ꝛñaz
non tenere si ita ē sicut significatur per
añs a ꝛ̃ ita ē sicut significat̃ p ꝛsequẽs
eiusdẽ: sed p eius añs significat̃ q̃ de°
ē ꝛ per eius ꝛñs q̃ aliqua ꝓpõ ē ergo si
deus ē aliqua ꝓpositio ē: pz qꝛ añs est
possibile ꝛ ꝛñs ipossibile loquendo de
li ita eē vt iportat hanc rẽ verã signifi
catã formaliter. ¶ Ad 2m̃ sunt duo mo
di dicendi. Primus ē quẽ Haetanus i
sequitur dicendo Strodũ intellexisse
per ꝛñs esse de intellectu añtis qñ ñ ē
imaginabile oppositũ ꝛñtis stare cum
añte absq̃ ꝛtradictione: ꝛ qꝛ vt inquit
qñq̃ in ꝛ̃ modus arguendi ē talis q̃ te
net in oi materia rõne cuius ꝛña ē sim
pliciter bona de forma vt cuz arguit a
ꝛuertibili ad ꝛuertibile: qñq̃ vero nõ
tenet in oi materia vt sic arguendo tm̃
pater est g̃ non tm̃ pater ē: eo q̃ ex rela

tiuoꝝ materiã non valet talis modus quantũcũq; sit formalis ꝗz qd iõ Stro dus oñam simpliciter bonaz de forma descripsit. Ex qbus soluit ad argumẽ ta dicendo vtrobiq; oñs eẽ de intellectu añtis ad modũ expressum. Ista ꝗo tu es ⁊ tu nõ es ḡ baculus stat in angulo: ẽ formalis ꝗm qd vt ex dictis liquet ¶ Iste modus vr̃ ex toto deficere: ĩ primis ꝛtradicit sibi: qz eo dato seqt̃ oñaz datã in terminis relatiuis eẽ bonã simpliciter de forma cũ oñs sit de intellectu añtis vt liquet eo q; añs ĩplicat cõtradictionẽ. ¶ Scõo arguit istã esse õ forma: tu es ⁊ tu nõ es ḡ baculus stat ĩ angulo: tũ qz oñs est de intellectu antecedẽtis ad modũ suũ: tũ qz ipe tenet vigorẽ modi arguendi a p̃ ad vltimũ consequẽtijs optimis oibus simpliciter de forma existentibus ac medijs nõ variatis ḡ ipsa ẽ bona de forma simplicit̃ tenet oña: qz arguere a p̃ ad vltimũ tz in oi materia: ipamq; sic deduco: tu es ⁊ tu nõ es ergo tu es vel baculus stat in angulo: ⁊ tu nõ es tenendo oñs copulatiue: tũc. n. quelibet eius ps tã p̃ma q̃ ẽ disiunctiua q̃ z ª q̃ ẽ simpliciter cathegorica seqt̃ de forma sp ĩtelligẽdo simpliciter hic ⁊ infra ex ipo añte: tẽ vltra tu es vel baculus stat ĩ angulo ⁊ tu nõ es ḡ baculus stat ĩ angulo. tenet oña a disiunctiua cũ destructione vni ª partis sup alterã partẽ ergo de p̃mo ad vltimũ de forma sequit̃ oñs dictũ de p̃mo añte. ¶ Tertio deficit qz a conuertibili ad cõuertibile nõ sp valet arm̃ de for ª vt corpus qõ ẽ substantia ẽ ergo corp ª qõ ẽ quantitas est hõ est ḡ risibile ẽ cuz opposita oñtiũ absq; ꝛtradictiõe stent cũ añtibus. ¶ Quarto deficit in hoc q; dicit oñam eẽ simpliciter bonã de for ª cuius modus arguendi tz ĩ oi materia cũ õrium apparet de oñtijs habitis a conuertibili ad conuertibile. ¶ Scõus mod ª ẽ Pauli pgu. di. descriptionẽ debere ĩtellligi ĩ sensu diuiso vt in lr̃a iacet ⁊ in argumẽto facto: q; si te eẽ hoiem intelligit̃ te nõ eẽ lapidẽ intelligit̃ qõ ꝗ fundamento declarat qz id qõ adequate significat̃ p añs in oña bona de forma ẽ id qõ adequate significat̃ p oñs tunc syllo° expositoꝛio sic arguit̃ hoc intelligitur demonstrando te eẽ hoiem ⁊ hoc ẽ te nõ eẽ lapidem ergo te non eẽ lapidẽ intelligit̃ ⁊ sic in singulis bonis õ forma iductiue patet. Ex quo cõcludit q; qz syllogismus talis expositoꝛius nullo mõ cõpetere vr̃ vere in alijs oñtijs bonis nõ de forma ideo vbi eũ applicare nõ poterimus o ª talis nõ erit bona de forma. Iterũ hunc modũ dicẽdi puto deficere p̃mo quantuz ad intellectum quẽ dat qm̃ tunc hec oña fo:et bona õ forma tu non es ergo tu es qz si sicut p añs intelligit̃ ita ⁊ per oñs intelligitur eo q; affirmatio ẽ poꝛ quo ad itellectũ sua negatione vt in fine scõi elencoꝛũ colligit̃ vbi dicit pb̃us q; i non facere ĩtelligit̃ facere ⁊ i fine p̃mi de aia rectũ ẽ iudex sui ⁊ obliq nõ. n. vr̃ possibile vt negem ª te eẽ nisi ĩtelligam ª sup qõ cadit negatio. negatõ aũt negat ĩ ppõne id qõ affirmabat̃ q̃re ⁊c. nec valet dicere q; p ĩtelligere ĩtelligit̃ assẽtire gatẽ hec eẽt bona de for ª. Adã fuit ḡ õ q̃libet dr̃ eẽ vel nõ eẽ qõ ẽ flm apud euz cũ nullus bon ª modus formalis arguendi eẽ videat̃ ⁊ o ª pbat̃ qz oñs ẽ primũ p̃ncipiũ ⁊ maximũ quod necesse ẽ quẽlibet docẽdũ habere p̃mo posteriorũ ⁊ ẽ locus ianue in domo quẽ nullus ignoꝛat z° sapientie cõmẽto p̃mo qz nõ possumus alicui assentire nisi ipi assentiamus. ¶ Scõo ex eo sequit̃ hãc esse de for ª tu es ⁊ tu nõ es ḡ baculus stat ĩ angulo oñs õ oẽs ⁊ o ª pbat̃ qz ista baculus stat in angulo seqt̃ vigore discursus primi ad vltimum ex hac copulati-

a 4

ua tu es ⁊ tu nõ es: vbi oẽs ꝯñe sũt bo-
ne de forma vt supra ⁊ p ꝯñs si añs pri
mũ intelligit ꝯñs vltimũ intelligitur ⁊
sic erit de forma. ¶ Tertio peccat i fũ-
dameto: qr tunc hec nõ foret de forma
pater ẽ ḡ filius ẽ: qr prem eẽ nõ ẽ filius
eẽ. ¶ Quarto qr tc sequeret hãc ꝯñam
nõ eẽ de forma hõ ẽ ergo aia ẽ: ꝯñs fal
sũ vt ifra latius ondemus: ⁊ ꝯña ꝓbat
qr põt eẽ q̃ hoiem eẽ intelligat ⁊ ñ ani
mã eẽ intelligat vt liqt. ¶ Dicenduz ẽ
ergo q̃ aliqd eẽ de intellectu alicuius
q̃drupliciter ꝯtingere põt. Primo qr i-
telligere b pſupponit itelligere a vt a
eẽ de intellectu b. ⁊ sic totũ eẽntiale vt
hõ dr de intellectu partiũ. ſ. mãe ⁊ aie
vt ꝑmo phicorum textu ⁊ cõmento 5°
colligit. Scõo qr a predicat i ꝑmo mo
do dicendi per se de b. rõnale eni ⁊ aial
sũt de intellectu hois lz posterius eo in
telligant ⁊ hi duo modi deseruiunt in
cõplexis seu simplicib⁹. Tertio cum i-
possibile sit imaginari b eẽ seu significa
tũ eius ⁊ nõ eẽ a seu significatũ ei⁹ abſz
iplicatione ꝯdictionis resultantis solũ
ex vno vt ex b vel a ꝓpõne manẽtibus
suis ꝑmarijs significatioibus vt hic ⁊
infra ꝑsupponendũ ẽ. Quarto cũ non
sit possibile imaginari b vl ei⁹ significa
tũ ⁊ nõ eẽ a vel eius significatũ abſq; i-
plicatõe ꝯtradictionis resultãtis ex am
bab⁹ simul vt ex b ⁊ opposito a ⁊ meru
it a dici de intellectu b eo q̃ sicut aia ẽ
de itellectu hois: lz possit eẽ q̃ itelligã
vel intellexeri hoiem abſq; hoc q̃ itel-
ligã vel intellexeri aiam ita q̃ nõ dici-
tur de intellectu eius nisi qõ ꝯtradictõ
nẽ iplicat hoiem eẽ ⁊ nõ eẽ aiam q̃ con-
tradictio resultat ex his duob⁹. ſ. q̃ hõ
sit ⁊ non sit aia: sic ⁊ a non minus ꝓp-
ter eandẽ causam dicitur esse de intel-
lectu b. Rodulphus ergo bene diffinit
ꝯñam bonam de forma per hoc q̃ dic
ꝯseqns eẽ de intellectu formali añtis.
Quarto modo ⁊ per hunc modũ com-
perti sũt formales modi arguendi sim-
pliciter boni de forma. vnde hec ꝯña ẽ
bona de forma homo ẽ ergo aia ẽ: vbi
Haetanus nõ hẽret viã ad hoc oñden-
dũ: cũ nullus formalis modus arguen
di q̃ teneat in oi mã exp̃ſſus ab auctori
bus hic eẽ videat. ¶ Et p hoc pz solu-
tio ad arm qr equocat de eẽ de intellec
tu alicui⁹ cũ ꝑmũ modũ accipiat ⁊ non
quartũ. Bona tñ eẽt ingsitio an ista hõ
currit ḡ risibile currit sit bona de for⁹:
lz hec hõ ẽ ḡ risibile ẽ nõ sit bona de for
ma spectaret tñ materia hec ad alterũ
artificẽ vñ omitto hũc: tñ quartum mo
dũ voluit Strodus cũ dixit in sensu ꝯ-
posito põt. n. intelligi hoiem eẽ lapidez
abſq; hoc q̃ intelligã vel intelligat ba
culũ stare i angulo: cũ nulla ꝯtradictio
includat in hac copulatiua hõ ẽ lapis
⁊ nullus baculus stat i angulo: nisi me-
rito ꝑme ptis ⁊ ñ solũ ãbaꝫ sil. Et si ro-
dulphus i lra p̃ loco dixerit diffiniendo
ꝯñam de forma eẽ illã cui⁹ si sic adeq̃te
significat p añs intelligit ⁊c. illud dz i-
telligi. ſ. q̃ ꝯñs sit de intellectu antece-
dẽtis mõ iã dicto: q̃re iam cedit difficul
tas quã Paul⁹ pgu. aduertere vr: an
ſ. i sensu ꝯposito vl diuiso itelligi debe
at dicta descriptio. ¶ Ex ista via seqt p̃
mo aliqd seq de for⁹ ad ꝯñs alicui⁹ bo-
ne ꝯc. de for⁹ ⁊ nõ ad añs eiusdẽ ⁊ eẽ de
itellectu b ⁊ b de itellectu a ⁊ tc ñ eẽ de
itellectu a loquẽdo de eẽ de itellectu
b q̃rto mõ pz de hoc ꝯñte qõ sit bac ul⁹
stat i angulo qõ deducebat de p̃ ad vl
timũ: sicut ꝯtra Haetanũ supra patuit
ita q̃ sequebat de for⁹ ex b ꝯñte q̃ sit
b. ſ. tu es vl baculus stat i angulo ⁊ tu
nõ es ⁊ b sequebat de for⁹ ex hoc añte
tu es ⁊ tu ñ es qõ sit a ex qb⁹ pz corre m
Sequitur z° q̃ aliquid seqt de forma
ex vno ꝯuertibiliũ qõ non seqt ex alte
ro intelligendo per conuertibilia ea q̃

mutuo se inferũt. de forma ꝓbat quia
ista bacul⁹ stat in angulo seqũt ō forma
ex copulotiua facta ex a ⁊ b. ⁊ nō seqũt
de forma ex copulatiua que ē a g̃ cor⁹
ver ⁊ tz ꝛna qr copulat ua q̃ ē a ⁊ copu
latia fcā ex a ⁊ b cōuertũt. qd̄ sic oñdit
oē añs ex q̃ seqũt de for⁹ vnũ ꝛ̄ñs ꝛuer
tit cũ copulatiua fcā ex illo añte ex ta
li ꝛñte. sed ex copulatiua q̃ ē a seqũt de
forma copulatiua q̃ ē b g̃ copulatia q̃ ē
a cōuertit cũ copulatiua fcā ex a ⁊ b tz
ꝛna cũ minori ex bitis. ⁊ minor oñditur
qr tale añs ⁊ co⁹ fcā ex tali añte ⁊ ꝛñte
mutuo se inferũt de forma g̃ ꝛuertũt.
pz ꝛna. ⁊ assũptũ liquet inductiue vbi
grā ex ista tu es hō seqũt de forma tu es
aial. iō infert de forma q̃ tu es hō ⁊ es
aial ⁊ eō. qr seqũt de forma tu es hō ⁊ tu
es aial ergo tu es homo.

b Ic vtũt dubia. Primũ qd sit
ꝛna. Ad hoc sũt q̃tuor mōi di
cēdi. Prim⁹ est Ferebrie di
centis ꝛñam eē relationē. qr cōsecutio
nē q̃ formalit ꝛñs denoiat seq ex añte
Ex hc seqũt p̄ q̃ nlla ꝛna ē ꝛna mala. ⁊ si
diuidit ꝛ⁹ i bona ⁊ mala. hc ē sic diuidit
equocũ in sua significata. sic hō in ver
⁊ pictũ aut aurũ i ver ⁊ falsũ. ¶ Seqũt
z⁰ q̃ nulla ꝛna ē ꝓpe ꝛcedēda aut ne
ganda. sic nec aliqd incōplexũ relatio
aũt talis ē in cōplexũ. sed bñ cōcedēdũ
ē ipsa eē bona aut mala. ¶ Et si ponat
q̃ iste tu es hō ⁊ tu sedes cōuertat. ⁊ p
ponat ista ꝛna tu es hō g̃ tu sedes ne
get tũc talis ꝓpō rōnalis. sed relatio ⁊
ꝛna mala que ibi cōmittit nũc ꝛcedit
nec negat sed ꝛcedit ipsa eē mala fm
g̃ via hac in nulla obligatiōe cōceditur
ꝛñs uel negat eē bona aut eō qd̄ est ꝛ
coiter obligātes. ¶ Scds mod⁹ ē Ro
dulphi Strodi vt sibi imputat Paul⁹
pgu. volēt ꝛñam eē illationē: qr ē act⁹
q̃ intellectus infert ꝛñs ex añte ⁊ talis
illatio siue actus ē operatio ⁊ intellige
re quodda intellect⁹ sic act⁹ copulatiu⁹
ē intelligere copulatiue. Ego vo non
puto hac extetisse via mgri. p̄ qr paulo
infra dicit Strod⁹ q̃ ꝛna ē ꝓpō rōna
lis. ⁊ q̃ sic aliq cōditionalis ē va cui⁹ tā
añs cū ꝛñs sũt falsa. ita aliq ē ꝛna bona
cui⁹ tā añs cū ꝛna sũt falsa. que oia solũ
ꝓpōni cōpetere videt. Scdo sic mgr i
pbatione z3 re⁶ sic arguit a ꝛna ē intel
lecta g̃ ⁊ ei⁹ ꝛñs tz ingt ipe qr intellect⁹
cōpositorũ p̄supponit intellectũ simpli
ciũ. q. d. a ꝛñs est ꝓpō intellecta g̃ ꝛñs
qd̄ ē eius ps est intellectũ. Ex suppōe
p̄terea z⁰ iz re⁶ ⁊ alijs videt concludi
ꝛñam eē ꝓpōnē ⁊ si in diffiniēdo eā di
xerit eē illationē. Dicit ibi illationē su
mi pro illatiua ꝓpōne soliti eni sũt anti
qui hoc facere vt abstractũ p cōcreto
aut eō sumāt. Porphiri⁹. n. ca⁰ de spē
inquit albũ spēm colōris eē dicimus. ⁊
ꝛmētator z⁰ phicor cōmēto is⁰ inquit
simitas ē nasus curuus. ⁊ phus in ante
p̄dicamētis plerũq̃ qle ⁊ q̃tũ sumit p
abstractis vt Porphiri⁹ supra. Sed ꝛ
hoc arguit querēdo pro q̃ sumit li ꝛna
vtr p propositiōe illatiua aut pro illa
tiōe ⁊ q̃lit ercũq̃ dicat videt descripti
onē eē nugatoriā aut malā qm̄ tũc eēt
sensus q̃ illatio ē propositio illatia aut
q̃ propositio illatiua ē ꝓpō illatiua.
¶ Rndet illa nō eē ꝓpria descriptio
nē sz est determinatio significati. q. d.
magr ꝛna nō fm oē ei⁹ significatũ su
mēda ē a nobis cũ nomē ei⁹ sit equocũ
sz tm̄ illud significatũ accipim⁹ quod ē
ꝓpō illatiua. ¶ Terti⁹ modus ē hodie
satis vsitat⁹ accept⁹ a Joanne vena
tore nō discrepās a Strodo vt puto p
dicta. vi. q̃ ꝛna ē ꝓpō rōnalis p̄mo qr
nihil ē ꝛcedendũ aut negādũ nisi ꝓpō
sz ꝛna ē ꝛcedēda l̄ negāda. g̃. ¶ Scdo
qr phs in p̄mo por in describēbo sylo⁰
ingt sylogism⁹ ē oro rc. ois aũt sylogis
mus ē ꝛna. g̃. rc. ¶ Quart⁹ modus est

Pauli pgu. di. ꝛñam eē respectū de p/
dimēto passionis q̄ ꝛña passiue seq̄t ex
añte. vñ in actu intellect⁹ q illatio dr ē
tria ꝛsiderare. p̄mū ē mot⁹ intētionalis
q ē itelligē illā tē. z⁷ est respect⁹ in p̄nto
actiōis q̄ añs mediāte intellectu infert
ꝛñs. z 3⁷ respect⁹ q̄ passiue infert ꝛñs.
z iste ppe ē ꝛña in p̄nto passiōis. ¶ Ex
gb⁹ seq̄t in intellectu ppe eē ꝛñam ad
ex aūt silitudinarie. q̄libet ista vi arū
verum pmit iuxta diuersa significata
hui⁹ nois ꝛña qd̄ est equocū satis verū
oēs despiciētie sūt cū sig̃tū vi⁹ negle/
xerint. Jō alit dicēdū p cui⁹ doctrina
pono duo documēta. Primū ē q sic sa
nū mltiplicit cōpetē dr plib⁹. qm̄ via
ē sana medicia ē sana. z al sanū 4.º me/
tha. textu z cōmento z.º ita z vitas qm̄
ppō dr va. intellectio vera. relatio va
z res va. Propō. n. va dr qz vex sig̃t z
intellectio va q̄ vere intelligim⁹. z rela
tio vera q̄ vere ꝛfirmat itellect⁹ ad rē
z res va qz sic ē. de q̄ vitate loqt phs i
p̄dicamētis dicēs. ab eo q res ē ul ñ ē
dr̄o va uel falsa dr intelligēs p eē vita
tē z p nō eē falsitatē. vex. n. z eē ꝛuer/
tūt z.º me⁷ textu z cōmēto 4.º qz oē eē
ꝛplexū ē vitas. vbi eni nulla ppō esset
nō min⁹ vitas hec eēt. s. de⁹ ē nec min⁹
vitas eēt. s. si de⁹ ē sba. de⁹ ē ens. ¶ Se
cūdū documētū qñ aliqd cōpetit plur
b⁹ vni p attributionē ad altex. z alteri
absolute veriozi mō cōpetit cui absolu
te ꝛpetit q̄ cui p attributionē pz ex 4.º
me⁷ textu z cōmeto z.º Ueri⁹ eni al sa/
nū dr cū ad ipsū oia sana dicāt. sic vri
na sana dr. qz repsentat sanitatē aialis
z nō eō. ¶ Ex gb⁹ cōcludit q mag aut
ppri ē vitas z ꝛña. q si de⁹ ē sba. de⁹ ē
ens q̄ hec rōnalis de⁹ ē sba. q̄ de⁹ ē ens
ppō. n. talis rōnalis aut ꝛditiōalis non
dr ꝛña nisi qz ita ꝛseq̄t ē pte rei seu vex
ē q si deus est substātia. deus est ens.
¶ Ad dubiū q̄ dr distinguēdo rōe equi
uocationis b⁹ nois ꝛña. Ueri⁹ tñ assu/
mēdo ꝛña ē vitas necessaria significa/
bilis p ppōnē rōnalē uel illatiuā. z p̄m
b nulla ꝛña ē que sit mala. ¶ Sz ō istaz
viā arguit vbi. n. nihil eēt adhuc seq̄re
tur q nihil esset. z si nulla vitas creata
eēt ad deū eē substantiā sequereī deū
eē ens. q̄ ꝛña nō ē talis vitas. ¶ Et cō/
firmat qz talis ꝛña. si simitas est. na sus
ē nō vr eē sba aliq̄ ut pz. nec accns cū
in nullo subiecto eē videat. igit. ¶ Se
cūdo seq̄t q i aliq̄ ꝛña bona nihil ex al/
tero seq̄t. qd̄ vr absurdū. z ꝛña pbat d
ista ꝛña. si hō ē lapis. hō est inaiatū. qm̄
hoiez eē inaiatū cū nihil sit ñ seq̄t ex ali
quo. ¶ Ad p̄mū dico q vbi nihil eēt ad
ipsū nihil sequereī nec esset aliq̄ vitas
lz si nihil eēt nihil eēt. ¶ Ad cōfirmatio
nē dico q ista veritas ē accns mltipli/
catū ad oēz pūctū mūdi. qz vbiq̄z ē scī/
ta ul scibilis. q̄ vbiq̄z ē vitas talis ipa tñ
subiectiue ē in deo nō qd ē p inherētiā
aut informationē sz p p̄ntiā z indistātiā
vñ añ creationē mūdi ifinite erāt veri/
tates in deo. ut mundus est creabilis z
Sortes z Plato. neq̄z ppē b de⁹ ē pō
passiua aut cōposit⁹ cū sit act⁹ puriss/
mus iz.º me⁷ tex. z cōmē. vl.º z oīno im/
mobilis 8.º nāliū tex. z cōmē. 5z.º z quia
ipsū ē p̄mū vex a q̄ oia alia vera esse z
vitatē hñt p eē z vitatē ei⁹ teste. Alue/
roy z.º sapie cōmē. 4.º iō magis in deo
repit seu firmi⁹ q̄ i altera pte mūdi tps
eni ē vbiq̄z 4.º nāliū tex. z cōmē. 95.º sub/
iectio tñ ē mūdo ut ex eodē q̄rto colligi
tur. ¶ Ad z⁷ ꝛcedit ꝛñs neq̄z ipsum ē
absurdū qm̄ nō dr ꝛña qz oporteat ali/
qd seq sz qz ē talis vitas necessaria ad
modū iā exp̄ssū hec tñ mā altissimū ex/
quirit negociū. ¶ Scōm dubiū. vtrū z
ꝛña bēat ōdictoriū. z si hz vtrū illud sit
ꝛña. ¶ Ad b dubiū rñdet Paul⁹ pgu.
dupliciter assignari ōdictoriū ꝛñe. sez
per negationē toti p̄posita z p aduersa

tiuã. q̃re ps affirmatiua dubij ẽ ẋa. vñ
ꝯdictoriũ isti⁹ ꝯñe: tu es hõ g̃ tu es al'as
signat̃ p negationẽ ꝓpositã p quã solũ
negat̃ ꝯña: ⁊ nõ aliq̃ ei⁹ ps: ⁊ ẽ assigna
re altero mõ ꝯdictoriũ: hec. s. põt eẽ q̃
tu nõ sis aial q̃uis sis hõ. neq̃ icõuenit
vni⁹ duo fore ꝯdictoria sicut ⁊ vni⁹ dis
iũctiue p negationẽ ꝓpositã: ⁊ alr̃o mõ
p copulatiuã factã ex ptib⁹ ꝯdicentib⁹
ptib⁹ disiũctiue ẽ assignare ꝯdictoriũ.
Istã viã visus ẽ sentire plꝰ dicens: q̃
qcqd ꝯtingit affirmare ꝯtingit negare
ut pz ꝑmo piermenias: sz ꝯña affirmat̃
g̃ ipsa negat̃ affirmatio autẽ ⁊ negatio
opponũt̃ ꝯdictorie eodẽ li⁹ g̃ ꝯña habz
ꝯdictoriũ. ¶ Ista rñsio ẽ ambigua p̃ qz
cũ ꝓponit̃ negatio tali ꝯñe ipsa non est
ꝓpõ: qz nõ cõditionalis aut rõnalis cũ
p eã venotet̃ tolli illatio. neq̃ aliq̃ ex
ypotheticis. g̃. ¶ Scõo. qz tũc hꝛet ne
gare duo ꝯdictoria. ꝓbat̃ ꝯña. vbi enĩ
ponat̃ q̃ nihil nec aliq̃liter fuerit fore
aut eẽt nec eẽ possit: ⁊ ꝓponat̃ ista ꝯña
tu es hõ: g̃ tu sedes: hꝛet negare ac ei⁹
ꝯdictoriũ. s. põt esse q̃ nõ sedeas q̃uis
sis hõ cũ repugnat posito neq̃ hãc viã
sensit plꝰ cũ nulla ypothetica sit affir
tiua. ¶ Dicẽdũ ẽ g̃: q̃ qz affirmatio ẽ ali
cui⁹ de aliq̃ ⁊ negatio alicui⁹ ab aliq̃ p̃
prioꝫ qõ in nulla ypothetica contingit
iõ nulla ꝯña ẽ affirmatiua neq̃ ipsi⁹ ali
qõ ꝯdictoriũ q̃tũcũq̃ negatõ ꝓponat̃
vñ nõ ois p̃põ negatiõis facit ut nega
tio neget sicut i dicẽdo nõ si aut nõ. uel
iõ dixit qz Boeti⁹ sil'cũ multis: q̃ affir
matio ⁊ negatio sũt passiões ca^ce ꝓpõ
nis. ¶ Et si dr̃ incõplexa negant̃: ut nõ
hõ cũ cõtradicat. hoi ⁊ non ens enti: g̃ a
fortiori ypothetice multe erũt negatie
¶ Ad ꝶ dr̃ p negando ꝯñam eo q̃ si ne
gatio hz effectum sup incõplexa ꝶ erit
alia negatiõe rõne negatiõis q̃ sit ratio
negationis cõplexoꝫ de q̃ ẽ ꝑmo nr̃.
¶ Scõa dr̃ incõplexa nõ negari. ⁊ ly ñ
stat in eis infinite: ut infra i declarãdis
regulis. s. ab affirmatiua de p̃dicato in
finito ⁊c. patebit. ¶ Sz ꝯtra hũc modũ
arguit̃: qz dissentim⁹ huic copulatiue
tu es hõ ⁊ tu es lapis: ⁊ eã negam⁹ non
nisi p negationẽ ꝓpositã toti. g̃ ꝓposita
negatiõe erit negatiua: tenet ꝯña: quia
non dissentimus nisi ꝓpositiõi. ¶ Nec
quia ista ꝯña foret bona: tu es hõ: ergo
tu sedes ⁊ tu es aial. cum nõ sit possibi
le cõtradictoriũ consequentis stare cũ
añcedẽte: eo q̃ ꝯñs habere ꝯtradicto
riũ ꝑm hãc viã ẽ impossibile. ¶ Ad pri
mũ dicit̃ q̃ sicut affirmatio quandoq̃
sumitur ꝓ assensu: ut cum assentim⁹ q̃
null⁹ homo ẽ lapis. ⁊ qñq̃ ꝓ affirmare
aliqd de aliquo lz ei dissentiam⁹. ut cũ
cõcipim⁹ q̃ antechristus ẽ. ita ⁊ nega
tio qñq̃ sumit̃ ꝓ dissensu ut dissentien
do q̃ hõ sit lapis. ⁊ qñq̃ prout aliqd ab
aliquo remouet̃ licz ei assentiamus. ut
cum per intellectũ cõciperem⁹ q̃ null⁹
homo est lapis. Ex quo sequit̃ q̃ in co
pulatiua ista tu es homo. ⁊ tu es lapis
non affirmat̃ de aliquo nec aliquid ab
aliquo remouet̃ ad mentẽ philosophi.
ideo ipsa nõ est affirmatiua nec negati
ua quantũcũq̃ ei dissentiamus. ¶ Ad
z^m dicitur negando consequentiã ⁊ ad
probationẽ dicit̃ q̃ lz ꝯñs nõ habeat p
prie ꝯtradictoriũ habet tñ aliqd sil'e illi
in hoc q̃ nõ ẽ impossibile simul esse ita
aut nõ eẽ ita. sicut p ea significat̃ ⁊ tale
qõ ẽ sil'e ꝯtradictorio est disiunctiua fa
cta ex partibus contradicẽtib⁹ copula
tiue facte.

Ro consequentia. Cõsequen
p ter duas regulas annectit ma
gister cor^e sequẽtes. Prima ẽ
ex ipossibili sequit̃ qõlibet. i. omnis cõ
sequẽtia est bona cui⁹ añs est ipossibile
ꝓbat̃. qz nõ põt esse ita sicut adequate
significat̃ p añs ⁊c. ergo bona. assum
tũ probo qz si põt eẽ ita sicut adequate

significat p añs ḡ ipsũ ē possibile ḡ nõ impossibile. Inductiue etiã patz ut de ista ⁊ cõsilib⁹. hõ est lapis ḡ celũ gescit. ¶ Scda regula necessariũ segt ad qõlibet. i. oīs oña ē bona cui⁹ oñs ē necessariũ. ꝓbat qz sibi competit descriptio bone oñe qz si nõ ḡ posset esse ita sic adequate significat p añs ⁊ nõ esse ita sic adeqte significat p oñs ḡ oñs nõ esset necessariũ ꝓbat etiã inductiue vt de ista ⁊ cõsilib⁹. tu curris ḡ tu es uel tu nõ es. ¶ Has duas regulas logici famosas accipiũt iux intellectũ exp̃ssũ. vez Aristoteles p̃ poz videt aliter eas itel ligere. vt intellect⁹ p̃me sit q ex ipossibili sequit qõlibet tã. s. possibile q̃ necessariũ de forma. Secũde vo intellectus ē q ad qõlibet. s. tã possibile q̃ cõtingẽs ⁊ ipossibile indifferẽter segt de forma necessariũ. patent ista satis. Regule iste respiciũt oñam bonã mãlẽ tñ vbi secludã in arguẽdo oñs q sit de intellectu añtis qõ dicit. qz ista ē de forma. hõ est lapis ḡ hõ ē substãtia. lz añs sit impossibile ⁊ cõ necessariũ. ¶ Nec ex his quis putet eas regulas euacuare materiã oñe mãlis tñ. qñ aliq̃ ē oña materialis tñ cui⁹ nec añs ē impossibile nec oñs ē necessariũ. vt ista sol itrat p̃mũ pũctũ arietis ḡ oīs sol intrat p̃mũ punctũ arietis. ⁊ hec solita ē dici bona grã mãe seu habitudinis ẽminoz cui⁹ nõ põt dari regula mãifesta ꝓpter varietatẽ multã inter hãc vel illã habitudinẽ terminozũ iõ obticuit mgr̃. ¶ Et sic dicebat. Quatuoz ex dict] inferũt coze. Primũ ē aliq̃ oña ē bona seu vo cui⁹ tã añs q̃ oñs sũt falsa ⁊ eõ. s. q aliqua oña ē mala cui⁹ tã añs q̃ oñs sunt vera. patet de istis. tu es lapis ḡ tu nõ es homo. tu es hõ ergo ego sum homo. ¶ Et oīs cõditionalis. Secundũ coz⁷⁷. oīs oña bona ē necessaria ⁊ oīs mala ē ipossibilis. hec duo coz patẽt eo q oña que dr̃ ꝓpõ rõnalis aut discursus vte arº lz ipzope argumẽtũ equalet conditionali. sed eadẽ coz oñsa sũt de cõditionali in tractatu p̃cedẽti sue logice ḡ ¶ Dic tñ q oña ipzope dr̃ arm qz arm dr̃ rõ rei dubie faciẽs fidẽ p̃ tbopicoz oña vo illud nõ exgrit. vt qñ inferim⁹ idem ex eodẽ q̃re oīs arº siue arm est oñs sed nõ ecõuerso lz ipzope arm sit oña maiora. n. de minozib⁹ minoza vo de maiozibus minime hoc ē p̃dicat teste. Pozº in suo liº de vniuersalib⁹. ¶ Ideo dr̃ qõ Cõditionalis. ¶ Tertiũ coz⁷⁷ oña nihil ponit inesse sic nec cõditionalis. i. ꝓpt cõcedere cõsequentiã nõ opozet añs aut eius oñs cõcedere probat quia cõcedere consequentiã nihil aliud est ꝓm Strodum q̃ concedere cõsequẽs debite inferri ex antecedẽte. sed stat oña q est impossibile debite inferri ex añte impossibili ergo recte dictũ est q oña nec cõditionalis ponit aliquid inesse cõsimiliter sequit q negare oñam nõ ē eius añs aut oñs negare. patet quia negare oñam est negare oñs debite inferri ex antecedente vo concesso ut in ista tu es homo ergo ego sum homo. ¶ Modo tunc stat. Quartũ coz⁷⁷ licet possit esse q verũ sequeretur ex falso tñ impossibile ē falsũ sequi ex vo. hoc cor⁷⁷ sequit ex descriptione bone ⁊ male cõsequẽtie qñ si falsũ seqret ex vo ergo ita esset sicut adequate significatur per añs ⁊ nõ esset ita sicut adequate significat per oñs ⁊ sic oña non esset bona ⁊ hoc est q promit carnem p̃mo pozũ. Ex falsis vez ex veris nil nisi verum. ¶ Primũ quesitũ quare oīs oña bona ē necessaria ⁊ oīs mala est impossibilis. Ad hoc respondet premittẽdo p̃ q significatum oñ e seu conditionalis cognoscitur esse necessariũ cum copulatiua facta ex añcedẽte ⁊ opposito oñtis est impossibilis cognoscim⁹ enim

esse necessariũ. q̃ si tu es hõ tu es aial
qõ ẽ significatũ huiꝰ conditionalis si tu
es hõ tu es alꝰ. qz ista copulatiua eẽt im
possibilis tu es hõ z tu nõ es alꝰ z signifi
catũ cõditionalis aut ꝛñe cognoscimꝰ
eẽ falsũ cũ copulatiua facta ex añte z
cõsequẽte ẽ possibilis. ¶ Premitto zº
q̃ tũc cogſcit ꝛñam eẽ bonã cũ coⁿſcã
ex añte z opposito cõsequẽtis ẽ impos/
sibilis z ꝛñam malã cũ copulatia facta
ex añte z opposito ꝛñtis est possibilis.
Hoc p̃miſſũ sequit ex p̃z ex descripti/
onibꝰ bone z male ꝛñe. tũc sic sit ꝛña bo
na nõ nccia p aduersaᵐ z capio copula
tiuã factã ex añte z opposito ꝛñtis ipsiꝰ
a z q̃ro an sit possibilis uel ipossibilis. si
fm g̃ significatũ a ꝛñe est necessariũ g̃
ipsa ẽ nccia. si possibilis g̃ a ẽ ꝛña mala
g̃ nõ bona q̃ etiã oĩs mala sit ipossibilis
declaro qz sit b talis ꝛña tũc sic. sic per
ipsã significat ẽ ipossibile g̃ ipsa ẽ ipos/
sibilis assumptũ arguit qz si ẽ possibile
ponat ineẽ tale significatũ z tũc signifi
catũ erit verꝫ g̃ ꝛña vera z bona g̃ ne/
cessaria g̃ significatũ eiꝰ necessariũ ẽ g̃
nõ mutata significatiõe b ꝛñe ipsã mu/
tari ex falsitate in nccitate est possibile
qõ ẽ absurdũ. aliter idẽ significatũ qõ
erat falsum efficeretur necessarium.
¶ Scõm q̃situ an conditionalis ponat
aliqd ineẽ. Rñr p̃mittẽdo q̃ arguẽdo
a cõditionali ad disiũctiuã factã ex op
posito ꝛñtis z añte talis ꝛditionalis ꝛª
est bona de forma. pz hoc. qz talis dis/
iũctiua ẽ de intellectu q̃rto mõ cõditio
nalis. patet ex hꝫ exẽplo. qz segt de for
ma si tu es hõ tu es alꝰ. g̃ tu nõ es hõ uel
tu es aial. oppositũ enĩ istiꝰ disiunctiue
qõ ẽ hec coª tu es hõ z tu nõ es aial nõ
est imaginabile stare absq̃ hac cõtradi
tiõe cũ hac ꝛdictionali que erat añs. s.
si tu es hõ tu es alꝰ. ¶ Hoc p̃misso dico
p̃ q̃ aliq̃ condictiõalis ponit aliqd ineẽ
formaliter. i. cõcessa a cõdictionali oz
cõcedere eiꝰ ꝛñs. qõ formaliter sequit
ex ipsa. pbat sit a ista ꝛdictionalis bõa
de forma. s. si Sor. nõ ẽ hõ. Sor. non ẽ
lapis z arguit sic ex a sequit de forma
q̃ Sor. ẽ hõ uel sor. nõ ẽ lapis p p̃miſſũ
z ex hac disiũctiua de forma sequit q̃
Sor. nõ ẽ lapis. qz arguit a disiũctiua
ad alterã eiꝰ pte sequente de forma ex
q̃libet pte disiũctiue. g̃ de p̃ ad vltimũ
sequit de forma ex hac cõdictionali si
sor. nõ ẽ hõ sor. nõ ẽ lapis q̃ sor. nõ ẽ la/
pis z p ꝛñs cõcessa hac cõdictionali oz
cõcedere eiꝰ ꝛñs. tenet ꝛña qz cõcessa
ꝛña aliq̃ ex añte ipsiꝰ oz cõcedere eius
ꝛñs vt regula qnta oñdemꝰ. q̃ aũt cõ/
dictionalis data sit bona de forma pz
qz ex ꝛtradictorio ꝛñtis segt de forma
cõtradictoriũ añtis. segt. n. sor. ẽ lapis
g̃ sor. ẽ hõ qz sor. eẽ hoiez ẽ de itellectu
añtis. Scdo dico q̃ cõdictiõalis vt cõ
dictionalis non ponit aliquid in eẽ. pz hꝫ
qz aliter quelibet poneret aliquid ineẽ
qõ ẽ falsũ. z hoc voluit dicere mgr. z ẽ
sil'e sic cũ solemꝰ dicere q̃ arguendo a
sensu cõposito ad sensũ diuisũ non va/
let de forma. i. nõ sub rõe sensus cõpo/
siti z diuisi. alioquin sp valeret arᵐ cũ hꝫ
tũ scitũ ẽ ꝛñam aliquã eẽ de forma vbi
arguit a sensu cõposito ad diuisũ vt sic
arguẽdo põt eẽ q̃ tu sis papa g̃ tu po/
tes eẽ papa. ¶ Modi igitur arguẽdi.
Uigintiq̃tuoꝛ mõs seu regulas arguẽ/
di cões satis aggredit. Strodꝰ quibꝰ de
bonitate z malitia ꝛñe facile diiudica/
mus. Premittamꝰ g̃ eas numerãdo hꝫ
in rubꝛicis. Strodꝰ itaq̃ p̃ duas pmit/
tit suppõnes zº regulas. pbat. Prima
igit suppõ ẽ hec. in q̃libet regulaꝫ ifra
declarandaꝫ q̃s in rubꝛicis habuimus
ex opposito cõsequẽtis cũ mioꝛi iferẽ
oppositũ maioꝛis. Ex q̃ intẽdimꝰ cõclu
dere nõ eẽ possibile copulã factam ex
añte z opposito ꝛñtis alicuiꝰ illarũ re/
gularũ z ut alij dicunt oppositũ ꝛñtis

nō stare cū añte: vbi grā pma regula ⁊ hec cōditionalis si aliq̄ ona ē bōa ⁊ añs eiꝰ est vex ons eiusdē est verū. Dicit g̃ suppō ista hūc modū arguendi valere ons illiꝰ nō ē verū ⁊ añs ē verū: g̃ ona illa nō valet. ⁊ ita i singulis regulis applicet suppositio. ¶ Ex istis regulis. ¶ Scda suppō ē hec descriptiōes one bone ⁊ male q̄s regulas ⁊ pmas noticias dicimꝰ sūt vere seu bone date intelligēdo tñ in eis per li ita esse rē pmarie significatā. seu subiectā significationi sic se hnte. ul' qūolz altero mō ⁊ itidē intelligimꝰ in regulis hndis vt 3ª ⁊ 4ª cū de li ita eē loq̄mur. Ex q̄ suppōe cōcludere intēdimꝰ q̄ ona bona ē cuiꝰ vbi fieret copulatiua cōstituta ex añte ⁊ opposito consequentis esset impossibilis. uel cuius oppositum onis non stat cū añte vbi ons hret oppositū qd̄ dico. qz non seq̄t oppositū onis a one nō stat cum añte g̃ a ona ē bona. Et ex eadē suppōe cōcludit q̄ ona mala ē illa cuiꝰ vbi assignaret copula facta ex añte ⁊ oppº onis eēt possibilis seu cuiꝰ vbi eēt assignare oppm onis ipz stare cū añte. Sic g̃ facile ex his suppōnibꝰ aggredi possumꝰ regularū pbatiōes. ¶ Sz dubitat quō ex pma suppositione concludit q̄ vbi fieret copula talis ipsa eēt ipossibilis. Rñr illud concludi p tāto vt in pma regula: qz si ex oppº onis cū minori. s. ex hac coº ons nō est vex ⁊ añs ē vex sequit oppm maioris sz ona nō valet. g̃ copula fcā ex oppº oppositi maioris. s. ex ipa maiori ut ex hac ona est bona ⁊ ex ipsa minori vt ex hac añs ē verū sil' cū hac q̄ erat añs cū ipsa minori. s. ons nō ē vex ē ipossibilis p scdam suppōnē. tūc sic ista ē ipossibilis ona ē bona añs est verū ⁊ ons nō est vex g̃ copula facta ex opposito onis pme regule ⁊ añte eiusdē est ipossibilis patent oia intuenti. ¶ Et arguit pma regula. ¶ Uigintiq̄tuoꝰ regulas seoꝰ sū. pbat mgr̃. ¶ Pria ē si aliq̄ ona ē bōa ⁊ añs eiꝰdē ē vex ons eiꝰdē ē vex r̄ p bat qz det opp'm onis regulis. s. q̄ ons suū nō sit vex sil' cū minori. s. añs illius sit vex. Quo dato seq̄t q̄ cū ons sit p positio aliter ista nō fuisset ona. g̃ ipsū ē falsū. tūc sic ons ē falsū ⁊ añs ipsius est vex g̃ ita ē sic adeq̄te significat p añs ⁊ nō est ita sic adeq̄te significat p ons g̃ ona nō ē bona. qd̄ est oppm maioris seu pme ptis regule tenet ona ex descriptione one male ⁊ sic ex opposito onis cū minori illatū ē oppm maioris q̄re regla est vera. tz ona ex suppōnibꝰ premissis ¶ Scda regula pbat cōsimilit. ¶ Regula zª ē hec. Si aliq̄ ona ē bona ⁊ ipiꝰ ons est falsū añs eiusdē ē falsū. pbatio huiꝰ clara ē in lra. Propter has rōnes patet pma ⁊ scde regule. qz si falsū seq̄ret ex vo g̃ oppm onis nō staret cum añte. sz oppm onis erit verū cū ons sit falsum ergo verū nō staret cum vero. ¶ Licet tñ seq̄t. ¶ Sz dubitat an rec dicte habeant vitate cum li erit aut li fuit sic cū li ē. Rñdet Strodꝰ ponēdo duas ppōes. Prima ē. dicte rec nō tenent cū li erit aut cū li fuit absolute. pz exº B qz nō seq̄t ista ona est bona ⁊ añs eiꝰ fuit verū g̃ ons eiꝰ fuit verū. nec seq̄t ista ona ē bona ⁊ ona eiꝰ fuit flm g̃ añs eius falsū. qz vtrobiq̄z oppm onis stat cū añte. vbi p li ista demonstrat in pmo ⁊ zº explo. hec ona pcipue i scripto tu es hō g̃ tu es aial qm̄ in pmo exemplo stat q̄ ona ista sit bōa ⁊ ons nūq̄ fuerit añ hoc ⁊ per ons nunq̄ fuerit verū. cum quibꝰ simul stat q̄ ista tu es hō fuerit heri. tūc añs fuit verū ut patet resoluēdo. Similit in zº exº oppositū onis stat cū añte. qz stat eō q̄ añs nūq̄ fuerit añ hoc sed nūc pmo sit ⁊ q̄ ons fuerit añ B p decē dies ⁊ p ons stat q̄ ona sit bōa ⁊ ons fuerit falsū ⁊ añs ñ

fuerit falsũ. ⁊ sic exẽplis istis pz ꝛñam
nõ valere cũ li fuit ita facile ostendet
nõ valet cũ li erit. ¶ Sed cũ li erit ita.
Scda ppõ. dicte regule hñt vitatẽ cũ
li erit ita ⁊ cũ li fuit ita simul cũ vbo de
pñti patet inductiue in singulis qz sequt
ista ꝛña ẽ bona de media pozet ita erit
q añs eiꝰ ẽ verũ g ita erit q ꝛñs eius ẽ
verũ. ⁊ filit cũ li fuit suo mõ sequt. patet
hec infra p tertiã ⁊ q̃rtã regulã ⁊ ista zª
ppõ bz vitatẽ assumẽdo in arguendo
sic pcise pmarie iuxt cõpositionẽ suorũ
terminoꝝ nec mutabit eiꝰ significatio.
Quidã aũt textꝰ loco zc ppõnis babi-
te hñt q bñ sequit ista ꝛñs ẽ bona ⁊ ali-
qñ erit ita q añs erit vez g tũc erit ita
q ꝛñs erit vez. ¶ Et silit q valet ꝛña
cũ li ita fuit q añs fuit verũ etce. Sed
lra ista ẽ falsa. qz stat oppositũ ꝛñtis cũ
añte ponendo q per totã horã futurã
vsqꝫ ad vltimũ instãs suũ iclusiue ꝛña
ista sit. s. tu curris g tu moueris ⁊ nũqꝫ
curras in dicta hora. ⁊ cõtinue in zª ho-
ra curras. sic q pꝰ vltimũ instãs pme
hore fuit e nõ remaneat ꝛñs vate ꝛc tũc
patet q in isto vltimo instãti erit ita q
illud qd̃ est uel erit añs erit verũ. ⁊ tñ i
illo eodẽ vltimo instanti nõ erit ita q il-
lud qd̃ ẽ uel erit ꝛñs erit verũ ⁊ p ꝛñs
nõ erit tunc ita q ꝛñs erit verum. pa-
tent ista qz ꝛñs illud nũqꝫ erit post ill
vltimũ istãs. ¶ Cõtra has duas regu-
las arguit pmo sic. a ꝛña ẽ bona ⁊ añs
eiꝰ ẽ vez ⁊ ꝛñs falsũ g regule false ꝛña
nõ ⁊ pma ps añtis oñdit vbi p li a intel
ligat ista ꝛña quelibet singularis b vni
uersalis ẽ vera ⁊ cuilibet supposito sub
iecti b vniuersalis corrñdet sua singu-
laris g b vniuersalis ẽ vera. ⁊ sic patet
pma ps. zª ps arguit. vbi nõ sũt nisi iste
due vniuersales. s. oꝰ ppõ ẽ falsa q̃ sit
b ⁊ hec alia. s. oꝰ hõ ẽ lapis. ipsa sic pci-
se significãte pma significãte sic termi-
ni ipsiꝰ pretendũt sed nõ precise. qz alit
nõ admitteret casus cũ sit insolubilis.
zª vo significante sic pcise q oꝰ hõ est
lapis ⁊ sint iste due singulares hec vni-
uersalis ẽ falsa demõstrata pma. ⁊ hec
vniuersalis ẽ falsa demõstrata secũda
Ex qbꝰ patet vitas secde ptis. s. q añs
a ꝛñe sit vez eo q quelibet ps eiꝰ ẽ va
vt liquet intuẽti. Sed q ꝛñs sit falsũ
arguit eo q ipsũ ẽ ipossibile asserẽs se
ẽ falsũ vt patet. ¶ Scdo sic ista ꝛña ẽ
bona latrabile currit g canis currit. ⁊
añs eiꝰ ẽ vez posito q latrabile currat
⁊ ꝛñs ẽ falsũ eo q ipsũ ẽ equocũ signi-
ficãs equiuoce q celeste sidus currit
qd̃ ẽ falsũ. ¶ Tertio sic. ista ꝛña ẽ bona
possibile ẽ Adã eẽ papã g Adã põt esse
papa cuiꝰ añs ẽ verũ ⁊ ꝛñs falsũ ergo
regule false tenet ꝛña cũ prima parte
assũpti. quia arguit a sensu composito
ad sensũ diuisũ ratione de li põt in ter-
minis singularibꝰ ac seruatis omnibus
alijs requisitis ergo ꝛña est bona. pa-
tent omnia de mente. Hẽtis beri ⁊ alio
rum logicoꝝ. Scda pars oñdit sic hec
est possibilis Adã est papa que adeq̃te
sic significat ergo possibile est. Adam
esse papam. Tertia pars etiam pbat
quoniã ex isto ꝛñte sequitur q Adam
potest existere. ⁊ sic corruptum posset
redire idẽ numero. quod abhorret phi-
losophus ad finem zª generatione.
¶ Quarto huiꝰ bone ꝛñe hoc est falsũ
ergo hoc est falsũ. añs est verum ⁊ ꝛñs
falsũ ergo ⁊c. patent oia vbi per li hoc
vtrobiqꝫ demonstrat ꝛñs. ¶ Ad pmũ
respondet negãdo ꝛñam. oportet eni
addere in añte q quelibet talis singu-
laris singulariter significet precise ex
compositione terminorũ sue vniuersa-
lis ⁊ si ponit q quelibet talis singula-
ris singularit significet pcise ex cõpo-
sitione terminoꝝ pme vniuersalis. tũc
negatur q quelibet talis singularis sic
va. pma eni tunc est falsa. qz significat

copulatiue q̃ hec vlis ē falsa. s. b ⁊ aliquid aliud falsū, rōne cuius falsū dr̄. b eni vlis nō pōt significare p̄cise p̄ima rie q̃ ois vlis ē falsa sed bn̄ copulatiue sic ⁊ aliqd̄ aliud falsū iō singulares debent assumere significatū iuxta cōpositionē terminorꝫ vniuersalis significādo copulatiue: hec tn̄ materia longum exgreret sermonē: sz ad materiā insolubiliū differam⁹. ¶ Ad z^m dr̄ illā non eē ȝnam cū sit equoca rōe equoci ȝnt] ȝnis. n. illud nō ē ꝓpō: nec ipsū ē ȝnis: qz ois ꝓpō est vna ꝓpō: equoca aūt ꝓpō nō est vna sed plures p̄periermenias. ¶ Et si cōtra hoc objicit p̄mo oē significās verū uel falsū ē ꝓpō: ꝓpō equoca ē hui⁹ Secūdo ꝓpō diuidit in vniuocā ⁊ equiuocā g̃ ꝓpō equoca ē ꝓpō. ¶ Dicit q̃ nisi vniuoce verū aut flm significet ñ erit ꝓpō qd̄ decuit eo q̃ ois ꝓpō in voce dz subordinari vni in mēte. Sūt eni ea q̃ sūt in voce eaꝫ q̃ sunt in aia passiōis note ad p̄ncipiū p̄mi periermenias. ¶ Et ex hoc colligit mens Pauli venet] volētis has nō eē ꝓpōnes Dor. pōt Plato incipit cū quilibet istaꝫ equoca videat eē: qz intellectus pendulus ē an p̄ma accipiat ꝓ significato hoc. s. for. pōt eē an ꝓ hoc for. pōt currere vel dormire ⁊ sic de alijs nō tn̄ ē pn̄tis speculatiōis an aliq̃ po^a sit equiuoca ad esse ⁊ ad operari. ¶ Secundo dicit non oē diuisū p̄dicat de diuidentib⁹: ens. n. diuidit in vnū. ⁊ multa ⁊ tn̄ multa nō sūt ens sz sūt entia ꝓpō ergo equiuoca cū sit plures nō ē ꝓpō. Preterea equiuoca differt a ꝓpōe sic falsū a ȝo vnde nō dicim⁹ q̃ aurū falsum sit aurū. ¶ Ad 3^m dicit negādo illā ȝnam eē bonā: neqꝫ seruant cōditiōes quib⁹ ipsa sit bona. Ego. n. puto magnā esse differētiā inter has ꝓpōes: possibile ē Adā eē papā: ⁊ pōt eē q̃ Adā sit papa quātūcūqꝫ ly pōt in z^a faciat sensū cōpositū cū teneat impsonaliter: p̄ma. n. ꝓbanda ē officiabiliter hoc mō: hec est possibilis Adā est papa q̃ adequate sic significat ergo possibile ē adā eē papā ⁊ ita ista ē vera. z^a vero est falsa nō ꝓbando mō dicto: sz explicāda hoc mō. nūc est potentia ad hoc ut adā sit papa qd̄ ē falsū vt ex argumēto liquet. nisi g̃ Hētis ber mentem hanc habuerit non esset possibile eū dixisse verū vt ex dictis pz. bene tn̄ sequit pōt esse q̃ adam sit papa g̃ adā pōt eē papa ⁊ ecōtra. loquor aūt hic de possibili vt opponit cōtradictorie non possibili seu impossibili p se dicit eni impossibile p se q̃ nec potuit nec eē pōt ita q̃ possibile dr̄ p oppositū q̃ potuit aut pōt esse. ¶ Ad 4^m rndet Strodus nō admittēdo casū. nō. n. est possibile q̃ per ly hoc qd̄ est pars ȝntis demonstret ȝnis. cū nō sit possibile ptē supponere ꝓ toto cui⁹ ē pars vt infra in iz^a re^a dicet Hesber⁹ ȝo diceret illā ȝnam nō valere. ȝnis. n. cū sit insolubile est falsū. cū ad ipsū esse verū sequat ipsū eē falsū. anis vero ē vex. ideo ista ȝnia nō valet. qñcūqꝫ tn̄ ꝓponit est cōcedēda vt in materia insolubiliū clare pz. Suiset tn̄ aliter rnderet dicēdo nō incōuenire i materia insolubiliū ex ȝo seq falsū. ⁊ vltra diceret regulas istas debere intelligi ex materiā insolubiliū sed p̄ma rnsio est Hētisberi hodie cois ⁊ satisfaciēs. ¶ Preter hec argumēta solent alij aliter objicere vt q̃ aliq̃ ȝnia cui⁹ anis est vex ⁊ ȝnis falsū subordinet vni bone mētali ⁊ q̃ isti⁹ ȝnie negatie ñ si tu es hō tu sedes. anis est verū ⁊ ȝnis falsū hac etiā q̃ alicui⁹ conditionalis bone denoiate a li nisi anis ē vex ⁊ ȝnis falsū vt hui⁹ nisi tu es aial tu nō es hōr his similia adducūt q̃re in rndēdo multas ponūt limitatiōes in soluēdis regulis. Mihi aūt in mētē venit illud famosū p̄mi phisicor⁹. frustra fit ꝓ plura qd̄

potest fieri per paucioza ⁊ eque bñ textu ⁊ cõmẽto 5° q̃re nõ oportet aliq̃ ex limitationib⁹ q̃s dant in p̃mis. n. impossibile est aliquã ꝛñam significare aliter cũ uꝫ cõpositionẽ suoꝝ terminoꝝ ad modũ exp̃sũ supra in declaratiõe descriptiõis ꝛñe bone alie limitatiões supflue sũt cũ non det ꝛña negatiua. Et si det cõditionalis de noiata a ly nisi nõ min⁹ regule bñt veritatẽ cũ añs sit falsũ sicut ⁊ ꝛñs. vñ añs in cõditionali de li nisi data nõ est li tu es aial sz li nõ tu es aial: ut s̃ in assignando añs ⁊ ꝛñs in ꝛñtijs clare patuit.

t Ertia regula. ¶ Tertio loco ponit hec regula. Si ꝛña ẽ bona ⁊ aliqñ erit ita sic adeq̃te significatur p añs ul' ita fuit tũc erit ita ul' ita fuit sic adeq̃te significat p ꝛñs. pbat sic ex cõtradictorio ꝛñtis regule cũ minori infert opp^{m} maioris. g̃ regula ꝗa. pz ꝛña ex premissis. assũptũ arguit Strod⁹. qz si ñ det opp^{m} ꝛñtis regule cũ minori. s. q̃ nõ erit uel nõ fuit ita sic significat p ꝛñs qñ erit ul' fuit ita sic adeq̃te significat p añs. ⁊ sic ista ꝛña ẽ bona. ¶ Sz ꝛ ex p̃ma pte hui⁹ copulatiue segt q̃ talis ꝛña solũ pcise significã⁹ sic nõ valebit cũ tũc sibi opetat descriptio ꝛñe male. g̃ ⁊ nũc nõ ẽ bõa qõ ẽ opp^{m} p̃me ptis regle seu maior] tz ꝛña p vnũ correlariũ superi⁹. s. q̃ oꝫs ꝛña mala est impossibilis.

q Uarta regula. ¶ Regula q̃rta hec ẽ. Si ꝛña ẽ bona. ⁊ aliqñ nõ erit ita. uel fuit ita sicut adeq̃te significat p ꝛñs tũc nõ fuit ita uel nõ erit ita sic adequate significat p añs ista enim exprobatione regule deducit. ¶ Iste tñ mod⁹ arguendi. ¶ Necꝫ putet aliqs ingt Strod⁹ hũc modũ arguẽdi valere a ꝛña ẽ bona. g̃ qñcũcꝫ erit ita sic adeq̃te significat p añs. tũc erit ita sicut adeq̃te significat p ꝛñs qñ opp^{m} ꝛñtis stat cũ añte. sic pz posito q̃ a sit ista ꝛña. s. tu es papa. ergo tu es p̃s byter. stat enim q̃ nũcꝫ erit ita sic adeq̃te significat p añs a ꝛñe qñ erit ita sicut adequate significat p ꝛñs. Et q̃ a ꝛña sit bona. ⁊ p ꝛñs stabit opp^{m} ꝛñtis cũ añte. cũ vlis negatiua claudat pticularẽ negatiuã q̃ ẽ opposita hui⁹. s. qñcũcꝫ erit ita que erat ꝛñs in mõ arguendi quẽ dixim⁹ nõ valet. Ex hꝫ sequũt due ꝛñes ·prima ẽ hec nõ qñcũcꝫ tu eris papa tu eris hõ. Scõo aliq̃ tpe q̃ eris papa ñ eris hõ. ·Patet prima cũ ei⁹ oppositũ sit falsũ scz qñcũcꝫ tu eris papa tu eris hõ. qz ex hac sequit q̃ aliqñ eris papa qñ eris hõ. ergo aliq̃ tpe eris papa ⁊ illo eris hõ. vbi vltimũ ꝛñs est falsũ pro p̃ma pte. Scõa ꝛ patz. qz ei⁹ oppositũ est falsũ. ut liquet. ¶ Sed cõtra has regulas arguit sic ista cõsequẽtia ẽ bona. de⁹ ẽ. ergo nulla chymera ẽ. ⁊ aliqñ erit ita sicut adequate significat per añs ut cras. ⁊ n õ erit ita sic adequate significat per cõsequens ergo regula falsa clarissima est cõsequẽtia cũ prima ⁊ secunde partis añcedẽtis. ⁊ tertia ostenditur quia nullam chymerã esse non est aliqd: nec erit aliqd. g̃ non erit aliqd g̃ nõ erit ita q̃ nulla chymera ẽ. Scõo sic ista cõsequẽtia nõ valet a ꝛña ẽ bona ⁊ añcedẽs eius erit verũ ergo cõsequẽs eius erit verum ergo a simili nõ valebit cum ly ita erit tenet cõsequentia quia nõ videtur esse ratio diuersitatis. ¶ Ad primũ dicitur negando q̃ nõ erit ita q̃ nulla chymera est ⁊ nego alterius q̃ nullam chymeram esse non sit aliquid quoniam est veritas quedã multiplicata ad omnẽ punctum mundi ut supra patuit. ¶ Ad secundũ dicimus rationẽ diuersitatis eẽ quia cum a ly ita erit arguendo denotatur q̃ in aliquo tempore futuro verum erit antecedens esse verum ⁊ per consequens tunc verum erit consequens esse verum alioqui n cum antecedens ⁊ consequẽs sint relatiua que posita se ponũt tunc antecedens esset verum ⁊ ꝛsequẽs falsum. ⁊ tũc illa cõsequẽtia nũcꝫ fuisset

b

bona: qd̄ est oppositum p̄me partis assū/
pti. Hoc aūt mō denotat̄ cum ly erit ab/
solute. vnde stat q̄ añs alicui⁹ cōsequē/
tie bone erit verū: ⁊ tñ nunq̄ cōsequens
erit verū: ut in scd̄a claruit regula. Ex p̄/
dictis simul cū secūda regula sequit̄ hec
cōclusio cōcēdenda: q̄ illud qd̄ est uel fu
it añs fuit verum: tñ nunq̄ fuit ita q̄ illō
qd̄ est uel fuit antecedens fuit verū: patz
intelligenti per predicta.

Uinta regula. ¶ Quintā regu/
q lam expedit ꝓbare: que est hec
si añs ē concedenda ⁊ añs ipsius
est cōcedendum. añs similiter est conce/
dendū ab eodē. Primo tñ due p̄mittūt̄
suppositiōes. ⁊ ꝓbatur regula. Prima
igit̄ suppositio est hec. Illud ē ꝛcedendū
negandū dubitandū aut distinguenduz
qd̄ est dignū cōcedi negari dubitari aut
distingui. ¶ Supponit̄ etiā. ¶ Scd̄a sup
posito. Illud est dignū cōcedi ab aliquo
qd̄ est scitū eē verū nō repugnās uel se/
quens ex aliquo bene admisso ad eodez
uel sequens ex concesso uel cōcessis uel
opposito bene negati. Similiter illud est
dignū negari ab aliq̄ qd̄ ē scitū eē falsum
nō sequens uel repugnās bene admisso
ab eodē uel repugnans bñ concesso. ⁊c.
Et similiter dignū dubitari ab aliq̄ eē d̄
qd̄ est dubiuz sibi uel altero mō: ut infra
suo loco dicet̄. Et dignū distingui. quia
est equiuocū. Has suppōnes nō probat
Strodus: ſz famosas hoc in loco accipit.
¶ Sed contra regulam arguit̄ primo q̄
aliqua ē ꝓpositio scita esse vera nō repu
gnans que nō ē cōcedenda ⁊ aliqua ē sci
ta a te esse falsa non sequēs que nō est a
te neganda. primū patz de ꝓpōne vera
scita a te esse vera auctoritate p̄ceptoris
non intellecta a te: sicut esset ꝓpō greca
vera nō enim esset intellecta a te. quare
nec concedenda a te. Secundū patet de
ista nō intellecta a te: antropos est lapis
vbi firmiter credas eam eē falsaz aucto/
ritate magistri. ipsa enī nunc non est a te
neganda q̄z nō intellecta. ¶ Secūdo ad
idem sic ponat̄ q̄ scias hanc bō est lapis
cōuerti cum ista necessaria de⁹ est tūc pz
q̄ prima est vera scita a te esse talis quia
scis q̄ cōuertit̄ cum necessaria ⁊ tñ ē ne/
ganda. ¶ Tertio probat̄ q̄ aliqd̄ est se/
quens nō concedendum ut ꝓpositio se/
quens nō intellecta a te scita a te esse se/
quens ex preceptore. Similiter pz idem
de ꝓpositione tibi dubia sequēte ex ali/
quo a te bene admisso qua nescires seq:
qm̄ tunc nō videt̄ esse cōcedenda. ¶ Et
per hoc arguit̄ aliquid repugnans nō eē
negandū: ut illud quod eēt nō intellectū
a te aut repugnans scitū qd̄ nō sciret̄ re/
pugnare. ¶ Quarto arguit̄ q̄ nullum
falsum est cōcedendū. quia cōcedere fal
sum ē decipi ⁊ malū intellect⁹ 6° ethicoꝝ
¶ Ad p̄mū dicitur argumentū militare
nisi in zª suppositione suppleat̄ illud esse
intellectū. nulli enim dubiuz esse debet:
q̄ nisi ꝓpositio sit intellecta ad ipsā nullā
modo est respondendū cōcedendo uel ne
gando cōcedere enim est credere ⁊ nega
re est dissentire quoꝝ qd̄libet p̄supponit
intelligere. In argumento ergo nulla il/
larum ē intellecta: ſz sit intellecta esse ꝗa
uel falsa: quare nō cōcludit argumentuz
¶ Ad secūdū dicit Paulus pergu. q̄ ali
quid esse cōcedendū cōtingit dupliciter
noialiter. s. q̄z est dignū cōcedi ad modū
Strodi aut participialiter: q̄z est rñdēdū
per hoc verbū cōcedo. vnde ad arm̄ dicit
q̄ prima est cōcedenda noialiter: quia ē
digna cōcedi cum conuertat̄ cū necessa/
rio per se: nō tamen ē cōcedenda pticipia
liter cū nō debeam⁹ eā concedere ſz ne/
gare bene rñdendo cū ꝓponit̄. Ista solu
tio est erronea: ut puto. Primo q̄z ista ꝓ/
positio bō ē lapis nō ē sequēs neq̄ vera
ergo nō ē cōcedenda noialiter. ¶ Scd̄o
videt̄ cōtradictionē asserere q̄ aliqd̄ sit
cōcedendū: ⁊ nō debeat rñderi per b̄ ver

bum concedo. sequit enim ipsa est cõce-
denda a te: ergo debes ipsam cõcedere.
ergo p hoc vbũ concedo rñdere. ¶ Tertio
implicat ẽt ꝯdictionẽ q̃ vna ppõ sit digna
concedi. & negeꝫ bñ rñdẽdũ qm̃ si bñ respõ-
deꝫ negando ergo dignũ est illud fieri. s.
negare: g̃ nõ ẽ dignũ cõcedi. ¶ Quarto
ad oẽ scitũ non repugnãs & ad oẽ sequẽs
est rñdendũ per ꝶ vbũ cõcedo. sed ista
p̃ma est scita nõ repugnãs uel sequẽs: g̃
ad ipsam ẽ rñdendũ p ꝶ vbũ cõcedo. cõ-
sequẽtiã cũ maiori ipse nõ bz negare: eo
q̃ nõ alia rñsione ẽ rñdendũ minor pz: qz
ipsa ẽ digna cõcedi: g̃ ipsa est scita non re-
pugnãs aut sequẽs. Dico igit aliter posi-
to tibi casu q̃ dicta ppõ nõ ẽ cõcedenda
a te noialiter cũ nõ sit vera neqz sequẽs
tu vero habes cõcedere q̃ sit cõcedẽda
noialiter nõ tanqz verum sz vt sequens
& similiter habes concedere: q̃ debet re-
sponderi p hoc vbũ cõcedo. ¶ Ad tertiũ
dicit q̃ in dicta suppõne oportet supple
re scitũ esse sequens ac scitum esse repu-
gnans & intellectum sicut prius dicebat
¶ Ad quartũ duas pono ꝓnes ocra oẽm
scholã. Prima. Nullũ falsũ qztũcũqz se-
quens ẽ cõcedendũ. probat: glibet error
est vitandus: sz cõcedere falsũ ẽ error: g̃
est vitandũ: & p ons nõ cõcedẽdũ: qz ona
cũ toto assumpto. ¶ Scõo in arte obli-
gatoria nullũ falsum ẽ cõcedendũ: g̃ cõ-
clusio vera: pz ona & assũptũ declaro: qz
vbi ponerẽ mihi ipsi ego nõ sũ & admitte-
rẽ & deinde pponerẽ ego nõ sũ: hec talis
ppõ lz sit sequẽs nõ credereꝫ a me: neqz
ei assentirẽ aut concederẽ cũ sit ꝯ sensũ.
¶ Tertio vbi possibile eẽt tuos mihi in-
notescere cõcept⁹ asqz loquela uel altero
nutu & ponerẽ istã tu nõ es & admitteres
mẽte: deinde pponerẽ tibi tu nõ es sub-
stantia: hãc nõ mẽte concederes: licz eẽt se-
quẽs. ¶ Quarto dato opposito ꝓnis se-
quit possibile fore idẽ cõcedi & nõ cõcedi
sil qd ꝯdictionẽ implicat: & ona pbat po-
nendo in mẽte ut pri⁹ tibi istã ois hõ sedet
& in eodẽ instãti pponerẽ papa sedet tũc
habes dubitare: & in eodẽ instãti ppono
papa est hõ cõcederes. & tũc pponerem
papa sedet baberes cõcedere tãqz sequẽ-
tẽ p aduersariũ. & in eodẽ istãti dubitas g̃
cõcedis & nõ cõcedis. Et si dicat q̃ in eo-
dem istãti nõ ẽ possibile formare tot act⁹
in intellectu. ocra qz intellect⁹ format sil
duas & tres pponẽs iuxta illud p̃mo po-
sterior quor sil ẽ accipere noticiã & stati
inducẽs cognouit. & sic videt nõ incõue-
nire intellectũ simul formare q̃tuor pre-
cipue vbi q̃tuor in syllo^mo^ essent de subie
cto correlatiuo. ¶ Scõa ꝓ. nullũ verum
qztũcũqz repugnãs ẽ negandũ: pbatur
qz tũc oppositũ talis veri eẽt falsũ conce
dendũ qd est ocra p̃mã ꝓnẽ. ¶ Ex his g̃
pz ridiculũ eẽ q̃ ars obligatoria obliget
nos ad falsũ cõcedendũ & vex negãdũ:
omnis enim dialetica inuenta est ut fal-
so dissentiamus velut norma & modus
sciendi omniũ scientiarũ secundo metha
phisice textu & cõmento 15°. & p̃mo thopi-
corũ. Et si contra hanc viam allegatur
pbus 2°. de aia textu & quarto cõmẽto q̃
vt nos obligare ad falsũ cõcedẽdũ eo q̃
asserit q̃ posito vacuũ eẽ bz concedi q̃ ni-
bil vt: & cõmẽtator p̃ celi cõmẽto 65°. inqt
possibili posito i eẽ nõ dz seq icõueniẽs
Rñr pbm & cõmẽtatorẽ nl aliõ velle ni-
si ut falsũ admittam⁹ tãqz possibile saltẽ
apd intellectũ ex q̃ nõ dz seq incõueniẽs
.i. ipossibile: & pb p tãto qz decet artifices
videt qd segt ex possibilitate rei. vti pbs
loco allegato nõ cõtedit nihil videri. sed
seqlã hãc necessariã: si vacuũ eẽt nihil vi
deret: q̃re ex rõnib⁹ nris habitis q̃s vali-
das eẽ putam⁹ ꝓnes ocrẽ videt oino ve
Nõ enim puto artem obligatoriã esse al
terius rationis vbi p possibile oẽs rñsio-
nes in eodem instãti fierent & pbatiões
similiter uel vbi per possibile mentis cõ-
ceptus patefierẽt in instanti obliganti &

b z

respondēti. verū artē hanc nullo mō ponimus nisi ad modū exp̄ssū concedendo sequelā sz nō ōnis falsū z hoc volētes logici nr̄i exp̄mere ne sciuerūt quare erravit Strodus dicēs q̄ cōcedēdū ē aut verum non repugnās aut falsū sequēs. zc. Unde nūq̄ debeo concedere q̄ nō sum hic sz bn̄ ocedo ꝗ vez z necessariū si n̄ sū nō sū hic supra aūt z infra loquor p̄m viā cōem ne videar fugere. ¶ Ex limitatiōibus suppōnū supra habitis seq̄t p̄mo q̄ aliq̄ō ē scitū eē verū qō nō ē intellectum lz sit intellectū eē vez. Sequit̄ z. q̄ scio a eē vez nō repugnās. z tn̄ nō ē cōcedendū quātūcūq̄ a sit intellectū pz posito q̄ sciā a eē vez istor mihi dubior rex sedet z nullus rex sedet neq̄ hoc ē ō z^am^ suppō nē mgr̄i qm̄ magister itelligit de sensu diuiso q̄ ppō sit scita esse vo z nō de sensu cōpōsito. Unde in casu a nō scio eē verū lz sciā q̄ a sit verū tuti^o^ tn̄ z breui^o^ dicerēt q̄ mgr̄ loco de ly scitū eē verū intellexit scitū z tūc nō oz supplere intellectū a ḡ in casu nō ē scitū sz sciā q̄ ipsū sit vez ¶ Circa dicta veniūt quatuor querēda. Primū quō ē rn̄dendū ad ppōnē dubiā sequētē ex aliq̄ bene admisso vbi nescit eē sequēs. Scōm quid ad scitū esse falsū z intellectū sequēs nō scitū eē sequens. Tertiū qd dicēdū ad scitū repugnās nō scitū eē repugnās. Quartū qd rn̄dendū ad aliq̄ō falsū extra tēp^o^ obligatiōis firmiter creditū. ¶ Ad p̄mū or̄ coiter a logicis q̄ oē repugnās ē negādū z oē sequēs cōcedēdū dūmodo sit intellectū q̄tūcūq̄ sit dubiū. Ego vo puto q̄ sic nulla obligatiōe tibi facta dubitas aliquā ōnem. lz forte sequat̄ ex aliquib^o^ veris tibi notis ex qb^o^ nescis sequi nec hoc putat̄ error in dubitādo ita nisi sciam^o^ dubiū tale eē sequēs ipsū nō ē cōcedendū. Ubi aūt opponēs ostēderet tale dubiū seq error eēt ipsū dubitare Et per pz solutio ad z^m^ z ad 3^m^. Et vltra puto q̄ si aliq̄ ē scitum a me. z dubito illud sequi aut repugnare ex aliquo bene cōcesso nō habeo ad ipsū rn̄dere neq̄ incōuenit aliquā eē ppōnē ad quā nullo mō est rn̄dendū ut infra patebit. ¶ Ad 4^m^ rn̄det Caetanus q̄ debemus credere z nō cōcedere. Nec rn̄sio z si videatur eē Nesberi in solutione p̄mi argumenti in suo de scire ac etiam mgr̄i in ar^o^ contra decimā quintā regulā mihi tn̄ videt̄ nō tuta qm̄ omne concedere est credere z e contra cōcedere enim mente nihil aliud videt̄ q̄ quidā assensus z credulitas ipsa qm̄ sicut falsum extra tēpus obligationis nullo modo est concedēdū ita nec credēdū cum nō magis primū q̄ secundū error esse videatur. ¶ Est ergo dicendū q̄ nullum falsum extra temp^o^ ē concedendū neq̄ credendū z per ōna nullo modo est respondendū qn̄ falsum est creditum. non enim bene negaret̄. qz tunc crederetur idem z nō crederet̄. cū negare sit dissentire.

P Robatur ergo. Duabus igitur premissis suppositionib^o^ arguitur regula sic. quia si non. detur oppositum consequentis cū antecedēte scz q̄ cōsequentia sit concedenda z antecedens cōcedendū z cōsequens nō z tūc sequitur q̄ cum de ante consideretur q̄ ipsum sit negandum dubitandū aut distinguendū sed quolibet istor est falsum ergo zcetera. Quod non sit negandum arguitur quia si sic ergo est falsum scitū esse tale non sequens aut repugnans nō primū quia si esset falsum ergo z antecedens per secundā regulam tunc sic antecedens est cōcedendū ut falsum ergo sequens ex aliquo bene admisso tenet cōsequentia per premissa tūc sic ans est cōcedēdū qz sequēs ex aliquo bene admisso in aliqua obligatiōe tibi facta ergo eadem ratione ōns est a te concedendum tenet ōna qz quocūq̄ sequitur ancedēs alicui^o^ ōne bone ex eodē seq̄t ōns eiusdē

quod probo sic capio ꝛñam cõcedendã a te cui⁹ añs sit a ꝛñs vero b ⁊ positũ ⁊ a te admissũ c ⁊ tũc ꝓbo ꝙ ex c sequit b sic ex c sequit a: qz si nõ: ꝛtra arguendo a c ad b nõ valz ꝛña: g̃ stat esse ita sicut significat per c ⁊ nõ esse ita sicut significat p b. Ponat ergo ita in esse scz ꝙ c sit verũ ⁊ b falsũ: tũc arguo sic arguendo a c ad a ꝛña est bona ⁊ c ẽ verũ p casũ: g̃ a ẽ verũ tenet ꝛña per primã regulã. Et vltra a ẽ verũ ⁊ b falsũ ergo ꝛña nõ ẽ bona g̃ impossibilis: ergo nõ cõcedenda: qd̃ ẽ oppositũ p̃me partis copulatiue qñ. s. assumebat oppositũ ꝛñtis cũ añte. Hec ꝓbatio videt diminuta: vnde admiror logicos oẽs qui eã neglexere. ¶ Quatuor tamẽ vijs cõpleri aut suaderi poterit p̃mittendo p̃mo ꝙ credere sit concedere ⁊ eõ qd̃ patuit paulo supra. ¶ Secõ premitto ꝙ credẽ ꝛñaz ut bãc si hõ ẽ aial ẽ: regrit credere ꝙ ipossibile ẽ hoiem eẽ. ⁊ nullũ aial eẽ: hoc patere videt ex descriptiõe ꝛñtie bone. ut saltẽ volum⁹ p̃mittere ꝙ nõ repugnat quẽcũq; credentẽ talẽ ꝛñaz credere ꝙ nõ est possibile hoiez eẽ ⁊ nullum aial eẽ: qd̃ de se pz. ¶ His premissis. Prima via sit ista: qz si ꝛñs nõ est cõcedendũ ⁊ de eo cõsideraẽ. ergo negãdum distinguendũ dubitandũ aut credendũ nõ negandũ qz nõ ut falsũ ut ꝓbauit Strod⁹ nec negandũ tãq̃ repugnãs: qm̃ tũc pari rõne añs eẽ repugnãs ⁊ ꝛña qz si ꝛñs alicui⁹ bone ꝛñe repugnat alicui eidem repugnat añs ut per regulã zo^am^ ꝓbabitur nõ erit tale ꝛñs esset distinguendũ qz tũc ꝛña esset distinguẽda ergo nõ concedenda. Neq; etiã ẽ dubitãdũ: qz cũ ꝛña a te sit credenda qz cõcedenda ⁊ cõcessa ergo credis ꝙ impossibile ẽ hoiem esse ⁊ nullũ aial eẽ uel saltẽ dat ꝙ credẽdo cõsequẽtiã istã credas ꝙ impossibile sit hominẽ esse ⁊ nullũ aial eẽ sz credis hoiem esse. qz credis añs ergo credis aial esse. ⁊ per ꝛñs nõ ẽ a te dubitandũ tale ꝛñs. scz aial est. ¶ Secõa via sumit. qz oĩs ꝛña cõcedẽda ab aliquo est scita ab eodẽ: nihil enim ẽ cõcedendũ nisi scitũ aut falsũ sequens ergo oĩs ꝛña cõcedenda ab aliq̃ ẽ scita aut falsa sequẽs nõ ꝓz qz ex ꝛña falsa est impossibilis g̃ nõ cõcedenda ⁊ p cõsequẽs est cõcedenda qz scita. ¶ Tunc arguit sic: si aliqua ꝛña est scita ⁊ añs est cõcedendũ ergo ⁊ ꝛñs tenet ꝛña qz si nõ stet oppositũ. s. ꝙ ꝛñs nõ sit cõcedendus ⁊ antecedẽs sit concedendũ cõsequẽtia scita. ¶ Et querit an añs sit cõcedendus qz scitũ nõ repugnãs an qz sequẽs. si primũ ergo ꝛñs etiã est scitũ tenet ꝛña per iz^am^ regulã ⁊ zo^am^ ⁊ per ꝛñs cõcedendũ sicut ⁊ añs si z^m^ ergo pari rõne ꝛñs ẽ cõcedendũ tenet ꝛña. qz scis ꝙ ex quacũq; sequit añs ex eo sequitur ꝛñs. ¶ Tertia via sumit querẽdo qua rõne añs in ꝛña cõcedenda sit cõcedendũ. ⁊ quacũq; data istam dare oportebit ꝛñti ut intuẽti liquere nõ põt que via ẽ sũpta ex p̃ncipijs naturalib⁹ qz sicut nõ ẽ querenda rõ quõ caliditas calefacit aut quõ color ĩmediate gignit suã speciẽ sz est ei ꝓprius. ut ait Albertus z^o^ de aia in expõne textus coĩ bonũ ita ⁊ ꝓpriũ est intellectui ut cũ cõcedit cõsequentiã ⁊ añs oporteat concedere etiã ꝛñs. Sigs enĩ vellet ꝓteruire negando regulã banc. nõ video viam aliquam sufficere ad ei⁹ ꝓbationẽ eo ꝙ vis omnis ꝓbationis in quacũq; materia sit consistit in hoc fũdameto ꝙ si quis assentit añcedente ꝛñe cõcedende assentit cõsequenti eiusdem. Unde ꝓteruiendo aliquis cõcedere posset oẽs ꝛñas quas facit Strodus in sua ꝓbatione. nũq̃ tamẽ concederet ꝛñs ipsarũ. ideo quarta via non minus est exstimanda q̃ aliqua aliarum trium.

Exta regula. ¶ Superest sexta
s regula que ẽ si ꝛña est cõcedẽda ⁊ cõsequens ẽ negadũ. añs etiã ab eodẽ est negandũ. Regula hec nõ hz

probari cũ ex probatiõe qnte clareat: ut dicit magister. Si quis tñ aduersef in dicendo aliquã ꝛñam cõcedendã eẽ cuius ꝛñs sit negandũ ⁊ añs dubitandũ. nõ videf ita facile hoc impugnari ex probatione qnte. Jõ probaf sexta regula. qz sit ꝛña cõcedenda cui⁹ ꝛñs sit b negandũ ⁊ añs ei⁹ sit a nõ negandũ. ⁊ cõtradictoriũ ꝛñtis sit c cõtradictoriũ añtis sit d ⁊ tunc pz arguendo a c ad d ꝛña est bona ⁊ concedenda ut per zi^am regulã infra patebit ⁊ c est cõcedendũ eo q̃ b cõtradictorium eius ẽ negandũ ⁊ d nõ cõcedendũ g̃ contra qntã regulã: q̃ aũt d nõ sit cõcedẽdũ patet: qz si eẽt cõcedendũ: ei⁹ cõtradictorium. s. a esset negandũ: cuius oppositus ponebat aduersarius. ¶ Contra istam regulam. Strodus arguit cõtra qntã regulam ponendo q̃ oẽs ꝓpõnes intellecte a te ⁊ scite eẽ vere aut scite esse sile: sic maneant per totã horã futurã ⁊ cũ hoc ponitur q̃ si aliqua ꝓpõ concedif a te p̃ter istas tu es hõ q̃ ista significet p̃cise hoiez eẽ asinũ: ita tñ intelligendo q̃ oẽs ꝓpositiones cõtinue significent per totã horas futurã solũ ut pri⁹: nisi aliquã earum cõcedas. qua cõcessa tũc significet ut prius dictũ ẽ. s. hoiem eẽ asinũ ⁊ hoc qñ cõcessa ꝓpõ est alia ab ista tu es hõ. ¶ Ex hoc p̃misso arguif: tu scis istam ꝛñam fore bonã ⁊ ẽ intellecta a te. s. tu es hõ ergo tu es aial: cui⁹ añs est cõcedendum ⁊ ꝛñs nõ g̃ cõtra regulã ꝛña tenet: qz ois ꝛña scita. ⁊ẽ. est cõcedenda: prima pars assumpti p̃bat: quia ante casũ talis ꝛña erat scita a te g̃ remanet scita ut in casu dicebatur. Sz q̃ añs ei⁹ sit cõcedendũ liquet eo q̃ excipif in casu q̃ ipsũ nõ mutet significatũ: qz ẽ scitum a te cõcedendũ sicut prius Et q̃ cõsequẽs nõ sit ꝛcedendũ ꝓbaf qz si cõcedereẽ ipsum significaret p̃cise hominẽ esse asinum: ⁊ sic cõcederes ꝓpositionẽ impossibilẽ qd̃ est magnũ incõueniens. Et per hõ ar^m patz inquit Strodus q̃ ad aliquã ꝓpositionẽ intellectã nõ est respondendũ: pz qa ad istam tu es aial in casu non est respondendũ. ¶ Huic dicitur Rñr nõ admittendo casum. qz ponit cõditionalẽ impossibilẽ cum oppositũ cõsequẽtis stet cum añte: ⁊ cõsimiliter in intellectu ⁊ declaratio ne casus dicif non admittendo eo q̃ ly nisi in eius expositione claudit cõditionalẽ impossibilẽ. Ubi aũt loco de ly nisi ponaf ly qd̃cũq̃ tũc admitto casũ. ⁊ vltra nego istã ꝛñam ꝛñs ẽ concedẽdũ: ⁊ qñcũq̃ cõcedã eaz significabit hoiem eẽ asinũ ergo ꝓpõ significãs hominẽ esse asinũ est cõcedenda: ⁊ rõ est qz nõ dico q̃ ipsa est cõcedenda a me. qz cõcessa a me uel qz concedã eam: sed qz est digna concedi cũ sit vera ⁊ impertinens ut liquet: ipsam tñ nõ debeo cõcedere ꝓpter impositionẽ factã aliter deberẽ cõcedere ꝓpõnẽ significãtẽ hoiez eẽ asinũ. ¶ Dubitaf circa dicta qd sit rñdendũ ad ꝛñs illud. s. tu es aial in casu magistri. Ad hoc sũt multi modi dicẽdi. Prim⁹ ẽ quorũdã respondentiũ cõcedendo ꝛñs ⁊ negant se cõcedere: ⁊ hoc iõ negãt: qz ad cõcedere cõsequẽs tale significãs p̃cise hominẽ eẽ asinũ: in dicto casu seqf eos male rñdere: ⁊ hanc dicũt fore mentẽ mgri cum dicat q̃ nõ debet cõcedi. i. debet negari qd̃ debet cõcedi aut qd̃ cõcedatur. ¶ Hunc modũ nõ puto eẽ ad mentẽ magistri: qñ nõ apparet quõ Strodus istaz concedat imo qz arguẽdo in lrã dixerat per ar^m hoc appere q̃liter ad aliquã ꝓpõnẽ nullo mõ est rñdendũ: iõ in rñsione sua nulla appet rñsio ad illã sz bñ concedit q̃ sit cõcedenda ⁊ dicit q̃ nõ debet cõcedi: deinde errat qñ negat se cõcedere qd̃ ẽ verꝫ nõ repugnans ut liquet. ¶ Secũd⁹ mod⁹ ẽ alioꝫ rñdentiũ concedendo ꝛñs ⁊ vlteri⁹ cõcedũt incõueniẽs eẽ ipsũ ꝛña cõcedere nõ tãẽ verꝫ sz ut seqẽs ⁊ adhuc ut seqẽs concedũt se male rñdere. Hec rñsio ẽ satis tollerabilis sed nõ ẽ ad

mentē magistri: ut per dicta pz: Nā Ve-
sberus ex doctrina p̄mi p̄ncipalis sui so-
phismatis viā hāc hz tenere vbi in casu.
Strodi pōat q̄ q̄ncūq̄ ꝛcedit aliq̄ ꝓpō
a te preter istaz tu es hō q̄ ista autentice
significz precise hoiez eē asinū. ¶ Tertiꝰ
modus ē Pauli pgu. rñdētis ꝛcedo ꝛnis
p̄m mentē magistri: neq̄ incōuenit cōce-
dere ꝓpōnē significantē precise hoiem
eē asinū. cū nō sit autenticū tale signifi-
catū: sed solum per nouā impositionem.
Iste modꝰ iterū nō est ad mentē magistri
cū Strodus dicat q̄ nō debeo eā ꝛcedē
¶ Secūdo cōtradicit sibi qz pziꝰ dixerat
esse ꝛcedendū ꝛnis tale noialiter. nō aūt
ꝓticipialiē. ut ī alijs dictis suis ꝶ asserit.
¶ Quartꝰ modus ē Strodi: pro cuiꝰ no-
ticia p̄mittiē p̄mo q̄ sicut hec ꝓpositio in
scripto hoc ē aial demonstrato hoie pōt
imponi ad significandū hūc hoiez adeq̄-
te esse aial: ita z quelibet altera ꝓpositio ī
voce uel in scripto pōt imponi ad signifi-
candū indifferēter adequate hoc ad illō
verum uel falsū z solū pro illo accipi: qō
dico ꝓpter equiuocā ꝓpositionē prima
pars pz iuxta oēs logicos: cum p ly hoc
possit indifferēter quodlibet demonstra-
ri: ergo z lapis poterit demōstrari. Ex ꝶ
sequit rō similitudinis z veritas secunde
partis: cum nō maioz rō sit ꝓpositionem
vnā q̄ alterā mutare significatū. Scdo
premitto q̄ q̄cūq̄ cōcedit propositionez
ut hāc hō est aial: cōcedit eiꝰ significatuz
ꝓbat: qz cōcedere ē credere. sz credere
hanc hō est aial est credere adequatū si-
gnificatū eiꝰ qō credimꝰ adequate signi
ficari per dictā propositionē. ut clare li-
quet apud terminoꝝ ꝓbatiōes. His igit
habitis fundamētis rñsio est Strodi di-
cendo ꝛnis illud. s. tu es animal eē credē-
dū. Secundo respondere habet aut cre-
dendo istam: aut ad ipsā nullo modo esse
respondendū. Prima pars patet. qz ta-
lis est vera z impertinens ergo concedē-
da. Secundum puto esse verū non pro
prima eius parte loquendo ad mentem
eius sed pro secunda quoniā si quid cre-
ditur cōceditur z econtra ut ex dictis su-
pra claruit. quare non responderet cre-
dendo sicut nec concedendo. Requiriē
ergo secundum ipsū q̄ ad ipsam non ha-
bet respondere. quia si haberet respōde-
re precipue respōderēt concedo sed hoc
nō qz tūc cōcederet significatū eiꝰ per se
cundi premissū sed nullum haberet tunc
nisi hominē esse asinum ergo concederet
hominē esse asinum: quod est absurdum
tam in tempore q̄ extra tempus obliga-
tionis hec omnia ex premissis duobus li
quent. Et propter hoc etrauerunt prio-
res responsores putātes loqui ad men-
tem Strodi. vnde queratur ab eis quid
sit respondendum ad hanc hoc est celum
per ly hoc celo demonstrato posito in ca-
su quod quando cūq̄ concedas eam mē
te uel ore illa significet adequate hoc ani
mal esse celum vbi patet q̄ ad eam nul-
lo modo habes respōdere. ergo nec ad il
lam tu es animal. maxime quia Strodꝰ
omnē impositionē nouam ad significan-
dum vult esse autenticam seu validam
ac si a primis impositoribus habita esset.
Vesberus autem nō sic opinat sed bene
q̄ autenticū sit apud quemlibet indiffe-
renter hoc aut illud ens demōstrari. per
pronomen demonstratiuum. z ita auten
ticum esse sic accipi significatum vnū ꝓ-
positionis equiuoce q̄ non aliud patent
ista quoniā illud est autenticū apud Ve-
sberum quod apud cōmuniter disputan
tes accipi solet. Ista responsio lz sit vera
q̄tum ad secūdū dictum. erat tñ in p̄mo
q̄ ipsa nō est concedēda alioquin nō in-
cōueniret eam concedi sed q̄ncūq̄ con
cedēt significabit hominē esse asinū er-
go deberet concedi hoiez eē asinū tenet
vltima ꝛnis. quia ꝛcedere ꝓpōnē ē cōce-
dere eiꝰ significatū ut premisso zꝰ patuit.

b 4

Scdo errat: qz videt implicare cōtradictionē in dicendo q ꝯñs illud sit cōcedēdū z q nō debeat cōcedi: ut cōtra Paulū pbatū est. Dico igit aliter q: sicut non habeo rñdere ad istā hoc ē celum in casu paulo superi⁹ licet sit vera z iptinens ita ad hanc tu es aīal non ē rñdendū pcipue cū impositio facta ad significādū per eā adequate hoiem eē asinū sit valida z autentica ꝓm Strodū. Neqz inconuenit q aliqō verū z in ptinēs nō sit cōcedendus z rō ē qz nisi verū z in ptinens sit tale pro tpe, p quo cōcedit ipsū nō ē cōcedendū vt verū z imptinēs. Cū ergo in casu illa tu es aīal nō remaneat vera z imptinēs qñ cōcedit sz ipossibilis. iō ipsa nō ē concedenda. Ex his sequit ꝓmo nō oē verū z imptinēs eē ꝛcedendū nisi limitet q sit scitū. z scitū eē iptinēs. z q remaneat tale cū cōcedit. Seqt z⁹ nō oē sequēs scitū eē sequēs eē cōcedendū: hoc ex dictis facile deducit. Et si Strodus in z⁹ suppōne supra dixit oppositū: illud dz intelligi ita q oē sequēs q qñ cōcederet remaneret sequēs ē cōcedendū. ¶ Sequit z⁹ regulā gntā nō eē absolute verā. nisi limitetur z intelligat de ei⁹ ꝯñte q remaneret debite sequēs qñ cōcederet q nō est sic de illa tu es aīal. z p hoc nō incōuenit q ꝯña illa sit cōcedenda a me z añs cōcedēdū z ꝯñs nō. ¶ Quarto sequit q̄druplicit cōtingere ad aliquā ppōnē nō eē aliquo mō rñdendū. ꝑ vbi nō eēt intellecta z⁹ vbi dubitarem⁹ disiūctim eā eē repugnantē aut sequentē ex aliq̄ bñ cōcesso i tpe obligationis q̄tū cūqz ipsa esset scita uel scita esse falsa z intellecta. z⁹ vbi ppō eēt falsa firmiter credita extra tēp⁹ obligatiōis. 4⁹ ut ē ppō in casu mgri. Multa argumēta cōtra bas regulas pcipue contra quintā fieri solent vbi in rñdēdo alij multas limitationes adducant. Ego aūt puto eas nō oportere ut supra diximus in ꝓma regula neqz puto q aliq̄ ꝯña sit cōcedēda a rustico vbi ipse credat falsum sequi ex vero cui⁹ cōtrariū quidam asserunt ex corrolarijs tñ ut ex 3⁹ patz limitatio qua regula indiget. Illud autez qō contra regulā obijci solet in materia insolubiliū nō indiget limitatione regule qm̄ Strodus nō admitteret casū cuz ponitur q vtrobiqz demonstrat cōsequēs per ly hoc in ista ꝯña. s. hoc nō ē cōcedendū ergo hoc nō est cōcedendū vult eiz qō pars non possit supponere pro toto cuius est pars.

s Eptima regula pbatur. ¶ Regula septima est hec si cōsequentia ē bona z añs ei⁹ est possibile ꝯñs eius dē est possibile ꝑ probat regula z⁹ due ꝓnes adducūt Regula igit probatur sic. qz si nō stet oppositū ꝯñtis cum añte. s. q ꝯña sit bona z añs ei⁹ sit possibile z ꝯñs nō z tunc ex hoc sequit q añs sit possibile z ꝯñs ipossibile. z per ꝯñs q potest esse ita sicut adequate significat per añs. z nō eē ita sic adeq̄te significat per ꝯñs eius dē g ꝯña nō ē bona qō ē oppositū ꝓme partis regle sz assūptū adductū sez q sequat añs eē possibile z ꝯñs eē impossibile pbat. qz si ꝯña ē bōa g hz ꝯñs g cū tale ꝯñs ñ sit possib⁹: seqt q ē ipossibile ois. n. ppō aut est possibilis uel impossibilis z añs ē possibile ergo assūptū verū.

Ctaua Regula. ¶ Octauo loco ponit hec regula. si ꝯña ē bona z ꝯñs eius est impossibile añs eius dē est impossibile nō expedit probare hāc regulā cū ex septime probatione innotescat.

¶ Notandū. Duas ꝓnes in me⁷ adducit magister quas aduertere decet cū vere sint z false videat. Prima est hec nō oē possibile pōt eē vez sic pcise significā⁹ pz de istis. s. nulla ppō ē va nlla ppō ē vlis nulla propō est negatiua z nō solū dicte negatiue sz etiā affirmatiue iste ois ppō est falsa omnis propositio est negatiua.

¶ Unde stat aliquã. Sed a ⁊ aliqua ē ꝓ
pō ɔtingens ad vtrūlibet ⁊ ipossibile est
illam eē falsã. Uocat aūt ɔtigēs ad vtr
libet qñ sicut p ipsã significat possibile ē
eē ⁊ possibile ē nō eē idifferēter: ita ꝙ ad
vtrūlibet ɔdictoriū est possibilitas: pz de
istis aliq̃ ꝓpō est falsa: aliq̃ ꝓpō est.
¶ Sequit eni. Qd ipossibile sit aliquam
illaꝝ expressaꝝ in ꝑma ɔclusione esse ve
rã ondit Strodus ⁊ ꝑmo de ista nulla ꝓ
positio ē: qz ipsã eē verã iplicat formaliē
ɔdictionē seqt eni ipsa ē vera: ergo aliq̃
ꝓpō ē vera: g̃ aliqua ꝓpō ē ex alia par
te ipsa ē vera significãs adeq̃te ꝙ nulla
ꝓpō ē: ergo nulla ꝓpō ⁊ sic ex hoc ꝙ ipa
est vera: seqtur ꝙ aliq̃ ꝓpō ē ⁊ nulla pro
positio ē: ⁊ sic facile ē alias ōducere. Qd
aūt q̃libet illaꝝ sit possibilis religt Stro
dus malū: qñ possibile ē sic eē sicut p eas
adeq̃te significat. Consimiliter dicit de
ista solus sor. demōstrat ⁊ hoc ē celū de
monstrato celo: ē. n. copulatiua possibil':
ipaz tñ eē verã sic adeq̃te significãdo ē i
possibile. ¶ Siliter. Declarat ēt impossi
bile eē ꝓpōnem hanc eē falsã. aliq̃ ꝓposi
tio ē falsa sic adeq̃te significãdo: vt in 2ª
ɔclusione vicebat: qz ad ipam eē falsam
sequit ɔdictio seqt eni hec ē falsa g̃ aliq̃
ꝓpositio ē falsa: ⁊ 3ª qz ex opposito ɔse
quētis seqt opp'm añtis: ⁊ ex alia pte seqt
ista ē falsa significans ꝑcise ꝙ aliq̃ ꝓposi
tio ē falsa: ergo nulla ꝓpō ē falsa: q̃re ex
ea seqt ɔdictio. s. aliq̃ propositio ē falsa ⁊
nulla ꝓpositio ē falsa.
¶ Unde pz. Ex dictis ɔclusionibus ifert
hoc cor'm: ꝙ alicuius 3ᵉ bone añs pōt esse
verū sine ɔñte sic ꝑcise significantib' pa
tet de ista 3ª. ois ꝓpō est affirmatiua er
go nulla ē negatiua: cuz. n. añs ⁊ ɔñs sint
diuerse propōnes: ɔñs pōt corrū pi añte
nō corrupto: iō añs pōt eē verū ⁊ ɔñs nō
vnde istius ɔñe bone. tu es hō: g̃ tu es ani
mal: añs pōt eē verū sine ɔñte vbi corrū
pere ɔñs ista, s. tu es aial: ⁊ remanet ista
tues hō q̃ sit a. tunc arguit sic: a pōt eē ve
rū siñ ɔñte: ⁊ a ē vel pōt eē añs: ergo ãte
cedens pōt eē verū: sine ɔñte. inde est ꝙ
soliti sumus ɔcedere ꝙ oē inferi' potest
eē absq̃ suo supiori. ⁊ similiter pr pōt esse
absq̃ filio. neq̃ cor'm dictū ē ɔtra descrip
tiene 3ᵉ bone aut ɔtra ꝑmã regulã qz licz
ita sit vt asserit cor'm non tñ ē possibile ō
sensu ɔposito ꝙ añs sit verū sine ɔsequē
te: sicut nec ē possibile: ꝙ pater sit absq̃ fi
lio. nec est possibile inferius eē absq̃ suo
supiori. Et si dr inquit Strodus ponatur
ita eē ꝙ añs sit verū. s. ꝙ ois propositō sit
affirmatiua: tunc rñdetur ɔcedēdo tãq̃
falsū sequens ɔñam illã nō valere: hãc. s.
ois propō est affirmatiua: ergo nulla est
negatiua qz exposito seqt ꝙ illud añs nō
sit: qz nō erit ɔña: ⁊ sic nō valet dicta ɔña:
nō tñ ɔcedit ꝙ sit mala ⁊ lz nō sit possibi
le añs eē verū sine ɔñte in 3ª bona: nō tñ
seqtur nō est possibile ꝙ añs a ɔñtie sit ve
rū sine ɔñte: ergo a ɔña ē bona: pz vbi a
sit ista 3ª nulla propō ē ergo aliq̃ proposi
tio ē: loquendo de añte ⁊ ɔñte a ɔsequen
tie: vt sūt ꝓpōes ⁊ ñ significata ipsarum.

n Ona regula. Alia regula ē si ali
q̃ 3ª est bona ⁊ añs ē necessariuz
ɔñs eiusdē ē necessariū: q̃ sic pro
bat stet oppositū ɔñtis cū añte. s. ꝙ 3ª sit
bona añs sit necessar iū ⁊ ɔñs nō. ⁊ argui
tur sic ɔñs nō ē necessariū: ⁊ ipm ē ꝓposi
tio ergo ē ipossibile vel ɔtingēs: ⁊ p cōse
quēs possibile ē nō eē sicut p ipm adeq̃
te significat: ponat igit inesse: ⁊ cum añs
sit necessariū: g̃ ita ē sicut significat p añs
⁊ ñ ē ita sic adeq̃te significat p ɔñs: g̃ 3ª ñ
ē bona: qd ē opp'm ꝑme partis regule.

Ecima regula. Regula decia ē
o hec: si aliq̃ ɔña est bona: ⁊ ɔñs ē ɔ
tingens añs eiusdē ē ɔtingēs vl
ipossibile: pz hec regula ex probatōe no
ne si enim ɔñs ē contingens añs nō est ne
cessariū: sed añs est ergo ē ɔtingēs vel i
possibile: ⁊ ɔña: qz omnis propō aut est

necessaria aut ꝛtingẽs aut ipossibil'. Cõtra p̃dicta arguit̃: ⁊ p̃ ꝛtra septimã regulã sic. ista ꝛnia est bona. s. qcqd videt ē hõ ḡ qcqd videt põt esse hõ cuius añs ē possibile ⁊ ꝛnis ipossibile ergo ꝛtra regulã tz ꝛ⁹ cũ p̃ma parte assumpti qꝛ arguitur ab eē ad posse: possibilitas añtis pz: sed ꝗ ꝛ sequẽs sit ipossibile ꝓbatur qꝛ eius ꝛtradictoriũ est necessariũ. s. ꝗ aliquid qd̃ videt nõ põt esse hõ: vt equ⁹ qd̃ intelligẽti pz. Itẽ istius ꝛnie bone ipossibile ē ḡ ipossibile ē añs eē possibile: qꝛ possibile ē aliquã ꝓpõnem ipossibilē esse ⁊ ꝛnis ipossibile: eo ꝗ eius primariũ significatũ ē impossibile: cũ significet p̃marie impossibile eē: sed ipossibile esse nõ ē possibile ḡ. Secundo arguit̃ ꝛ primã conclusionē bitaꝛ in lr̃a: qm̃ ea data sequit̃ ꝗ aliq̃ vl'is ē vera cui⁹ nulla singularis põt eē vera: cõsequẽs vr̃ falsũ ḡ tc̄. ⁊ ꝛnia ꝓbatur ꝛ ista vl'i nihil demonstrat̃ q̃ ē vera vbi vel demonstret̃ nulla aut eius singularis potest eē vera sic adeq̃te significãdo vt hoc nõ demonstrat̃ ⁊ sil'es. Tertio arguit̃ ꝗ nõ oē inferius põt esse absq̃ suo superiori: qm̃ corpus nõ põt esse absq̃ substãtia. Quaꝛto ꝛ nonã regulã arguit̃ sic: istius bone ꝛ sequẽtie ꝛtingẽs est ḡ ꝛtingẽs ē: añs ē necessariũ qꝛ necesse ē aliq̃ ꝛtingẽs eē: ⁊ ꝛ⁹ ꝛtingẽs cũ eius p̃mariũ significatuꝛ sit ꝛtingẽs: significat enim p̃marie ꝛtingẽs eē: sed ꝛtingẽs eē ē ꝛtingẽs sicut boiez eē est hõ: 7º metha^cc^ textu ⁊ cõmento. xx°.

Ad p̃mũ nego assumptũ nec valet cõsequẽtia ab eē ad posse de sensu diuiso: sed bene valet ab eē ad posse de sensu ꝛ posito: vñ ꝛ⁹ facta in argumẽto non valet arguit̃. n. ibi ab inferiori ad suum supius distributiue: cũ li videt in añte stet ꝓ videte i actu ⁊ i ꝛnte pro eo qd̃ ē vl'põt esse videns. Et vltra dr̃ ꝗ possibile ipossibile necessariũ vl'ꝛtigẽs qm̃ꝛ sumit̃ ꝓ ꝓpõibus qm̃ꝛ ꝓ significatis ⁊ tũc dico ꝗ sicut añs illud ē possibile ita ⁊ ꝛnis: qꝛ dico ꝗ ipossibile eē vt ꝓpõnem ipossibilē esse est possibile: lz ꝓ significato sumẽdo ipossibile ñ sit possibile ipossibile eē: ⁊ ita sumẽdo li ipossibile in añte ꝓ significato dicimus añs eē ipossibile lz sumẽdo ꝓ ꝓpositione sit possibile. Ad z^m^ rñdet Haetanus concedẽdo illud nec ē icõueniẽs: ꝛ ista potest eē vera. Petr⁹ nõ demonstrat̃ q̃ ē singularis illi⁹ vl'is ḡ tc̄. Unũ puto ꝗ lz nulla tal' singularis possit eē vera. s. ꝓ demonstrat̃ ⁊ hec nõ demõstrat̃: tñ alia põt esse vera vt hac soꝛ. nõ demõstrat̃: assignat̃ enim singularis vl'i cũ ꝓ subiecto singularis accipit̃ suppositũ subiecti vl'is: vñ supposita subiecti istius vl'is nullum ens demonstrat̃ sunt multa vt petr⁹. Johãnes paulus a ens b ens ⁊ alia particularia ẽtia actu existẽtia vel demõstrabilia: ꝛcedo tñ ī materia ꝗ alique due ꝓpõnes ꝛuertuntur quaꝛ vna põt eē vera ⁊ scita ⁊ alia ñ ipis sic p̃cise significãtib⁹ vt pz ꝛ istis soꝛ. nõ demõstrat̃ ⁊ hoc nõ demõstrat̃: ꝛ demõstrato soꝛ. p̃ma põt eē vera ⁊ scita: secunda nõ vt ex dictis supra liquet. ¶ Ad tertiũ pono q̃ttuoꝛ ꝓpõnes. Prima ē a grãmaticũ inferius põt esse absq̃ sciente suo superiori: ꝓbatur hoc põt eē absq̃ sciente suo superiori demonstrato soꝛ. q possit eē grãmaticus: ⁊ ꝓ ē vl'põt eē a grãmaticum iferius ergo ꝓpositio vera oia patent. Scda ꝓpositio absq̃ rosa potest eē a rosa pticularis: probat̃ qꝛ nunc qm̃ non est rosa põt eē a rosa ergo ꝓpositio vera. Tertia ꝓpositio: añchristus põt esse hõ qui ñ ē homo: probat̃ quia põt eē ipemet ⁊ ipse non ē homo ergo intentuꝛ: Quarta propositio omne inferius potest eē absq̃ suo superiori tenendo opinionē terministrarũ de quoꝛ numero fuit Strodus volentiũ ul'ia esse tantum terminos ⁊ inferioꝛitatē ⁊ superioꝛitatē esse passionis terminoꝛ tantũ: tunc probatur propositio sic: hoc potest esse absq̃ suo superiori: ꝛ demonstrato quocũq̃ termino inferiori ⁊

hoc ē vel potest esse inferius: ergo inferius pōt esse absq; suo superiori: ⁊ ita in singulis inducemus vl'iter q̄ nihil ē vel potest eē terminus iferior q̄n illud possit eē absq; suo superiori. Ad arm ergo diceret Strodns q̄ lz corpus non potest eē absq; substantia tm̄ oē inferi pōt esse absq; suo superiori. corpus enim nō ē inferius ad substantiā: sed bm̄ li corpus ad li substantiam loquimur aūt ō terminis i voce aut i scripto: qm̄ in mente ꝓpositio nō haberet vitatem eo q̄ iste ꝛceptus hoīs in mēte nō pōt eē absq; ꝛceptu animalis tenendo q̄ magis vl'ia p̄ozitate oziginis p̄us innotescant: lz nō nulli cōtrariū asserāt. Ad q̄rtum dico aīs est necessariū ⁊ ꝛōis similiē ⁊ vltra dico q̄ contingens eē nō est contingens tenendo li cōtingens z. loco vt ē terminus modalis faciens sensum cōpositū: imo contingens eē ē necessarium tenendo li necessarium modaliter. ¶ Et ad pb̄m dico q̄ contingens eē est contigēs tenendo li cōtingens z. loco noialiter: ⁊ ē sensus q̄ esse contingentis est ipsū ens contigens: sic esse hominis ē ipse homo ⁊ ad hunc sensum ista contingens eē ē contingens nō ē ꝓbanda officiabiliter sed resolubiliter vel hoc est contingens ⁊ hoc ē contingens esse ergo. ¶ Quattuor ꝓ venunt dubia. Primum an si vniuersalis est necessaria contingens vel altero modo singulares eius sint necessarie vel cōtingentes similiter. ¶ Ad hoc dubiū pono quattuor conclusiones. ¶ Prima aliqua vniuersalis est necessaria cuius quelibet singularis est contingens: patet de ista uniuersali omnis homo est animal: ⁊ suis singularibus ut Sor. est animal | plato est animal: patet etiam de | ista omnis homo est corpus. ¶ Secunda conclusio aliqua uniuersalis est contingens cuius quelibet singularis est necessaria: patet de uniuersali hac omne celum uel antechristus mouetur tenendo q̄ subiectum sit totum disiunctum: ipsa enim est contingens cum sit uera ⁊ aliquando erit falsa ut proposito esse antechristi. cuilibet tamen supposito subiecti correspondet singularis necessaria ut hoc celum uel antechristus mouetur demonstrato celo lune: ⁊ hoc celum uel antechristus mouetur demonstrato celo mercurii: ⁊ sic de qualibet altera singulari ascendendo: usq; ad celum ultimum. ¶ Tertia conclusio: stat aliquam uniuersalem esse possibilem cuius quelibet singularis est impossibilis patet de ista omne animal visum a me est Leo: vbi enim ex animalibus videam tantum canem ⁊ equum patet uniuersalem istam esse possibilem: ⁊ quamlibet singularem esse impossibilem ¶ Quarta conclusio aliqua uniuersalis est impossibilis cuius qualibet singularis est possibilis. patet de ista omne instans est corruptum ipsa enim est impossibilis: quia ex ipsa sequitur impossibile. scilicet multum tempus est: sue tamen singulares sunt possibiles vt hoc instans est corruptum ⁊ hoc instans est corruptum quocunq; instanti demonstrato cuz qualibet talis sit vera vel erit vera.

¶ Ex his patet partem negatiuam dubij fore veram.

¶ Sed contra omnes conclusiones simlr arguo: quia eis datis sequitur idem predicatum verificari de omnibus suppositis subiecti necessario ⁊ cōtingenter possibiliter ⁊ impossibiliter: quod contradictionem implicat.

¶ Et q̄ sequatur illud arguitur: quoniā predicatum hoc in ista omnis homo est animal verificatur necessario de subiecto uniuersaliter sumpto: ad supposita: cum talis uniuersalis sit necessaria: ⁊ predicatum de quolibet subiecto singularium uerificatur contingenter ergo intentuz tenet ꝓīa quia omnia subiecta singu

lariuz sunt supposita subiecti vlis. Se/
cūdo arguit spālr ō z^am^ ⁊ qrtā:qm̄ eis da
tis segt q ex nēcio segt ōtingēs ⁊ ex pos
sibili ipossibile:⁊ ɔ^a^ pbat: qm̄ arguendo
ab oib^9^ singularib^9^ datis necessarijs ad
suā vlēz ōtingētē:ɔ^a^ ē bona ꝗz pb̄m prio
posterioz ⁊ p̄ poz silr arguendo ab oib^9^
singularibus datispossibilib^9^ ad vlēz su
am datā ipossibilē:ɔ^a^ ē bona ergo ⁊c.
¶ Rñr ad p̄mū negādo aliqd̄ illoz sequi
nec segt vlis ē necessaria g̃ p̄dicatū suuz
verificat nēcio de subiecto sic vlr sūpto
cū añs sit verū ⁊ ɔñs falsū:pōt eni esse q
illa vlis nō sit ⁊ p ɔñs pōt eē q p̄dicatum
illud ñ verificet de subiecto:ɔcedo tñ q
nēcio de q̄libet hoie verificat alr ⁊ ē sēsus
q nēcio ita ē q oīs hō ē aial de q̄libet tñ
hoie ōtingēter verificat aial:qz qlibz hō
ōtingēter ē aial:nec valet ista ɔ^a^ ōtingen
ter de isto hoie verificat aial:⁊ ōtingent
de isto hoie verificat aial:⁊ sic de singul
ergo ōtingenter de q̄libet hoie verificat
aial:nec arguit ab oībus singularibus ad
suā vlem:cū ɔñs nō sit vlis ꝗz modalr de
sensu ɔposito. Jn z^a^ aūt ɔclusione nō ve/
rificat possibiliter:lz possibile sit ip̄m v̄ifi
cari de q̄libet supposito subiecti.facio.n.
dr̄iaz ĩter li possibile ⁊ possibilit. ¶ Ad z^m^
itez neget ɔ^a^ nec voluit phūs valet ar^m^
ab oibus singularib^9^ad suā vlēz nisi cum
ōbito medio assumēdo.s.i añte:⁊ hec sūt
oia talia supposita:v̄bi grā: vbi soz.⁊ ber/
ta essent oēs hoies mūdi ⁊ vterqz curret
tūc ɔ^a^ ista nō valeret soz.currit ⁊ ber.cur
rit g̃ oīs hō currit:lz ī assumpto sint acce/
pte oēs singulares vlis dicte.nā vbi i ca
su poze ponat q cicero oriat hic ad ānuz
manētib^9^ soz.⁊ ber.currētib^9^in fine anni
⁊ cicero nō currēte:añs tē erit verū:⁊ ɔñs
flm:oz g̃ sic arguere soz.currit ⁊ ber. cur/
rit ⁊ isti sūt oēs hoies g̃ oīs hō currit:⁊ tūc
illa ē falsa.s.hec sūt oēs hoies: qz p libec
debent ōmōstrari p̄cise pozes q demon
strabant.s.soz.⁊ ber.cicerone ergo manē
te ip̄a non ē vera:⁊ sic arguit valere ar^m^
abscq tali me^o^:qz nō pōt eē q oēs singula
res sint vere ⁊ eaz vlis flā:g̃ ɔ^a^ valet ab
oibus singularib^9^ad suā vlem:tz ɔ^a^ a sili
seqt.n.nō pōt a eē verū abscq b eē verū
ergo ab a ad b valet ɔña. ¶ Dicit negan/
do vtrāq ɔñam:in aliqua.n.ɔña mala ñ
ē possibile vt a ꝓpō sit vera abscq b vt su
pra patuit:oz.n.sic arguere.ñ ē possibile
a eē uerū sine b eē uerum:ergo arguēdo
ab a eē uerū ad b esse uerū valet ar^m^ pa/
tent ista de ista ɔ^a^ nulla propō ē ergo aliq
propō est cuius añs sit a ⁊ ɔñs b ita ⁊ con
silr in proposito vñ segt nō ē possibile vt
oēs singulares alicui^9^ vlis sint v̄e:⁊ ip̄a/
rū vlis nō sit v̄a:ergo arguēdo ab hoc.s.
oēs singulares alicui^9^ vlis sint v̄e:ad hoc
s.ip̄az vlis ē v̄a: valet ar^m^ qd̄ cōcedēdo.
¶ Ex dictis pz solutio formaliter ad ar^m^
qm̄ oz vltra oēs illas singulares necessa
rias in añte assumere h̄ mediū: ⁊ ista sunt
oia q̄ sūt celum vel añchristus:⁊ tūc tale
añs erit ōtingēs merito illi^9^ dubij:qm̄ p p̄
esse antechristi illa demōstrata p̄us acce
pta.s.oēs celi:nō erit ita q sūt oia que sūt
celum vel añchristus. Cōsilr nō sequit h̄
instans ē corruptū: ⁊ hoc instans est cor/
ruptum:ergo omne instaus ē corruptuz
sed oz addere in añte ⁊ hec sūt oia instan/
tia:⁊ tūc añs illud ē ipossibile merito icō
possibilitatis ptinm. ¶ Scōm dubiū vtz
si ɔ^a^ sit bona ⁊ eius añs pōt eē v̄m ɔseqns
eiusdē pōt eē v̄m intelligendo p añs ⁊ cō
sequēs significata ipsoz. Rñdetur q sic
p̄mittendo q vliter segtur hoc pōt eē ve
rū ergo pōt eē q hoc sit verū quocunqz
demostrato ⁊ ecōtra seruatis tñ ɔditioni
bus seruandis:pz p regulā habitā in pri/
mo mō de sensu cōposito ⁊ diuiso:tūc sic
si dubium ñ ē verū det oppositū.s.q ali
qua ɔ^a^ est bona cuius añs pōt eē verum
⁊ ɔñs non:⁊ sit a talis ɔña cui^9^ añs quod
potest esse verum sit b ⁊ ɔsequens qd̄ nō
pōt esse verum sit c ⁊ arguit sic. hoc añs

demonstrato b pōt eē ym g pōt eē q hoc
añs sit veruz z vltra pōt eē q hoc añs sit
verū z oña ē bona. g pōt eē q hoc oñs sit
ym demonstrato c ex q segt postea q B
añs demōstrato c pōt eē ym p pmissū qd
ē oppo'm ocessi. Ubi aūt loquamur d añte
vt ē ppō tē pmissū nō tenet vlr qz nō se
quit añs pōt eē ym sic significando ergo
pōt eē q añs sit ym sic significando vt pz
de añte isti us oñe ois ppō ē affirmatiua
g nulla ē negatiua si .n. pōt eē q añs vt ē
ppō sit ym B significādo ponat inesse z
arguit B añs ē ym g oñs ē sed oñs nō ē ni
si ista negatiua aut sibi sil'is nulla ppō est
negatiua g aliq negatiua ē ergo nō ē ym
q ois ppō sit affirmatiua sed añs significat adeqte q oīs ppō ē affirmatiua ergo
nō ē ita sicut p añs adeqte significat g nō
ē ym. Sed ocra arguit pbando ñ eē ym
de sensu diuiso sic de oposito qm alr seq
reē q aliqd fuit cui' eē nō depēdet a fu
turo z idē pōt nō fuisse qd ē ō sciam aga
tonis phi quā approbat phūs 6°. ethicorū
dicēs q hoc solo posse priuat deus igēi
ta facere q vtiqz facta sūt sed pbat illud
seq facio. n. istā oñam qñcūqz fuit ista p
positio signa erūt i sole luna z stellis ipsa
fuit falsa g xps nūqz dixit eā oña ē optia
alr posset eē q aliqn fuit q xps dicit flm
tē si añs talis oñe pōt eē ym cū sit futurū
ocingens B. s. signa eē i sole luna stellis. g
z oñs pōt eē ym z sic pōt eē ym q xpus
nūqz dixit illā z tñ dixit vt i euangelio pz
Rnr negando illud seq z ad pbatōez ne
go oñam z cōcedo q pōt eē q aliqn fuit
ita q xps dic falsū vn xps potuit dicere
hāc disiunctiuā mundus destruet aut nō
destruet vbi vna pars ē falsa nego tñ q
possit eē q aliqn fuit ita q xps dic falsuz
assentiēdo ei aliter fuisset erroz i eo z da
to q assēsserit pōt tñ eē q nō assēsserit sic
enī ocedim' q deus ab eterno pūidit añ
xpm ocingenter eē futurū z pōt eē q nō
pūiderit nec hoc icōuenit cum pūidentia
dei pūidendo añchristū eē venturū respi
ciat futurū z onotatiue a futuro depēde
at ita xps bñdictus potuisset dicere ante
xps cō tingenter erit assentiēdo ei z tunc
posset eē q fuerit ita q xps dicit fal sum
z non assenserit tali ppōni eo q aduētus
añchristi pōt ipediri sed prolatio illius p
pōnis facta a xpo non pōt ipediri qn fue
rit cū ipsa tunc fuerit qdā motus vel so
nus z nō amplius dependeat a futuro B
tñ materia i alto mari fluctuat apd Nes
berū quē p ceteris suo 6°. sophismat exi
tatē attigisse arbitroz. Tertiū dubiū vtz
illud qd ē ocingens necessario sit ocigēs
intelligēdo per ocingens significatū cō
plexū significatū aūt ocingens voco qd
pōt aut potuit idifferēter eē z nō eē. Re
spondet pmittēdo q̄ttuor ppōnes pma
ē si possibile ē sor. currere necesse ē q sit
possibile sor. currere loquor aūt de possi
bili vt opponit ocradictorie non possibili
seu ipossibili p se. dr eni ipossibile p se qd
nec potuit eē nec potest eē ita q possibile
dr p opp' qd pōt aut qd potuit eē tē pro
bat ppō qz det opp'm oñtis cuz añte. s. q
possibile ē sor. currere z nō necesse est q
sit possibile sor. curret ergo possibile ē ñ
eē possibile sor. currere ergo iposibile est
q sor. curat tenet vltia oña qz nullum si
gnificatū oplexū possibile ē eē ipossibile
nisi ipm significatū sit ipossibile aliqn ne
cessariū aut possibile ipm possibile eēt vt
eēt ipossibile q absurda sūt. Scda ppō si
possibile ē sor. nō currere necesse ē q sit
possibile sor. nō currere ppō ista pōt de
duci sicut pma. Tertia ppō si necesse est
sor. curret necesse ē q sit necesse sor. cur
rere pbat qz aliter seqretur q possibile
eēt q nō sit necesse sor. currere ergo pos
sibile eēt q eēt ocingēs vel ipossibile sor.
currere z quocūqz dato segt q sit possibi
le sor. nō currere ergo nō necesse est sor.
currere. Quarta ppō non oē qd pōt esse
necesse ē q possit esse probat añchristus

pōt eē ⁊ tñ eē necesse ē q̃ possit eē: cū ali/
qñ hec ē fl'a añxp̃s pōt eē vt post mortez
eius. ¶ His actis sit p̄ma ꝓ: ps affirmati/
ua dubij ē vera: pz qñ cū rōne ɔtingētis
se hz ɔuertibiliter hoc totū. ſ. possibile eē
tale ⁊ possibile nō eē tale. vñ rōhui⁹. ſ. q̃
ɔtingens sit ſor. currere ɔsistit in hoc q̃
possibile ē ſor. currere ⁊ possibile ē ſor. nō
currere ſi possibile ē aliqd eē tale vel nō
eē tale ncēe ē q̃ possibile sit eē tale vl'ne/
cesse ē q̃ possibile sit illud ñ eē tale: vt p̄
p̄mas duas ꝓpōnes declaratū ē: g̃ ɔ° ve
ra ita. ſ. q̃ ſi ɔtingens ē añxp̃z fore ncēe ē
q̃ sit ɔtingēs añxp̃m fore. ¶ Scēa ꝓ nō
necessario añxp̃s erit ɔtingēter: lz ɔtingē
ter erit z^a ps pz: ⁊ p̄a ꝓbat̃ qz poterit eē
q̃ añchrist⁹ nō eueniet: g̃ poterit eē q̃ nō
eueniet ɔtigēter: g̃ ñ necessario añxp̃us
erit ɔtigēter nec necessa° eueniet ɔtingen
ter ɔ dcā arguit̃ eo q̃ z^a ꝓ vt repugnare
p̄me. Rñr nullā eē repugnātiā eo q̃ dr̄a
ē nō pua iter has duas dictōes ɔtigēter
⁊ ɔtigēs: ſiē ⁊ iter li ncēe ⁊ li necessario ɔti
gēs eni ē adā eē: lz ñ ɔtingēter sit: ⁊ neces
sario hec aia erit demon^a aia tua lz nō ne
cesse sit eā fore alr ipossibile eēt eā ñ fo⁹.
hec. n. ꝓpō ɔtingēter añxp̃s erit plus po
nit q̃z ꝶ ɔtingēs ē añxp̃m fore: ponit p̄ma
q̃ añxp̃s erit: qō nō ponit z^a. Ex q̃ sequit̃
q̃ ſi z^a ē necessaria ñ oz p̄mā eē necessari
am: cū añxp̃m fore nō sit necessariū. Sz
ɔ arguit̃ q̃ z^a ponit añxp̃m eē venturuz
ſiē ⁊ p̄a: qz seq̃t ɔtingēs ē añxp̃m fore er
go ɔtin^a q̃dā añchrist⁹ ē g̃ est: tz ɔ^a p̄^a quo
niā a ſili seq̃t possibile ē te eē g̃ possibili/
tate q̃dā ⁊ po^a tu es: qñ ex opposito seq
tur opp^m seq̃t. n. ñ possibilitate q̃dā tu es
g̃ ipossibilitate ⁊ p ɔñs ipossibile est te eē.
Scēo ad idē p li ɔtigēs in z^a ꝓpōe deter
minat̃ añxp̃m fore aliquo mō: ⁊ nō nisi ɔ/
tingēti g̃ ɔtingēter erit. pz ɔ^a: ⁊ assumptū
ꝓbo qz li ɔtingēs ē ēminus modalis mo/
dificās dictū ꝓpōnis. ¶ Ad p̄mum dr̄ ne
gādo ɔñam: nec oz qō si possibile ē te esse
q̃ possibilitate q̃dā ⁊ po^a sis: nec seq̃t nō
po^a es g̃ ipossibile ē te eē. ¶ Ad ɔfirmati/
onē dico q̃ lz li ɔtigēs modificet ñ tñ mō
ɔtingēti: ſz sufficit q̃ modificet i repñtan
do apō ite^m q̃ possibile sit ip̄m fore ⁊ pos/
sibile sit ip̄m ñ fore. nec frustra ponitur li
ɔtingēs: lz nulla ɔtingētia ex ꝓte rei cor/
rñdeat: ē. n. ēminus sincathegrāmaticus
solū hñs offiñ in repñtando: vt diximus
⁊ ñ significatū ꝓpe. ¶ Cōtra z^am ꝓnez ar
guit̃ ꝓbando q̃ ſi ɔtingēter antixp̃s erit
q̃ necessario eueniet ɔtigēter sic arguen
do oē corruptibile necessario ē corrupti/
bile: ergo oē qō ɔtigēter erit necessa° cō/
tigēter erit: ɔ^a tz: qz corruptibile ⁊ ɔtingē
ter tale ɔuertunt assumptū añt est phi ſ°
metha^ce textu cōmenti volētis q̃ oē cor
ruptibile necessario ē corruptibile. ⁊ vl/
tra seq̃t: oē qō ɔtingēter erit necessa° erit
ɔtingēter: añxp̃s ɔtingēter erit: g̃ añxp̃s
necessario ɔtingenter erit. Ad hoc ñdet
Egidius ɔcedēdo totuz militat. n. ar^m vt
putat: ista solo ē erronea oīno asserit enī
i possibile iplicat. n. ɔdictione q̃ necessa°
añxp̃s erit ɔtingēter: ex ip̄a. n. seq̃t q̃ añ
xp̃s erit ɔtigēter ⁊ vltra g̃ poterit esse q̃
añchristus ñ erit ⁊ p ɔñs seq̃t q̃ poterit eē
q̃ añchristus ñ erit ɔtigēter: pz vltia ɔña
de se: ⁊ vltra seq̃t q̃ ñ necessario añchri/
st⁹ erit ɔtigēter. Dico igit̃ ad ar^m negādo
assūptū: antichrist⁹. n. ē corruptibilis ⁊ tñ
ñ necessario ē corruptibil': qz poterit ñ eē
corruptibil': vt posq̃z erit corrupt⁹: tūc. n.
erit ita q̃ non ē corruptibil': eo q̃ tūc erit
ita q̃ ipse nō pōt eē g̃ rē erit ita q̃ ipse nō
ē corruptibil': tz ɔña qz ex opposito seq̃t
oppo^m itelligēdo p corruptibile oē q̃ pōt
corrūpi: ⁊ nō qō possibile ē corrūpi. Ad 2z
enī possibile ē corrūpi cū aliqñ fuerit ve/
rū nō tñ pōt corrūpi. Ad p̄m dico nihil
aliud voluisse nisi qō si aliqd sit ⁊ illō pro
pe sit corruptibile id necessario corrūpet̃
vbi ly necessario ōterminet ɔñam: ⁊ non
ɔñs. tu. n. lz sis ñ tñ necessario corrūperis

eo qd aliqñ erit ita q̃ ñ corrũperis vt p̃
corruptionē tui: sz qñ necessariũ ē q̃ si tu
es ⁊ es corruptibil' q̃ corrũperis. Uel di
cat q̃ Aristoteles itellexit illud de sensu
cõposito vl'r ad hũc itellectũ: q̃ necessa
rio, oē corruptibile ꝓpe ⁊ existēs corrũpe
tur: nõ tñ, sz descēdere ad supposita: qz ñ
necessario tu corruptibil' ⁊ existēs corrũ
peris: qz pote it esse: imo erit ita q̃ tu cor
ruptibil' ⁊ existēs nõ corrũperis. aliqñ eni
ē ita q̃ ei⁹ ꝛdictoriũ ē falsum. s. q̃ tu corr
ruptibil' ⁊ existēs corrũperis: sed dupl'r.
p̃: qz i exponēdo mētē phi i prima exposi
tiõe dixim⁹ si aliqd sit corruptibile. z⁰ q̃re
dixim⁹ corruptibile ꝓprie. Ad primũ di
cit idē fuisse dictũ: qz ñ seqt̃ anchrist⁹ est
corruptibil' q̃ corrũpet̃. posito eni q̃ for.
possit eē sz nunq̃z erit: tunc añs ē verũ ⁊
ꝛdñs falsuz: ⁊ iõ ad h̃ vt ꝛdñs illõ sequat̃ oz
addere i añte q̃ añr p̃s sit. Ad z^m dico op
portuisse loq de corruptibili ꝓpe: qz nõ ē
vl'r verũ de corruptibili i ꝓpe. voco aũt
corruptibile ꝓpe substãtiã ꝛpositã. ipro
pe aũt accidēs. Uñ gnãtio ⁊ corruptio so
lũ cõpetũt substantie ꝛ⁹ phicorũ ad pn^m.
ista eni veritas Cicero põt eē ē ⁊ ipse est
corruptibil' ⁊ tñ nũq̃z corrũpet̃: itelligen
do p̃ Ciceronē idiuiduũ hũanũ qd nunq̃z
fuit nec nunq̃z erit: qd tñ põt eē. ⁊ ex h̃ pz
error q̃r undã logicoꝝ volētiũ hãc ꝛdñaz
eē bonã. significatũ a ꝓpõnis est vex ⁊
semp fuit vm ⁊ sp erit vz q̃ ꝓpõ a ē neces
saria pz error vbi a sit ista ꝓpõ: cicero põt
de Cicerone vt prius esse loquendo.
Quartum dubium: vtruz si vnuz contra
dictoriũ ē necessariũ reliquũ sit ipossibile
Rñr q̃ si ãbe ꝓpões ꝛdictorie ũ ⁊ ⁊ vna
ē necessaria reliq̃ ē ipossibil' ⁊ eꝛ: pbatur
qz si vna ē necessaria suũ significatũ ē ne
cessariũ. illud aũt ē necessariũ qd non est
possibile nõ eē tale: q̃ ē ipossibile nõ eē ta
le: sz nõ eē tale ē significatũ alteri⁹ ꝛtradi
ctorii: q̃ alter ꝛtraditoriũ ē ipossibile: ⁊ ꝛ
sil' ꝓbari põt ecõtra ⁊ sic dr̃ de ꝛtradicto
rijs ꝓpõnibus: ista ⁊ de significat] ꝛtradi
ctorijs qm̃ si celũ moueri ē necessariũ nul
lũ celũ moueri ē ipossibile. Sz ꝛtra h̃ vl
timũ arguit̃: qm̃ ñ vr̃ seq ipossibile ē nihil
eē q̃ necesse ē aliqd eē posito eni cãu q̃ ni
hil nec aliq̃liter fuerit fozet aut eēt tũc i
possibile eēt nihil esse eo q̃ nulla fuit po^a
nec ē nec erit q̃ nihil sit. ꝛ^a clara ⁊ assum
ptũ seqt̃ ex casu: cũ q̃ casu pz q̃ nõ neces
se ē aliquid eē. Rñdet̃ argumẽtũ solũ ꝓ
bare hanc ꝛdñaz nõ eē de forma significa
tũ vnius ꝛdictorij ē impossibile q̃ reliquũ
ē necessariũ loquēdo de significato mãli
ter ⁊ nõ formaliter ⁊ hoc ꝛcedit̃ sic etiam
non seqt̃ falsũ ē adã eē: ergo vex ē adaz
non eē ex p̃dictis seqt̃ ista non eē ꝛdicto
ria necesse ē celũ moueri: ⁊ possibile ē ce
lũ ñ moueri qz i casu p̃ore nec necesse eēt
celũ moueri: nec possit celũ nõ moue
ri vt p̃ dicta pz ⁊ si Ar]. ad finē secundi p̃
iermenias visus est velle ea eē ꝛdictoria
Dicit̃ q̃ ñ sũt ꝓpe ꝛdictoria sed hñt legē
ꝛdictorioꝝ cũ non possint sil' eē vera nec
sil' falsa sz possint imaginari sil' falsa absq̃z
ꝛdictione sicut hec. s. for. ē ⁊ vex ē sortes
non esse habentē legē cõtradictorioruz
sed non sunt contradictoria cum sint ima
ginabilia esse falsa.

Ndecima regula. Jã ad xi^m re
u gulã accedam⁹ que ē si aliq̃ ꝛdña
ē bona de forma ⁊ añs ē pure ne
gatiuũ consequens eiusdem non ē pure
affirmatiuuz p̃ ꝓbatur regula z^a arguit̃
ꝛ. p̃mo ergo ꝓbat̃ regula sic. omne conse
quens ꝛsequentie bone de forma est de
itellectu sui añtis: sed nulla pure affirma
tiua est de intellectu pure negatiue ergo
nulla pure affirmatiua sequitur de for
ma ex pure negatiua cõsequentia tenet
cum maiori ex dictis supra. minor autez
probabitur infra ac etiam patet nũc pro
tanta: quia alitez illud ãtecedēs pure ne
gatiuũ claudezet oppositos itellect⁹ de
for^a. s. affirmatiuũ illa^m ⁊ ipm̃met nega^m

Uodecima regula. Sequitur regula iz[a] q̃ est. Si aliq̃ ꝛnia est bona ō forma ⁊ ꝛnis ē pure affirmatiuū anis eiusdē vel aliq̃ eius ps ē pure affirmatiua: pz regula ex pore. Ex pbatione xi[c] regule vr ꝛcludi falsum eē textuz Strodi seu corruptū q̃ sic iacet videlicet si aliq̃ ꝛnia ē bona anis eius ē pure negatiuū ꝛnis sil'. pbatio. n. sua solū ꝛcludit q̃ si ē bona de forma ⁊ anis ē pure negatiuū ꝛnis eiusdē nō ē pure affirmatiuū. falsitas textus pz qm̃ istius bone ꝛnie de for[a] non tm̃ bō currit: q̃ nihil quod ē bō currit vel aliqd nō bō currit: ꝛnis nō ē pure negatiuum vt pz: ⁊ anis ē pure negatiuū. z° patet textū iz[c] regule eē falsū sil' qm̃ istius cōsequētie bone de for[a]. s. nullus bō pr̃eter for. currit q̃ sortes currit ꝛnis ē pure affirmatiuū: lz nec anis nec aliq̃ eius ps sit pure affirmatiua: q̃re sic dz iacere lr̃a: si aliq̃ ꝛnia ē bona de forma ⁊ ꝛnis est pure affirmatiuū anis eiusdē nō ē pure negatiuuz.

¶ Notandū qz de pure affirmatiua ⁊ ō pure negatiua ihis regulis ꝓmo habitus ē. iō occē vtrūq̃ notificare obijcere tam̃ volumus qd sit absolute affirmatiua ⁊ qd absolute negatia. cū i p̄mis dialetice gressibus inotuerit. Dicemus q̃ q̃ pure affirmatiua ē illa affirmatiua que ponit aliqd inesse: vt ē hec tu es bō. Negatiua ꝛo pura ē illa negatiua q̃ nihil ponit inesse: vt ista bō ñ nō currit. Dicimus aūt ꝓpōnem aliquā ponere aliqd iesse: qz ex ipa sequitur de for. boc. s. aliqd ē fuit vel erit. Illa ꝛo nihil ponit ineē ex q̃ de forma nō sequitur boc. s. aliqd ē fuit vel erit. Affirmatia ꝛo nō pura ē illa affirmatiua q̃ nihil pōit iesse: vt ista nō tm̃ bō non currit aut ista si tu es bō tu es aīal: sil'r ista tu es vl' tu ñ es ten° ꝓm viā cōez q̃ hypoth[ce] sūt affirmatiue vel negatiue. Negatiua ꝛo nō pura ē illa negatia q̃ aliqd ponit ineē sicut sunt exceptiue negatiue exclusiue negatiue: ista. n. nullus bō p̄ter for. currit infert de forma hanc for. currit. ⁊ p̄dicta exclusiua ifert de for[a] hanc oē nō bō currit. ⁊ p ꝛnis ille due vate negatiue iferunt de forma hāc aliqd ē fuit vel erit. ex qbus pz verificatio minoris ite xtu. s. q̃ nulla pura affirmatiua ē de intellectu pure negatiue ga al'r negatiua pura poneret aliqd inesse.

¶ Sed cōtra quadrupliciter arguit strodus ō regulā xi[am]. Primo qz seqt̃ deus ñ est q̃ deus ē: ⁊ p ꝛnis ex pura negatiua sequtur affirmatiua. ꝛnia clara: anis pz: qz tā anis ē ipossibile q̃ ꝛnis necessariū ꝛc[e] assūpte in ante. Scōo iste equalent non possibile ē te non eē ⁊ necesse est te esse q̃ vna sequit̃ de forma ad aliā q̃ regula falsa. ⁊z ꝛnia qz vna ē pure negatia ⁊ alia pure affirmatiua. assumptū ē pb̄i. z° piermenias Tertio arguit̃ ꝛtra minorē sic: i non facere itelligitur facere: sed ñ facere est pure negatiuū ⁊ facere pure affirmatiuū q̃ affirmatiua ē de intellectu pure negatiue. Quarto arguit̃ ꝛtra regulā iterū sic: ista ꝛnia ē de forma nō ē ita q̃ nihil ē ergo aliquid ē ⁊ anis ē pure negatiuū ⁊ ꝛnis pure affirmatiuū q̃ regula falsa. ꝛ[a] clara cū minori: maior pbatur qz ñ ē possibile oppositū ꝛntis stare cū ante vt liquet.

¶ Ad p̄mū. Rñdet Strodus ad primuz q̃ ar[m] pbat solū ex pure negatiua seq affirmatiuā de materia: qd nō ē ꝛtra regulā. Ille aūt due re[c]. s. ex ipossibili seqt̃ qd libet ⁊ necessariuz seqt̃ ad qlibet nō arguūt ꝛniam eē bonā de forma sz ꝛcedendā aūt eē bonā ꝛnia nāq̃ de forma est cui qlibz sil' i forma tz. Sil' tudo aūt for[c] ꝛniarū ē cū iter terminos vtriusq̃ ꝛnie ē oino sil' respect°. Ex q̃ seqt̃ q̃ ꝛnia in ar° nō fuit bona de for[a] cū ista sil's for[c]. s. for. nō ē q̃ for. ē ñ valeat: ⁊ sūt sil' for[c] dicte ꝛc[e] vbi li deus sit nomē ꝓpriū vt volūt pb̄i. ⁊ nō cōe. ¶ Ad z[m] rñdet dupliciter. p̄ pb̄m noluisse illas egpollere nisi cū medio h̄ affirmatiuo vt sic nō possibile ē te nō eē ⁊ ista tu nō es sic p̄cise significans bz hāc ꝓ cō-

tradictorio: tu es ergo necesse ē te eē: totū ergo añs qō non ē pure negatiuū equivalet ñti. Ubi dicit Caetanus q̄ rō q̄ resumit mediū affirmatiuū ē quia Strod' vult q̄ idē sit dicere nō possibile est te eē: ⁊ hec nō ē possibilis tu nō es ⁊ hec necesse ē te esse valet quantū ista hec ē necessaria tu es. Nō puto hanc eē mentē Strodi aliter Strodus haberet negare q̄ possibile sit celū moueri vbi nulla ꝓpō esset: qō non ē credēdū. Dico ergo q̄ ideo strodus ponit illud mediū: vbi nihil aut aliq̄liter fuerit aut fozet aut eēt non possibile eēt te non esse nec necesse eēt te eē: sed vbi assumit tale mediū affirmatiuum oz illas equalere ꝓm Strodum cū dico medio cū mutuo se inferāt. Ꝓndet scdo loco Strodus q̄ li nō q̄ñq̄ tenet negatiue ⁊ hoc q̄ñ vis eius transit in verbū aut totā ꝓpōnem vt dicendo nō aliqs hō currit: ⁊ q̄ñq̄ tenet infinite cū, s. vis eius trāsit solū in subiectū vel in predicatū vel i partes ipsozū vt dicendo lapis est nō hō vel nō hō est lapis: vbi li nō negat tantuz nām hoīs in ar° ergo li nō tenet infinite ⁊ nō negatiue ⁊ ē sensus non possibile ē te nō esse. i. impossibile ē te non esse.

¶ Ad 3m p̄ncipale dr̄ pbm verum dixisse eo q̄ negatio concipit per ꝛceptuz positiuū entis sicut ⁊ p̄uatio p habitū: si enim intelligo nō facere oz vt habeā cōceptuz ipsius facere: in nō facere ḡ intelligit facere: negatū tñ sicut ⁊ in specie vt i hoīe i telligit supius. s. aial ꝛtracte tñ: ⁊ per ceitatē cōcipio visū p̄uatiue tñ nec ex hoc seqt q̄ negatiua hēat ꝓ itellectu formali modo supza exp̄sso affirmatiuā: nec segtur affirmatia ex pure negatiua ¶ Ex hac solutione quatuoz ꝓpōnes concludunt saltē vt possibiles. Prima aliquis solum verū intelligit intelligēdo hominē esse lapidē negatiue. Scdo aliquis soluz falsū intelligit intelligēdo deum eē negatiue. Tertia nullus solū verū inielligit intelligendo hoīem eē lapidē affirmatiue. Ad quartū negat maioz ⁊ ad probatōnē negat ꝛnia. sed bene sequit q̄ sit bona: ē eni imaginabile absq̄ repugnantia ꝛtradictionis oppositū ñtis cū añte vt imaginari nihil esse ⁊ nō eē ita q̄ nihil sit: vbi nulla iplicatur cōtradictio: ista enim si nihil ē non iplicat contradictionē: ex q̄ tamē sequit de forma quod nō ē ita q̄ nihil est quare ē imaginabilis cū illa absq̄ cōtradictione: sicut ēt ex eodē añte sequit q̄ ñ est ita q̄ aliquid ē ⁊ hoc pro tanto: qz ex ꝛtradictorio cuiuslibet harū negatiuarum sequentiuū: sequit de forma ꝛtradictorium añtis. Unde sicut de forma sequitur ex hac tu nō es: q̄libet harum negatiuarū. s. tu nō es homo ⁊ tu non es hō qz ex contradictorio cuiuslibz talis negatiue seqntis sequit de forma oppositū anteceden tis hoc. s. tu es ita ⁊ similiter sequi debet de forma ex contradictorio cuiuslibz istarū negatiuarū superius dictarū oppositum añtis. vnde de forma sequit ita ē q̄ nihil ē ergo veritas ē q̄ nihil est ergo aliquid ē: ⁊ ita ex altero cōtradictorio ex ꝗ s. ita est q̄ aliquid ē sequitur de forma q̄ aliquid est. ¶ Cōtra predicta arguit primo ostendendo nō incōuenire aliqō añs claudere oppositos intellectus ex hoc. n. tantū homo currit: sequit de forma affirmatiua ⁊ negatiua: vt hec homo currit ⁊ hec nihil nō homo currit ḡ quelibet ē de i tellectu añtis. Scdo arguit illas non eq pollere cum tali medio affirmatiuo eo q̄ absq̄ ꝛtradictione stet intelligere nō eē possibile te nō eē ⁊ illā sic significātē. s. tu non es habere istam pro ꝛdictorio. s. tu es ⁊ nō necesse sit te eē vt liquet. Tertio arguit ꝛ ꝓpōnes dictas in solutiōe ad tertiū argumentū p̄cipue ꝛ duas primas ⁊ arguit sic. intelligendo aliquid negatiue itelligimus illud ēt affirmatiue ergo i intelligēdo hoīem eē lapidē negatiue intelligitur ēt affirmatiue ergo nō solū ve-

rum intelligit: tenet vltima ꝯña qꝛ in itelli
gendo hoiem eē lapidē affirmatiue intel
ligimus falsū. ⁊ ita ꝓbaretur ꝙ itelligen
do deū eē negatiue nō solū falsū intelli
git. oia hec ex dictis patent. Quarto oñ
ditur banc eē de forma non ē ita ꝙ nihil
est ergo aliqd ē. qꝛ quelibet. ſ. sibi similis i
forma tz ergo ⁊c. tenet ꝯña per Strodū
volentē banc ꝯñam de forma eē cui que
libet sibi similis i forma tenet assumptuz
arguēdo qꝛ inductiue seqtur non ē ita ꝙ
tu nō es hō ḡ tu es homo ⁊ sic de consili
bus. ¶ Ad ꝑmum rñr ꝙ lz absolute illud
nō incōueniat incōuenit tñ i pure negati
ua claudi de forma pure affirmatia ⁊ pu
re negatiua: qꝛ tūc talis pure negatiua ñ
eēt pure negatiua: qꝛ ex ea sequit ō forma
pure affirmatiua. ¶ Ad 2m vr̄ mihi argu
mentū militare ꝯtra Strodū ¶ Ad 3m dr̄
mentē fuisse Strodi in illis ꝓpōnibus ꝙ
p intellectionē huius. ſ. hoiem eē lapidez
negatiue solū verū adequate intelligit.
vñ cū intelligit illud negatiue itelligitur
ēt affirmatiue: sed nō adeq̄te. voco autē
adeq̄te aliqd itelligi p aliquā intellectio
nē qñ obiectū repñtatur cū oi suo modo
repñtationis: ꝟbi gra: lz in intelligendo p
hanc negatiuā oīs hō est aīal: intelligam
hoc obiectū ꝯplexū. ſ. hominē eē aīal: nō
tñ adeq̄te intelligit per ipsā cū suo modo
distributiuo vt in itelligendo hominē eē
aīal: distributiue ⁊ p hoc pz: qd vicēduz ē
ad arm ꝯtra rem. ¶ Ad 4m nego arm. Et
ad Strodū dr̄ ꝙ vltra oz vt oñs sit de in
tellectu formali añtis mō alias exp̄sso ꝙ
ñ ē sic in ꝯñtijs habitis. Itē sic oīs diffini
tio pure qdditatiua explicat cām accidē
tiū in subiecto ⁊ nō eō 4.º phicoꝝ comen
to 31º. ita oīs ꝯña bona de forma ē cui q̄li
bet sui sīlis in forma tz ⁊ nō eō. ¶ Primū
dubiū vtrū ex affirmatiua sequat nega
tiua de forma. rñdetur ꝙ sic seqtur enim
de forma tu es hō: ergo tu non es lapis.
Sed ō arguit sic: ex affirmatiua sequit ō
forma negatiua ⁊ nō eō: ergo negatio est
ꝑor affirmatiōe oñs ō phūm ꝑ posteriorū
fm. n. eē ⁊ intellectū ens ē ꝑus ñ ente sic
bitus ꝑuatione ⁊ actꝰ poꝰa ꝓbat qꝛ illō
ē ꝑus a q̄ nō ꝯuertit subsistēdi oñs vt in
postꝑdicamētis scribit ca. de ꝑori. Rñr
negando ꝯñam phūs aūt itellexit ꝙ vbi
aliqd fit ⁊ ad existentiā eiꝰ seqt de forma
existentia alteriꝰ ⁊ ñ eꝯtra: illud qō sequi
tur ē ꝑus fm nām eo ad qō sequit sic ipe
ibi exēplificat: vñ seqtur numerꝰ ē: ḡ vni
tas ē ⁊ nō eō: iō vnitas ē ꝑor numero i ar
gumēto ḡ nō sic arguit: q̄re nihil ꝓbatur
nec oz ꝙ ꝯceptꝰ qlibet positius fit ꝑor ne
gatiuo: cū aliq̄ ꝯceptu positiuo negatiuꝰ
fit ꝑor: vñ nō possū ꝯcipere ꝙ q̄libet dr̄
eē vel nō eē: nisi ꝯcipiat nō eē semp tñ oz
cōcedi ꝙ positiuū fm intellectū vt ꝯcep
tus incōplexus entis. ⁊ vlr oīs ꝯceptus ñ
negatus ē ꝑor se ipo negato. ¶ Scōz du
biū: vtrū si vnū ō dictoriū ponit aliquid i
esse reliquū nihil ponat ⁊ eō: intelligēdo
p ponere aliqd ineē qō ad ipsū sequat de
forma ꝙ aliqd fit fuerit vel erit. Rñr pri
mo ꝙ si ambo ō dictoria sūt ⁊ vnū ponit
aliqd ineē: reliquū nihil ponit ineē ꝓbat:
qm̄ si ā bo ō dictoria ponerēt aliquid ineē
ex quolibet illoꝝ sequereē de forma hee
aliqd ē fuit vel erit: ḡ ex opposito seqreē
de forma q̄libet ō dictoriū cōtradictorii
⁊ sic duo ꝯtradictoria seqrēt ō forma ex
opposito ꝯñtis qō ē ipossibile cū opposi
tū ꝯñtis h̄. ſ. nihil fuit ē aut erit sit imagia
bile absq̄ ꝯtradictōe ⁊ p ꝯñs ex ipso non
sequunt duo ꝯtradictoria de forma ex pos
sibili eni fm imaginationē nō oz sequi i
possibile fm imaginationē 4.º phicoꝝ cō
mēto 93º. Scōo dico ꝙ si ambo ō dictoa
sunt ⁊ vnū nihil ponit ineē reliquū ponit
aliqd ineē. probat qꝛ sim̄ seqtur ꝙ ex hac
nihil ē vel fuit vel erit seqretur de forma
q̄libet taliū ō dictoriorū cū nullū ponat
aliqd iesse iductiue eni pz i aliis ꝙ ex hac
nihil ē vel fuit vel erit: sequit q̄libet alte-

ra q̃ nihil ponit iesse. hoc aũt scõm dictuz non hz veritatẽ apud tenẽtes hypothetic̃as eẽ affirmatiuas vel negatiuas vt hodie cõis ẽ via. hec enĩ conditionalis quoniã ponunt pure negatiuam. s. si tu es hõtu sedes nihil ponit ineẽ. Sed contra hec nullus hõ ẽ lapis nihil ponit iesse: nec illa hõ ẽ lapis g̃ rẽ. ꝛ̃ tz cũ maiozi. minoz probatur qz sibi repugnat omne eẽ g̃ nõ ponit iesse similiter vr̃ de istis possibile est te eẽ r ipossibile ẽ te esse. Rñdetur negando minozẽ: r lz oẽ esse repugnet illi. s. hõ ẽ lapis ex ea tñ sequit ẽ aliqõ esse qm̃ sequtur de forma hõ est lapis ergo hõ est ens r vltra nego q̃ ista possibile ẽ te esse nihil ponat iesse cum ex ea segtur de forma q̃ aliq̃ fuerit sit vel erit potentia adesse.

¶ Tertiũ dubiũ vtrũ ista sit pure negatiua nõ possibile ẽ te nõ esse. Rñt Gaeta. ꝶ illam eẽ affirmatiuã: eo q̃ [illegible] negationes cadũt super verbũ infinitiui mõi qõ est p̃ncipalis pars dicte propõnis z̃ rñio ẽ Pauli pgu. volentis termios modales sex verbum falsũ necessariuz possibile r alios sunt tripliciter p̃ trãsĕdenter pro ente necessario ꝛo vel possibili z̃ prout sũt termini z̃ intentõis iportãtes passiones propõnis vt p neda propõne ꝛa vel possibili z̃ vt aduerbialiter p necio esse possibiliter vl ꝛtingenter aut p ꝛe esse. phũs aũt z̃ piermenias accipit hos ĩminos aduerbialiter vt dic: qm̃ idẽ est dicere necesse ẽ deũ esse r necio de ẽ ex quibus infert hãc eẽ pure affirmatiuã ñ possibile ẽ te nõ eẽ: cũ tñ significet quantuz ista nõ possibiliter tu nõ es. ¶ Tertia solutio ẽ eiusdẽ: dicit enĩ q̃ cũ affirmatio r negatio sint act̃ solũ intellect̃ q̃ nulla p põ i voce vel i scripto ẽ affirmatiua vl negatia ex qbus ifert q̃ data ꝓpõ in voce vel i scripto ẽ neg̃ in mente aũt non corrñdet nisi hec necesse ẽ te esse eo q̃ li non possibile nõ in mente nihil aliud ẽ q̃ li necesse. ¶ Quarta ẽ Strodi volentis illaz esse affirmatiuã eo q̃ li non stat infinite r non ne̊ vt supra diximus. Quelibz harum solutionũ peccare vr̃. Prima enim ẽ ex toto contra phũm z̃ piermenias qui asserit quãlibet haz eẽ affirmatiuã possibile ẽ te esse r possibile est te non esse: alias si vna esset affirmatiua r reliqua negatiua affirmatio r negatio i terminis singularibus essent simul verẽ qõ est ꝛtra eum ibi: nec ẽ verũ q̃ verbũ infinitiui modi sit p̃ncipale in ꝓpositione modali sed mod̃ iõ voluit phũs ibi negationẽ addi ad modũ: sed ꝛsiderandũ eẽt an ꝗm phũm in eo loco ista sit negatiua possibile nõ ẽ te esse vbi dicerẽ q̃ sic. r lz i voce negatio ñ addat ad modũ hz enĩ vi supra modũ: quoniã ne̊ cadat supra ꝛbũ p̃ncipale qõ ẽ li ẽ q̃re hz vi ẽt supra li possibile. nulla enĩ ẽ differẽtia iter has propõnes possibile nõ est te esse r ñ possibile ẽ te eẽ. Secunda ẽt multũ ab errare vr̃: putabã enĩ scitum eẽ has differre multũ. s. ꝛtingẽter añxp̃s erit r ꝛtingẽs ẽ añxp̃m fore. ex p̃ma. n. sequtur hec añxp̃s erit vt p terminoz ꝓbationes pz q̃ nõ sequit ex z̃: ista ẽt ẽ vera cõtingẽs ẽ adam eẽ r ista falsa contingẽter adã est: quare multum differunt. Tertia via nõ minus errare vr̃: cũ ea data oportet cõcedere q̃ nulla ꝓpõ det̃ cå i voce vel i scripto cũ nihil p̃dicetur nisi i itellectu: deinde lz affir̃ r ne̊ nõ sint nisi in intellectu: nõ tollit̃ tñ affirmatiuã vl negatiuã eẽ in voce vel i scripto. Dr̃ enĩ ne̊ p̃ põ qz ẽ apta repzesentare obiectũ negatiue q̃lis põt eẽ i voce vl i scripto ꝓpõ. n. ꝛa vr̃ ñ qz ꝛitatẽ i se hẽat sz qz apta ẽ ꝛitatẽ r̃p̃ntare: iõ ꝛcedere soleo q̃ ipossibile ẽ vez aut flm eẽ ꝓpe passiões ꝓpõis sz bñ repñtare verũ aut flm tanq̃z signũ. Tertio hz ꝛcedere hec via q̃ nulla ꝓpõ i voce vel i scripto hz ꝑdic̃ qõ ẽ flm qõ ẽ ꝑ mẽtẽ phi vt supra patuit. q̃rta rñsio itez errat qz si staret ifinite li n tẽ ñ esset equipollẽtia haz. s. nõ possibile ẽ te non esse r

necesse ē te eē: cuius oppo^{m} dic̄ pb̄s z^{o} p
iermenias: tz o^{a} qz equipollentia talis ꝓz
pb̄z ē merito negatōis ꝓposite toti ꝓpōi
Dico igit̄ aliter istā eē pure negatiuā cuz
ista sit affirmatia: possibile ē te ñ eē p pb̄z
ibi ergo ꝓponendo negationē toti erit ne
gatiua. Sed ꝝ ista sūt ꝝdicto^{a} i figura. s.
necesse ē te eē: z possibile ē te ñ eē: ꝝz p̄ma
ē affirmatiua ḡ z^{a} ē neg^{a}: assūptū pz z o^{a}
sil'r: eo q̄ solū affir^{o} z nega: sūt ꝝdict^{a} z^{o} p
iermenias: tē vltra ista ē neg^{a} possi^{c} ē te ñ
eē: ḡ ꝓposita nego^{c} erit affir^{a} tz o^{a}: qz due
negatōes faciūt vnā affirmationē. Rñr
neg: maiorē cū ābe sint affirmatiue. z si
allegēt pb̄s z^{o} piermenias locās eas ꝝ
dictorias i figura. Dr̄ q̄ pb̄s locauit eas
p ꝝdictorijs ñ q̄ ve sint ꝝdict^{c}: ꝝz bñt pro
petatē ꝝdictoriorꝫ: cū nō possit eē sil' sic p
eas adeq̄te significar̄ nec possit si l'ñ eē ē
sic p q̄z illaꝫ adeq̄te sig^{r} intellect^{r}. in pot
eis sil' dissētire: ḡ ñ sūt ꝝdicto^{c}. z tz iste hō
ē lapis z de^{o} ē nō possunt eē sil' ve vl' false
sic adeq̄te significā: nō tñ bñt ꝓpetatem
ꝝdictoriaꝫ sic ille cū ñ sint de ꝝsilib^{9} ēmi
nis maiori pte. ex qbus seq̄t q̄ iste ñ equi
ualēt de for^{a}. s. necesse ē te eē z ñ possibi
le ē te ñ eē: ꝝz pb̄s eas voluit mutuo se i
ferre tz ñ de forma: z p ōs voluit eas eq
pollere mālīter ꝝz ñ formaliter tē. Quar
tū dubiū: vtꝫ iste sint affirmatiue vel est
hō qn illud sit tu es vel tu nō es falsū est te
eē. Rñr oēs eē pure negatiuas ꝓter dis
junctiuā nulla. n. hypothetica vt supra di
ximus ē affir^{a} vel ne^{a}: z b̄ ꝓm mētē nr̄am
ꝓm viā aūt cōem ista disiunctiua data ē
affir^{a} ñ pura. si eni ista disiunctiua eēt af
firmatiua: tē ex ne^{a} pura seq̄rēt affir^{a} seq
tur ḡ tu ñ es. ḡ tu es vl' tu ñes vt pz. Et si
ꝝ arguit̄ i vltia p̄ncip^{c} vbū ñ negēt ḡ est
affir^{a}. Rñr q̄ p̄ncipale vbū negēt a li ꝝz
ē. n. nō negatōis seu ipsā includēs. ¶ Ex
bis q̄ in dubijs q̄ttuor bita sūt z notifica
tōe pura z nō pure affir^{c} vel nega^{c} q̄ttuor
concludunt̄. ¶ Primū aliq̄ pure negati
ua ꝝuertit̄ de forma cū aliq̄ affirmatiua
nō pura: pz de hac. s. nō tñ hō currit que
ē pure neg^{a}: z de hac disiunctiua affirm^{a}
non pura. s. nihil qd̄ est hō currit vl' aliqd
ñ hō currit. Scōm si vnū ꝝdictorium est
pure affirmatiuū reliquū ē pure negati
unm sed nō eō p̄ma ps pz intuendo ōter
minata i z^{o} dubio: z z^{a} sil'r: qm̄ ista ꝝditio
nalis ē pure negatiua. s. non si tu es hō tu
sedes: cuius ꝝdictoriū est pure affirmati
uum: cū nihil ponat iesse. Tertiuz tz hec
negatiua nō iplicet formaliter ꝝdictiōez
s. for. q est albus nō ē colorat^{a}: aliq̄ tñ pu
re negatiua iplicat formaliter ꝝdictōem
pz de hac disiunctiua q̄ ē pure negatiua
s. nō si tu es tu sedes vel si tu nō es homo
tu sedes vbi li non p̄mo loco cadit supra
totā disiunctiuā. Quartū aliq̄ ē pure ne
gatiua quā ipossibile ē imaginari absq̄z ꝝ
dictionis ratione adeq̄tū significatū sit ima
ginabile absq̄z ꝝdictiōe. pz de ista nihil ē.
si eni imaginaremur eā imaginaremur ei^{a}
adeq̄tū significatū. s. nihil ē z imaginare
mur ip̄z adeq̄tū significare p ip̄az ꝓpōez
z sic imaginaremur ꝝtradictionem

Ertiadecima re^{a}. ponit̄ hec re
t gula q̄ ē si aliq̄ ꝝna ē scita eē bōa
z añs ē scitū ꝝns eiusdē ē scitum
p̄mo tñ ꝓbat̄ re^{a} z^{o} arguit̄ ꝝtra eam. Du
as tñ p̄mittit magister suppōnes. Prima
ē vna o^{a} talis. añs ē scitū ergo itellectuz.
pz qz seq̄t añs ē scitū a te ergo scis esse si
cut p̄ncipaliter significat z sicut p̄ncipali
ter significat scis significare ex q̄ sequit̄
q̄ fit intellectū p̄ma o^{a} pz ex descriptioni
bus terminorꝫ. ¶ Et tu scis hoc ꝝns seq.
Scōa suppositio ista o^{a} ē bona tu scis b̄.
ꝝns seq ex añte intellecto a te ergo sic b̄
ꝝns p̄ncipaliter significat scis significare
siue hoc ꝝns ē inte^{m} a te pz qz aliter staret
q̄ scires aliqd qd̄ nō ē inte^{m} a te sequi ex
intellecto a te qd̄ est impossibile alit̄ sta
ret pro possibili te scire istam ꝝnam eē bo
nam tu es tu ergo tu es bau. z ꝝns non ē

ite^m a te qd̄ ē absurdū ⁊ ipossibile q̄ sic ar
guit: ꝛñs nō ē in te^m a te g̃ nec ꝛ^a tz ꝛ^a ga
ꝛñs ē ps ꝛñe: totū. n. seu ꝛplexū p̄suppōit
inte^m ptiū tē vltra ꝛña ñ ē itellecta a te g̃
ñ ē scita a te eē bona qd̄ ē opp^m vate pro
pōnis ⁊ p̄me ptis re^c. Cōfirmat hec sup
positio sic fcā ꝛ^a p̄ore vl' altera dūmō sit
scita eē bona a te tu itelligis respectū int̄
añs ⁊ ꝛñs g̃ itellig] extrēa iter q̄ ē respect^o
tz ꝛ^a qr respect^o ē relatio nisi. n. dicta ꝛña
valeret staret vt possibile eēt te itelligēt
respectū iter te ⁊ chimerā vl' iter te ⁊ nō i
telligibile. arguit g̃ Stro. nūc sic: tu itel
ligis respectū iter extrēa: sed extrēa sūt
añs ⁊ ꝛñs g̃ tu itelligis ꝛñs g̃ sic ipm pre
cise significat itelligis vl' scis significare:
⁊ sic ꝓbata ē ꝛña quā ponit suppō scd̄a.
Difficile aūt ⁊ parū ē videre p̄mo q̄lit̄ se
q̄tur illud stare. s. itelligere respec^m inter
te ⁊ nō itelligibile. z^o q̄liter illud sit incō
ueniēs qd̄ Strodus adducit ꝓ incōueni
enti. declaro tñ p̄mū: qm̄ si possibile esset
itelligere re^m ñ itellectis extremis tē pari
ter possibile eēt itelligere respectum iter
te ⁊ chimeraz vl' quod icōueniēti^o ē inter
te ⁊ ñ itelligibile eo q̄ si nō oz intelligere
extrema ⁊ p possibile extrema nō essent
itelligibilia staret te itelligere respectuz
iter illa. l' sic si possibile eēt itelligere res
pectū ñ itellectis extrema ñ videret rō
q̄re ñ sit possibile itelligere respectuz iter
lr̄as ⁊ alia non significātia seu nō itelligi
bilia: q̄re dicimus q̄ ista lr̄a a nō ē intelli
gibilis aut li buf ⁊ sil'ia. Ex h̄ pz fm incon
ueniēs eni vr̄ eē aliquē itelligere respec
tū iter aliq̄ ⁊ illa nō eē itelligibilia: sic enī
iconueniēs ē itelligere paternitatē non i
tellecto filio eo q̄ ē respect^o iter patrem
⁊ filiū: ita ipossibile ē aliquē respectum in
telligere non intellectis extremis.

¶ Et tē vlt̄. His suppositis probat̄ re^a sic
tu scis talē ꝛñam eē bonā g̃ scis q̄ ñ pōt
eē ita sic adeq̄te significat̄ p añs nisi ita sit
sic adeq̄te significat̄ p ꝛñs: ⁊ scis ita eē sic
adeq̄te significat̄ p añs cū ipm sit scitum
a te vt in añte regule ponebat̄ g̃ scis ita
eē sicut adeq̄te significat̄ p ꝛñs: sed sicut
ꝛñs p̄ncipaliter significat scis vl' itelligis
significare g̃ scis ꝛñs. tz ista ꝛ^a a descripti
one ad descriptū ⁊ sic ꝛñs ē scitū: ⁊ eedē
possēt fieri forme. i. ꝛñe volēdo p descri
ptionē ꝛcludere q̄ illud ꝛñs sit scitū vbi
loco de li ita eē accipiat̄ res p̄ncipaliter
supposita significata ꝛplexe: vbi gr̄a sic
arguēdo. tu scis ita eē sic p̄ncipalit̄ signifi
catur p h̄ ꝛñs tu es aial. i. tu scis q̄ tu es:
aial ⁊ scis vl' itelligis q̄ te eē aial p̄ncipa
liter significat̄ p ipm g̃ scis illud ꝛñs. s. tu
es aial ⁊ sic ita describit̄ ꝓpō ꝓ ꝓ sic ꝓpō
falsa vñ h̄ propō. s. tu scis istā hō ē lapis lz
sit f'la: ita describitur sicut altera vera.

¶ Ex hac corrolarie i 4.ª re^a ē hec. Si aliq̄
ꝛ^a ē scita ab aliq̄ eē bona ⁊ ꝛñs ñ scitū an
tecedēs sit iter nō ē scitū ab eodez pz hec
re^a cor^c ex xiii^c ꝓbatione. huic autē regu
le annectit̄: q̄ si ꝛ^a ē scita eē bona ab ali
quo ⁊ ꝛñs ē dubiū eidē añs eiusdē ē eidē
dubiū vl' ab eo scitū eē falsū. Dicit vlteri
us Strodus notāter dcm̄ eē supius scita
eē bona: qm̄ stat alicui^o bone añs esse sci
tū ⁊ ꝛñs nō: pz posito q̄ sortes currat an
te te ita q̄ putes sortē mortuū eē tūc ista
ꝛña ē bona hic currit ergo sor. currit ōmō
strādo sor. ⁊ añs ē scitū ⁊ ꝛñs ñ: tz qr nulla
ista ꝓbationū ē ꝓ ꝓ iō rñr ad eas p̄mittē
do p̄ q̄ aliud ē sciri ꝓpōnem ⁊ aliud sciri
eē ꝓ: si. n. aliq̄ ꝓpō eēt ꝓ ñ intellecta ⁊
auctoritate p̄ceptoris firmiter crederez
eē ꝓ tē ego scire illā eē ꝓ ⁊ tñ ñ sci
re illā: qr nō intelligere illā p̄mittit̄ z^o q̄
aliud ē concedere ꝓpōnē ⁊ aliud ē ꝛcede
re illā eē ꝓ z i cāu enī p̄ori ñ ꝛcedere illā
ꝓpōnē eo q̄ ñ ē itellecta ꝛcedere ⁊ ñ illā
eē verā. Ex gb^o sequtur aliquā ꝛñam scitā
eē bonā ⁊ illā ñ eē scitā. tē ad Strodū ne
go z^am suppōnem ⁊ cōcedo eē possibile
te scire aliquod nō intellectū a te seq ex i
tellecto a te, ⁊ vbi illa oratio tu es bau sit

propositio sequēs ex illa tu es tu: ꝛced o possibile esse me scire illud ꝛñs seq ex illo añte: nec valet ista ꝛa: talis ꝛa ñ ē itellecta ḡ nō ē scita eē bona: pz ꝶ ex p̄missis. Ad ꝛ firmationē dr̄: ꝙ lz itelligat respectᵒ iter añs ⁊ ꝛñs: ñ tñ seqt vt itelligat ꝛñs ōscriptibiliter. s. significatū adequtū ꝛñtis ⁊ ꝙ sciā illud adequate significari p ipm ꝛñs. Jtē intelligēdo respectū aliquē iter duo extrema sufficit itelligere illa sub eē relatiuo: ⁊ ita ꝛtingit itelligere i proposito cō sequēs inquātū ꝛñs ñ autē descriptibilit vñ si a ⁊ b eēnt due caᶜᶜ q̄s nō itelligerez sed auctoritatē p̄ceptoris credē firmiter eē chathegoricas tc̄ intelligerē similitudinē iter eas ñ tñ intelligerē eas descriptibil'r: sz prout sūt sil'es vl' cathegorice. Decet ḡ al'r probare izᵃᵐ reᵃᵐ: ⁊ eā pōere sb alio itellectu. s. si ꝛa ē scita: ⁊ añs ē scitum ꝛñs sil'r ab eodē ē scitū: ista reᵃ probat qa ex p̄ma pte seqt ꝙ tā añs q̄ ꝛñs sūt itellecta: ⁊ tc̄ probet vt probata ē a Strodo post suas duas suppōnes neq̄ expedit tc̄ supponere secdam suppōnē. Jllud aūt ꝙ cōiter dr̄ i limitādo Strodū nō vr̄ valere. Dic̄ enī Paul. pgu. Strodū itellexisse regulā izᵃᵐ ꝙ ꝛa sit scita eē bona ñ merito auctoritatis p̄ceptoris: ed solū merito sue itellectionis. vñ asserit ꝙ oīs ꝛa scita ab aliq̄ eē bona merito sue itellectiōis ē scita ab eodē ⁊ p ꝛñs talis itelligit añs ⁊ ꝛñs eiusdē vbi p̄marie significet ex contra positōe suaꝝ ptiū. Jstud non valet p̄ qz facilis ide ꝛiet fuga rñtis cuz sibi ꝛñderet ꝛñam aliquā ab eo sciri eē bonā ⁊ añs illius sciri: ⁊ p ꝛñs sil'r ꝛñs sciri ab eodē rñdente fugiēs enī ab hac pbatōe diceret illud nō merito sue itellectōis: ꝙ regrit ad ꝶ vt pbatio sit valida. Scdo qa nō vr̄ incōuenire ꝙ aliqs sua intellectōe sciat ꝛñam eē bonā: ⁊ tñ nō itelligat ꝛñaz vt facile oñdi posset nulli enī dubiū esse dz ꝙ vbi Strodus loco de li scita eē bonā dosuisset solū scita: non oportuisse tūc tñ laborē in pbatione regule. Et consimiliter ꝛ Strodū vr̄ izᵃ regula nō eē ꝛva vbi enī tibi poneret in casu ꝶ falsū: aliqs grecus sedet in ista domo tūc nō min' staret hanc ꝛñam eē scitā a te esse bonam. s. nullus grecus sedet in ista domo ḡ sortes grecus nō sedet i ista domo: cui' ꝛñs eēt tibi dubiū ⁊ añs eiusdē nō eē scitū a te eē falsū: cū sit verū nec tale añs eēt tibi dubiū: qz cū toto casu ponat vt credas firmiter aliquē grecum sedere i ista domo. Meli' ḡ dixisset Strodus regulā q̄rtā ponēdo sic: si ꝛña ē scita ab aliq̄ ē ꝛñs illi' ē dubiū eidē añs ē dubium uel ab eodem negandum tc̄.

Ad ꝛ istā regulā Strodus ꝛtra izᵃᵐ regulam arguit dupliciter.

Primo ponat tibi ꝙ scias sor. eē vnum ex tribus hoībus. s. sor. platone ⁊ cicerone. nescias tñ determinate quis illoꝝ sit sor. ⁊ scias ꝙ p li iste demonstrat sor. istoꝝ triū in ꝛñte huius ꝛñtie si sor. est sor. iste hō est sor. tc̄ arguit sic: ꝛña talis ē scita a te eē bona siue scita a te cui' añs ē scitū ⁊ ꝛñs ñ. ḡ regula falsa: ꝛa tz ⁊ p̄ma. ps oñditur: qm̄ tu scis nō eē possibile verificari añs p illo p quo non verificet ꝛñs: añte ⁊ ꝛñte sic p̄cise significantibus. vnō sic̄ scis illam ꝛñam sortes currit: ergo iste hō mouet: nō ppter aliā cām: nisi qz scis nō eē possibile verificari añs p illo pro q̄ ñ verificat ꝛñs: ḡ a sil'i ꝛña supra habita ē scita a te: ⁊ iō dixim' nō eē possibile tc̄. qz dato ꝙ sor. sit iste sedens ista ꝛa nō valet sor. ē musicᵒ ergo iste sedēs ē musicᵒ: lz p eodē verificet p̄dicatū ꝛñtis p q̄ verificat p̄dicatū añtis: sed qm̄ possibile ē pro vno verificari añs p quo nō verificat ꝛñs iō ꝛa illa ñ valet. zᵃ ps liq̄t. 3ᵃ pbat: eo ꝙ q̄cū q̄ illoꝝ triū demōstrato dubitas an iste hō sit sor. vt ex casu liq̄t. Scdo arguitur: ista ꝛa ē scita a te ꝶ ē nescitū a te: ḡ ꝶ ē nescitū a te: vbi vtrobiq̄ p li ꝶ scias ōmōstrari ꝛñs dicte ꝛa, ⁊ añs ē scitū a te ⁊ ꝛñs

nõ:g̃ reª falsa.cª clara cũ p̃ma pte zª ps
arguit tu scis q ß ē nescitũ a te demon-
strato cõite qõ gdē scis adeq̃te significari
p añs ipm.g̃ añs ē scitũ tz cª a descriptõe
ad descriptũ maior ꝓbatur:qz aut cõs ē
nescitũ vel scitũ.si scitũ z scis q illõ signi
ficat ß ē nescitũ a te:g̃ scis q ß ē nescituz
a te z scis q añs significat q ß ē nescituz
a te demõstrato cõite.g̃ añs ē scitũ a te. si
aũt dr q cõs ē nescitũ a te tc̃ sic tu cõcedis
istã z bene rñdes:z nõ es obligatus:ergo
tu scis istã.z ista ē añs:ergo añs ē scituz a
te.3ª ps ꝓbata ē.s.p cõs ē nescitũ a te: qz
tu scis añs sed añs p̃cise significat q cõs
ē nescitũ a te:ergo cõs est nescitum a te.
¶ Ad p̃mũ. Rñdit Strodus ad p̃mũ ad
mittēdo casũ z negãdo cõiaz p̃ factã vbi
eni plures eēnt sor.oppositũ cõitis staret
cum añte:staret.n.q sor.s.qui esset rome
est sor.z iste homo.s. Sor. qui est hic non
sit sor.z ad ꝓbationē negat q nõ sit pos-
sibile ꝑ aliq̃ verificari añs ꝑ quo non ve
rificet cõs sic significãtib⁹ p̃cise: meli⁹ tñ
dicere cõiam illã eē distinguēdã qz licet
sciat demõstrari sor.p li iste:nescit tñ an
idē sor.repsentet vtrobiq̃ in añte z cõite
subiecto z p̃dicato cũ li sor.sit termin⁹ eq
uoc⁹:sz vbi in añte poneret ꝑ p̃dicato li
aliqs istorꝫ triũ tc̃ cª cõcedit cũ sciat cõti-
nue idē sor.accipi.z dr cõs ē scitũ sicut z
añs. Et cũ ꝓbat cõs nesciri:qz quocũq̃
demõstrato dubitas an iste sit sor.tc̃ que
rit magister qd demõstret p li iste z rñdē-
do ponit q̃ttuor ꝓpõnes. Prima ē demõ
strato platone vl cicerone p li iste habes
dubitare an iste sit sor. Scda ex p̃ma nõ
seqtur q habeas dubitare an ille sit sor.
demõstrato sor. Tertia ñ habes dubita-
re q iste sit sor.demõstrato tibi sor.z de ß
certificeris. Quarta q̃cunq̃ istorꝫ ōmon
strato scis q ille ē sor.demõstrato sor.tibi
z de ß certificeris. Et si arguit q quarta
repugnat casui: vbi ponebat q nescias
quis istorꝫ ē sor. Rñdetur negando illaz
ꝓpugnare.nec ex ista tu scis q iste sit sor.
demonstrato solũ sor.sequit q scis quis
istorꝫ ē sor.z est quoniam scire quis istorꝫ
est Sor.est scire aliqua euidenia sensiti-
ua vt auditu vel visu vl altero sensu q
iste ē sor.z quia stat q sciã sor.eē sor.abſz
ß q euidētia aliqua sensitiua de sor. hē
tur:ideo stat q sciã istum eē sor. demon-
strato sor.z nesciaz quis ē sor. vnde sicut
scio saturnũ eē saturnũ ita scio hanc ß est
saturnus dũmodo sciã q p li hic demon-
stretur saturnus:cũ sciã idem iportari p
subiectũ z p̃dicatũ z sciã subiectũ suppo
nere pro re q̃ actualiter ē:nescio tñ quis
planetaꝫ sit saturnus cuz nulla sensitiua
noticia vt ex hoc q videã hunc planetã
cognoscã ipm eē saturnũ: Et si arguit q
nescio istã iste ē sor.demõstrato solũ sor.
qz añ certificationē tibi factam q per li
iste demonstrat sor.nesciebas illaz ergo
nec post tz cõia qz aliter seqret hãc cõiam
fore bonã:certifico te q p li iste demon-
strat sor.ergo iste ē sor.q tñ ē ma'a. Rñr
negãª cªm p̃mã nec segt alterã e ē bonaz
qm certificatio talis ñ ē totalis cã q sciã
illam:sed ptialis necessario requisita: vl-
tra enim talem certificationē requirit q
sciã sor.esse. ¶ Ad zm principale respon-
det Strodus non admittendo casum cũ
ponituz q per li hoc in cõsequente demõ-
stretur ipsummet consequens impossibi-
le enim ē q pars propositionis supponat
ꝑ eo cui⁹ ē pars:aliter simul intelligeret
pars:z totũ vt subiectũ ꝓpositiõis z ipa
ꝓpõ itellectus enim compositus natura
liter presupponit intellectũ simplicium z
intellectus propositionis intellectũ sub-
iecti z predicati. ¶ Sed contra li hoc est
vox vel scriptum ad placitum significãs
ergo ad placitum poterit imponi ad signi
ficandum quodlibet significabile g̃ possi-
bile est q significet aut demonstret con-
sequens. Rñdetur negando cõiam sz bñ
ex illo añte sequitur q potest iponi ad si-

c4

gnificandũ qcqd possibile ē significari: sz
vt dcm̃ ē illud ꝛnis ñ ē possibile significa/
ri p li ß ⁊ ꝓm hāc viā dicimus q ꝓpõ que
in argumẽto ꝓ añte ponebatur ē scita a
te añs aūt ñ: eo q ibi nõ ē ꝛnis cuz ñ sit in
telligibile id qd ꝓ añte põebatur q̃re ñ ē
ꝓpõ: g̃ nec ꝛnis: g̃ nec añs ē aliqd ad ipm
⁊ lz plerisqz alijs mõis rñderi põt vd hoc
z^m ar^m: vt i mã isolubiliũ patere bz hunc
tñ modũ rñdẽdi vt facile rñdeam^r addu
xim^r. Cõtra p̃dcã arguit p̃ z regulã iz^am
sic ista a^a ē scita a te. s. oīs ꝓpõ scita a te ē
affir^a g̃ nulla ꝓpõ sicut a te ē ne^a vt liqt ⁊
añs ē scitũ posito q solũ dcã a^a sit in mũ
do: ⁊ ptes eius cui^r añs firmiter credas ⁊
tẽ pz q añs ē scitũ a te ⁊ ꝛnis ñ ē scitũ: cuz
ipm sit negatiuũ imo ipm sciri iplicat ꝑdi
ctionē vt facile ꝛprehendit. Et ꝛsilr con
tra i 4. arguit de ista ꝛnia hoc ē dubiũ g̃ ß
ē dubiũ vtrobiqz demonstrãdo ꝛnis: vbi
pz ꝛnis cē dubiũ cũ asserat se eē dubium
⁊ añs eē scitũ. Scdo arguit ꝑ pmã ꝓpo/
sitionē posita a magro: qm̃ sic scis q iste
ē so^r. demõstrato so^r. ita demõstrato pla
tone vl cicerone scis q iste nõ ē so^r. Silr
q̃rta p̃ꝓpõ vr eē nega^a qm̃ ex illa seqt g̃
pla. dmõstrato scis q iste ē so^r. dmõstrato
so^m so^r. et so^r. so^m dmõstrare ⁊ pl'o dmõ
strare qd iplicat ꝑdictionē. 3ª arguit q ī
possibile ē plures eē so^r. eo q p̃ꝓ q̃cũqz
li so^r. sumat cũ sit nomē p̃ꝓpriũ ñ vr esse
possibile plures so^r. ideo realiste vt bur/
le^r ꝓ piermenias ⁊ alij soliti sūt dicere ꝓ/
positionē ñ eē verã d termio equoco pl'is
nũeri li so^r. aūt ē termin^r equoc^r vt liqt.
Quarto arguit q ps põt supponere p̃ꝓ
t oto cui^r ē ps vt dicẽdo a p̃ꝓpõ ē a ꝓpõ
posito q tota dcã p̃ꝓpõ sit a. ¶ Ad pmũ
rñdet Caetan^r debere suppleri p̃ꝓut di
cebat de 5^a ⁊ 6ª regul ⁊ vltra oz iter alia
suppleméta supplere q ꝛnis ñ repugnet
sciri ⁊ q bñ scit q ex nullo ꝛo sequit flm
ex qb^r pz solutio: eo q ꝛnis sciri repugnat
i ambab^r ꝛntiis i ar^o factis: hec rñsio ē su
pflua i ponẽdo supplemẽta tot: vt supra
i gnta re^a dixim^r. Scdm eni supplemẽtũ
ē oino supfluũ ⁊ ipossibile: ñ eni ē possibi
le aliquē credere q ex ꝛo sequit falsum
p̃cipue in ꝛ^a significãte p̃cise iuxta ꝛpõez
suarũ partiũ: lequẽdo nunc de seq vt di
cit illationē debitã p quã ꝛcepim^r nõ pos
se eē ita sic adeq̃te significat p añs nisi sit
ita sic adeq̃te significat p ꝛnis. loquendo
eni alr de li seq essem^r in equoco: iõ dico
alr regulas debere itelligi sic q ꝛnis non
repugnet ipm sciri q̃re solo pz ad arguẽ
tũ: qm̃ ꝛnis illud impossibile ē sciri sic ade
q̃te significando. ¶ Ad z^m p̃ncipale diffi
cile ē rñdere: sūt. n. isti duo modi dicendi
-Prim^r dicit q duplex ē demostrãdo ad
sensũ. s. ⁊ ad itellectũ. p̃ma eni ē p sensum
vt cũ demonstram^r ß qd videm^r vel au
dim^r ⁊c. Scda aūt ē cũ p intelleetũ tm̃ ꝛ
cipim^r aliqd p p̃ꝓnoia demonstratiua vt
ß nõ ē demõstrata chimera. Strodus er
go vt dicūt cũ logt de platone vtitur de
monstratõe sensuali cũ ꝛo de so^r. intelle
ctuali: q̃re ñ est silitudo. Secũdus mod^r
dicendi ē q in casu oz supponi q cum de
mõstrat plato vl cicero lateat te ipos de
mõstrari: cũ ꝛo demõstrare so^r. nõ late
at te: iõ p̃mã dubitas ⁊ aliã scis: ⁊ flm hoc
vtrobiqz ē demonstratio intellectualis.
Tertius ē -Pauli pgu. volentis duplicē
eē demonstrationē absolutã. s. ⁊ respecti
uã seu ꝛditionatã. Exemplũ p̃mi vt dicē
do hic ē so^r. Exemplũ scdi ut dicendo hic
ē plato dmõstrato pl'one: ul ß ē so^r. dmõ
strato so^r. z^a aūt dmõstratio sp certificat
qd demõstrat: p̃ma aūt ñ. mõ dicit q de
mõstratõe absoluta bz p̃ꝓpõ illa dubita
ri iste ē so^r. quãtũcũqz dmõstrat pl'o: qz
ñ certificat hõ qd demõstrat ⁊ demõstra
tõe relatiua habet concedi. s. iste ē So^r.
dmõstrato so^r. ⁊ ista negari iste ē so^r. dmõ
strato pl'one. Cõtra p̃mos duos mõs ar
guit -Paul. pgu. qm̃ non vr eē putanduz
vt stro. in tã puo tpis spacio velit vti mõ

demonstratione sensuali mõ intellectuali
z qõ in vna lateat te quid demonstrat z
nõ in alia. Ego in ꝑmis viz hũc admiror
satis. cũ ab eadẽ culpa excusari nequeat
eo q vult strodũ in vna vti demõstratio
ne absoluta z in alia relatiua etiã in taz
puo tpis spatio. ¶ Z. errat hec sua rnsio
cũ asserat hãc recte dubitari a te hec est
sor. demõstratiõe absoluta qm cũ nescis
qd demõstrat p ly hoc ad ipsã nõ habes
rndere eo q tũc ꝓpõ nõ ẽ inte^a a te: nec
tũc alicui mẽtali subordinat q tũe ñ ẽ du
bitãda a te: oia patebũt infra i nro z. du.
¶ Restat q qrto loco eẽ dicẽdũ rnsionẽ
mgri cõsistere in hoc q dubitas qs istoz
sit sor. demõstratõe facta ad sensũ tñ scis
q iste ẽ sor. demõstratõe itellectuali: ita
q certificeris demõstrari sor. Et si argui
tur q ista nõ ẽ tibi dubia hoc ẽ sor. ꝏmõ
stratiõe sensuali. qz nescis qd demõstrat
per ly ista. Dicit q scis qd demõstrat. qz
pcipis demõstrari ꝑmũ ex illis trib^o posi
to q ille ꝑm^o sit sor. lz nescias ipsũ eẽ sor.
ex qb^o p z rnsio formalis ad ar^m concedit
eni q demõstrato platone ad intellectũ
scis q iste nõ ẽ sor. sz ad sensũ dubitas z h
intellexit. Strodus z ita cõcedit q dubi
tas an iste sit sor. demõstrato sor. ad sẽsũ
hec 4ª ꝓpõ ẽ negãda ẽ eniz intellectus
suus q qcũq demõstrato ad sensũ seu i
q̃cunq alia ꝓpõne adhuc scis illud ꝏns
iste ẽ sor. vbi scias q p ly iste solũ demon
strat sor. ad inte^m: Scdo pz duos ꝑmos
modos dicẽdi nõ errasse nec secũd^o vult
ut lateat qd demõstrat oino aliter ꝓpõ
nõ eẽt intellecta. sz qd lateat te demon
strari cũ hoc q scias hũc demõstrari non
inclũdit sor. sz inclũdit hic hõ. ꝑm^o tñ mod^o
videt dictis mgri cõformior. z^o. ¶ Ad 3^m
rndet q illa propõ plures sũt sor. vri cõ
grua. si aũt sit intellect^o propositionis q
plures sũt hoies quoz qlibet ẽ sor. tunc
oz ut sor. sũat vniuoce alit ñ eẽt ẽt rndẽ
dũ: eo q nõ eẽt vna propõ: ut ꝑ pierme
nias liquet. Distinguo ergo qm aut ly sor.
stat pro cõposito ex a mã z b forma sua:
aut ex c mã z d forma sua: z quõcũq di
cat propõ ẽ ipossibilis ut liquet. Sz ꝏtra
ille q ẽ rome ẽ allexander. z ego q sũ se
nis sũ allexãder. q duo sũt quoz quilibet
ẽ allexãder. Rñr distinguẽdo itez de ly
alexãder. si eni sumit pro aggregato ex
mea materia z mea forma tũc ꝑma ẽ fal
sa z ipossibilis z scda va si aũt alio mõ su
mit in ꝑma q in scda. tũc negat ꝏna. sed
solũ segt q duo sũt qz ꝑm^o ẽ alexãder z
scdo ẽ alexãder diuersimode sumẽdo ly
alexãder cõcedit q hec ꝏna ipossibile est
eẽ plures nuoz qlibet ẽ allexãder lz iste
sit alexãder z ex his pz mẽs. Strodi hoc
in loco. ¶ Ad qrtũ dicũt aliq cõceeendo
totũ lz sit cõtra Strodũ: neq incõuenit
neq scito intelligere subiectũ propositio
nis z ipsã propositiõz itelligẽdo subiectũ
ut signũ z ꝓpositionẽ ut significatũ per
ipsũ sz eq cito itelligẽt subiectũ ut signũ
z ꝓpõnẽ ut signũ ẽ incõueniẽs oino. Cõ
tra istũ modũ dicẽdi arguit paul^o per gu.
qm ut intelligo subiectũ ut signum intel
ligendo etiam suũ significatum. s. a pro
positionẽ ut significatã. sz a ꝓpõ ut signi
ficata ẽ tota ꝓpõ hñs subiectũ z ꝑdicatũ
ergo eq cito subiectũ z totã ꝓpõnẽ z ꝑ
catũ ei^o intelligo ut signũ. ista ipugnatio
nulla ẽ: negẽt eni ꝏna. qm si valeret con
cludere. q si itelligo quid significat hec
nomẽ popul^o q itelligã oez hoiez ppl'm
cõstituẽtẽ. sufficit eni q itelligat popul^o
ut aggregatũ qõdã absq cognitiõe ptiũ
distincta. Dicẽdũ ẽ g ali er fm priorẽ rñ
sionẽ ponẽdo qtuor ꝓpõnes ꝑma possi
bile ẽ eq cito subiectũ ꝓpõnis itelligere
z totã ꝓpõnẽ cõfuse. pz in hac ꝓpõne q
sit a. s. a ꝓpõ ẽ a ꝓpõ. qm in eodẽ instanti
tpis itelligis subiectũ ut scias qd signifi
cet z eq cito itelligis a ꝓpõnẽ nõ distin
cte seu descriptibilit. sz cõfuse iclũdit ꝓpõ
ego eni scio a ꝓpõnẽ grecã ꝏfuse. qz scio

q ipsa ē ppō sz nō descriptibilis. zª ppō possibile ē eqz cito intelligere pdicatum ppōnis ⁊ totā ppōnē distincte: pz ß vbi sor. proferret mihi hāc deᵒ ē bonᵒ. cōstat eni q in eodē istāti pro q̄ itelligo ptū vltimo prolatū itelligo ipsā propōnē totam. Tertia: ipossiᶜ ē sil'nā itelligē ptē ⁊ totū: pz qz ptes pcedūt rē i eē positate nāe ut p phico⁊ cōmēto z 89° colligit. Quarta propō possibile ē ptē supponere pro toto cuiᵒ ē ps: cū nullū seqt incōueniēs ut ex dictis pz. Js g̃ propōnibᵒ pz ad arᵐ militare ōstrodū ⁊ vltra habemᵒ dicere rgulas istas ⁊ alias mltas nō hre vitatē i mā isolubiliū: q̄re ad tēpᵒ illud differamus.

¶ Ex pdictis colligunt aliq̄ correlaria. Primū ē. hāc oñam nō valere tu scis ad adeqtū significatū a ppōnis qd̄ qdē scis adeqte significari p a: g̃ tu scis a: sz oz addere q nō repugnet a sciri: pz de ista hec a nullo scit seipsa demōstrata: zᵐ aliqua ppō ē va quā nullᵒ pōt scire: pz d̄ eadē. ⁊ sil'r aliq ppō ē va quā nullᵒ pōt scire eē verā: pz de ista: hec a nullo scit eē vera. Tertiū aliq̄ ppō scit a me quā nō possū scire eē verā pz d̄ ista hec nō scit a me eē va: ⁊ sil'r ocedi bz ut possibile q scio a. et tñ a credo eē falsū. Quartū hec oña non valet p ly ß demōstrat celū in ista ppōe ß ē celū: g̃ ß ē celū pz vbi p ly ß ōmōstrat lapis in cōsequente añs eni est possibile ⁊ oñs impossibile.

Uintadecima reª. ¶ Succedit
q suo ordine iſª reª. s. si oña ē scita ab aliq̄ ⁊ añs ē sibi dubitāᵐ oñs eiusdē oñe nō ē ab eodē negādū. Primo pbat reª zᵒ arguit ōeā. duplr eni pbat reª p sic: stet oppᵐ oñtis cū añte. s. q oñs sit negādū ⁊ añs dubitādū eidē ⁊ oña sit scita cuiᵒ añs sit a ⁊ oñs b ⁊ tūc arguit sic oñs ē negādū: g̃ scitū eē falsū ⁊ itellectū nō sequēs ul'r repugnās alicui bñ admisso ul'bñ ocesso ⁊c: si b ē falsū nō sequens g̃ ⁊ a ē falsū nō sequēs. ois oña nūc facta ē scita añs pmū ē scitū. g̃ ⁊ vltimū oñs ē scitū. s. q a ē falsū nō sequēs. ⁊ p oñs a ē negādū ⁊ nō dubitādū. qd̄ ē oppᵐ zᶜptis añtis pziᵒ assūpti: cū dixim stet oppositū oñtis cū añte. si zᵐ g̃ ⁊ a ē repugnās tali bene admisso ul' bene ocesso sic ⁊ b. tz oª qz reª ē infra ppāda. s. si alicui repugnat oñs alicui bone oñe eidē repugnat añs ex gbᵒ segt a eē negandū pari rōne sicut ⁊ b. ergo nō dubitandū.

¶ Uel sic. ¶ Zᵒ ac breuiᵒ pbat reª sic b ē negādū ⁊ oña ocedēda. qz scita g̃ ⁊ a ē negādū tz oña p sextā regulā ⁊ p oñs a nō ē dubitādū. Aduertāt tñ pro hac regla ⁊ pro validiori eiᵒ pbatiōe que diximus supra in limitādo qntā regulā.

¶ Ex q̄ maxie. ¶ Lozᶜ infert decia sexta regla hic. s. si oña ē scita ab aliq̄ ⁊ oñs est negādū ab eodē añs eiusdē nō ē ab eodē dubitādū. Aduertēdus tñ ē hic modᵒ arguēdi q nihil valet. lz videat silis decime qnte regule. vñ nō seqt ista oña ē scita a te añs ē tibi dubiū. g̃ oñs a te nō ē negandū ut deposita tibi hac papa sedet ⁊ a te admissa: tūc fiat ista oña papa sedet: g̃ papa sedet: añs ē tibi dubiū ⁊ oñs a te negādum. quia depositū.

¶ Sz cōtra. ¶ Cōtra regulā decimāgntā arguit pmittēdo i pmis duo. Primū ē hec obligatio ponēdo q nullᵒ rex sedeat credat tñ soz. firmiter q rex sedeat. ⁊ plato sciat soz. sic credere: dubitat tñ plato an rex sedeat uel non sedeat.

¶ Quo posito. ¶ Scdo pmittit famosa descriptio ipsiᵒ scire rex ocingētiū: ōscribētes. n. dicūt q tale scire ē rē firmit credere: cū ß q ita sit ex pte rei: ex q̄ seqt hūc modū arguēdi optimū eē ⁊ scitū. s. tu credis firmiter q rex sedet. ⁊ ita est ergo tu scis regem sedere.

¶ Istis sic stātibᵒ. ¶ His actis arguit sic soz. crdit firmit q rex sedet: ⁊ ita ē q rex sedet. g̃ scit q rex sedet. oña ista scita ē a platone ut sil' cū pmisso. Scdo suppono

ꝛ añs ē sibi dubiū seu dubitādū. ꝛ tñ ɔñs
ē platone negandū cū repugnet prime
pti casus i p̄ p̄misso. ꝙ aūt añs sit dubiuz
platoni pz: qz plato ɔsiderat ō ipso. ꝛ non
scit illud eē vez: nec scit illud eē falsū ul
ut meli⁹ dicat plato nō credit istā copu-
latiuā q̄ ē añs eē verā: nec credit eā esse
falsā. ꝛ ɔsiderat de ea: g̅ ē sibi dubia: Dixi
m⁹ aūt uel meli⁹: qm̄ stat ꝙ ɔsiderē ō ali-
q̄ ppōe quā nescio eē verā: nec scio esse
falsam: q̄ tñ nō ē mihi dubia: ut dato ꝙ a
eēt ppō falsa quā firmiē credere. vbi est
de platone uel loqmur de te nūc meli⁹ ꝛ
certi⁹ ar^m bñet locū. eo ꝙ obligatio con-
staret magis facta tibi q̄z platoni.
¶ Rñdeo. Rñdet strodus dubitādo an
ɔñs dicte ɔñe sit a platone negandū: qm̄
dubito an sibi posit⁹ sit casus qm̄ si sibi ñ
poniē casus ɔñs nō ē ab eo negādū sz du-
bitādū sicut ꝛ añs: si vo sibi poniē casus
seu mihi loco platonis. tūc dico ɔñs illō
eē negādū a me. cū repugnet p̄me parti
casus i obligatiōe ꝛ sil'r dico añs nō ē du-
bitādum a me lz sit mihi dubiū: qm̄ repu-
gnat casui ꝛ cū pponiē mihi null⁹ rex se-
det ɔcedo lz sit mihi dubiū. qz ē seqñs: cū
sit p̄^a ps casus. ꝛ si i arguē^o p̄ sūiē añs ill ō
ē dubitādū a soz. z: ɔñs illō ē negan^m ab
eo. ¶ Dē vtrq̄z negā^o nll'a. n. ps añt] ē du-
bia soz. g̅ añs nō ē ab eo dubitādū: ɔñs ēt
lz sit falsū ꝛ iptinēs: nō tñ ē a soz. negādū
cū nō sit scitū eē falsū: ꝛ si q̄riē quō g̅ erit
rñdēdū a soz. ad ɔñs illō. dē credēdo solū
ut diffusi⁹ i obligatiōib⁹ nñis dicturi sum⁹
ꝛc. ¶ Cōtra p̄dicta arguiē. p̄ ɔ̄ re^am deci-
māgntā sic: ista ɔña ē scita a te ois rex lo-
qē. iste ē g̅ iste loquiē ꝛ añs ē a te dubitā^m
cū q̄libet ei⁹ ps sit a te dubitanda ꝛ ɔñs a
te negādū ut pz ōmōstrato p ly iste tacen
te coꝛā te euidēē. ¶ Scdo ɔ̄ eādē re^am ar
guiē ponēdo ꝙ scias istaz rex sedet ɔuer
ti cū ista hō ē lapis: tūc ɔña facta a p̄^a i se-
cūdaz ē scita. ꝛ añs ē dubitandū ꝛ ɔñs ne
gandū ab eodē. ¶ Tertio oñdo ꝙ sit im-
possibile cōcedere ppōnē sibi dubiaz q̄z
tūcūq̄z sequentē: qz tūc assentires ꝛ non
assentires eidē ppōni: qz tali ppōni tibi
dubie nō assentis: ex q̄ tibi dubiū ꝓnitat
ꝛ eidē assentis: qz cōcedis. ¶ Quarto ar-
guiē ꝙ nullū falsū ē credēdū nisi sit cōce
dendū: qm̄ credere firmiter ē assentire.
ɔcedere vo mēte ꝛ assentire mēte ɔuer-
tūē: g̅ ꝛ in voce. tunica eni ꝛ indumētum
q̄z tūcūq̄z in voce videant diuersa nihil
min⁹ nō dicim⁹ ea differre: qz idē repre-
sentant oīno. ¶ Ad p̄mū negē ꝙ añs sit
dubitandū. nec icōueniet ꝙ aliq̄ copula
tiua sit neganda cui⁹ q̄libet ps sit dubitā
da sic hec ē rex sedet. ꝛ null⁹ rex sedet co
pulatiua aūt posita p añte in ar⁹ ē negā-
da qz ex ipa seqt negādū: ¶ Ad ꝓm Rñr
vbi p̄ loco p⁹ casū pponat ista. s. hec ppō
rex sedet ē dubitanda ɔcedo eā ꝛ vltra
ɔcedo ꝙ ista hō ē lapis sil'r ē dubitanda.
vbi aūt p̄ loco pponat ista. s. hec ppō hō
ē lapis ē neganda ɔcedo ꝛ nego ipsaz eē
dubitādā. ꝛ vltra ɔcedo ꝙ ista rex sedet
ē neganda. ¶ Ad ētiū tenendo ꝙ nihil sit
ɔcedēdū nisi vez: ita ꝙ f'm q̄z tūcūq̄z se-
quēs ñ sit ɔcedēdū: ut ō circa qntaz re^am
oñdim⁹ dē ar^m ɔcludere. Fz aūt Strodū ꝛ
alios dicere ꝙ nō icōuenit. ut eidē pro-
pōni assētias oze ꝛ dissētias mēte h̄ tñ mi
hi nō pz: eo ꝙ ꝓmo inuent⁹ ē ad exp̄mēdū
mētis ɔceptū q̄re si oze: g̅ ꝛ mēte cōcede-
res. ¶ Ad q̄rtū dixim⁹ supra i qnta regu-
la qm̄ in hoc libro errauit magister.

Ccedūt dubia. ¶ Primū vtrū
a ois propō dubitanda sit dubia ꝛ
eō. Ad h̄ rñt paul⁹ pgu. p̄mo ꝙ
aliq̄ ē propō dubitāda a soz. q̄ ñ ē sibi du-
bia. z: ꝙ aliq̄ ē sibi dubia que nō ē dubia
tanda ab eo. p̄mū pz premittēdo propo-
sitionē dubiaz dici altero quinq̄z modoꝝ
primo qz sicut ipsa p̄ncipaliter significat
ita dubitatur esse. ut ista hoc ē veruz vbi
scias ꝙ per ly hoc demonstrat verū isto-
rū ɔ̄dictoriozꝝ tibi dubiozū. s. rex sedet ꝛ

nullꝰ rex sedet nescias tñ qd istoꝝ sit verꝝ
zº. qr tu dubitas ꝏ sensu cõposito ita esse
sic ipsa ꝑncipaliť significat ut ista rex se-
det. ¶ Tertio qr ex reflexiõe dubia ꝏ
ut ista ꝑ ē dubiũ seipsa demõstrata: q̃rto
qr ꝛsiderãdo de eo nescis qd ꝑncipaliter
significat. Quito qr nescis an sit sequēs
aut repugnãs ut in qnto casu de scire et
dubitare ab Hesbero ꝏ. ¶ Ex qbꝰ ꝛclu
dit q̃ vbi ponať q̃ ista deꝰ ē cõuertať cũ
hac dubitãda rex sedet. tũc ꝑma ē dubi-
tãda sic zª. ⁊ tñ ñ ē dubia: qr nõ aliq̃ istoꝝ
qncq modoꝝ ꝟm pz a Strodo ī lrã ꝏpro
põne ꝏposita dubia q̃ ē dubia ⁊ ñ dubitãª
Iste modꝰ dicēdi ꝟ oino falꝰ q̃ ad ꝑmũ
dictũ ꝛ qꝏ arguiť: tal ꝓpõ. ſ. deꝰ ē quã
dic ē dubitãdã aut ē ꝑtinēs aut iptinēs:
si ꝑtinēs aut repugnãs aut seqñs si repu-
gnãs uel sequēs g̃ si dubitãda. tz ꝛsia. qr
oē sequēs ē ꝛcedēdũ ⁊ oē repugnãs ne-
gãdũ ꝑcipue scitũ illud seq uel repugna-
re tũc ipsa eēt dubia ꝟm eũ hoc mõ si im-
ꝑtinēs g̃ rñdēdũ ē ꝟm sui q̃litates g̃ nõ ē
dubitãda nisi qr dubia: Deinde sua rõ nõ
cõuincit eo q̃ admisso casu tãq̃ oblitꝰ cõ
cedo q̃ ista deꝰ ē est dubitanda ⁊ ex ꝛsiti
q̃ ē dubio altero istoꝝ qncq mõꝝ. Et si q̃
ñť an sit dubia ꝑmo negeť vsq̃ q̃ p gren
do deueniat oppõnes ad vltimũ modu3
in proponēdo ⁊ tũc illud concedť ut se-
quēs. Utꝝ aũt illis qncq modis propos-
itiões dubie dici possint nolo ad pñs ꝏter
minare: lz Hesberꝰ hos qncq mõs assere-
re videat in suo de scire ⁊ dubitare. stro-
dus aũt videť solũ ponere zᵐ modum.
Scõm dictũ eiꝰ ē hodie ī vsu verꝝ patuit
qd dicēdũ in rñsiõe ad zᵐ paulo superius
iuxta mēte propã. Rñdēdũ ē g̃ aliter ad
dubiũ ponēdo q̃tuor propões. ¶ Prima
ois propõ dubitanda ē dubia. pz qr si nõ
maxime videreť iuxta dicta Pauli pg.
que cõstat deficere. zª ꝓpõ ois ꝓpõ du-
bia ē dubitãda mēte: probať: ois propõ
dubia dubitatur mēte g̃ propõ ꝟa: tz ꝛsia
qr ad oē qꝏ dubitať mēte ē rñdēdũ men
te ⁊ nõ nisi dubitãdo: g̃ illa ꝛsia bona. sed
assũptũ ꝛsidiť q̃ ꝓpõ nõ ꝏ dubia nisi qr
intellectꝰ iuestigãdo ⁊ cõsiderãdo de ea
dubie rñt ⁊ eã dubitat. ¶ Tertia ꝓpõ oē
dubitãdũ mēte ē dubitãdũ ore ⁊ hoc ꝟm
mēte nostrã. lz sit ꝛ strodũ pz. qr ea q̃ sunt
ī voce debēt ꝓportionari his que sũt in
mēte. friuolũ enī ac iutile eē videť q̃ ali-
qs ore fingeret qꝏ mēte renueret: cũ vo
ces sint instrã solũ ad exꝑmēdũ mētis cõ
ceptũ. ¶ Quarta propõ. si scimꝰ aliq̃ iui-
cem cõuerti ꝑcipue de forma ⁊ vnuz est
dubitandũ reliquũ ē dubitãdũ. pz qr ali-
ter in aliq̃ ꝛsia scita añs eēt cõcedēdũ et
ꝛsi dubitãdũ probať qr si a ⁊ b inuicē cõ-
uertãť de forma ⁊ a eēt dubitãdũ ⁊ b nõ
dubitandũ ⁊ ꝛsiderareť de b tũc eēt ne-
gandũ aut ꝛcedēdũ. si negãdũ g̃ arguen
do ex oppꝰ ipsiꝰ b ad oppᵐ a ꝛª eēt scita et
añs eēt ꝛcedēdũ. ſ. oppᵐ b sit negandũ ⁊
ꝛñs eēt dubitãdũ. ſ. oppᵐ a cũ a sit dubi-
tãdũ si ãt b eēt ꝛcedēdũ g̃ arguª a ad a
ꝛª eēt scita ⁊ b eēt ꝛcedēdũ ⁊ añs dubitã-
dũ q̃re ex his pz soluª ad dubiũ. ⁊ē Scõz
dubiũ vtꝝ si dubitať vnũ ꝛdictoriꝝ du
biteť ⁊ reliquũ. Rñr p duas ꝓpões. pri-
ma ꝛditiõal dcã ñ ē ꝟa probať sic possibᶜ
est me cõsiderare rex non considerando
hanc nullus rex sedet: ergo possibile est
me dubitare ꝑmam nõ dubitãdo zᵃᵐ: pz
ꝛª qr possibile ē q̃ ꝛsiderãdo ꝑamã iuesti
gem ꝏ ea an ita sit ⁊ ñ assẽtire ul dissẽtir
ei nõ ꝛsiderãdo ꝏ zª zª propõ. si ꝏ vtroq̃
ꝛdictorio ꝛsideret cũ iuestigatiõe ⁊ vnũ
dubiteť tũc dubitať ⁊ reliquũ probať qr
si nõ stet oppᵐ q̃ vnũ dubiteť ⁊ nõ reli-
quũ ut a ⁊ nõ b: ⁊ q̃ro an assẽtias b ul dis-
sẽtias. si ꝑmũ g̃ dissẽties suo oppº. ſ. a g̃ si
dubitas: tz ꝛsia: qr inter ꝛdictoria stante
eoꝝ inuestigatione ab intellectu appre-
henditur tanta ipsoꝝ repugnantia: ut si
vnũ concedať alterũ negeť ⁊ ecõtra. si
zᵐ ergo assentis a ⁊ per ꝛsis nõ dubitas.

Logici g̃ eũ dicũt dubitato vno ꝑdicto/
riorũ reliquũ dubitaꝝ: vex dicũt obſua/
tis q̃ in z^a ꝓpõe exp̃ſſa ſũt. Et ſi ꝑ arguit
q̃ inueſtigatio de vno regrit iueſtigatio/
nem de altero ꝑdictorior cũ ly an ſeu ly
vtrũq̃ q̃rat vtrũq̃ g̃ nõ ē poſſibile vnuz
dubitari gn dubiteꝝ reliquũ: Rñr nega/
do aſſũptũ: vñ cũ inueſtigo an rex ſedet
q̃ro euidẽtiã q̃ aſſentire valeã regẽ ſede
re ⁊ nõ optz ut iueſtigẽ de altero. ¶ Ter
tiũ dubiũ vtz poſſibile ſit aliquã ꝓpõnẽ
ab aliq̃ nõ intellectã eē eidẽ dubiã ul' ab
eodẽ recte dubitari. ¶ Ad ꝗ dubiũ rñdet
paul^s pgu. nullã ꝓpõnẽ ab aliq̃ nõ intel/
lectã eē dubitãdã ab eodẽ ⁊ p ꝯñs a ſor/
tiori ad eã nullo^s eē rñdẽdũ ab eodẽ hoc
ſuadet. qz aliter ſeq̃reꝝ q̃ ſor. nõ intelli/
gens ꝓpõnẽ grecã bꝛet dubitare eã qõ
videꝝ incõueniẽs ut aſſerit in ſuo iz^o du/
bio. Iſta rñſio ⁊ ſi ꝯa ſit videꝝ tñ ꝛpugna
re dictis ſuis i eodẽ dubio vbi dixerat p/
positionẽ dubiã eē alicui ut ſor. qz ſor. ne
ſcit gd ſignificet ex q̃ ſeqũ q̃ ſor: extra tẽ/
pus obligatiõis hz eã dubitare qñ ſibi p/
ponereꝝ Rñdeo g̃ ad dubiũ ꝑmittendo
ꝑ q̃ dupliciter dr̃ aliq̃ ꝓpõ ab aliq̃ nõ in/
tellecta ut a ſor. coit. ſ. ⁊ ꝓpe coiter gdez
qz p eã ſor. neſcit gd ſignificeꝝ adeq̃te et
ſic iſta ꝓpõ. ſ. de^s ē in mẽte ſor. nõ ē intel/
lecta a ſor. qz neſcit q̃ deũ eē ſignificeꝝ p
iſtã mẽtalẽ poſito q̃ ſor. conſideret de ſi/
gnificato illi^s ⁊ nõ de ꝓpõe ꝓprie ꝯo p/
positio dr̃ nõ intellecta a ſor. qz p eã ſor.
nihil cõcipit q̃ꝗtũcũq̃ ſibi ꝓponaꝝ aut ad
eã aduertat ut ē ꝓpõ greca z^o ꝑmitto q̃
dubitare mẽte ē gdã act^s intellectus ſeu
cogitatiue ꝯtutis imediate reſultãs ex i/
ueſtigatiõe quã logici dicũt cõſideratõz
an ita ſit vbi intellect^s nõ valet aſſentire
nec diſſentire q̃re remanet dubi^s pz ꝗ qz
dubitare regẽ ſedere reſultat ex inueſti/
gatiõe an rex ſedeat vbi nõ valem^s aſſen
tire nec diſſentire gd aũt ſit dubitare ore
pz de ſe. hec q̃ dicimus in his ꝑmiſſis vl'
vero ſũt ꝑter q̃ꝗ in materia inſolubilium
vbi op^s eſt multa inueſtigatiõe ⁊ longiori
ꝑmone. His g̃ actis dico duo. Primũ im
poſſibile ē aliquẽ ut ſor. recte rñdere ad
ꝓpõnẽ equocã g̃ dcm̃ vex tz^a. qz ꝓpõ eq
uoca itelligiꝝ a ſor. ⁊ ñ itell'r ab eo ꝓpõ. p/
prie nõ intellecta g̃ min^s vr̃ eē rñdẽdũ ad
ꝓpõnẽ nõ intellectã aſſũptũ ē ꝯbi ꝑ pier
menias volẽtis ad ꝓpõnẽ equocã nullo
mõ eē rñdẽdũ ꝓpter ſignificare diuerſa
ſignificata ⁊ nõ determinate vnũ. Scõ
dico q̃ ipoſſibile ē ſor. recte rñdere ad p
positionẽ nõ intellectã ab eo coiter pz qz
rñdere ad ꝓpõnẽ ſeu ſignũ eſt rñdere ad
ipſũ rõe ſignificati ipſi^s g̃ optebit ſcire re/
ferre ſignũ. ſ. propoſitionẽ uel ſignifica
tũ ⁊ p ꝯñs falſũ ē q̃ talis ꝓpõ ſit nõ intel
lecta coiter ꝑterea expimẽto cõſtat q̃ cũ
cõcedim^s negam^s aut dubitam^s ꝓpõnẽ
hoc ē qz aduertẽdo ad propõnẽ gd ſigni/
ficet ſi ſcim^s in cõſiderãdo ſignificatũ ip/
ſius eã tũc cõcedim^s negam^s uel dubita
mus. Ex his q̃tuor inferũꝝ. Primũ ē rñ/
ſio ad dubiũ ipſũ eni ē falſũ ⁊ p ꝯñs appa
ret Paulum pgu. pariter pleroſq̃ alios
male ſenſiſſe aſſerẽtes propoſitionẽ eſſe
alicui dubiã ut ſor. cũ talis propõ ē propꝛe
nõ itellecta. qz tũc vbi talis propõ
proponereꝝ ſor. extra tẽp^s obligatiõis de
beret dubitari ab eo dato etiã q̃ eēt equi
uoca qõ ē ꝯtra ꝯbm. Scõm oĩs propoſi/
tio dubia ē dubitãda pz qz oē dubiũ ali/
cui dubitaꝝ recte ab eodẽ g̃ correlarium
vex. tz ꝯña. qz ipoſſibile ē aliqd recte du
bitari ⁊ nõ eē dubitãdũ maior: pz qz ipoſ/
ſibile ē aliquã propoſitionẽ eē dubiã ali/
cui niſi de ea talis iueſtiget. g̃ ei aſſentiet
uel diſſentiet uel dubitauit recte q̃ꝗ nul/
lũ ē dãdũ niſi vltimũ hoc tñ ē correlariũ
ꝓz mẽtẽ noſtrã ſz nõ ꝓm mgr̃m ⁊ alios ⁊c.
¶ Tertiũ. ꝑma ꝑncipia ut de qõlibet di/
caꝝ eē l'nõ eē ⁊c. ſũt iueſtigãda pz qz ſũt
cõcedẽda g̃ cõſiderãda ſeu iueſti gãda tz
ꝯña qz cõcedere preſupponit iueſtigare

vbi eni audirē a sor. q ista ppō ve⁹ est si/
gnificat deū eē apbendere sor. vez dixis/
se. nō tñ cōcedere hāc ve⁹ē nisi inuestiga
rē an ve⁹ sit: ita z de ꝑmo ꝓncipio dicēdū
ē talis aūt iuestigatio stat cū certitudine
in rñdēdo ḡ hic ē ordo ut ꝑmo itelligam⁹
ppōnē. z⁹ inuestigē. z⁹ ferim⁹ iudiciū seu
rñsionē assertiuā aut dubiā. ista tñ omia
tria cōpleri possūt i eodē instāti tpis lz nō
negēt. ¶ Quartū. ista ɔña nō valet tu i/
telligis adeqtū significatū a propositiōis
qd̄ itelligis adeqte significarip a propo/
sitionē ḡ itelligis a pz posito q nō intelli/
gas istā q̄ sit a. s. ve⁹ē dato q scias deuz
eē z dicat sor. cui nō credis p a significat
adeqte deū eē tūc pz q intelligis ppōnē
dictā a sor. lz nō credas. z itelligis suū si/
gnificatū. s. q deū eē significat p a z tñ ñ
intelligis a. iō optz sic arguere tu intelli/
gis adeqtū significatū a qd̄ scis adeqte
significari p a: ḡ intelligis a. ¶ Quartuz
dubiū: vtz ista sit dubitāda a te alicui p/
ponit dubiū. Rñr p: q ipsa nō ē dubitā/
da nec negāda scd̄o dr q ē cōcedēda p/
mū probat. q̄ si eēt dubitāda. Cōtra ista
eēt a te dubitāda. z nō es obligat⁹. ḡ ē ti/
bi dubia. z ista proponit tibi. ḡ alicui pro/
ponit dubiū q̄libet ɔña nūc facta est a te
ɔcedēda. z ipsaꝝ añtia cōcedēda. ḡ ⁊ vlti
mū ɔñs ē a te cōced ēdū. s. alicui ꝓponit
dubiū: ḡ nō dubitādū. Et consilr argui/
tur q non sit neganda sic sor. proponitur
dubiū ergo alicui proponit dubium ista
ɔña ē ɔcedēda a te añs ē a te dubit andū
ḡ ɔñs nō ē a te negādū: tz ɔña p regulam
nostrā hic. z⁰ ꝓbo q ad ipsū ē rñdēdū. ḡ
dubitādo negādo uel ɔcedēdo nō dubi/
tādo nec negādo: ḡ cōcedēdo. Et si con
tra hec arguit ꝓbābo ipsā nō eē ɔceden/
dā a te sic. ista ē a te cōcedēda z nō es ob/
ligat⁹. ḡ ē scita a te. ḡ scis sicut p ipsā ade/
quate significat: z sic per ipsā adeqte si/
gnificat scis significari: ḡ tu scis q alicui
ꝓpōit dubiū tz ɔña q alicui ꝓpōi dubiū
adeqte significat per ipsam. tūc vltra tu
scis q alicui ꝓponit dubiū z non scis q
alicui alteri a te ꝓponit dubiuz ḡ tu scis
q tibi ꝓponit dubiū z scis q tibi nō ꝓpo
nit nisi ista. ergo scis q ista ē tibi dubia. z
vltra tu scis q ista ē tibi dubia z nō es ob
ligat⁹ ḡ ista ē a te dubitāda. Rñr a qbus/
dā negādo q ipa sit scita eo q repugnat
ipsū sciri lz nō absolute istd̄ repugnet qñ
aliqñ ut cras erit ita q ipa ē scita a te da/
to q cras scias q sor. ꝓpōit ista rex sedet
ipsā tñ. s. alicui ꝓponit dubiū repugnat
sciri nūc cū circūstātijs actualib⁹. Ista re
spōsio nō ē bñ intelligibilis in dicendo q
nūc repugnat seu impossibile sit istā pro/
positionē. s. alicui ꝓponit dubiū sciri a te
z cras possit eē ita q sciat a te. iō dico ali
ter cōcedēdo q scis q alicui ꝓponit du
biū ex q̄ nō sequit sil cū hac. s. z nō scis q
alicui alteri a te ꝓponit dubiū. ḡ scis q
tibi ꝓponit dubiū. vñ stat q scias alicui
ꝓponi dubiū z si c de alijs. ꝑ eni ꝓoz dr
q scio aliquā mulā eē sterilē z tñ nō scio
a mulā eē sterilē. nec b mulā eē sterilē: z
sic d̄ alijs ista tñ maria spectat ad tracta/
tū de insolubilib⁹ vbi op⁹ eē lōgo ꝓmōe.

Ecima septima re⁹. Allia regula
d z 17⁹ in ordine ē hec si aliqd seqt
ad añs alic⁹ bone ɔñe illud idē se
qt ad añs eiusdē. ꝓoñdit re⁹ z⁰ arguit ɔ
eā. ꝓbat ḡ re⁹. ꝓbatiōe bita supi⁹ in qnta.
¶ Exinde decima octaua seqt correlarie
¶ Decima octaua regula ē hec si aliqd an
tecedit ad añs alicui⁹ bone ɔñe illud idē
añcedit ad ɔñs eiusdem. declaratio eniz
vnius regule est declaratio alterius.
¶ Ex qb⁹ dr. ¶ Ex his seqt famosa regu
la hec. s. arguēdo a ꝑmo añte ad vltimuz
ɔñs: ita q oēs ɔñs intermedie facte sint
bone z formales nō variare ɔña ē bona
z formalis ꝓ vbi grā si ex a añte seqt b et
ex b c z ex c d ad qd̄ seqt c tūc ɔña facta
a ꝑ. s. ab a ad e ē bona z formalis. Loqui
mur aūt hic de ly seq formaliter. Dicunt

aūt ōne intermedie nō variate qn̄ nihil
plⁿ nec alio mō assumit ꝑ añcedēte po-
sterioris ōne q̄ fuerit ōnis prioris ōne.
¶ Sz ō istā regulā. Cōtra regulā arguit
sic ex hac hic fili⁹ est seg̃t formalit q̄ su⁹
pater ē uel sua mr̄ ē ex q̄ seg̃t q̄ su⁹ fili⁹ ul
sua filia ē. z tn̄ nō seg̃t fili⁹ est ḡ su⁹ fili⁹ ul
sua filia ē. Rn̄t strodus coēm eē rn̄sionē
regulā dictā. s. a p̄ ad vltimū nō tenē vlr
qz nō in materia relatiuoꝝ. z rō ē qz va-
riat ōna seu ōnis ꝓpter variā acceptio-
nē relatiui. nā ly su⁹ z ly sua in vltima cō-
sequētia refert añs p̄mū. s. hūc filiū z in
penultia refert p̄rem uel mr̄em. ¶ Sz ō
dicta arguit p̄ ō regulā sic ista bacul⁹ stat
in angulo seg̃t de forma simplicit ad ali-
qd ōnis alicui⁹ bone ōne de forma simpli
citer q̄ nō seg̃t de forma simplcit ad añs
eiusdē: ḡ regula falsa ōna de se pz: z assū-
ptū ē vnū correlariū ꝓbatū a nobis su-
pra circa descriptionē ōne bone ō forma
Scōo ō eādē arguit. qz seg̃t tu es colo-
rat⁹. ḡ tu es colorat⁹ uel hō ē lapis. z tu n̄
es colorat⁹ tāq̄ a pte disiūctie ad totam
disiūctia exq̄ ōc seg̃t q̄ hō ē lapis tāq̄ a
disiūctia affir^a cū destructōe vni⁹ ptis z
tn̄ nō seg̃t illud vltimū ipossibile ex p̄mo
añte ut pz ḡ zc. ¶ Tertio arguit ō rn̄sio-
nē mgr̄i qm̄ vr̄ regulā teneri in oī mate-
ria ut ꝓbatio regule oñdit. nec in ar⁹ ma-
gistri arguit p regulā cū media variēt. ō
inde ōtra eādē rn̄sionē arguit q̄ relati-
uū nō refert sp añs proximū sz remotuz
cū oē tale relatiuū indifferēter possit im-
poni ad repñtādū. ¶ Quarto ō regulam
17^am arguit ponēdo q̄ a ōuertat i signi-
ficādo cū ꝗ termino simplici vez b cū ꝗ
termino disiūcto vez uel falsū c ⁊ vo cum
ly falsū. tūc arguo sic añcedit ad b z b añ-
cedit ad c. z tn̄ a non añcedit ad c sic nec
vez ad falsū. ḡ aliqd añcedit ad añs qd̄
nō añcedit ad ōnis pz ōna cū toto assūpto
p̄ter hec q̄ b añcedit ad c qd̄ sic arguit:
falsū añcedit ad falsū ḡ vez uel falsum
añcedit ad falsū. tz ōna qz oē falsū ē vez
uel falsū. Jtē corp⁹ eē album añcedit ad
boiez eē albū z boiez eē albū añcedit ad
aial eē albū. z tn̄ corp⁹ eē albū n̄ añcedit
ad aial eē albū. ḡ regula falsa. tz ōna cuz
z^a z z^a pte añtis z p̄ma arguit qz sor. esse
albū añcedit ad boiez eē albū ergo corp⁹
eē albū añcedit ad boiez eē albū. tz ōna
ab inferiori ad suū supius. ¶ Ad p̄mū re-
spōdet paul⁹ pgu. negādo assūptū. z ad
ꝓbationē factā in correlario dic hāc cō-
sequētiā nō eē bonā de forma simplicit
scz tu es uel bacul⁹ stat in ānglo. z tu n̄ es
ḡ bacul⁹ stat i angulo. nō tz in oī mā fua-
ta cōsili forma qz nō seg̃t tu es uel hō est
lapis: sz de⁹ ē: ergo hō ē lapis. que tn̄ ōna
hz cōsimilē formā prioris: eo q̄ hic arguit
sicut ibi ab vna copulatiua cui⁹ vna ps ē
disiūctiua ad ōnis qd̄ est vna simplex ca^ca
z ps disiunctiue illius. vnde igt ipse q̄ sic
arguendo a parte copulatiue antecedē-
te ad totam copulatiuā constitutam ex
tale parte antecedēte z ex parte conse-
quente non valet cōsequentia de forma
simpliciter quia famosū est q̄ a parte co-
pulatiue ad totam copulatiuā nō valet
cōsequētia de forma ita arguēdo a dis-
iunctiua cum destructione vni⁹ partis.
zc. nō valet argumētū de forma cuz stet
adequate significatum añtis intelligi z
nō adequatū significatum cōsequētis. z
tn̄ est bona z formalis p̄m quid q̄tūcūq̄
antecedens eius nō implicet cōtradictio
nē formaliter: sicut est ista: tu es hō: ergo
tu es iste homo te demonstrato nisi vide-
rem virū hunc ludo z ioco versari ma-
gis q̄ doctrina in dictis suis arbitrarer
non esse numerandū inter logicos nedū
philosophos. ipse enim hodie multuz ab-
errare videtur quantumcunq̄ forticuli
omnes virū magnifaciant. in primis eni
errrat in discendo illas esse cōsimilis for
me quoniam dato suo modo dicendi se-
quer̄t istas esse consimilis forme tu es

hō ergo tu es aial. tu es hō ergo a rosa est
flos. patz. qz sicut in p̄ma arguit ab vna
singulari simplici ad vnā alterā singula-
rē simplicē ita z i alia secūda errat. qz dic
istā nō eē bonā de forma. s. tu curris. er-
go curris. z tu moueris cōtra qd arguit
sic si adeq̄tū significatū añtis intelligit. s.
de currere adeq̄tū significatū oñtis itel-
ligit. s. de currere z de moueri qd decla-
rat suo fūdamēto applicādo syllo^m reso-
lutoriū ut hoc intelligit. Demōstrādo te
currere z hoc ē te currere z te moueri. g̃
te currere z te moueri intelligit. z lz fa-
mosū sit q̄ arguēdo a pte copulatiue ad
totā copulatiuā nō sit oña bona ō forma
ex hoc tñ nō seq̄t q̄ ista nō sit bona ō for-
ma. s. tu curris. g̃ tu curris z tu moueris.
qm̄ illud famosū intelligit q̄ nō valz oña
vl'r arguēdo a pte copulatiue ad totam
copulatiuā. vñ sic alias dixim^o ista oña ē
bona de forma tu potes esse papa. g̃ pōt
eē q̄ tu sis papa ꝗ̄ tūcūq̄z arguat a sen-
su diuiso ad sensū cōpositū 3°. pz otra eū
hoc suo fūdamēto osil'r probari q̄ si ade-
quatū significatū añtis intelligit adeq̄tū
significatū oñtis intelligit illius oñe vbi
arguebat a disiūctia cū destructiōe vni^o
ptis zēsi eni te eē vel baculū stare in an-
gulo z te nō eē intelligit etiā baculū stare
in angulo intelligit q̄ osilū syl^o exposito-
rio iuxta fantasiā suā probaret. Quarto
errauit asserēdo hāc nō eē de forma. s. tu
es hō g̃ tu es iste hō. cui^o opp^m infra pro-
babit: imo probat ex suo fūdamēto qz si
te eē boiem intelligit te esse istum boiem
intelligit applicādo syl^m expositoriū. Di-
co igit aliter ad ar^m negādo oñam qm̄ in
tellect^o re^c est q̄ vl'r si aliqd seq̄t ad oñs
alicui^o oñe bone illud idē seq̄t ad añs ex
q̄ nō seq̄t q̄ si aliqd seq̄t de forma ad ali-
qd oñs alicui^o bone oñtie de forma q̄ il-
lud idē seq̄t de forma ad añs eiusdē: de
hoc tñ infra zz^a re^a dicem^o. ¶ Ad z^m dr
vbi oñs p̄me oñe sit vna disiūctiua z ipa
disiūctina sit añs z^c oñe tūc z^a oña nō va
let nec arguit p regulā a disiūctiua cum
destructiōe vni^o ptis zē. qm̄ illa re^a sic in-
telligit arguēdo a copulatiua cui^o p̄ma
ps ē vna disiūctia z altera ps destructio
vni^o ptis disiūctiue sup alterā ptē tūc o^a
ē bona vbi aūt in z^a oña sit vna copulati
ua illud añs assūptū tūc media sūt varia
ta qz p̄mū oñs p̄me oñe fuit vna disiūcti-
ua z añs z^c oñe ē vna copulatiua. ¶ Ad
3^m dr mentē rñsiōis eē q̄ in relatiuis non
tz re^a eo q̄ ibi nō arguit p regulā cū fiat
variatio medioz ut patuit q̄re ñ pcedit
otra rñsionē mgri. ¶ Itē ad id qd vlteri^o
arguebat negat oña qz lz possit imponi
nō tñ ē ipositū relatiuū ut refert idē añs
vbicūq̄z ponat. sz ex impositorib^o auten-
ticis habem^o q̄ relatiuū nō refert nisi p-
ximū añs z nō remotū. Uenator aūt di-
cere solet q̄ regula ista tz in materia re-
latiuoz i mēte. qm̄ i mēte pōt accipi rela
latiuū eodē mō z referre remotū añs sic
z p̄ximū. ¶ Ad q̄rtū dico negādo oñam
oz eui addere in añtez idem b qd seq̄bat
ex a añcedit ad c g̃ zē. sz hoc negat: qm̄ ñ
idē nūero verū uel falsū qd seq̄bat ex a
ꝗo añcedit ad c falsū sz aliud qz ex b seq̄-
bat illud vez uel falsū qd ē vez z añce-
debat ad ipsū c aliū vez uel falsū. s. ipsuz
falsū: mō falsū z vez nō sūt vnū z idem
nūero. Et si otra B arguit ponendo q̄ sit
tantū vnū b qz vr ar^m pcedere. Rñr q̄
sumēdo ly b psonalit cas^o ñ ē admittēd^o
cū sit ipossibile apud naturā eē tñ vnuz
qd sit vez uel falsū ē tñ admittēd^o apud
imaginationē z h loquēdo de ꝗo i re. z ñ
ut ē ppō q̄ admisso negat tē illd assūptū
scz q̄ a vez añcedit ad b z b ad c qm̄ tūc
seq̄t q̄ due sūt q̄z q̄libet ē vez ul falsū
qz ipsā vez qd seq̄t ex a z ipsū flm qd añ
cedit ad c z sic essent duo b sumēdo aūt
ly b materialiter tūc casus ē admittēdus
z negat qd b añcedit ad c z q̄ a añcedit
ad b cū nulla lrā sit añs aut oñs alicui o^c

Nos autē hic loquimur de ẋo auᵒ falso indifferēter ut ppō ⁊ ut significatū hoiez eni eē lapidē ē significatū falsū. ⁊ ita concedimᵒ falsū eē. Et cū vlteriᵒ i arᵒ argue bat rñt paulᵒ pergu. negando p̄maz ptē assūpti. ⁊ ad probationē negant ɔnam qz arguit ab inferiori ad suū superiᵒ mediāte termino officiabili hñte vim cōfūdendi imobiliter. vñ ly añcedit ꝯz ipsū sumit loco de ly ğ sicut ⁊ ly sequit loco de ly ğ cōstat aūt ly igit habere officiū inferēdi ⁊ añcedendi. Fm ğ eū idē est dicere corpᵒ eē albū añcedit ad hoiez eē albū. ⁊ dicere corpᵒ ē albū: ğ hō est albus. Ista rñsio nō videt ẋa in h̄ q neget illā p̄mā partē vñ cōtra hoc arguo sic: illa singularis est ẋa. s. h̄ corpᵒ eē albū añcedit ad hoiez eē albū demōstrato sor. ⁊ sua indiffinita est ğ in sua indiffinita ē ẋa. s. corpᵒ eē album añcedit ad hoiez eē albū. Regula eni est q si aliq̄ singularis affirmatiua ē vera ⁊ sua indiffinita ē q illa etiā ē ẋa. Dico igit aliter cōcedēdo illaz p̄maz partē ⁊ silr q corpᵒ eē albū debite añcedit ad aīal esse albū q̄tūcūq̄ nulla illaꝝ ɔnaꝝ sit bona scz corpᵒ ē albū. ğ hō ē albᵒ corpus ē albū ergo aīal ē albū. Et si querat an propositio q̄ ē debitū añs ad illā homo ē albus importet adequate corpᵒ esse albū. negetur. licz verꝝ sit q corpus esse album adequate significat per illam.

Ecimanona reᵃ. ¶ Alia regula

d ē hec: si aliqd stat cū añte alicuiᵒ bone ɔñe illud idē stat cuz ɔñte eiusdē ɔñe. p̄ probat reᵃ. ⁊ᵒ arguit ɔ̄ eaz probat ğ regula sic stet oppᵐ ɔñtis cum añte. s. q aliqd nō stet cū ɔñte alicuiᵒ ɔñe bone ⁊ tñ stet cū añte eiusdē ⁊ sit añs bone ɔñe a b ẋo ɔñs eiusdem ⁊ c sit illud qd stat cū a ⁊ nō cū b. ꝯz ɔ̄ arguit nō eē possibile copulatiuā dataz sic c ē possibile a ğ stat eē sicut adeq̄te per significat: ponat ğ ita eē si ē possibile tūc sic. ita ē sicut per a adequate significat ⁊ b sequit ex a per ypotesim ⁊ p cōcessa ğ ita ē sic p b adeq̄te significat tenet ɔnia ex p̄ma regla tūc sic ita est sic per b significat ⁊ ita ē sic per c significat ğ c ⁊ b sūt vera ğ cōpossibilia cuius oppositū assumptū ⁊ concessū est. ¶ Ex ista regula. ¶ Uigesima reᵃ est hec si aliqd repugnat ɔñti alicuius ɔñe bone illud idē repugnat añti eiusdē. probatio huiᵒ correlarie seqt ex habita aliter aliqd staret cū añcedente: qd nō staret cū ɔñte cuius oppositum demonstratū est.

¶ Sz iste modᵒ arguendi. ¶ Regula 19ᵃ est multū aduertēda eo q ipsa ē vna cōditionalis necessaria vbi facile qs aberraret ab ea. vnde iste modᵒ arguendi nō valet. s. ista ɔnia est bona ğ quicqd stat cū añcedente stat cū ɔñte eiusdē: qz ex ɔñte illo seqt q aliqd stat cū añte: ⁊ tūc vbi cōsequētia esset bona ⁊ añs eius eēt impossibile cū añte nihil staret ⁊ sic oppositum ɔñtis in modo arguēdi facto staret cum añte. s. q ɔnia sit bona. Itē vbi nō eēt nisi añs ⁊ ɔñs ⁊ nō alie ꝓpōnes tūc stat cōsequētiā esse bonā ⁊ nihil stat cū añte qd sit 3ᵐ aliud a consequente ⁊ añcedente. ¶ Sz contra. ¶ Contra 19ᵃᵐ regulā arguit dupl'r: p̄ ista ꝓpō aīal currit stat cuz añte istius bone ɔñe lignū corrūpebat ğ ipossibile ē illud eē ⁊ ipsa nō stat cū ɔñte ğ regula falsa: pz ɔnia cū maiori. ⁊ minor ꝓbat: q ista copulatiua est impossibilis animal currit ⁊ impossibile est illud esse ¶ Huic pōt dici. ¶ Rñdet strodᵒ q si relatiuū refert idē añs cū q̄cūq̄ altera propositiōe tūc illa copulatiua nō ē ipossibilis: qz significat q aīal currit ⁊ ipossibile est illud lignū corruptū eē. si aūt varietur relatio referēdo alterꝝ añs tūc nō ē ɔ̄ regulā: cū regula intelligat ꝓpōnē nō variari in significando: licz modo cum vna modo cum alia copuletur.

¶ Sz ɔtra. ¶ Scdo arguit sic: aliq̄ ē propositio q̄ stat cū q̄libet singulari alicuius vlis ⁊ cuilibz supposito subiecti vlis cor-

respondet sua singularis que nō stat cuz
vli tali g̃ ꝛtra regulā. tz ꝛña qz oēs singu
lares sic accepte sūt debitū añs ad ipsaz
vlem. assūptū pz de ista ꝓpōne aliqs hō
ē q̃ stat cū q̃libet tali singulari sortes ē il/
le plato ē ille cicero ē ille ꝛ sic de singulis
nō tñ stat cū vli illaꝝ. s. quilibet ē ille cū
hec copulatiua videat eē impossibilis. s.
aliqs hō ē ꝛ qlibet hō ē ille. ꝛc.
¶ Rñdet. ¶ Rñt magister dupliciter p̃
negādo ꝛñam dr̄ lz iste aliqs hō ē stet cū
q̃libet singulari dicte vlis diuisim: nō tñ
cōiūctim qd̄ regrit ad h̄ ut imꝓbet reā
vñ diuisim sūt sil̄ vere ut aliqs hō ē ꝛ sor.
ē ille. ꝛ aliqs hō ē ꝛ plato ē ille ꝛ sic de sin/
gulis. cōiūctim ꝛo nō sūt sil̄ ve nec stant
sil̄. ut dicēdo aliqs hō ē ꝛ sor. ē ille ꝛ plato
ē ille ꝛ sic de singulis.
¶ Uel pōt dici. ¶ Scd̄a rñsio negādo q̃
illa aliqs hō ē stet cū q̃libet singulari illi⁹
vlis diuisim superi⁹ assignata eo q̃ ille ñ
sūt singulares illi⁹ vlis cū tenēt diuisim
eo q̃ nō ē idē p̃dicatū in q̃libet tali singu
lari ꝓpter variationē relationis facte in
p̃dicat] ipsaꝝ: ista tñ rñsio ē melior p̃ cū p̃
ma ñ sit ita tuta in p̃ dicto ei⁹ sz bñ i z.
¶ Cōtra p̃dicta arguit ꝛ p̃ ō regulā 19am
sic capio istā ꝛñam mētalē ista est bona g̃
hō ē lapis seipsa demōstrata ꝛ arguo sic.
ista ꝛña est bona ꝛ aliqd stat cū añte qd̄ ñ
stat cū ꝛñte g̃ regula falsa tz ꝛña ꝛ maior
arguit: qz si nō ē bona stet opp^m ꝛñtia cū
añte. s. q̃ i^a ꝛ^a sit bona ꝛ null⁹ hō ē lapis ex
q̃ copulatia segt̄ q̃ ista ꝛña est bona: qz si
possibile ē ipsā eē bonā ꝛ ipsa ē ꝛ^a g̃ ipsa ē
bona tz ꝛña: qz ꝛña semel bona nūq̃ est
mala: nisi varieē ei⁹ significatio q̃liter nō
cōtingit de mētali si sic probata ē maior.
minor ꝛo arguit qz cū veꝝ sit istā ꝛñam
eē bonā ꝛ añs sic significat g̃ añs ē verū
p ꝛñs cū ista añte stat ista null⁹ hō ē lapis
q̃ non stat cū ꝛñte ut liquet. Z⁹ arguit q̃
ista copulatiua ē ꝛo. s. aliqs hō ē ꝛ tu es il
le ꝛ sor. ē ille ꝛ plato ē ille qz ly ille cū stet
determinate nō refert nisi añs in ordine
ad alteꝝ extremoꝝ g̃ copulatiua ꝛo. vñ
si loco relatiui ponat añs stās determinate
patebit ilā copulatiuā eē verā. s. aliqs
hō ē ꝛ tu es aliqs hō q ē. ꝛ sor. ē aliqs hō q
est. ¶ Tertio arguit rñsionē p̃mā data z
a mgr̄o in z^o ar^o suo nō eē verā: asserit. n.
q̃ ista aliqs hō ē stat cū q̃libet illaꝝ singu
lariū illi⁹ vlis. s. qlibet hō ē ille diuisim sz
nō cōiūctim: ꝛtra qd̄ arguit: aut p̃dicatū
illarū singulariū diuisim sumptaꝝ refert
idē añs sic qñ ꝛiūctim sumūt aut diuisim
si p̃mū sicut illa aliqs hō ē nō stat cū illis
coniūctim g̃ nec diuisim. si ꝛm g̃ ipse non
sūt singulares illi⁹ vlis tz ꝛña. qz p̃dicatū
vlis refert idē añs ꝛ nō diuersū. ¶ Quar
to arguit supflue dici ꝛ cuilibet suppositi
to subiecti corrñdet sua singularis. qñ
vbi subiecto nō correspōderēt supposita
ut in ista vli ois chymera currit: tūc nō
min⁹ assumēdo oēs singulares erūt debi
tū añs ꝛ vlem ipsā. ¶ Ad p̃mū dico ꝛñaz
illā eē bonā cū ad ipsā eē malā. segt̄ ipsā
eē bonā ꝛ nego q̃ aliqd stet cū añte eo q̃
añs ē impossibile sicut ꝛ ꝛñs. qñ añs q̃z
tūc cū q̃z sit mētale ipsū significat copula/
tiue istā ꝛñam eē bonā ꝛ aliqd aliud im
possibile nec incōuenit q̃ ꝓpō mentalis
significet aliquid aliud q̃z termini sui vi/
dent p̃tendere ut infra zz^a re^a oñdim⁹.
¶ Ad scōm dico q̃ illa copulatiua ē impo
sibil. ꝛ vlteri⁹ dico q̃ relatiuū refert
añs determinate cū idēptitate determi
nati añtis seu supposti nō tñ significati.
ut sor. aut platonis. nec loco relatiui dz
poni añs absolute sz añs cū rōe q̃ referē
ē g̃ sensus copulatie illi⁹ q̃ aliqs hō ē ꝛ tu
es ille idē nūero ꝛ sor. idēmet numero ꝛ
plato idē nūero q̃ q̃d̄ ē ipossibile. ita q̃
ly idē nūero stat vbiq̃ p̃ eod̄ supposito
lz nō significato. ¶ Ad 3^m rñt Gaietan^a
ar^m militare ꝛ q̃ ille nō sūt singulares il/
lius vlis ꝛ ut cognoscam⁹ q̃s singulares
debem⁹ accipe ipsi⁹ vlis cui⁹ p̃dicatum

supponit determinate q̃lis ē vl'is babita in ar° dr optere in p̃mis limitare p̃dicatũ vl'is ad certũ supp^m ut ad a ⁊ ipsũ p̃dicari de suppositis subiecti eiusdē vl'is diuisim in diuersis singularib°. ita q̃ illi° vl'is glibet hō ē ille loco p̃dicati ponem° a ⁊ assignabim° has singulares ut sor. ē a plato ē a ⁊ sic de alijs suppositis. Ista rn̄sio videt ex toto falsa in B q̃ ponit p̃dicatũ vl'is illi° limitari ad certũ supp^m: qm̄ tũc stare discrete ⁊ nō ōterminate. z° tũc illa eēt aliqn falsa aliqō instãs ē pn̄s ⁊ qōlibet instãs ē illud ɔn̄s falsũ. ⁊ ɔn̄a ꝓbat qm̄ p̃dicatũ illi° vl'is dz limitare ad certũ instãs ut ad a istãs qō ē pn̄s per eũ mō p° B illa erit falsa aliqō istans ē ⁊ qōlibet instans ē a istans pn̄s. Dico igit aliter q̃ rn̄sio p̃ma mgr̄i nō ē ꝯa q̃ ad p̃mũ dictuz iō aliã rn̄sionē posuit. ⁊ volentes assignare singulares illi° vl'is. s. qlibet hō est ille bas assignam° sor. ē ille idē nūero q̃ est ⁊ plato ē ille idē nūero q̃ ē ⁊ sic de singulis q̃ sūt. nec ex hoc segt certũ suppositũ ut sor. aut platonē referri eo q̃ ly idē nūero stat ōterminate ⁊ nō discrete. iō ista nūq̃ erit falsa. s. aliqō instãs ē pn̄s ⁊ qōlibet ē illud idē nūero. ¶ Et si arguit sic ly idez nūero supponit ꝓ aliq̃ vno istãti qō ē sz nullũ ē nisi hoc qō ē pn̄s q̃ supponit ꝓ isto ¶ Ex q̃ segt q̃ vbi remaneret illa copulatia p° B q̃ ipa eēt fl'a. Rn̄r negã° ɔn̄a zp̄ fcãz: sic ñ segt ly senix i i^a ꝓpōe aliq̃ fenix ē suppōit solũ ꝓ fenice q̃ ē ⁊ nl'a ē nisi i^a q̃ supponit ꝓ ista ⁊ rō est: qz ly supponit bz vim cōfūdendi imobiliter in his tn̄ dictis nostris volum° aduertere latitudinē q̃ndã i termis ōterminate supponentib° eo q̃ iste due sūt sil've aliqs hō sedet ⁊ aliqs nō sedet ⁊ iste nō sūt sil've idē hō nūero sedet ⁊ illemet idē nūero nō sedet licz vtrobiqz tã in p̃mis duab° ꝓpōnib° q̃ in secūdis subiecta supponãt ōterminate. sz tn̄ maior ē ōtermiatio i scōis q̃ i p̃mis sed ñ tãta ut ad discretũ ⁊ signatũ supp^m sez ad sor. aut ad platonē descendamus. ¶ Ad q̃rtũ dr ar^m illud nō probare illud dici supfluē. qm̄ strod° illud dixit ꝓ tãto qz vbi non essent nisi iste singulares sor. currit ⁊ plato currit ex illis nō sequeret q̃ ois hō currit. lz eēnt oēs singl'ares illi° vl'is: dato etiã q̃ sor. ⁊ plato essent ⁊ hoc ꝓ tãto nō sequeret. qz nō cozn̄deret oibus suppositis subiecti sua singularis tot eni debēt assumi singulares quot sūt sup posita. nec dico q̃ oēs singulares tales sic assūpte sint debitũ aīs ad suaz vl'em nisi cum debito medio ut supra in 7^a ⁊ 8ª regula dixim°. ¶ Et si arguit cōtra p̃mo quia tũc nō esset possibile arguere ab oibus singularib° isti° vniuersalis qualibz ps bui° cōtinui ē diuisibilis ad ipsã vl'em ɔn̄s videt falsũ ⁊ ɔn̄a ꝓbat: qz suppositа subiecti sūt infinita. infinitũ aūt assumi nō pōt cũ sit ignotũ p̃ pbicoz textu et cōmẽto 35°. ¶ z° qz tũc possent assignari singulares huius vl'is quelibet chymera currit seu nulla chymera currit cũ impossibile sit aliqō suppositũ cozn̄dere subiecto sic significãti. ¶ Rn̄r ad p̃mũ cōcedē do ɔn̄s. ⁊ dicit q̃ cũ volumus inducere vniuersalē illã tũc ꝓ aīte assumem° istã copulatiuã. s. ista pars est diuisibilis ⁊ ista ⁊ nulla est que nō sit diuisibilis ex qua sequit q̃ ois pars bui° cōtinui ē diuisibilis ⁊ talē modũ habem° in affirmatiuis. similiter B motus fuit ⁊ hic ⁊ hic nullus est uel fuit motus gn fuerit q̃ ois mot° fuit oportet eni aduertere ad ampliationē. in negatiuis ꝯo sic assumim° hec chymera nō currit hec ⁊ hec ⁊ nulla est alia chymera ab istis ergo nulla chymera currit ⁊ similiter ista chymera non est et ista et ista et nulla est uel erit alia chymera ab istis scilicet prius assumptis ergo nulla chymera erit. iste autem non sunt proprie inductiones: quoniaz ad ꝓprie inducendum oportet assumere omnes singulares cuz debito medio: sic tamen q̃ cuilibet sup-

d z

posito subiecti cozrñdeat sua singularis. ex qb⁹ seqt̃ hãc nõ eé debitã inductionẽ iste hõ currit ⁊ iste ⁊ sic de singulis ergo qlibet hõ currit qm̃ ly sic de singulis aut importat de qbusdã ⁊ sic nõ valet inductio aut importat de oib⁹ ⁊ sic eét petitio p̃ncipij in assumẽdo qd̃ debem⁹ ꝓbare. Seqt̃ z⁹ rñsio formalis ad z⁷ ar⁷ dicendu q ly impossibile sit supp⁷ aliqd̃ cozrñdere subiecto possum⁹ tñ inducere illam vlem tam affirmatiuã q̃ negatiuã: cui⁹ subiectum est ly chymera ex singularib⁹ mõ iam expresso.

Jgesima p̃ma regula: ¬Post hac
v aggredimur zi⁸⁷ regulã q̃ est si ex ɔdictozio ɔñtis alicui⁹ ɔñe bone arguit ad ɔdictoziũ añtis ⁊ illa ɔña ẽ bona: p̃ ꝓbat̃ re⁹ z? instat̃ cõtra eã ⁊ ut vtamur cõmodiozib⁹ terminis sit a añs b ɔñs c cõtradictoziũ ipsi⁹ b:d ꝯ ɔtradictoziũ a tũc si regula nõ ẽ vera stet opp⁷ ɔñtis cũ añcedẽte.s.q ex c arguat̃ ad d ut ex ɔtradictozio ɔñtis ad ɔtradictoziũ añtis ɔñtie bone.⁊ q ɔñtia nõ sit bona q̃ stat eé ita sic adeq̃te significat̃ per c ⁊ nõ eé ita sicut adeq̃te significat̃ per d ponatur q̃ ita in eé ⁊ sic habet̃ q c sit verũ ⁊ d falsũ q̃ a ẽ vex ⁊ b falsũ ⁊ ɔña.qz d ẽ cõtradictoziũ a ⁊ c ẽ cõtradictoziũ b ex qb⁹ seqt̃ q a nõ seqt̃ cui⁹ opp⁷ pus cõcessũ ⁊ assũptũ ẽ. ¶ Silr ꝓbat̃ regula seqnens ¶ Seqt̃ vigesima secũda regula. que est si ex ɔdictozio alicui⁹ ɔñtis cũ altera premissa ꝯ arguit ad cõtradictoziũ alterius p̃misse in ɔñtia bona: tũc sic arguẽdo ɔ⁹ ẽ bõa. qz si nõ sit ɔña aliq̃ i ɔña bona cuius p̃ma p̃missa sit a scda b ɔñs ꝯ c ⁊ arguatur ɔdictozio c cũ ipso b ad ɔdictoziũ a ⁊ nõ valeat ɔña. q̃ a stabit cũ b ⁊ cũ ɔtradictozio c: q̃ arguẽdo ab a cũ b ad c nõ valz ɔña cui⁹ opp⁷ ɔcessũ ⁊ assũptũ ẽ. ista re⁹ sit cũ iz⁹ ẽ de vtiliozib⁹ regulis qb⁹ coḡscim⁹ ɔñam aliquã cui⁹ signũ qz plerũq̃ in arguẽdo volẽtes oñdere ɔñam eé bonã arguim⁹ sic ex opposito ɔñtis cũ alka p̃missa ꝯ inferrim⁹ opp⁷ alteri⁹ p̃misse q̃ ɔña ⁊ syllogism⁹ bon⁹: lz eni zi⁹ ⁊ zz⁹.

¶ Sz nõ seqt̃ regula vere sint caueam⁹ tñ nos ad h̃ mõ arguẽdi. ista ɔña ẽ bona q̃ ex opposito ɔñtis seqt̃ opp⁷ añtis. nec sequit̃ ista ɔña ẽ bona: q̃ ex opposito ɔñtis cũ vna p̃missa ꝯ seqt̃ oppositũ alteri⁹ p̃misse. vtrobiq̃ eni in aliq̃ casu añs ẽ vex ⁊ ɔñs falsũ ut posito q nec añs nec aliq̃ premissa ꝯ babeat contradictoziũ.

¶ Sz cõtra. ¶ Cõtra regulã zi⁸⁷ arguit̃ sic: ex a seqt̃ b ⁊ c ẽ ɔdictoziũ b ⁊ d ɔdictoriũ a ⁊ tñ ex c nõ seqt̃ d q̃ regula falsa ɔ⁹ d de se: sz ut clari⁹ intelligam⁹ sit a ista tu es hõ b illa tñ nõ es lapis c ista tu es lapis d ista tu nõ es hõ: qb⁹ habitis patẽt oia p̃ter hoc q ex c nõ seqt̃ d: qd̃ sic oñdit̃. ex c seqt̃ a sz d ẽ ɔtradictoziũ a q̃ d repugnat c q̃ nõ seqt̃ ex c vtraq̃ ɔña videt̃ nõ. licz maioz arguit̃: qz seqt̃ tu es lapis q̃ tu es. tu es ergo tu es tu: tu es tu q̃ tu es hõ: ɔña ista vltia tz ab inferiozi ad suũ superi⁹. ly eni tu es ẽ termin⁹ inferioz ad ly hõ. alie ꝯo ɔñe videnẽ note de se. Jtẽ q ɔña illa vltima sit bona arguit̃: qz seqt̃ tu es tu: q̃ tu es iste hõ te ɔmõstrato: tz ɔña ab vno cõuertibiliũ ad reliquũ ex quo cõsequẽte sequitur ergo tu es homo.

¶ Rñdet̃. ¶ Soluit mgr negãdo q ex c nõ seqt̃ d. ⁊ ad ꝓbationẽ neget̃ ɔña ista d repugnat c q̃ ex c seqt̃ d. p cui⁹ noticia hec ponũt̃ documẽta. ¬Primũ qd̃ subintelligit mgr ẽ h̃. Jllud formaliter seq qd̃ ẽ de intellectu añtis z⁹ aut q̃rto mõ sup̃i descriptiõe ɔñe formalis expsso. ⁊ illa inuicẽ formaliter repugnare dicũt̃ ut a et b cũ ex vno seqt̃ formaliter ɔdictozium alteri⁹. Uñ ex ista tñ pr̃ ẽ seqt̃ formaliter ista non tñ pr̃ est ⁊ ista tñ pater est repugnat sibi ipsi: qz formaliter infert ei⁹ ɔdictoziũ h̃ documẽtũ q̃ ad vtrãq̃ ei⁹ ptẽ pz ex dictis. z⁷ documẽtũ ẽ hoc ois ꝓpositio implicãs formaliter cõtradictionem

formaliter repugnat cuilibet ⁊ quālibet
infert ꝓpōnē uel apta nata ē inferre nul
la mutata significatiōe. ꝑma pars pate/
bit ex z^a. ideo ꝓbat z^a sic: ois ꝓpō est de
intellectu z^o aut q̄rto mō ꝓpōnis impli/
cātis foraliť cōditionē ḡ ad ipsa ipsā seqť
formaliter ois ꝓpō oña tenet ex ꝑmo do
cumēto: ⁊ assumptū pz inductiue in sin/
gulis. Jtē si ex aliq̄ tali impossibili nō se/
quereť formaliter quelibet ꝓpō ꝑcipue
videreť nō sequi tu differs ab ente ergo
tu es ens ⁊ tu nō es ens ex q̄ copulatiua
inferť formaliter baculū stare in angulo
p mediū habitū supra in declaratiōe oñe
formalis quare obmittam^d. Ex his seqť
ꝑmo vitas pme partis documēti. seqť z^o
multa repugnare alicui ut impossibili ex
q̄ impossibili sequūť formaliter.

¶ Cōcedať ḡ. ¶ Ex ꝑdictis sequūť iste ꝯ
nes. partim possibiles ⁊ ptim necessarie.

¶ Prima si scis te eē lapidē tu nō scis te
eē lapidē: ista ꝯ pz: añs implicat ōdictio/
nē ḡ ex ipsa inferť quelibet altera forma
liter tz oña ex z^o documēto. z^a a ōdicit b
z ecōtra. ⁊ tñ si a ē vex significādo ꝑcise
ꝑmarie sic ipsū b etiā est verū ꝓbať: sit a
ista b ē vex. ⁊ b ista nullū b ē vex signifi/
cādo ꝑcise ōdictorio modo iuť terminos
suos sic nūc significāt. ⁊ arguo sic si a est
vex ita ē sic p ipsū adequate significatur
sed per ipsuz adequate significatur ꝙ b
ē vex ergo b ē vex. ergo si a ē vex sic si/
gnificādo ꝑcise ōdictoriū suū. s. b ē verū

¶ Tertia ꝯ. si a ē vex sic ꝑcise ōdictorio
mō ⁊ gnificādo nullū b ē vex: pz ꝯ i casu
ꝑori: qm̄ a ⁊ b sūt ōdictorio ergo si a ē ve/
rū b nō ē vex: sz vnū b ē oē b seu ipossibi/
le ē eē plura b cū sit nomē ꝓpriū iportās
rē discrete vnā. ḡ si a ē vex nullū b ē ve/
rū. Ex qb^d seqť ꝙ casus in z^a ꝯne non ē
admittēd^d. pz ꝯ: qz claudit insolubile sim
pliciter. ¶ Quarta ꝯ: si sū lapis sū hō ⁊ si
sū lapis nō sū hō tā ꝑma ꝗ z^a ps patēt cū
añs illud implicet formaliť ōdictionem.

¶ Cōtra ꝑdicta arguiť ⁊ ꝑ ōzi^am regulā
sic ista oña ē mala. s. ꝯ nō demōstrať ergo
ꝯ nō demōstrať cōtinue demōstrato soz.
ex cui^d ōdicto^o oñtis seqť ōdictoriū añtis
ḡ regula falsa oña pz cū minori. ⁊ maior
arguiť qz oña cōuertibilis cū ꝑore ē ma/
la ergo assūptū arguiť de ista soz. non de
ista soz. nō demōstrať ḡ ꝯ nō demōstrať
vbi p ly ꝯ ōmōstrať soz. ipsa eni ē mala qz
aliq̄ casu possibili posito añs ē vex ⁊ oñs
falsū. ut posito ꝙ nihil ōmōstreť tūc añs
ē vex ⁊ oñs falsū: qm̄ ponere ispū oñs eē
vex ē ponere ipsū ⁊ ei^d subiectū. s. ly ꝯ ḡ
ē ponere aliquid ōmōstrari qd̄ ē contra
casū. tenet oña: qz ꝓnomē ōmōstratiuū
nō cadit a ōmōstratiōe ipso exñte aliter
esset casū ⁊ vanum per ꝓrisciānū. ¶ Cz^o
ōidē sic: ista o^a est bona tu q es audiens
es audiens ergo tu es: cū oppositū oñtis
repugnet añti: ⁊ tñ ex ōdictorio oñtis nō
sequiť ōdictoriū añcedentis ḡ re^a fl'a. pz
o^a cum maiori. minor ostēdiť: qz nō seqť
tu nō es ḡ tu q es audiēs ñ es audiēs cū
añs sit possibile ⁊ oñs ipossibile. ¶ Ter/
tio arguiť ōz^am ꝯnem. qz tunc ps suppo/
neret ꝓ eo cuius ē ps. oñs ōmgrm in iz^a
re^a: ⁊ o^a ꝓbatur: cum positū sit ꝙ b sit ista
nullū b ē verum. Quarto arguiť ꝙ cas^s
scōe ꝯnis: est admittēdus: qm̄ possibile ē
ꝙ in mente mea fit ista ꝓpō b est verum
quā negem p negatione toti prepositā ḡ
possibile est ꝙ ōdicat b sic precise signifi/
cantib^d. oña pz: qz nō est veri^d assignare
ōdictoriū ꝗ preponere negationē toti: sz
q̄libet mentalis ꝓpō significat precise ⁊
nāliter sic ei^d termini mētales pretendūt
ergo oña illa bona: maiorē ꝓbo: qm̄ intel
lectus ē liber in affirmādo ⁊ negādo. qc/
quid eni cōtingit affirmari cōtingit nega
ri: ꝑ periermenias ergo possibile erit pre
ponere negationē illi mentali scz b ē ve/
rum. ¶ Ad primū cōcediť totum preter
hoc ꝙ oña illa sit mala. s. soz. nō demon/
stratur ergo hoc nō demonstrať ⁊ in casu

d 3

dicit q illa nō est ōna ⁊ q nō habet ōnē. ipsam enim eē ōnam ⁊ habere ōnē repugnat casui: ¶ Ad 2m dicit q ex ōdictorio ōntis sequit ōdictoriū antis. nec illud implicat ⁊ tradictionē eo q aliqn erit ita q tu q es audiēs nō es audiēs: qz qn corruptus eris suū ōdictoriū erit falsū. s. tu qui es audiēs. es audiēs nec relativū in ista negativa dz resolui in suū anē per ⁊: ⁊ illud ideo cōcedi solet q chymera q currit nō mouet. Ista tn solutio nō est fm mentem magistri infra ppe finē sz de mente Hesberi. ¶ Ad 3m dicit q magister non visus ē supra firmiter asserere impossibile eē ptē p toto supponere: sz facilī aut probabilī esse tenere q nō supponat ps p toto q̄ oppositū. ¶ Ad q̄rtū sūt pleri q modi dicendi. Primus est Suiset volētia omnē casū ō insolubili simpliciter debere admitti ⁊ cōcederet in casu facto a esse falsū. qz significat aliter q̄ b eē falsū quia seipsū infert eē falsū licet significet sicut est. nec incōuenit ut inquit in materia insolubiliū duo contradictoria simul esse falsa. ¶ Secūdus modus est Hesberi nō admittentis casū aliqué de insolubili simpliciter qualis ē casus habit in scōa ōne. ⁊ ad argumentū tenendo viā hanc ponūt quatuor ppōnes: Prima ppositio: intellectus est liber negādo oēz affirmationē: patz auctoritate phi allegata. Scōa ppō. aliqua ppō mētalis mutare pōt suū significatū adequatū: pz de a ppositione mētali qn neget. quoniā tunc nō significat precise b esse verum: q̄ tn significabat precise pus: si enim tunc significaret sic pcise sequeret contradictō sicut ex casu de insolubili simpliciter. Et si querit quid aliud significet dicitur negando determinate qd illud sit sicut scio q alterum cōtradictoriū est verum ⁊ nescio quid illud sit: tutius esset tamen non respondere ad propositionē proprie non intellectam ut superius diximus. Tertia aliqua est ppositio quā habere cōtradictoriū sic pcise significantē est impossibile: pz de a ppositione anteq̄ negetur: ⁊ si intellectus sit liber in negādo nō manente primaria significatione adequata ipsius a est possibile a negari. ¶ Quarta licz sit ppriū ppositioni mentali significare ut termini ei cōmuniter pretendūt nō tn ē ppriū inseparabile ut significet precise sic pz quoniā possibile ē eam mutare significatū adequatū ut per secundā potuit ppositionē licz nō possit nō significare illud q̄ termini ei pretendūt ⁊ per hoc differt vocalis uel scripta a mentali. qn hec vocalis. s. b nō est verū pōt significare precise ⁊ adequate deū non esse qualiter nō est possibile de mentali consimili: ⁊ per hoc pz solutio ad 4m.

¶ Primū quesitū. vtrū iste modus arguendi sit bon. s. arguendo p̄mo ab a ad b est cōsequētia bona de forma aut de materia. Et arguit secūdo ex cōtradictorio ipsius b q̄ ē c ad cōtradictoriū a quod ē d ergo cōsequentia secūdo facta a c ad d est bona de forma aut de materia consimiliter sicut p̄ma. Rñdr cōcedendo quesitū ipsuz tn probat sic: copulativa facta ex opposito cōsequētis ⁊ ipso ancedente p̄me ōne est oīno eadez aut similis cū copulativa facta ex opposito cōsequentis ⁊ ante secūde cōsequētie. ergo quesitum verū: tenet ōna: si illa copulativa implicat cōtradictionē resultātē merito vtriusq partis simul tūc ōsequētia est bona de forma si autem nō tūc est bona de materia ut supra diximus ⁊ per ōnē si prima ōna est bona de forma aut de materia et secūda ōna sit in rerum natura ipsa etiaz est bona de forma aut de materia consimiliter: q autem copulativa sit eadez pz quoniā copulativa facta in p̄ma consequētia aut que fieri ōbet ex cōstituta ex a ⁊ c ⁊ ista eadem que fieri dz in secunda patent oia hec cōsideranti.

¶ Secūdū quesitum: an iste consequentie sint bone de forma simpliciter. prima tu es homo ergo tu es iste homo te hoīe demonstrato. ¶ 2ª tantū sortes est ergo nō tantū sortes est. ¶ Tertia tu scis te eē lapidem ergo tu nō scis esse lapidem. Quarta tu es lapis ergo tu es homo. Ad hoc respondeť dicēdo quālibet illarum esse simpliciter bonā de forma: ꝑmo tamen ostendem⁹ hoc ex fundamētis cōmuniter loquentiū in materia quantus dicāt nullā illaꝝ esse bonā de forma premittatur ergo ꝙ ab eis concedit ⁊ precipue a ꝓaulo pergu. s. ꝙ arguēda a primo ad vltimū consequentia est bona de forma simpliciter cōsequētis omnib⁹ intermediis existentib⁹ bonis de forma simpliciter nō variatis: quo premisso deduco primā sic: tu es homo ergo tu es: tu es ergo tu es tu: tu es tu ergo tu es iste homo ergo ꝑ ad vl. ē tu es hō ḡ tu es iste homo: omnis cōsequentia facta videť optima de forma ꝑter istam: tu es ergo tu es tu: sed ꝙ ista sit de forma arguit: quia arguit a secūdo adiacente ad tertiū adiacens affirmatiue absq; ampliatione uel termino distractiuo vbi idez est subiectū ⁊ ꝑdicatum ergo cōsequentia bona ē de forme tenet cōsequentia: quia nō videť maior ratio ꝙ consequentia sit bona de forma arguēdo a tertio adiacente ad secundum adiacens affirmatiue absq; ampliatione ⁊ termino distractiuo q̄ arguendo a secūdo ad tertium modo dicto.

¶ Secundā deduco: sic tantum sor. est ergo sortes est sor. est ergo animatuz est aiātū ē ergo aia ē: aia est ergo nō tantuz sortes est: iterum omnis cōsequentia facta est bona de forma ergo primo ad vltimum erit bona de forma consequētia tenet exp̄misso assumptum patet: preter istam animatum est ergo anima est: que ostenditur esse de forma quia: arguitur ab esse totius permanentis ad esse partis sue essentialis. non enim minus videtur talis modus arguendi esse simpliciter bonus de forma quam vbi arguitur a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam aut ab inferiori ad suum superius. ¶ Tertia consimiliter deducitur: sic tu scis te esse lapidem. ergo ita est ꝙ tu es lapis ex quo sequitur de forma per multa media ꝙ tu es homo sicut ex deductione prime patere potest tunc vltra tu es homo: ergo tu non es lapis: tenet consequentia ab affirmatiua vnius disperati ad negatiuaz alterius: ⁊ vltra tu non es lapis ergo tu non scis te esse lapidem tenet consequentia: quia ex contradictorio consequentis sequitur de forma cōtradictorium antecedentis ⁊ sic de ꝑmo ad vltimum: tu scis te esse lapidem: ergo tu non scis te esse lapidem. Quarto ꝛo potest deduci ut prima. secūdo ꝓbatur iuxta viam nostram consequentias illas esse de forma: quia vbicz cōsequens est de intellectu sui ātis: Sed contra hec dicta arguit ostendendo ꝑmo nullam illarum quatuor cōsequentiarū esse bonā de forma sic. non quelibet similis in forma alicui illarum est bona: ergo nullo illarum est de forma: tenet cōsequentia p Strodum supra in 2ª regula dicētis cōsequentiam bonam de forma esse cui q̄libet similis in forma tenet: argumentuz patet intuenti. Jn prima enim arguitur a superiori ad suum inferius constat autē similē formā arguēdi non valere. ⁊ sic de ꝑª oñdit ita ⁊ de aliis facile ꝓhēdit.

¶ Secūdo arguit non cuiuslibet illaruz ꝛsequens esse de intellectu quarto mō sui antecedentis: quia nō secunde nec 3ᵉ

¶ Ad primum dicit negando argumentum ⁊ ad probationē dicitur illam soluz probare q̄ aliqua cōsequētia similis in forma ratione modi arguendi a superiori ad suū inferi⁹: ꝙ nō valet quod cōcedi tur: cum hoc tñ in prima est attendenda

d 4

altera forma arguendi: cui q̃libet similis tenet: ⁊ ē qm̃ in p̄ma arguit̃ ab vno añte ad vnũ ꝛñs qd̄ ē aptũ natũ deduci ex ipso añte tãq̃ a p̄mo ad vltimũ p ꝛñas nõ variatas: in quax q̃libet ꝛñs ē de intellectu q̃rto mõ sui añtis. Itē in p̄ma est hec forma arguēdi q̃ arguit̃ ab vna simplicica[a] de inesse affirmatiua absq̃ amplia/tione uel termino distrahente ad alterã sibi similē oino nisi q̃ predicatũ ꝛñtis est superi⁹ ad subiectũ añtis ⁊ ꝛñtis uel secũ conuertibile in significando. ⁊ ita in alijs trib⁹ ꝛñtijs datis cõperiũt̃ forme ratiõe quax ipse ac eis sil'es omnes tenēt: ut in tuenti patere poterit. ¶ Ad z[m] volentes rñdere aduertam⁹ p̄mo q̃ aliq̃ copulatiua claudit seu ex ea resultãt duo ꝛdictoria materialiter ⁊ aliq̃ ea claudit formaliter. ⁊ hoc apparet in istis. p̄mo leo volat ⁊ baculus stat in angulo. z[a] for. differt a for. ⁊ bacul⁹ stat in angulo, 3° differt for. a for. ⁊ plato differt a platõe. quarta for. differt a for. ⁊ for. est for. Ex p̄ma enī resultant duo ꝛdictoria mãliter ⁊ non formaliter: in alijs ꝛo trib⁹ formaliter ſz nõ materialiter. Dicim⁹ enī aliq̃ duo cõtradictoria resultare materialiter ex aliqua copulatiua: ut ex a eo q̃ a est impossibila ⁊ cũ hoc possibile ē intellectũ assentire egnificato a ipso a sic significante. vbi ꝛo si non esset possibile assentire significato otũc ex a resultarēt ꝛdictoria formalite a Aduertam⁹ z° q̃ aliquã copulatiuã formaliter claudere cõtraditionē rõne cuiuslibet partis sue simul contingit qm̃ noi est possibile intellectũ assentire significato a que impossibilitas assensus puenia rõne incõpossibilitatis partiũ apud itellectũ ⁊ nõ rõne alicui⁹ partis sue impossibilis apud intellectũ ⁊ hoc cognoscitur qz vbi q̃libet ps illi⁹ copulatiue eēt possibilis nõ min⁹ eēt icõpossibilitas ptiũ apd intellectũ. ¶ Ex his segt̃ p̄ q̃ ex copulatiuis datis solũ q̃rta claudit ꝛdictoria resultantia ex ambab⁹ ptib⁹ simul: pz qz vbi per possibile p̄ma pars ei⁹ esset possibilis nõ min⁹ eēt icõpossibilitas suarũ partiuz apud intellectũ qd̄ nõ est sic de z[a] nec d̄ 3[a] nã vbi p possibile for. differret a for. et plato differret a platone: tũc nulla esset icõpossibilitas ptiũ apud intellectũ ftie copulatiue. Segt̃ z° istã ꝛñam nõ valere. ſ. a ꝛña tenet vigore deductiõis facte de p̄mo ad vltimũ p ꝛñas oēs bonas de forma nõ variatas q̃ a ꝛña ē bona de forma: pz intuenti dicta. Et si strod⁹ supra asserere videat̃ oppositũ in famoso regula annexa is[c]. Rñdet̃ q̃ Brodus qñq̃ sumit ꝛñam formalē large p omni ꝛña ī differēter cuius ꝛñs dr̃ de intellectu sui añtis z° aut q̃rto mõ. qñq̃ ꝛo stricte solũ p ꝛña cui⁹ ꝛñs est de intellectu q̃rto mõ sui añtis in famosa ergo regula sumit large ⁊ nõ stricte. 3° segt̃ Joannē venatorē errasse volēdo omnē ꝛñam eē bonaz de forma cui⁹ añs non ē imaginabile absq̃ cõtradictiõe. Sequit̃ quarto rñsio formalis ad ar[m]: qm̃ cõstat tam z[c] q̃ 3[c] ꝛñe ꝛñs esse de intellectu sui añtis q̃rto mõ.

Jgesimatertia regula. Sup est
v vigesimatertia regula q̃ ē si aliq̃ ꝛña ē bona scita eē bona ab aliquo uel ut meli⁹ dicã scita p rõnē quã dixim⁹ in iz[a] regula ⁊ añs ē intellectũ ꝛñs ē intellectũ ab eodē. p̄mo pbabim⁹ regulã z° instabim⁹ cõtra. Regula pbatur dupliciter. primo sic: stet oppositũ ꝛseqnentis cũ añte. ſ. q̃ ꝛña sit scita ⁊ añs sit intellectũ ab illo a quo cõsequēs est scita ⁊ cõsequēs nõ sit intellectũ ab eodē quo dato sequit̃ ex vltima parte copulatiue q̃ cõsequentia nõ ē intellecta ab illo: eo q̃ ex opposito sequit̃ oppositum. sequitur enim ꝛña est intellecta ab illo ergo cõsequēs ē intellectũ ab eodē: tenet ꝛña: quilibet intellect⁹ compositoz p̄suppo/nit intellectũ simpliciũ ⁊ extremoz: tunc vltra ꝛña non est intellecta ab illo ergo

non ē scita ab eodem: ꝛnia patet qz scire
presupponit in telligere.
¶ Et confirmat. Scdo sic si nō intelligis
ꝛnis ergo tibi non ē propō: tz ꝛnia qz si ali/
qd ē tibi propō illud aliqd significat tibi z
p ꝛnis aliquid p ipm itelligis z sic ipm est i
tellectū a te tūc vltra ꝛnis non ē tibi ppō
ergo nō scis illud seq ex tali ante ergo nō
scis ꝛniam nihil eni scit ex altero sequi cū
ꝛnitia est scita nisi sit intellectum vt ex p̄/
ma rōne pz. ista z^a ratio non militat nisi
mediante prima.
¶ Sed ꝛ. Contra arguit sic ista ꝛnia ē bo
na scita a te. s. tu nō itelligis a z a ē ergo a
ē nō intellectū a te z anis ē intellectū a te
z ꝛnis nō ergo regula falsa. pz ꝛnia. z assū
ptū probat p̄ma z z^a pars oñditur qz scis
ꝙ arguitur a negatiua de predicato fini
to ad affirmatiuā de p̄dicato ifinito cum
ꝛstantia subiecti. z scis ꝙ sic arguendo ꝛ/
sequētia ē bona z ipsa ē intellecta a te q̄ ē
scita a te patent oia. z^a ps arguit qm̄ cuz
non scis declaratus qd sit ūmo pono ꝙ sit
littera nō itelligibilis sequit ꝙ tu nō itel/
ligis a z p ꝛnis habes cōcedere ꝙ nō itelli
gis a. proposita ergo tibi tali propōne q̄ ē
anis cōcederes bene rñdendo q̄ itelligis
anis cū ipm concedis. Ultia ps ēt arguit
qm̄ subiectū ꝛnitis ñ ē itellectū a te nec p
dicatū q̄ ꝛnis nō ē intellectū a te pz totuz
pter vltimā ptē quā oñdo si intelligeres
p̄dicatū tu itelligeres suū significatū. s. ñ
itellectū a te sed hoc ē ipossibile q̄ ipossi/
bilitas arguit: qz ex vltimo concesso seq
tur ꝙ nō intellectū a te intelligis qō clau
dit ꝛtradictionē: vnde solū intelligis qō
intelligitur: ergo non intelligis quod est
non intellectum a te.
¶ Huic cōmuniter. Ad hoc argumentū
rñdetur a multis p̄mo negando ꝛnis non
esse intellectū z dicunt p̄dicatū eē intel/
lectū: nec incōueuit vt intelligam non in
tellectū a me vt argumentū oñdi. Scdo
concedunt ꝙ aliquid significatur ꝙ nul/
lus intelligit. tertō ꝙ aliquid significatur
qō nihil significatur. patet fm qz per has
dictiones simul. s. nullus intelligit signifi
catur ꝙ nullus intelligit. pz 3^m quoniam
per has duas dictiones nihil significat
aliquid significatur cum habeant signifi
catum z illud significatum est quod nihil
significatur ex quo significant ꝙ nihil si
gnificatur: z sic patet illud tertiū. Hec re
sponsio vt dicit strodus absurda est nec
oportet talia cōcedere cum nulla ratio
cogere videatur vt ex dicendis scitum
erit. Aliter ergo respondetur conceden/
do ꝛniam esse scitam z nego conseqēs nō
esse intellectum a te aut a me nec admit/
titur casus ꝙ a sit nō itelligibile si eni a ē
ipm ē intelligible. Et si queritur quid p a
intelligitur aut qd significet dicit ꝙ ipm
significat z repzesentat naturaliter z nō
ad placitum vt de voce in tractatu pre/
cedente nostre logice diximus: aliter nō
possemus de eo memorari si ipsum a nō
esset intelligibile z si femosū sit litteram
nullā esse intelligibilem illud hz veritatē
vt nō intelligatur res alia a se per ipsam
nisi noua facta impositione ad significan
dū. Et vlterius dico ꝛnis esse intellectuz
a me z subiectum ꝛnitis ac predicatū nec
p predicatū intelligo non inte^m a me sed i
te^m a me non quidē positiue sed negatiue
vl' p̄uatiue quod p eodē accipio vt vide
batur in declaratione xi^e regule superius
tactū esse. Ex quibus pz error p̄me rñsio
nis z ad rationes quibus vsi sunt moue
ri. ¶ Ad p̄mam patuit. Et ad z^am dicit ꝙ
significatur ꝙ aliquis intelligit. s. negati/
ue. Ad 3^am similiter ꝙ significatur ꝙ ali/
quid significatur. s. negatiue.

Jgesima quarta regula. Ultio
decet regulā z4^am demonstra
re q̄ ē si ꝛnia est bona non ē possi/
bile ꝙ ꝛtradictoriū ꝛnitis stet cum ante si
gnificando sic p̄marie vt significant z eō
s. si nō est possibile ꝙ ꝛdic^m ꝛnitia stet cuz

ante sic significando ꝛc. ꝯna ē bona. ꝑmo
oñditur regula ꝛ° instatur cōtra. probat̃
tñ ꝑmo ꝑma pars qꝛ si non ē vera fiet op
positū ꝯntis cū ante. s. q ꝯna sit bona ꝛ q
possibile sit oppositum ꝯntis stare cū an
tecedente sic significando ꝛ vt intelliga
mus facilius sit a aīs ꝯns b c vero ꝯtra
dictorium b. ꝛ arguit̃ tunc sic possibile ē
c stare cū a ponatur ergo inesse ꝛ habeo
q tam c q̃ a sunt vera: ꝛ vltra a ē verum
q̃ b ē verū. tz ꝯna quia ab a ad b ꝯna ē bo
na cū non sit mutata significatio tūc sic b
ē verum ꝛ c siliter est verum sed c ꝯtradi
cit b q̃ duo cōtradictoria sunt simul vera
qd̄ intellectus abhorret capere. ꝛ^a pars
non aliter probat̃: cū faciliter ex ꝑma de
clarari possit. Melius tñ formaret̃ hec
ꝛ^a pars sic: non ē possibile vt cōtradictori
um ꝯntis a ꝯntie stet cū eius ante ꝛ possi
bile ē ꝯns habere cōtradictoriū ꝛ a ꝯna ē
ergo a ꝯna ē bona. Ratio autē quare in
ante sumunt̃ cōditiones ista facile itelli
gēti nota erit. Sed ꝛz nunquā. contra re
gulā hanc arguitur sic: ista ꝯna est bona
nihil ē ergo tu es albus: cuius cōtradicto
riū ꝯntis nō repugnat ergo regula falsa
ꝯntia tenet qꝛ repagnare ꝛ nō simul sta
re cōuertuntur ꝑma ps assumpti ē clara
sed̄a oñditur qm̄ ista itellectus pōt imagi
nari absq̃ cōtradictione. s. nihil est ꝛ tu ñ
es albus. Rñdetur negando ꝯnam nec
nō stare simul idē est cū repugnaret: tum
quia negatio non est idem cū affirmatio
ne oīno: tum quia aliqua stant simul q̃ mi
nime repugnant vt date ꝓpositiōes. s. ni
hil est ꝛ tu non es albus. Illa enim ñ stāt
simul q̃ faciunt copulatiuā impossibilez.
siue imposibilitas sit apud naturam siue
apud intellectū. Illa vero repugnant ex
quoꝝ vno sequit̃ cōtradictoriū alterius
formaliter quales sunt propōnes iste tu
sedes ꝛ tu stas. ex prima enim sequit̃ for
maliter hec tu non stas. loquitur autem
Strodus de sequi formaliter cum ꝯns ē
de intellectu antis. tertio aut quarto mo
do supra expressis: cum de consequentia
formali ageremus.

¶ Nunq̃ tñ repugnant. Ex hac solutio
ne sequit̃ primo q nulle due pure nega
tiue repuguant probat̃ qꝛ ex nulla nega
tiua pura sequit̃ affirmatiua ergo ꝛc. te
net ꝯna: quia si repugnarent ex vna illa
rum negatiuarū sequeret̃ cōtradictori
um alterius negatiue quod est affirmati
uum. ¶ Scōo sequitur q alique due cō
uertibiles ꝓpositiones repugnant pro
batur de istis tantū pater est ꝛ tantū pa
ter est: ex ꝑma enī formaliter sequit̃ con
tradictoriū alterius qd̄ sic declaro tātuz
pater est q̃ pater est ergo filius vel filia ē
ergo aliud a patre ē ergo non tñ pater ē
ergo de primo ad vltimum. si tñ pater ē
non tñ pater est. tertio concludit̃ vnam
ꝛ eandē propositionem sibi ipsi repugna
re: probat̃ quia ex vna propositione seq
tur formaliter eius cōtradictoriuz vt ex
illa tantū pater est. Et si cōtra hoc arguī
tur: repugnantia ē relatio ergo requirit
duo extrema distincta ergo duas ꝓpoſi
tiones ad minus negatur ꝯna sufficit. n.
q si vnū extremū diuersū rōne a se fun
dans diuersos respectus. vnde alia ē rō
qua concipit̃ propositio vt ē terminus q
referr̃: ꝛ alia vt termin^o ad quē refertur
vnde sicut idē respectu eiusdē est percu
tiens ꝛ pcussū agēs si patiens vt z^o p Bico
rū textu ꝛ cōmēto ic^o. ac textu ꝛ cōmēto
8° colligit̃ ita idē pōt repugnare sibiipsi.
Et si quert̃ q ūo cognoscit̃ aliqd sibi re
pugnare: dr̄ hoc cognosci ñ solū ex dictis
sz ēt bito respectu ꝛ consideratōe ad ꝓpoſi
tōes repugnātes sequētes ex illo ita q si
ex ea seqũt formaliter b ꝛ c iuicē repugnā
tes tē a repugnat sibiipi. pz intuēti ex di
ctis. Quarto seqũt q ex a seqũt formaliter b
ꝛ tñ cōtradictoriū b ꝯuertit̃ cū a: pz in ca
su a vbi a eēt ista tñ pater ē b vero ista ñ
tantū pater ē. ¶ Cōtra ꝑdicta arguit̃ ꝛ ꝑ

mo q̃ tu intelligis nõ intellectũ a te quia
scis ꝛtradictionẽ eẽ inter intellectũ a te:
ꝛ nõ intellectũ a te:ergo itelligis quodli-
bet illoꝝ cõtradictoriorũ ꝛ p ꝛñs intelli-
gis illud negatiuũ.ſ.non intellectuꝫ a te.
¶ Scdo ad idem sic hoc itelligis demon
strato significato adeq̃to p̃dicati ꝛñti illi
us ꝛñtis.ſ.a ẽ non itellectum a te ꝛ hoc ñ
intellectũ a te ergo nõ intellectũ a te itel
ligis. Tertio arguit̃ q̃ aliqua pure nega
tiua repugnat cuilibet alteri ꝓpositioni:
vt patet de ista:non de quolibet dr̃ eẽ vl̃
non eẽ.ipsa enĩ claudit ꝛtradictoria cum
sit oppositũ p̃mi principii. Item ista disiũ
ctiua que ẽ pure negatiua.ſ.non ſi tu es
hõ tu.ſedes vel nõ ſi tu es hõ tu ſedes im
plicat cõtradictoria formaliter ergo due
tales pure negatiue inuicẽ repugnãt cõ
ſequẽtia nota:ꝛ aſſumptũ eſt ſcitũ tamẽ
in 3.corre. imediate ante 13am ream ꝛ ß te
nendo q̃ li nõ p̃mo loco neget totã diſiũ
ctiuã. Quarto oñditur.nullam litterã ſi-
gnificare ſeip̃am:qꝛ tunc a ſimili q̃libꝫ ter
minus ſignificaret ſeipſã qõ videt̃ falſũ
Iſte enĩ terminus ſincathegreumaticus
ois nõ vr̃ ſeipſũ ſignificare aliogn eẽt ca
thegreumaticus:ſed tñ uidet̃ habere of-
ficiũ diſtribuendi. ¶ Ad p̃mũ dr̃ q̃ de cõ
tradictoriis incõplexis dupliciter loqui
poſſimus p̃ vt ſignificata cõtradictoria
ſunt:ſo vt ſigna ſũt taliũ ſignificatorum
p̃ modo dicim⁹ idẽ ſignificatũ eẽ ꝛtradic
toriũ ſibiipſi ſed ñ eodẽ mõ: vnde ß ſigni
ficatũ.ſ.intellectũ a te ꝛtradicit ſibi in ꝛ
cipiendo ipſũ p̃us ſaltẽ natura abſq̃ ne-
gatõe ꝛ poſt cũ negatõe ſo aũt mõ loqn-
do dicim⁹ bos termios incõplexos eẽ ꝛ
tradictoria .ſ.inte^m a te ꝛ nõ inte^m: ex q̃ ñ
ꝛcludit̃ q̃ pz^m intelligat̃ nõ inte^m a te ſz
ſolũ q̃ intelligis inte^m a te negatiue. Ad
z^m negat̃ minoꝛ quoniã ſignificatũ illiuſ
predicati infiniti ẽ ipſũ inte^m a te negatie
vt diximus. ¶ Ad 3^m non facile ẽ reſpon
dere ac altiſſimũ exquireret negocium ĩ
preſentiarũ tamen dico illam negatiuaꝫ
non claudere ꝛtradictionẽ aliquã quoni
am vbi p imaginationẽ nihil nec aliquali
ter eſſet tunc de nullo diceretur eſſe vel
nõ eſſe:nec tunc chimera eẽt ens vel nõ
ens lz chimera eſſet ens vel nõ chimera
eſſet ens nec ſortes eſſet ens vel nõ ens
nec illud affirmatiuũ .ſ.de quolibet dici-
tur eſſe vel non eẽ eſt p̃mũ principium
niſi limitetur .: vt in q̃rto metha^ce.ꝛ loco
ſuo dicendũ ẽ. Deinde dr̃ corrolariũ dctm
eẽ verũ tenendo q̃ hypothetice ſint affir
matiue ꝛ negatiue Strodus tm loquit̃ ß
de negatiuis puris cathegoricis ꝛ ñ hy-
potheticis q̃re nihil cõcludit̃ ꝛtra Stro.
¶ Ad q̃rtũ ꝛcedit̃ quẽlibet terminũ ꝛ p
ꝛñs li oĩa ſeipſũ ſignificare ſi ſeruata fue
rint reqſita q̃ lr̃a dicem⁹:ꝛ ꝛcedo q̃ li oĩs
ẽ terminus cathegreumaticus ꝛ termin⁹
ſincathegreumaticus.ſicut ẽt ĩ parua lo
gica ſoliti ſumus ꝛcedere q̃ amo ẽ ꝟbuꝫ
ꝛ amo nõ ẽ ꝟbum. Ex dictis ſeqt̃ p̃ q̃ ali
qua ꝓpõ neceſſaria ſignificat adeq̃te ſi-
cut ĩpoſſibile eſt eẽ.pz de iſta nullus hõ ẽ
lapis. Seqt̃ z° aliquã ꝓpoſitionẽ ĩpoſſi-
bilẽ ſignificare adeq̃te ſicut neceſſe ẽ eẽ
pz de iſta nullus de⁹ ẽ ſicut enĩ idẽ ẽ ſigni
ficatũ adeq̃tum terminoꝝ ꝛtradictorio-
rũ incõplexorũ:lz alio ꝛ alio mõ: ita idẽ ẽ
ſignificatũ adeq̃tum affirmatiue ꝛ nega
tiue ꝓpõnis ſcitaꝝ figura ſaltẽ de ineſſe
aut modaliũ de ſenſu diuiſo. ¶ Primuꝫ
dubiũ nunqd aliquis terminus in propo
ſitõe poſſit ſtar̃ p ſe ꝛ ſibi ſilr̃. Ad ß rñdet
Petrus Mantuanus negando dubiuꝫ
tz enĩ p fundamento nullũ terminũ ma-
terialiter ſupponere:ꝛ p ꝛñs nullũ termi
nũ in ꝓpõne ſtare p ſeipſo. Rñſio ꝗ ſua
bis colligitur ꝓpõnibus. Prima in nulla
baꝝ ꝓpõnũ ſubiectũ materialiter ſuppo
nit hõ ẽ ſpẽs ba ẽ ſyllaba petrus ẽ dictio
a ẽ littera:ꝛ p̃ oñdit de p̃ma ſic:q̃libet ter
minus q̃ predicat̃ de pluribus diffrenti
bus numero ſolum in eo quod quid ſup-

ponit tñ personaliter. ⁊ ñ materialiter ḡ
hō materialiter sumptus nō ē species cō
sequentia clarissima eē vr ⁊ assumptum
pz intuenti. vt dicendo soz. ē homo: plato
ē homo: ⁊ sic de aliis: ꝑdicatum vbicꝫ sup
ponit psonaliter. Scōo ostendit vlr de
aliis tribus qm̄ anteq̄ aliq̄ eēt institutio
facta ab ipositoribus vt termini significa
rent tunc nullus terminus materialiter
supponebat ḡ nec nunc. tz ꝛña qz ante in
stitutionē ita significabant se aut repñta
bant se sicut nunc. Scōa propō nulla il
larū quattuoz dictaꝝ ē propō: patet hoc
ex deductione ꝑme qz aliter ip saꝝ subie
cta supponerēt mālitē: qō ē improbatū.
Ista rñsio non videtur vera: qz tūc falsū
dixisset porphirius ꝗ hō ē species: ⁊ aīal
ē genus tenēdo eni vlia esse tm̄ termios
⁊ nō res extra animā: vt plerīq; ex logic]
tenent: nec ipse petrus negaret: tūc eniz
ipse nō pōt euadere qn aut porphiri⁹ men
titus sit aut ꝗ subiecta illaruz propositio
nū porphirii materialiter supponāt. scōo
peccat in negando illas eē propōnes sal
tē ꝑmam ⁊ vltimā hec eni ē vera hō nō ē
spēs tenendo subiectuz psonaliter: ḡ ipsa
ē propositio: ḡ ⁊ sua sub cōtraria ē propō
ista. s. hō ē spēs. ista ēt a ē lfa ē propō: cui⁹
subiectū psonalr supponit: vt paulo infe
rius scitum ē fundamentū ꝑterea suuz ē
falsū: qm̄ ista ꝛña nō valet iste terminus
nō supponit materialiter: ergo nō repsen
tat se: vbi eni ponere ē ꝗ hec dictio que ē
pronomē. s. B demōstraī: demōstratur se
ipsum ⁊ qōlibet sibi simile: pz tunc ipz sup
ponere psonaliter in ista: B ē hoc: ⁊ seip̄m
significare qz staret pro suo formali signi
ficato. Ad propōnes vero q̄s ipse addu
cit ad primū dicīt hui⁹ propōnis. s. homo
mālitē sumptus ē spēs esse duplicē itel
lectū: ꝑmus est ꝗ homo ē spēs ⁊ subiectū
differentie propōnis supponit mālitē: ⁊
ille ē verus. Scōus intellectus ē ꝗ iste
terminus hō supponens mālitē ē spēs:
⁊ iste ē falsus loquēdo de specie presenti
substantie. Ex quo pz solutio ad argumē
tum ip̄m eni non cōcludit hanc eē falsam
homo ē species tenendo subiectuz mālī
ter: sed solum concludit ꝑm intellectū iā
expressum. Et cum ꝛ⁰ arguebaī dicīt ꝗ
q̄ꝫuis ante institutionē nulla esset dictio
in scripto: ex hoc tñ non sequitur ꝗ nunc
non sint dictiones. ¶ Ad ꝛ^am propositio
nem: pzqd dicendum ex solutione prime
Ex ꝑdictis concluditur ꝑmo: ꝗ aliquis
termin⁹ diuersimode supponēs mālitē
s. ⁊ psonaliter ē in diuersis predicamētis
pz qz li hō psonaliter sumpt⁹ ē species spā
lissima pñti snbstantie: ⁊ ipse aut sibi silis
supponens mālitē ē species spālissima
presenti q̄litatis: patet coꝛm̄ intuenti. Se
quitur ꝛ⁰ ꝗ aliquis terminus ē spēs spā
lissima sub q̄ sunt termini inferiores q̄rū
quilibet est species spālissima. pz qm̄ ille
terminus homo in ista propōne homo est
species spālissima supponit materialiter
⁊ cōmuniter sub quo lz descēdere ad sua
supposita inferiora. s. ꝗ hic homo ē speci
es spālissima ⁊ hic homo est spēs spālissi
ma. Et si ꝝ hoc obiicitur. qz porphiri⁹ ne
gat sub spē esse inferiorē speciem sz solū
indiuiduū. Rñdem⁹ mentē extitisse por
phirii nō esse possibile aliquē terminū ḡ ē
spēs spālissima ꝑdicari de termino iferio
ri q̄ sit species sumendo subiectū ⁊ predi
catū i tali ꝑdicatione psonaliter. ¶ Scōz
dubiū quid regritur ad hoc ꝗ aliqd sit di
ctio. Ad B rñdet paulus pgu. aduertēdū
eē differentiā iter dictionē ⁊ ptem oronis
Ad hoc eni vt aliqd sit dictio regrīt ⁊ suf
ficit vt asserit ꝗ illud habeat significatū
essentiale quēadmoduz oēs voces ⁊ scri
pta dictiones eē dicunt: dato etiā ꝗ aliq̄
nō hēant ab ipositore modum significan
di nois aut ꝟbi: ⁊ ita de aliis ptib⁹ oratio
nis sed ad hoc vt aliqd sit pars orationis
vltra significatū requirit modū significā
di nominis aut verbi: ⁊ ita de aliis. Ex

quibus ifert aliquã eẽ dictionẽ q̃ non est
pars oronis grãmatice: pz qm̃ li buf ẽ di
ctio ex quo seip̃m significat: ⁊ non ẽ pars
oronis: cõtingit eni idẽ esse significatum
duarũ partiũ oronis sicut pz de li currit:
⁊ li cursus: quoꝝ vnũ ẽ verbũ ⁊ reliquus
nomẽ: sũt.n. diuerse partes oronis: qz ha
bent diuersũ modũ significandi. Infert
⁊ aliquid habere modũ significandi ex i
positõe absoluta: ⁊ aliqd modũ significã
di ex ipositione dependente. Est eni impo
sitio absoluta cũ de pse termini autẽticis
ipositoribus ipositi sunt ad significandũ
cũ determinato modo significandi nois
aut ꝟbi aut alteri⁹ partis oronis. Impo
sito ꝟo dependens ẽ cum illud iungitur
notis determinatis aut indeterminata ɔ
positione ponit rõne cuius dictõnes acq
runt modũ significandi nois quẽ ꝑus nõ
habebãt vnde dicẽdo li buf ẽ dictio ba ẽ
syllaba: vtrobiq̃ subiecta acqrunt de no
uo modũ significandi nois rõne talis cõ
positionis ⁊ note materialitatis q̃ est hec
dictio li. Infert tertio oẽs dictiões habẽ
tes modũ significãdi p impositionẽ abso
lutã eẽ prius natura dictiones q̃ partes
oronis: lz sil'tpe sint dictiones ⁊ ptes oro
nis: pz qz in tali ipositione sil'iponitur di
ctio ad significandũ cũ modo significãdi
Ultimo cõcludit q̃ vbi p possibile cessa
rent impositões vocũ a modo significan
di ipse remanerent dictões ⁊ nõ ptes oro
nis. Uir ille aberrat vt puto a veritate ɔ
tra quẽ arguit oñdendo aliqd habere si
gnificatũ essentiale: ⁊ nõ eẽ dictionẽ: pa
tet qm̃ figura canis depicta seipsã signi
ficat nõ minus q̃ dictões ⁊ tñ ipsa nõ est
dictio. scdo errat in ponendo aliqd eẽ di
ctionẽ: ⁊ nõ habere modũ significãdi nec
eẽ ptez oronis grãmatice. intellectus. n.
p vocẽ aut p dictionẽ in scripto nõ videt
posse intelligere nisi articulet penes ali
quẽ modũ significandi: q̃re nõ vr̃ possibi
le eẽ aliqd esse dictionẽ: ⁊ nõ ptem oronis
grãmatice. Dicendũ ẽ ergo alr̃ p̃mittendo
p̃mo q̃ dictio hz duplex eẽ. s. in scrip
to vel i voce ⁊ scdo in mẽte hoc pz. scdo
p̃mittit q̃ ipositio ad significandũ est du
plex. s. gnãlis ⁊ alia ẽ spãlis. Generalis i
positio ẽ cũ a tota fere cõcauitate logico
rũ aut alioꝝ autenticoꝝ viroꝝ ipositum
ẽ vlr qd̃ qñ aliq̃ vox vel scriptũ qd̃cunq̃
fuerit illud ɔiungit signo materialitatis
aut in aliq̃ propõne taliter cõnexũ est qd̃
denotatur ipsũ stare p se vl'sibi simili i si
gnificando: tũc illud significat se: ⁊ qd̃li
bet sibi sile. Signũ ꝟo materialitatis ẽ h̃
nota li iste terminus seu talis terminus ⁊
sic dicimus subiecta ppõnũ petrus ẽ no
men li sor. ẽ ens significare se ipõne gnã
li. Cũ aũt remouet nota illa li aut de per
se ponat subiectũ tũc p̃ cadit a significã
do se lz se significẽt nãliter nõ min⁹ q̃ co
lor ⁊ figura. Impositio ꝟo spãlis ẽ q̃ scri
pta aut voces iposite sũt ad significandũ
autẽtice se aut eis sil'ia in significando sic
q̃ spãliter ⁊ seorsũ d̃ quolibet scripto aut
voce tali vl' tali tradita ẽ significatio fm
q̃ ipositoribus autẽticis placuerit: scdm
quẽ modũ dicim⁹ q h̃ scriptũ hõ fuit iposi
tũ ad significandũ hoiem ⁊ h̃ scriptum la
pis lapidẽ. Dis p̃missis pono istas pposi
tões: Prima oẽ scriptum aut vox signifi
cans aliqd aut hñs officiũ p ipositionem
generalẽ vel spãlẽ est dictõ ⁊ ecõtra lo
quẽdo de dictõe i voce vl'i scripto. p̃ma
pars vr̃ manifesta: nõ eni videtur eẽ du
biũ nisi de li buf ⁊ sil'ibus: cõstat aũt li buf
eẽ debitũ subiectũ in propõne ista li buf
ẽ syllaba ergo tunc ẽ dictio scda pars li
quet. ¶ Scda propõ aliq̃ duo sũt oino si
l'ia i voce aut in scripto quoꝝ vnũ ẽ dcõ
⁊ reliquũ nõ patet de li buf qd̃ est dictio
in dicta propõne ⁊ sibi sile scriptũ de per
se absq̃ nota materialitatis non ẽ dictio
qz nõ in mente nec i voce vel scripto cuꝫ
non significet ex ipositione aliqua. Ter
tia glibet conceptus ẽ dictio patet quia

quilibet pōt eē pars propinq̄ oīonis g̃ ꝛc̄. Quarta nullus ꝛceptus aut dictio mentalis significat se adeq̄te patet qa sic cuz intelligis itellectionē non intelligis nisi p aliā intellectionē: ita ꝛceptum quē intelligis: intelligis per aliū ꝛceptum: ꝛ p ōīs nullus cōceptus significat se adeq̄te. Ex p̄ma propōe sequit̄ q̄ res ipsa q̄ in figura canis color extensus aut quātitas nō ē dictio. Ex secunda concluditur hanc ñ esse propōnez buf ē buf patet qz illud qd̄ ponit̄ pro subiecto ex nulla ipositione significat. Et si Strodus supra dixerit q̄ quelibet lr̄a est sui ipsius repr̄ntatia naturaliter verum dicit nihilominus puto eū nō recte dicere si intellexerit q̄ littere ñ significant se ad placitū. eo q̄ lr̄e in meo scripto iudicio significant ise ex ipositiōe speciali: qm̄ primi inuentores latinaꝝ litteraꝝ cū figurarunt primam litteram alphabeti scilicet a instituerunt vt deberet vocari a ꝛ ita de singulis alijs litteris iō hec est propositio a est littera cuius subiectum supponit personaliter cū de seipo aut de eius pronomine demonstrante se verificetur affirmatiue sine additamēto signi materialitatis. Ex tertia sequitur q̄ idem adequate significatur per aliquem conceptum ꝛ per aliquod scriptum ꝛ tm̄ conceptus ille est dictio ꝛ scriptū tale nō est dictio patet. Ex quarta ifertur q̄ nullus terminus mentalis supponit materialiter: patet quia si sic maxime videretur de subiecto istius propositionis in mente scilicet petrus est dictio: sed hoc est falsū quoniā in mente pro subiecto illius ponitur quidam conceptus cōmunis q̄ significat omnes tales terminos petrus constat autem illum conceptum verificari affirmatiue de pronomine demonstrante ipsum absq̄z addimento signi materialitatis ergo non habet significatum materiale ꝛ per consequens p supponit materialiter neq̄z inconuenit duas propositiones inuicem conuerti in significando in quarum vna subiectum supponit materialiter ꝛ in alia personaliter vt facile ex dictis clarere potest.

¶ Excellentissimi viri magistri Alexandri sermenete super consequētijs Strodi cōmentum per egregium doctorem dominum Lodouicuz posterlā de Vdā tua Padue dialeticam publice docentē diligentissime emendatum: feliciter impressum est Uenetijs.

Esum deum ⁊ hominez
totiusqz sapiētie fontē
i vberrimuz corde ⁊ ore
dilectissimi fratres fer/
uenter orauī: vt mente
quaz mihi ad sui imagi/
nē creando donauit ve
stro in voco: qd̄ a me vehemēter exposci
tis ad sui gloriā cōmodumqz cōmune il/
lustraret. Uideo enī grande mihi onus i/
stare: qm̄ nouo genere belli mentes ve/
stras ita exercere cōfido: vt hostes vr̄os
refellere: ⁊ gigno sophistaꝝ argutias nul
lo pacto formidare possitis. ⁊ qd̄ ampli⁹
ē eisdē armis offendere pariter ⁊ defen/
dere. Uerū cū ad suauissima ingenia ve/
stra me cōuerto icredibilis certe amor ac
potius singularis pietas adeo cor meuz
flāma charitatis incēdit: vt nisi singulas
huius inuicti exercitus acies ordinauero
nullo modo quiescere valeā. Uos itere a
instanter orate ego pro viribus meis di/
es ac noctes diligenter apponam: vt ho/
nestissimis votis vr̄is q̄z celeriter satisfiat
Ripartitū vobis tractatum tra
t dere istituī: vt sic toti libello trini
tas suffragetur. ¶ Prima itaqz ps
generales oñarum regulas limitabit.
¶ Scda spāles cathegoricarū singulas
formas ordinabit. ¶ Tertia spāles hypo
theticaꝝ normas diluci dissime declara/
bit. ¶ Prius tñ quedam p̄ambula dubia
circa qditatē oñe eiusdēq; diuisiones dif
ferā: vt ad sequētia planior sit processus
Rimo itaqz dubitat qd sit oña i
p hac materia sūt reperte tres opi
niones. ¶ Prima est Ferabrich
dicentis oñam eē relationē oñtis ad añs
¶ Scda ē Strodi ⁊ p̄ Tisberi dicentiuz
oñam esse actū intellectus: ita q oña est
illatio intellectus inferentis oñs ex añte
¶ Tertia opinio ē cōmunis di. q oa nihil
ē: sed ē aggregatū ex añte ⁊ oñte ⁊ nota
illationis. ¶ Prima opinio hz p funda/
mento q in oña sunt due relatōnes vna
añtis ad oñs: ⁊ alia oñtis ad añs: sicut iter
dñm ⁊ seruum sunt due relationes: vna
dñi ad seruum: ⁊ dicit dñium. alia serui
ad dñm ⁊ dicit seruitus: ita in ppsito in
oña sunt due relationes. vna añtis ad o
sequēs: ⁊ ista ē suppositio: ⁊ p̄ōt dici añtia
in abstracto: ⁊ p hanc añtiā dr̄ añs eē añs
denoiatiue. i. concreto. ¶ Scda relatio
ē suppositio: ⁊ dr̄ oña in abstracto p quaz
oñs denoiatur oñs in cōcreto. ⁊ talis cō/
sequētia ē dependentia quedā. ⁊ hz ista z
opinionē li ergo ē signū duarū habitudi/
nū siue duaꝝ relationū: vel solū relōnis
oñtis ad añs. Et si dr̄ quare potius tota
illa oro denoiatur oñtia q̄z antecedentia
Respondet q sicut motus denoiat po/
tius a termino adquēq̄z a termino a quo
nam motus lapidis de sursū in deorsum
dr̄ descensus ⁊ non ascensus: ita in ppo/
sito tota illa oro dicitur potius oña q̄z an
tecedentia. a fine enī vnūquodqz deno/
minare iustum ē. Sed ctra hanc positio/
nē ar⁰: qr ex ea sequitur p q nō dat oña
mala: qr fm eos. oña ē osecutio seu seque
la siue dependentia: ergo vbi non ē aliq̄
osecutio non ē aliqua oña. sed in oña ma
la nō ē aliq̄ osecutio ergo ⁊c. ¶ Scdo sic
añs non ē oña sed ps eius ⁊ habitudo an/
tecedētis ad oñs nō est oña nec añs ita p
portionabiliter habitudo añtis ad oñs ñ
dz eē oña. sed rl'o oñtis ad añcedēs ⁊ ip̄z
oñs non ē oñtia. sed pars consequentie.
¶ Ad hec z? rñdetur tenendo hanc opi/
nionē probabiliter. ¶ Ad primum o cedo
oñs ⁊ oñam. sicut expresse cōcedit Fera
brich i oñtiis suis. Potest tñ aliter dici ne
gando oñam. qr illa relatio potest eē bo
na ⁊ mala. nam intellectus p̄ōt esse ⁊ ma
le iferre. ⁊ cum dr̄ q in oña mala non est
aliqua osecutio. ergo ibi non est aliq̄ oña
negat oñtia. quia consecutio nō dicit re/
lationē. sed passionez illa autē opinio nō
dicit oñam esse passionem. sed relationē

Quarta ꝯo opinio ⁊ vltima in hac materia quã in fine bui⁹ dubij tangã bene ꝛcedit. vult.n.q ꝛcña seu ipsa illatio sit passio sicut dicit Hilbert⁹ poretan⁹: q passio ē effectus illatioq actõis. ergo passio est illatio ergo p cõuersionē simplicē illatio ē passio. ⁊ hanc opinionē ꝓpam tangã ꝶ in fine bui⁹ dubij. ¶ Ad 2ᵐ dr q ñ ē similitudo de rel'one añtis ad ꝛcñs: ⁊ de rl'one cõsequētis ad añs. ꝓma. n. ꝶz rõnē ꝓncipij: scḋa rõnē finis. ⁊ iõ a ꝓma solũ denoiatur añs eē añs: sed a scḋa isurgũt due denominatões: vna p quã ꝛcñs dr ꝛcñs: alia per quã tota oro dr ꝛcña. Al'r dr q ē similitudo: ⁊ q vna sola denoiatio isurgit ab vtraq ista relationũ. ꝓma denoiatio denoiat añs: ⁊ scḋa ꝛcñs. iõ ꝛcña non ē: tota oro: sed habitudo ꝛcñtis ad añs: ⁊ ꝛcña nõ ē. tertia rel'o distincta ab illis duab⁹ ꝶz Ferabrich ¶ Scḋa opinio dicē q ꝛcñtia ē illatio itellectus iferētis aliqd ex aliq. ⁊ sic iª illatio ē de ꝑdicamēto actõis: ⁊ in ꝶ discrepat a ꝓozi. ⁊ sic actio itellect⁹ iferentis aliqd ex aliq pōt eē bona ⁊ mala: ita ꝛcñtia pōt esse bona ⁊ mala. ⁊ in ꝶ ꝯo positio hec differt a ꝓoze. ¶ Sed ꝗ hanc opinionē instat qr ex illa seqt q nulla ꝛcñtia ē ꝓpositio: ꝛcñs ē falsum: qr oīs ꝛcñtia ē ꝓpositio hypothetica ꝛditionalis vl'rõnalis. Et ꝓbat ꝛcña qr nullũ incõplexũ ē ꝓpositio: sed oīs ꝛcª ē incõplexũ ergo ⁊c. Scḋo sic oē ꝛceedendũ negãdũ vl' dubitandũ ē ꝓpõ: oīs ꝛcña ē ꝛceedēda negãda vl' dubitãda. ergo oīs ꝛcª ē ꝓpositio cuius oppositũ dicit opio. Tertio fm cõmunē opinionē oīs copulatiua ē oro in q̃ ꝛiungunt plures ꝓpositiones p notã copulatõis. Et disiunctiua p notã disiunctõis. ergo a pari ꝛditionalis ē ꝓpositio in q̃ ꝛiungunt plures ꝓpõnes p notã ꝛditionis: ⁊ p ꝛcñs rõnalis ē in qua cõiungunt plures propõnes p notã rõis sed q̃libet talis ē ꝛcña. ergo ꝛcña ē oratio cuius oppositũ dicit illa opinio. Quarto fm oēs syll's ē oro ergo ꝛcña ē oro ⁊z ꝛcña ab iferiori ad suũ supius cũ oībus limitationibus reqsitis de qbus iferius dicet. ¶ Pro rñsione ad hec argumēta nota q ꝛcña pōt q̃drupliciter diffiniri. ꝓmo mālit s. ꝛcña ē aggregatũ ax añte ⁊ ꝛcñte ⁊ nota illatõis: ꝯo formaliter ⁊ tũc diffinit sic ꝶz istã opinionē ꝛcª ē actus itellectus inferētis ꝛcñs ex añte ⁊ fm aliã opinionē ē rel'o vl' respect⁹ ꝛcñtis ad añs. tertio efficiēter ⁊ sic ē orõ producta p discursũ factũ vel rõciniũ itellectus. q̃rto final'r: ⁊ tũc ꝛcña ē instrm itellectus ordinatũ ad discernendũ verũ a fl'o rõciniũ. His ꝓmissis diuisionibus rñr ad argumēta. Ad ꝓmũ cõcedo q accipiēdo ꝛcñam formaliter sicut fecit iste magister qui hic diffiniuit ꝛcñam tē nõ ē propõ sed actio incõplexa intellect⁹ ¶ Ad 2ᵐ nego maiorē qr fm istã opinionē ꝛcª formaliter sumpta ē cõcedēda negãda vl' dubitanda vl' distinguēda tñ nõ ē propõ. qr fm istã opinionē cõcedere cõsequentiã ē cõcedere istã illationē eē bonã negare ꝛcñaz ē negar iāᵐ illatiõz eē bonã sicut hic tu es hõ ergo tu legis negando istã ꝛcñam ñ negat añs nec ꝛcña: ꝶz solũ illatio cui subordinat li ergo i voce vel i scripto. ¶ Ad 3ᵐ pōt negari ꝛcª qr nõ est similitudo. natura actus copulãdi dis. ⁊ inferendi differũt spē sic hõ ⁊ asin⁹. Al'r dr q si copulatiua ⁊ disiũctiua sumant formaliter negatiua istax ē oro sed act⁹ itellectus copulantis vl' disiungētis duas ꝓpõnes adinuicē. Sed si sumunt māliter cõcedo q ē oro: ꝶz tũc nihil cõtra ꝑdicta. ¶ Ad 4ᵐ dr sil'r q syll's formal'r non est oro: sed actus itellectus iferentis aliqd ex ꝓmissis ordinatus i mõ ⁊ i figura alio⁹ materialiter: ⁊ tc ē oro. ¶ Sed 5º instaret aliquis: qr fm ambas istas opiniones sequtur q negatiua ꝛcª ē nisi in mente: qr solũ sbi ē actus itellectus inferētis vel ē talis rel'o. ¶ Ad hoc dico q verax ē: imo sũma abusio vocabulox ē dicere oppositũ: vñ ꝓpa locutio ē q oro vl'is vel scripta de

nominata de li si uel li ergo ē signū ōne
z nō debet dici ōna. Ea eni q̄ sūt in voce
z i scripto sūt eaꝝ q̄ sūt in aia passionū no
te ꝯm Aris. p̄ pierme. tñ pp rumorez ppl'i
dico q ōa vocalis vl' scripta reperiť: sed
ista nō ē illatio seu actꝰ itellectꝰ: sz dr ōna
ga subordinať ōne mētali. sic zª ps huiu s
copuᶜ. oīs hō ē aīal. z eō of ppō cāe p or
dinē solū ad cathegoricā mētalē sic vri
na dr sana ga ē signū sanitatis. Ego tñ sal
uo meliori iudicio credo q sic vt in motu
reali regrunť tria. s. actus z duo respectꝰ
de p̄dicamēto actōis z passionis ꝗbi grā
Ad calefactionē tria regrunť. ¶ Primo
actꝰ q̄ aq̄ alterať. zº respectꝰ actiōis quo
ignis dr calefacere. 3º respectꝰ passionis
q̄ aq̄ dr calefieri: ita i motu intētionali q̄
itellectus aliqd infert ex alio regruntur
tria. p̄ actꝰ intellectꝰ iferentis. Scōo res
pectꝰ actōis q̄ aīs dr inferre ōnis saltē in
strāliter. Tertio respectꝰ passionis q̄ ōnis
dr inferri ex aīte. Et hoꝝ tertiū dico oam
eē respectū de predicamēto passionis: z
sic nullo mō volo ōnam eē rel'onē sed re
spectū: z i hoc differt hec positio a prima
nec actū intellectꝰ: z in hoc differt a scōa
sed vt dixi ōnam dico eē nomē ꝗbale si
ficās p̄ncipaliter ōsecutionē passiuaz
ōntis illati ex aīte: sic passio dr effectus
illatio cz actōis ꝯm Hilbertū poretanū i
lib. sex p̄n. Volo igit breuiter q ōna sit
passio ōntis illati ex aīte. Quid aūt sit di
cendū de 3ª opinione p̄ncipali satis iā pa
tuit: qz capit ōnam materialiter z sic ē ag
gregatū: z ōntis nō ē aliqd tz aliq̄ sic po
pulus nihil ē: sed est multa sicut solet oce
q soz. scit multa z tñ nihil scit dato q sci
at multas ppōnes quarū nulla sit aliqd
sed aliqua.

Ecōo p̄ncipaliter dubitať. Utꝝ
s ōdictoriū ōne possit assignari per
negationē p̄cedentē siue p̄posi
tā toti ōne ꝗbi grā. Utrū hec ōdicāt soz.
currit. q̄ soz. mouet, non soz. currit. q̄ soz
mouet: dato q negatō cadat i totā ōnaz
negando li q̄ q̄busdā vr oīno q nō ex fun
dameto modoꝝ significandi qa aduerbi
um solū ē determinatiū ꝗbi vl' partici
pij q̄ nō pōt negare notā ōne. s. li q̄ qrista
ē cōiunctio. ¶ Quod si forte dr q negan
do totā ōnam negant duo ꝗba: z sic non
ē otra nāz aduerbii. Istud nihil ē qz nega
re ōnam nō ē negare aīe: nec ōnis sz illa
tionē: sic cū dr nō tu es hō q̄ tu es vigilās
nec negať te eē hoiem nec te vigilare: sz
somᵐ negať illatio. i. ōsecutio aīntis ex aīte
¶ Propter hītacz fundamētū multi di
xerunt otradictoriū ōne nō posse assigna
ri p negationē p̄cedentē totā ōnaz. Ego
tñ dico q sic otradictoriū copulatie pōt
assignari dupliciter. s. negatiue p negatō
nem precedentē z affirmatiue p disiunc
tiuā affirmatia de ptibus otradicentibꝰ
copulatiue z sic dicendū ē de disiunctia
ex opposito copulatiue zc. Ita ad pposi
tū dico ōditionali vel rōnali qz pōt du
pliciter assignari otradictoriū. p̄ affirma
tiue p aduersatiuā affirmatiuā opositaz
ex aīte z opposito ōne ōditionalis. Se
cūdo p negationē precedentē: ꝗbi grā o
tradictoriū huius ōne tu curris. q̄ tu vo
las ē h aduersatiua: sz tu curras stat te ñ
volare vl' p negationē precedētē. ¶ Ad
arᵐ adductū in otrarium rñr dupliciter.
Primo q li ñ: nō ē aduerbiū: sed aggre
gatū ex li nō z li: q̄ equiualent vni aduer
satiue. s. ad, li q̄uis: sic i copulatiua nega
tiua tñ valet li non z quantū li vel econ
uerso tñ valet li nō vl' quātū li z. Et sz p̄
ponať nega? toti oᶜ tñ itelligiť cōiuncta
cū li q̄. Et i mēte ē vnꝰ actꝰ aduersatiuus
simplr cui subordinanť ille due voces ñ
q̄. Scōo pōt dici iuxta verā doctrinā ve
terā q ex oi ppōe seqť suū dic ñ fore ve
rū nā seqť hō ē asinus q̄ vex ē q hō ē asi
nus. Ita possumꝰ dicere q ꝗbi negatio
p̄ponit intelligit h cōplexū ē ita: vel ē ve
rum vel sic ē. Et iō tñ ē dicere nō tu cur-

e

ris. ḡ tu volas: quātū ſi dicerē non eſt ita vl' nō ē verū: vl' ñ ſequitur. tu curris ḡ tu volas: ita ꝙ intelligat aliqō ỷbum negatiuū ab a duerbio precedente ad eiusdez affirmatiue tu curris: ḡ tu moueris iplicite ē dicere ſeqt tu curris: ergo tu moueris. Pri ma reſponſio ē acutior: ſcōa manifeſtior. Taceant ḡ q volunt logicā ex grāmatica male applicata ad propoſitū corrumpere.

Ertio p̄ncipaliter dubitat. Utr diffinitio ōnis bone ſit itelligenda in ſenſu opoſito vel diuiſo qdaz ſenſu diuiſo cā aſſerūt eē tenēdā. ſ. ōa bona ē cui ſic adeqte ſignificat p añs nō pōt eē: qn ita ſit: ſic adeqte ſignificat p ōnis vl' ſub alijs ỷbis cui' añs ñ pōt eē verū ſine ōnte: ⁊ ecōtra de mā q̄ ē illa cui' ſic adeqte ſignificat p añs eē pōt q̄ nis nō ſit ita ſicut adeqte ſignificat p cōſequēs: vl' ſub alijs ỷbis cui' añs pōt eſſe veru ſine ōnte. hāc opinionē oio puto eē falſā qr ex ea ſeqt p nulla ōa mūdi ſit bona quantū cūq; ſit formalis. Probat qa cuiuſlibet talis añs pōt eē verū ſine ōnte ḡ nulla talis ē bona. pz ⁊ añs p̄bat ſignificādo hāc oam tu es hō. ḡ tu es aīal. tunc certū ē ꝙ hā añs pōt eē verū ſine ōnte demōſtrando illā. tu es hō. ⁊ hē añs vl' pōt eē añs. ḡ añs pōt eē verus ſine ōnte. pz a reſolutorie. Jō dico ꝙ dcā diffinitio itelligēda ē in ſenſu opoſito: ſic exp̄ſſe lra ſonat. Qz ōiſtā poſitōez arguit. qr ex ea ſequit ꝙ iſta oa ſit bona de ē ḡ aliq̄ p̄po ē ꝙ ē ipoſſibile: ⁊ pbo oam qr ñ pōt añs eē verū ſine ōnte ḡ oa ē bona. añs p̄bat qr ſi ñ det oppoſitū. ſ. pōt añs eē verus ſine ōnte ponat ḡ ieſſe. ſ. ꝙ añs ſit verū ſine ōnte ⁊ tē arguo ſic añs ē verū ſine ōnte. ḡ añs ē verus. tz a copulatiua affirmatiua vl' ſibi equalente ad alterā partē p̄ncipalē ⁊ ſequtur vltra añs ē verū ḡ añs ē. tz a z a adiacente ad z m adiacēs affirmatiue ⁊ ſine aliq̄ diſtributione vl' ampliatiōe. ⁊ vltra añs eſt. ergo aliq̄ p̄po ē ab inferiori ad ſuum ſupius affirmatiue ḡ a p̄ ad vltimū ſi añs dicte oe ē verū. ſ. deus ē ſequit ꝙ cōſequēs ē verū. ſ. aliq̄ propo eſt. Sēdo ad idē arguit: qr ſequit ꝙ ſi hō ē hec p̄poſitio hō ē: ē qr nō pōt añs eē verū ſine ōnte ergo ⁊c. ⁊ añs arguit: qr ſi nō detur oppm ⁊ ponat inеſſe: cū ſit de ſenſu cōpoſito tē ſequit ꝙ añs ē verū ſine ōnte: ⁊ tē arguo ſic añs ē verū ſine ōnte: ⁊ tūc añs hui' oe ē illa p̄poſitio hō ē. ḡ illa propo hō ē: ē ſed hoc erat ōnis p̄dicte ōnis: ⁊ ē vez ḡ nō pōt añs dicte oe eſſe verū ſine ōnte. 3o arguo ſic ſequit ꝙ a ꝛuertibili ad ꝛuertibile nō pōt eſſe bona oa p̄bat. ⁊ ſiḡ hanc p̄ppōez mentalē de o eſt ⁊ hāc vocalē ſibi ſubordinatā deus ē ⁊ ſic p̄ma a z a b ⁊ fiat oa ab a ad b ⁊ volo p̄bare ꝙ ñ valet ōnia quia pōt añs eē vez ōnte exiſtente falſo: ḡ eſt mala probo añs qr pōt eē ꝙ a ſignificet p̄ncipaliter deū eē b ſignificante hoī em eē aſinū: qr a ſignificat mere nāliter cuz ſit mentalis ⁊ b ad placitū: ḡ pōt eſſe ꝙ ſit ita ſicut ſignificat per a lz p̄ tunc non ſit ita ſicut ſignificat p b. ḡ ab a ad b nō ē bona ōntia: ⁊ tñ a ⁊ b ꝛuertunt: qr ſignificata adeqta ⁊ b ꝛuertunt. ¶ Ad pm arguēntū rñdetur ꝙ illi termini añs ōnis ſubiectū ⁊ p̄dicatum p̄nt dupliciter ſumi. p̄ pro terminis q denoiant añs ⁊ ōnis ſubiectū ⁊ p̄dicatū. 2o p̄ re iportata cōplexe vel i cōplexe p iſtos terminos qui ſic denominant: ⁊ ſic poſſum' dicere ꝙ p̄mo modo ſumunt denoiatiue: 2o ſignificatiue. Dico igit ꝙ in diffinitōe ōnis bone ſumunt añs ⁊ ōnis ko modo. Et iō dico ꝙ illa ōnia deus ē ergo aliq̄ propo ē non ē bona ⁊ dico ꝙ pōt añs eſſe verū ſine ōnte: ⁊ cū dr ſi pōt ponat ḡ ieſſe admittto ſignificatie ⁊ nō denoiatiue. ſ. iſto modo ꝙ deus ſit ⁊ nulla propo ſit: ⁊ hoc ē poſſibile. Sed nō dz poni ieſſe denoiatiue ſicut ponebatur arguēdo iō ē fa equocatōis. ¶ Ad zm dicit ſicut ad p̄mū qr debet poni ineſſe re-

liter ⁊ non noialiter ⁊ sic ē satis possibile
q̃ hō sit ⁊ q̃ nulla talis propō homo ē sit.
¶ Ad 3m pōt dici q̃ casus ē impossibilis:
qz nō pōt fieri ōña ex propōnibus diuer/
sorū ordinū: sed solum eiusdē ordis mō ꝓ
positio mentalis ⁊ formalis sunt diuerso
rū ordinū: imo nec ex propositionib9 eius
dē ordinis pōt fieri ōña nisi debito modo
se habentibus. nā ex propositōibus voca
libus ꝓlatis a diuersis hoibus nō potest
fieri ōña nec ex prolatis ab eodē homine
cū maxima interpositōe tpis. Aliter pōt
dici admissio casu de grā speciali q̃ non
potest añs esse verū sine ōñte. ⁊ hoc añte
⁊ ōñte significantibus vt ꝓus sicut intel/
ligitur in oi regula ōñtiarum. Nulla enī
ē ōa adea perfecta ī voce vel ī scripto q̃ nō
posset fieri fa a p nouā ipositionem ōñtis.

Quarto p̄ncipaliter dubitaī vtꝭ
q diffinitōes ōñe bone ⁊ formalis
⁊ bone ⁊ mālis tm̄ sint ꝓtelligen/
de ī sensu ōposito vel diuiso. Quidā ī sen
su ōposito eas intelligunt sic q̃ ōña bona
⁊ formalis ē illa cuius si ꝓtelligitur ita eē
sicut adequate significaī ꝓ añs ēt ꝓtell'r
ita eē sic adeq̃te significaī per ōñs. Et sic
ōña bona ⁊ materialis est illa cuiusſi tel
ligitur sic esse sicut adequate significaī
ꝓ añs ñ ꝓtell'r sic eē sic adeq̃te significaī
ꝓ ōñs ⁊ ꝓtell'r B fēsus ōposit9 qñ ꝓponit
illud ꝟbū ꝓtell'r diuisus vero qñ sequit
hec opinio meo iudicio est falsa. nam ex
hac positione sequitur q̃ nulla sit bona ō
sequentia ⁊ formalis nisi ī qua arguitur
ab eodem ad idē. qd̄ ē falsum ⁊ ōtra oēs
logicos dantes q̃plures regulas ōñarū
formalium saltē syllogisticarum: ⁊ probo
ōñam qz sequitur hec ōña formalissima
tu es homo ergo tu es aīal. ⁊ volo ꝓbare
q̃ iuxta hanc viam nō est formalis. ⁊ po
no q̃ consideres de illa tu es homo per il
lam mentalē tu es homo: ⁊ de nulla alia
propositione consideres nisi de illa vel
p̄ties eius tē patet q̃ tu ꝓtelligis ita esse
sicut adequate significaī per añs. s. per il
lā tu es hō capiendo añs significatiue sic
ēt ipsi accipiunt alr ipsi habuerint ōcede
re q̃ illa ōña ē bona deus ē: g̃ aliq̃ propō
ē. vt pz in dubio precedēte. s. in 3o ⁊ tñ nō
ꝓtelligis it a esse sicut adequate significa/
tur per ōña per casum. ⁊ sic posset ꝓbari
q̃ illa non eēt formalis. tu es hō. ergo tu
es aīal: imo sequit ēt q̃ ab eodē ad idem
non ē ōña bona ⁊ formalis: qz hēas ī mē/
te hanc ꝓpōnē hō est aīal; ⁊ nulla aliā ni/
si illā vel partes eius. tūc illa ōa hō ē aīal
ergo hō est aīal nō eēt bona ⁊ formal'ēm
illā pōnem quia stat imo de facto ē ita q̃
ꝓtelligit ita eē sicut adequate significaī
p añs q̃uis ñ ꝓtell'r ita eē sic adeq̃te signi/
ficaī p ōñs vt pz per casū. Sed forte bu
ic dr̄ q̃ vltimū incōueniens nō sequit qz
dū hēo vnā propōnem mentale ego hēo
duas tales: quarū vna ē añs ⁊ alia ōñs:
vl'forte dicit q̃ eadē propō cathegorica
que ē añs ē ōñs eius ōña qua arguit ab
eodē ad idem. sed nulla baꝭ rñsionū ē va
lida p̄ma. n. hēret concedere ōñtis quia
quibabet vnā propōnem semper hēret
duas l'tres imo mille ⁊ ifinitas tales. Et
sic n ēo posset de vna soa caca cōsiderare
qd̄ ē ōtra oēm expientiā ⁊ ꝟitatē. Scōa
rñsio ēt nō pōt stare: qz ipossibile ē eundē
actū cathegoricū p̄ncipalē eē actū dua/
rū cathegoricaꝭ q̃uis sit possibile eē eā/
dē: vel easdē intentōes mētales plurius
cathegoricarū: sicut ē possibile eodē mal
leo pl'es pcutē eūdē lapidē tñ vnā pcussi
onē seu vnū actū pcussiōis ipossibile est
eē aliū. propēea dico q̃ dcā descriptio ē
ꝓtelligēda ī sēsudiuiso postponen illō ꝟ
bū ꝓtelligit. Sz forte aliqs istabit vt pus
ō hāc pōem. Ex ea. n. vr̄ seq q̃ na ōa mun
di eēt boa ⁊ formalis: qa sigta q̃cūq̃ ōña
mūdi quātūcūq̃ formaliū possibile ē q̃ ī
mēte som designificato adeq̃tu p añs ōsi
dēs: et no designificato adeq̃to ōñt ad
uertas g̃ stat sicut adeq̃te significaī per

e z

añs itellere: lz adeqte sic p ɔñs significa/
tur nõ itelligas. Huic rñr negando istud
seq. ⁊ dico q casus ē ipossiblis de sensu
diuiso. nã necesse ē q si sic adeqte signifi
cat p aliqd añs itelligã ēt sic adeqte signi
ficat p ɔñs intelligã ɔsiderē ⁊ aduertaz.
Et cũ dr ponat q ɔsideres solũ d ista hõ
ē aia: ⁊ nõ ɔsideres de alia. Admitto i sen
su ɔposito: sed dico q de iª vel de signifi
catis eiº ɔsiderando ēt de ifinitis signifi/
catis ɔsidero: lz nõ ɔsiderē nisi de vno il/
lo: qd sic ꝓbat resolutiue hoc currere in/
telligis demonstrando hoiem: ⁊ ꝶ curre/
re ē hoiem aial corpº subãm nõ leonē cur
rere ergo hoiez subãm corpº ñ leonē cur
rere itelligo. lz nõ intelligã nec ɔsiderem
ꝓtē nisi hoiem currere. Sed in ɔª bona
⁊ materiali ñ oz nec in sensu ɔposito nec
diuiso q si sic adeqte significat p añs in/
telligo ēt sic adeqte significat p ɔñs itel/
ligã. Vbi gra nullus corpº ē. g piscis natat
in q. iª ɔña ē materialis tm qz añs natura
liter ē ipossibile. s. q nullus corpº sit ⁊ tm
nulla ē via ad ꝓbandũ: q significatũ an
tecedētis itelligo: significatũ ɔñtis intel/
ligã nec i sensu ɔposito nec diuiso vtz cõ
sideranti. ¶ Ex iã dictis pz qõ ē intelli/
gendũ illud cõe dictũ. s. q in ɔª boª ⁊ for/
mali ɔñs ē de itellectu añtis. In materia
li vo nõ. nã ꝶ totũ referendũ ē ad sensuz
diuisuz q̃uis. n. solũ ɔsiderē de hac hõ ē
aial tm tē ifinita ɔsidero. Et si dr q vtra
qz istaz vr eē de sensu ɔpositd. qz prepo/
nit vel postponit vbum mētale. Rñde/
tur q illa varietas nõ ē merito mutatio/
nis suppõis terminoz: sz merito appella
tõis rõnis sic refert dicere. Soz. spurium
cognosco: ⁊ cognosco soz. spuriũ: nec sp
ē ꝓpõ de sensu ɔposito cũ postponit ter
minº mētalis: pserti cũ nõ pcedit dcm seu
oro ifinitiua vl illi eqpollens: sic ē in pre/
senti. nã idē est dicere ita eē sic adeqte si/
gnificat p aª: itelligo ac si dicerem signifi
catũ adequatum añtis itelligo: q̃ ꝓpõ ex
psse ē de sensu diuiso. Sz si pp puerilita/
tē nõ placet hec rñsio: dicas q sic intelli
git diffinitio ɔᶜ bone ⁊ formalis. s. q ē iª
cuiº si sic adeqte significat p añs intelligi
tur eē ēt sic adeqte significat p ɔñs intel
ligit eē: sed materialis tm ē cuiº non si sic
adeqte significat p añs intelligit eē tunc
nec sicut adeqte significat per ɔñs intel
ligitur eē: ⁊ tũc cessabit oīs clamoz. Sed
hic aduerte q dicta diffinitio intelligit d
ɔña bona ⁊ formali simpliciter seu d forª
⁊ nõ de bona formali tm: qz de hac nõ est
verũ nec i sensu cõposito nec diuiso. hec
n. ɔª tu differs a te g baculus stat i angu/
lo ē bona ɔña ⁊ formalis: vt patebit i. 14.
15º ⁊ 16º dubiis. e tm ñ ē necesse in sensu cõ
posito nec diuiso: q si sic adeqte significa
tur p añs intelligã sicut adeqte significa
tur p ɔñs intelligaz. ⁊ ꝶ ē qz dicta ɔña est
formalis tm ⁊ non de forma. qd aũt sit cõ
sequētia formalis tm: ⁊ qd formalis sim/
pliciter siue de forma in sequenti dubio
declarabitur.

Quinto dubitatur vtrũ oīs ɔª bo
q' na ⁊ formalis sit bona ⁊ materia
lis. Et vr q nõ qz ex opposito di
stinguunt. ¶ Pro solutione huius dubii
q totũ stat in notificatione terminoz no
ta aliq. pd q in ɔña sunt duo vnũ materia
le ⁊ vnũ formale: materiale dr añs ⁊ ɔñs
que dicunt materia ɔñe. formale dr illa
tio ɔñtis ex añte: ⁊ hec illatio pōt habere
duas bonitates p ordinē. s. illatōis ⁊ itel/
lectionis. ⁊ pma pōt eē sine zª ⁊ non eᶜ.
Et iõ penes aliud attēditur bonitas ma/
terialis ɔñtie: ⁊ penes aliud bonitas for/
malis. nã bonitas materialis sit cũ inter
añs ⁊ ɔñs ē talis hitudo q nõ pōt esse ita
sic adeqte significat per añs gn ita si sic
cut adequate significat p ɔñs. sed boni/
tas format vltra hanc bonitatē illatiōis
regrit bonitatē intellectionis. s. q sic ade
quate significatur p añs nõ pōt intelligi
eē quin ita sicut adequate significat per

ōñs intelligiť eē: ⁊ qz ois ōña bona est necessaria iō possum⁹ dicere q̃ duplex est necessitas ōñe bone vna ē necessitas iserendi: alia itelligendi. ¶ Pria necessitas ē necessario reqsita in oi ōña bona: vt pz ex diffinitōe ōñe bone supius posita iōo ois ōña bona ē bona ⁊ mālis. ¶ Scda necessitas ē reqsita ad ōñam bonā ⁊ formalē. iō nō ois ōña bona ē bona ⁊ formalis: sz bñ ois ōña bona ⁊ formalis ē bōa ⁊ mālis. Hic diligēter aduerte qñ sunt aliqua duo q̃z vnū p̄supponit aliud ⁊ ñ e⁹ illud qd p̄supponiť dr māle: ⁊ illud qd supponit dr formale. vñ aial dr qd māle respectu hois qa pōt aliqd eē aial ⁊ nō hō. ⁊ nō e⁹. Ita ad ꝓpositū p̄us via nāe itellect⁹ facit bonitatē ōñe q̃ ad illationē q̃z q̃ ad itellectionē ⁊ nō possz intellect⁹ facē z^am bonitatē nisi faceret p̄mā sz bñ ecōtrario ꝓpterea p̄ma bonitas dr material z^a vero formalis ⁊ qz nō pōt aliq̃ ōña eē bona nisi hēat bonitatē illatōis: q̃ p̄ma bonitas necessaria reqsita ē ad oēm ōñam bonaz iō bñ dr q̃ ois ōña hz duas bonitates s. illatōis ⁊ itelleetōis. iō nō ois ōña ē bona ⁊ formalis. ¶ Scdo nota q̃ sic in pria spē q̃litatis q̃ dr hītus vel dispō pōt dispositio dupl'r sumi. p̄ p q̃litate in formāte subiectū. ꝯo p q̃litate iformāte subiectū facil'r siue nō fixe. ⁊ p̄modo dr dispositō z^oo dr dispō tñ. p̄mō ois hīt⁹ ē dispō ⁊ nō ecōuerso. sz. z^o: nullus hīt⁹ ē dispō quia eēt iplicatio ōdictōis cū oporteret tē eā dā q̃litatē fixe ⁊ ñ fixe iformare subiectū Ita ad ꝓpositū ōña bona ⁊ material pōt dupl'r diffiniri. p̄ p ōa bona ⁊ materiali. scdo p ōña bona ⁊ materiali tñ illa dicit bona material q̃ hz bonitatē illatōis. Illa dr bona ⁊ material tñ q̃ hz bonitatē illatōis tñ ⁊ ñ itellectōis. Exēplū. n. h⁹ hēs i alia materia. sic. n. aial ñ icludit i se rōale nec excludit sz ē idifferēs ad rōnale ⁊ irrationale hō vero icludit rōale: asinus ꝯo ecōuerso: icludit irrōale ⁊ excludit rōnale: ita ōña bona ⁊ material nō icludit nec excludit bonitatē formalē. Sed ōña bona ⁊ formalis icludit duas bōitates. s. illatōis ⁊ itellectōis ⁊ excludit q̃ non hēat nisi p̄mā bonitatē: sz ōña bona ⁊ materialis tñ ecōtra facit. nā includit bonitatez illatōis ⁊ so^m hāc excludēdo bonitatē intellectōis. Et hec oia sūt itelligēda de ō^a bona ⁊ formali simpl'r de q̃ solū facit mētionē Stro. i lra sua. Sed tñ sigs voluerit diuidere plene ⁊ sub diuidere sine saltu: dz p̄ ōñam diuidere i bonā ⁊ malā deinde bonā siue materialē: in materialem tñ ⁊ formalē: deide subdiuidere formalē i formalē tñ ⁊ ō forma: ⁊ tē colligūtur ex diffinitōes. ¶ Pria ē ōñe q̃ ē ōña ē illatio ñtis ex añte: ¶ Scda ē ōñe bone q̃ ē illa i q̃ non pōt eē ita sicut adeq̃te significat per añs gn ita sit sic significat adequate p ōñs. ¶ Tertia ē ōñe material tñ ⁊ ē illa cuius non pōt eē ita sic adequate significat p añs gn sit ita: sicut adequate significat per ōñs: ⁊ cū hoc ōtradictoriū ñtis ē itelligibile stare cū añte absq̃ cōtradictōe: lz tñ ñ sit illi cōpossibile vt nullus deus ē ḡhō est. ¶ Quarta diffinitio ē ōñe bone ⁊ formalis ⁊ ē illa: cui⁹ nō pōt eē ita sicut adeq̃te significat p añs gn ita sit sicut adeq̃te significat p ōñs. ⁊ ōtradictorium ñtis nō ē possibile stare cū añte absq̃ cōtradictōe: siue illa ōdictō resultz merito añtis ⁊ oppositi ñtis sic ista tu es hō ḡ tu es siue merito añtis tñ sic illa tu es ⁊ tu non es ḡ sor. currit: tu differs a te. ḡ papa mouet qūocūq̃ sit sūt bōe ⁊ formales vt ꝓbabo dubio i 4° de p̄ ad vltimū. ¶ Et p regula ē obseruandū q̃ si antecedens sit ipossibile nō iplicans ōtradictionē: neq̃ arguit p̄m aliquē bonū modū arguendi ōñe de forma: tē ōña est materialis tñ sicut dicēdo nullus passer est ḡ tu curris. si ꝯo añs ē ipossibile iplicans cōtradictionē ⁊ cū hoc non arguat sz ali

quē bonū modū ꝛñe de forma: ꝛña ē bona ⁊ formalis tm̄: vt tu differs a te ḡ sor, currit. Si ꝟo hoc arguiť ꝓm aliquem bonū modū ꝛñe de forma tūc ꝛña ē bona ⁊ formalis simpliciter: siue de forma: vt hō ē asinus ḡ homo ē aial. ¶ Quinta diffinitio ē ꝛñe bone ⁊ formalis tm̄: ⁊ est illa cuius nō pōt esse ita sicut adeq̄te significatur p añs. gn ita sit sicut adeq̄te significatur p ꝛñs: ⁊ cū ꝶ cōtradictoriū ꝛñtis nō ē ꝛpossibile añti absq̄ ꝛtradictione solū: sicut ista tu differs a te. ḡ baculus stat i angulo. ¶ Sexta diff. ē ꝛñe bone ⁊ formal' simpliciter seu de forma ē illa cui⁹ nō pōt eē sic adeq̄te significať p añs: nisi ita sit sicut adeq̄te significať p ꝛñs ⁊ cū ꝶ ꝛdictoriū ꝛñtis nō sit possibile añti absq̄ ꝛtradictione: ⁊ cui⁹ si ita sic adeq̄te significať p añs intelligiť eē: ēt sic adeq̄te significať p ꝛñs itelligať eē. ¶ Et cuius q̄libet cū similis forme ē bona sic illa tu es hō ergo tu es aial: ⁊ illa hz tres bonitates. s. illatōnis forme ⁊ de for^a. Sed iste magr̄ stro. nō tā explicite curauit oia distinguere ⁊ subdistincte diffinire lz iferi⁹ iterdū coactus a ꝟitate faciat differētiā inter ꝛñam formalē simpl'r ⁊ ꝓm qd quod idē ē ⁊ sub aliis ꝟbis q̄ꝫ formalis tm̄ ⁊ de forma. Ex his ḡ oibus pz solutio ad dubiū ꝛcedēdo q̄ ois ꝛña bona ⁊ formalis ē bona ⁊ materialis ⁊ nō ecōuerso: nec ē veruz qd ex oppossito distinguunť: sed ꝛsequētia bona materialis tm̄ ⁊ formalis ex opposito distinguunť: vnde ꝛsequētia bona ⁊ formalis ⁊ materialis se habent sic supius ⁊ inferius omnia patent i figura ⁊c.

Consequentia

Bona vel materialis.	Mala
Materialis tantum.	Formalis
De forma.	Formalis tantuz

Exto dubitať. Circa q̄ttuor q̄a magistro tangunť in lr̄a. ¶ Primo vtrū ex ipossibili sequať qd libet. ¶ Scdo vtrū necessariū sequatur ad quodlibet. ¶ Tertio vtrū ois ꝛña bona sit necessaria. ¶ Quarto vtrū conditionalis a qd ponat inesse. ¶ Et arguo si gillati ꝝ q̄libet hoc. Primo ꝝ pmuz ⁊ ꝶ tripliciter p sic. Ex nullo ipossibili sequitur q̄libet. qz ex ista homo ē al in⁹ nō sequitur q̄libet ḡ ⁊c. Scdo sig̃ hanc ꝛñaz hec ppō est ipossibilis se demonstrata ḡ nullus deus ē. certū ē q̄ hec ꝛña nihil valet qz stat o^m ñtis cū añte. s. q̄ hec ppositio sit ipossibilis se demonstrata. ⁊ tm̄ de⁹ sit ⁊ tm̄ añs ē ipossibile: qz asserit se esse ipossibile. Tertio non sequiť cesar nō fuit. ḡ hoc pm̄s fuit qz aliquādo hec ꝛña sit significādo nō valuit ergo nūc nō valet. tz ꝛ^a qz ois ꝛña bona ē neccessaria ⁊ tm̄ añs est i possibile qz suū oppositū ē necessarium. Scdo p̄ncipaliter arguo ꝝ z^am regulam tripliciter. Primo qz nullū necessarium seq̄ť ad q̄libet vtz. ḡ ⁊c. Scdo qz nō sequitur de⁹ ē. ergo ccsar fuit qz aliq̄n ñ valuit ergo nūc nō valet. ⁊ tm̄ ꝛñs ē necessarium. Tertio nō seq̄ť tu es. ergo tu es i ꝶ istanti. qz pōt stare oppositū ꝛñtis cū añcedēte ⁊ tm̄ ꝛñs ē necessariū saltē. vt nūc qz p nullā potentiā saltē nālem posset eē q̄ tu nūc ñ es. Tertio p̄ncipaliter ꝝ tertium dubiū arguiť dupl'r. p̄ q̄ ista ꝛ^a nūc ē bo. Cesar nō fuit ḡ tu es papa. qz ex impossibili seq̄ť q̄libet. ⁊ tm̄ aliq̄n ñ fuit bo^a s. añq̄ꝫ cesar fuerit ḡ ⁊c. Scdo nō vr̄ maior rō q̄re ois ꝛña bona sit necessaria q̄ꝫ aliq̄ hypothetica copulatiua vl' disiūctiua vl' aliq̄ a^a ꝟa sit necessaria. sed nō ois copulatiua ꝟa ē necessaria nec ois disiūctiua ꝟa ē necessaria ḡ nec ois ꝛditionalis ē necessaria vl' rōnalis. Quarto p̄ncipaliter arguiť ēt ꝝ q̄rtū dubiuz dubitať p̄mo. qz saltē ois ꝛ^a asserit ⁊ ponit seq̄laz seu illationē ⁊ ois illatio ē aliqd. qz ē actō vl' passio vl' r'o ꝓz diuersas opiones. vtz p̄ dubio ḡ ⁊c. Scdo facio hanc ꝛ^am si de⁹ ē deus ē ḡ de⁹ ē ista ꝛ^a ē bona qz ꝛñs ē ne

cessariū ⁊ tñ ista pōit aliqd esse. qz ponit
deū eē qd̄ pbo qz si deū eē ē. deū eē de⁹
ē. g ⁊c. Pro solutōe horū dubiorū p̄mitto
aliq̄ notāda. p̄mū ē iuxta doctrinā oium
antiq̄z q ē vna diuisio ōnaz bonaz. s. a⁹
bona simpl'r a⁹ bōa vt nūc illa dr̄ bo⁹ sim
pl'r c⁹ significatū nec pōt nec potuit nec
poterit eē ita sic adeq̄te significat p aīs
qn sit vl' fuerit vl' erit ita sic adeq̄te signi
ficat p ōnīs. Sz bōa vt nūc ē ista c⁹ lz non
posset eē ita sic p aīs adeq̄te significat:
qn sit ita sic p ōnīs adeq̄te significat. tñ be
ne potuit vl' poīt eē ita sic adeq̄te signi
ficat p aīs q̄uis p tc ñ fuerit vel nō erit
ita sic adeq̄te significat p ōnīs. exēplū p̄
mi. tu es hō g tu es aial. Scd̄i tu es hō er
go tu nūc es hō. ista ē bōa vt nūc. ⁊ sil'e ē
de ista. cesar ñ fuit g tu es papa. Scd̄o p̄
mitto q aliqd ē mediū ad pbādū ō^am mē
tale eē bonā ⁊ formale vl' scriptā. nā ōna
mētalis dr̄ bona mō pus dcō in 3⁹ dubio
fm vniuersaliū vel scriptaz q̄ sūt bone
vel male nō ex autētica ipōe p̄maria: sed
ex noua ipōe bonitas vel mali⁹ tali mō ē
iferēda talis ō⁹ subordiat vni ō^c mentali
bone vel male. g ē bona vel mala. nec de
bem⁹ arguere talit si nō pōt eē ita sic ade
q̄te significat p aīs: nisi sit ita sic adeq̄te
significat p ōnīs. g ē bona qz posito q bui⁹
ō^c de⁹ ē. g deus ē: nec aīs n^c ōnīs mutent
significationē. sed nota illatōis fubordie
tur vni male illatōi mentale tūc aīs ess̄z
verū ⁊ ōnīs falsū: Idē ē iudiciū de 2⁹ pte
bui⁹ copulatiue hō currit. g risibile currit
⁊ eo⁹ q̄ est bona ōna: ⁊ tñ nō hz aīs nec ō
sequēs nec notā illatōnis saltē explicite:
ideo dz pbari p subordinationē ad men
talē. Tertio p̄mitto q triplex ē ipossibile
s. p se ⁊ p accīs ⁊ p reflexionē. exempluz
p̄mi nullus de⁹ ē. exemplū scd̄i. cesar fuit
ex^m ter tū hec propō ē ipossibilis se demō
strata. ¶ Item ipossibile per se ē duplex
qdam iplicans cōtradictionē ⁊ quodaz
non. exemplū p̄mi. tu differs a te. exēplū
scd̄i nihil ē. Itē ipossibile iplicans contra
dictionē ē duplex. quodā iplicans ōdicti
onē formalit quoddā virtualiter. exēpluz
p̄mi tu es ⁊ tu nō es. exemplū scd̄i. tu dif
fers a te. Et sicut triplex ē ipossibile: ita
triplex ē necessariū. quidā per se qdam p
accīs ⁊ qdam p reflexionē. exemplū pri
mi deus ē. exemplū scd̄i cesar fuit. exem
plū tertii. hec propō ē necessaria seipa de
mōstrata. ¶ Nūc ad ppositū dico q re
gule p̄dicte de ō⁹ mentali tñ sūt intelli
gēde ō necessario ⁊ ipossibili p se vel per
accīs: ⁊ nō p reflexionē. ⁊ si aīs alicuius
ōnīs affirmatiue significātis ex ōpositio
ne suaz partium p̄cise p̄marie significa
tū aīs sit ipossibile p se ōna ē bona p se
siue simpliciter. si vo per accīs ō⁹ ē bo⁹ p
accīs: ⁊ sil'r si ōnīs sit necessariū p se siue
sipl'r ō⁹ ē bo⁹ p se suis simpl'r: si vo ōnīs sit
necessariū vt nūc siue p accidens ōna est
bona vt nunc siue p accīs sed de ipossibi
li p reflexionē non intetligit h̄. qz tale ē
verū vt huius ōnis. hec propō ē ipossibil'
ergo nullus deus ē pōt stare oppositum
ōnīs cū aīs. ⁊ de facto ē ita sicut adeq̄
te significās p aīs q̄uis ñ sit ita sic adeq̄
te significat p ōnīs ex q̄ segt q nō ē bona
ō⁹ simplicit. nec vt nūc. Et h̄ aduerte sic
aliq̄ ppō ē possibilis q̄ ñ pōt eē va. ita e⁹
aliq̄ ē vera q̄ ñ ē possibilis nec pōt eē pos
sibilis sic significā⁰ p̄cise ex^m p̄mi: vt i⁹ tu
ñ ex i mēte tua. scd̄i hec ppō ē ipossibilis
se demōstrata. Ex p̄dictis iā pz q̄re ois ōna
bona ē necessaria simplicit vel vt nūc fz
q habuerit aīs vel ōnīs ipossibile vl' ne
cessariū simpliciter vel vt nūc. Et q̄uis
ō⁹ necessaria simpliciter ñ possit mutari
de bona in nō bonaz sic significando nec
ēt mala simpliciter possit mutari i bonaz
Tñ ōna bona vel mala vt nūc pōt muta
ri de bona i malā. ⁊ eō. Et de hac regula
nō itelligit magister. Ultio aīq̄z rīdeam
ad arguīnta nota q ille due re^c itelligūt
sub dictis modis arguēdi ō^c bone ⁊ for-

mal'simpl'r. vñ illa ꝯña oīs hō ē asinus. q̃
oīs hō ē al'nō ē mal'ial'tm: sz ē formal'sim
pliciter q̃uis añs sit impossibile p se ⁊ oñs
necessariū p se ⁊ hō. q̃ hic arguit ab inferio
ri ad suū supius affirmatie sine aliq̃ distri
butōe: sz ista ē material'tm nullus cozuus
ē q̃ tu dormis: q̃ tz merito ipossibilitatis
añcedētis: q̃ nō merito formie simpl'r: ita
tu curris. q̃ cozu⁹ ē aial ē bona soluz rōne
necessitatis oñtis. añs ãt ⁊ oñs sūt mate
ria ꝯne. ō isti duo modi arguēdi sunt ma
terial'tm ⁊ nullo mō formales. Ad argu
mēta ãt rñdet. Ad pmū dz q̃ lz ad nullū
ipossibile sequit q̃dlz: tm q̃libet seq̃t vel
natū ē seq ex ipossibili: sicut lz nullū al' sit
oē al': tm oē al' ē al'. Ad zm dr q̃ nō ē conse
quētia bona vt patuit: ⁊ q̃ de ipossibili p
reflexionē nō necesse itelligit regl'a. Ad
3m dicit q̃ illa ꝯña ē bona vt nūc ⁊ nō sim
pliciter ⁊ nō ē icōueniēs q̃ ex tali ipossibi
li sequat aliqd nūc q̃d sēp nō seqbat. ⁊ sic
ꝯcedit q̃ aliqua ꝯña ē bona q̃ sic significa
cādo nō sp fuit bona. s. ꝯña bona vt nunc
sz de ꝯña bona simpliciter eēt icōueniens
de q̃ magister itellexit. Ad pmū scdī pnci
pal' dr sic ad pmū pmi pncipal'. Ad zm se
cūdi pncipalis dr lic ad scdm pmi pncipal'
Ad tertiū scdī pncipalis dr q̃ illa ꝯña est
bona vt nūc. ⁊ lz possit al'r stare oppo sitū
oñtis cuz añte: tm nō p nūc. ⁊ ō sic añs est
necessariū. s. vt nūc ita fit ꝯña necessaria
. s. vt nūc ⁊ nō simpliciter q̃uis magr de
tali nō itellexit. Ad pmū tertij rñsuz ē q̃
illa ꝯña ē bona vt nūc ⁊ nō simpl'r. Ad se
cūdū dr q̃ rō diuersitatis ē ꝓpter diuer
sam rōnez formalē ꝯne bone ⁊ aliaꝝ ꝓpo
sitionū sic pz ex diffinitiōe ꝯne bone q̃ est
q̃ non possit eē ita sic adeq̃te significat p
añs nisi sit ita sic adeq̃te significat p oñs
idest q̃ mutua sit hitudo iter ita eē uel ne
cessitatē añcedētis ⁊ oñtis hãt non requi
rit ad vitatē aliaꝝ ꝓpōnuz cathegoriaꝝ
uel hypothetica quaꝝ vitas exigit solū
ita eē. z nō icludit necessitatē illū ita eē sz
nec simpl'r nec absolute nisi illa ꝓpō fue
rit uera ⁊ necessaria. sz illo ñ ē icq̃tū uera
sed icq̃tū necessaria. Conditionalis uero
hoc exigit iquātū uera siue bona. et q̃ pz
quare ex opposito oīs falsa ꝯditionalis ē
ipossibilis: q̃ duoꝝ oppositoꝝ si vnū est
necessariū reliquū ē impossibile: ⁊ econ
uerso oīs autē conditionalis ē vera vel
falsa. q̃ rc. ⁊ per consequens nulla ē que
possit esse ꝯtingens: quia si vera est ne
cessaria si falsa est impossibilis: sed nulla
est que nō sit vera vl falsa ergo rc. Nec
aūt intelliguntur de conditionali bona
simpliciter: q̃ bona vt nūc ē necessaria
vt nūc: ⁊ bona simpliciter est necessaria
simpliciter dicas sic de mala. ¶ Ad pmū
q̃rti pncipalis dicit q̃ ꝯditionalis nil po
nit iesse ad hūc intellectū q̃ ex cōditōna
li nō sequit formaliter suū añs nec suuz
oñs nō eni sequit si tu curris tu moueris
ergo tu curris. vel q̃ tu moueris. Et ideo
argumentū illud non ē ad propositū qa
non intelligitur de illatōne. sed de añte ⁊
oñte. Ad zm q̃rti pncipaliter dr q̃ licz illa
ꝯña fit bona non tm formaliter. sed soluz
mãliter nō sequit in sil'. si chia ē chia est q̃
chimera ē q̃ si chiam eē eēt chiam esse non
propter hc seq̃t q̃ chia est sed sequit cum
subiunctiuo vbo q̃ chimera esset ⁊ non
q̃ chimera ē. sed de deo sequit ēt cum v
bo indicatiuo gra materie ⁊ non de fo
ma ⁊ sic de sexto dubio rc.

Consequentia

Bona	Mala
Ut nunc	Simpliciter
Formalis	Materialis tantum
De forma	De materia

Impossibile

Per se. per accidēs	per reflexionē
Implicans	Non implicans
Formaliter	Necessariū Virtuatiter
Per se per accdēs	per reflexionem

Septimo dubitat circa regulas generales. & primo circa quatuor regulas quarum prima est ista. ¶ Si omnis est bona & omnis est verum. ergo omnis est verum ¶ Secunda si omnis est bona & omnis est falsum quia omnis est falsum. ¶ Tertia si omnis est bona & aliquis fuit vel erit ita: sicut adequate significat per omnis. p tunc fuit uel erit ita: sicut adequate significat per omnis. ¶ Quarta si omnis est bona & aliquis non fuit vel non erit ita sicut adequate significat p omnis pro tunc non fuit vel non erit ita sicut adequate significat p omnis. ¶ Et pro clara & manifesta declaratione omnium istarum regularum tale ordinem obseruare institui: quia singulam limitationem p formales seu testuales litras designabo. & cum limitationis a latere subdam. ut sic quilibet etiam rudia causam limitationis intelligat. et duas pariter discipulorum commoditates accipiat: vt opponentem incautum percutiat nisi omnes limitationes memoria habuerit. Deinde vt se fuet illesum dum singulare obiectum quasi spiculo clypeum obiiciens se defendat. simul autem & memorie vehementer pseruiet dum numerum & connotationem limitationum quasi acies ordine quodam instructas ad bellum prospexerit & ne in abis longior imoremur ecce in figura inspicies quo polliceor. ¶ Si alicui omne bone. Quia omnitie male non incouenit omnis esse verum sine omnite etiam propter materiam insolubilium: vt sic arguendo hoc est falsum. ergo B est falsum continue demonstrando omnis quo non precise significat valere aliter non admitteret casus tunc certum est quo talis omne omnis est verum & omnis falsum & hoc non incouenit: quia est mala: nec arguitur a conuertibili ad conuertibile nisi apparenter: quia omnis significat precise cathegreumatice autentice omnis autem non.

¶ Affirmatiue. Quia omne negatiue bone non iconuenit omnis esse verum & omnis non vt huius non si tu es homo tu es asinus quia est bona quia dictorum est falsum & omnis est verum & omnis falsum ut patet hoc est quia omnia est negatiua.

¶ Significans ex compositione sua partium Quia vbi p nonam ipositionem istius omne tu es homo. ergo tu es asinus nec omnis nec consequens mutat significationem: sed tota subordinet vni omne bone vel saltem ly quia vni bone illationi: & tunc omnia est bona: & omnis est verum & consequens falsum.

¶ Precise primarie significatiuum. Quia vbi huius consequentie tu es homo: ergo tu es asinus nec omnis nec nota illationis mutarent significationem: sed omnis significet precise te esse asinum: tunc iste esset bona: vt suppositum quia volo quo nota illationis siue tota omnia subordinet vni metali bone: sicut etiam pus subordinabat antecedens est verum & omnis falsum cum significet hominem esse asinum.

¶ Cui nec omnis nec omnis est propositio plures. Quia istius omne brunellus. est asinus ergo bru. non est risibilis que est bona omnia et omnis est verum & omnis sub vno sensu est verum. s. in recto & sub alio falsum. s. in obliquo. ideo cuius omnis sit falsum non incouenit quia est propositio plures cum non sit falsum vt est omnis huius omne bone cuius omnis huius omne bone sit falsum vel saltem illud quod est consequens huius consequentie bone sit falsum.

¶ Antecedens principale. ¶ Quia isti omne bone: si tu es bo tu es papa: quasi tu es bo: tu es papa ly tu es bo sit verum quod est omnis & omnis tm omnis principale est falsum: quia omnis principale est falsum cum sit conditionalis impossibilis.

¶ Explicitum vel implicitum est verum. Quia isti omne bone nisi tu es aial: tu non es bo: omnis explicitum est verum & omnis falsum sed omnis implicitum est falsum sicut omnis. s. ipso tu non es aial: quia ly nisi includit ne cum tm valeat cum tu si non. ita quo nego negat omnis & non nota conditionis.

¶ Consequens principale. Quia isti omne bone: si tu es asinus tu es asinus. ergo si tu es asinus tu es asinus omnis principale est verum. Et ly tu es asinus est falsum: & ly tu es asinus quia est omnis est omnis omnitis quasi omnis est falsum: sed illud non est consequens quia intelligit de consequenti

pncipali ⁊ nõ de secũdario.
¶ Est verũ. Ideo bñ segt̃ in pcedẽti cõna q̃ cõs pncipale sit vez. s. si tu es asin⁹. tu es asin⁹ ⁊ sic patz tota pma regula limitata quaz Aristoteles breuiter tradidit dicens. Ex falsis vez ex veris nil nisi vez supple segt̃ in cõna bona affirmatiua: ⁊ sic de ceteris limitationib⁹ pnotatis ad laudẽ dei ⁊ sue ꝗginis matris. ¶ Easdẽ q̃z limitationes eiusdem de causis scõe regule pncipali per temetipsũ cõsignabis ne legẽti ⁊ scribenti replicatiõe tediũ afferatur. ¶ Notãdũ ẽ tñ q̃ lz iste mod⁹ arguẽdi valeat de pñti tñ nõ segt̃ pmiscẽdo de pterito vel futuro. ¶ Unde nõ segt̃ hec cõna ẽ bona ⁊ añs fuit verum g̃ ⁊ cõs fuit vez. Silr nec de futuro illa cõna ẽ bona ⁊ añs erit vez. g̃ cõs erit verũ. Dato eni q̃ bui⁹ cõne tu es hõ g̃ tu es al. Prima ꝓpositio q̃ ẽ añs diu fuerit ⁊ post hoc erit ⁊ 2ª que ẽ cõs nũc p̃ sit ⁊ nũq̃ p⁹ 3ª erit eẽt añs vez vtriusq̃ cõne ⁊ cõs falsũ lz bene segt̃ cũ restrictiõe. 1ª cõna est bona ⁊ aliqñ fuit uel erit ita sicut adeq̃te significat̃ p añs: g̃ tũc fuit ul erit ita sic adq̃te significat̃ p cõs. lz añs in casu pdicto ẽ falsũ lz enim añs diu fuerit nũq̃ tñ fuit añs nec vnq̃ fuit ita q̃ añs isti⁹ cõ fuerit verũ lz añs fuerit verũ. ¶ Tamẽ attende q̃ lz iste mod⁹ arguẽdi nõ valeat. s. 1ª cõ ẽ bona ⁊ añs fuerit vel erit vez g̃ ⁊ cõs fuit vel erit vez respectu cõne mẽtalis vl scripte vbi tota cõ cũ toto añte ⁊ cõsequente possũt sil ẽ ⁊ hr̃e eẽ pmanens tñ in cõ vocali vbi añs ⁊ cõs nõ possũt sil eẽ ꝓpter successiuaz ꝓlationẽ ẽ totũ ꝛõriũ. nam ibi dũ cõna ẽ in ꝓferri dr̃ eẽ cõ ⁊ nõ pót de pñti verificari q̃ añs ẽ vez qz nõ pót eẽ ita q̃ añs ẽ sed solũ de futuro vel de preterito pót verificari q̃ añs fuit vel erit vez. ¶ Nec te perturbet q̃ nõ pót cõ in voce eẽ qz nõ pót sil tota proferri ⁊ cõsequenter nõ ẽ vez q̃ cõ vocalis ẽ bona qz ut pz a tilbero in illo sophimate oĩs bõ q̃ ẽ asin⁹ currit pót probabiliter dici q̃ hic p trãsit spaciũ. i. ẽ in ptrã seũdo spaciũ. ⁊ sic pót cõ proferri qz aliqs pót eẽ in proferẽdo. ¶ Et si hoc nõ placet dico ⁊ meli⁹ q̃ tot⁹ modus arguẽdi in cõ vocali dz esse de futuro uel de pterito. s. 1ª cõ erit bona ⁊ añs erit vez ergo ⁊ cõs erit verũ ⁊ sic de pterito proportionabiliter: ¶ Silr iter aduerte qa ille mod⁹ arguẽdi cũ tpali est fallax sic arguendo illa cõ ẽ bõa. ergo qñ cũq̃ añs erit vez cõs erit vez qõ patz signata 1ª cõ si tu es asin⁹ tu es asinus q̃ ẽ optima ⁊ tamẽ nõ qñcũq̃ añs erit verũ cõs erit verũ. qz sequit formaliẽ nũq̃ añs erit vez g̃ nõ qñcũq̃ añs erit vez cõs erit vez tz cõ a supiori distributo negatie ad suũ iferi⁹: qz ex opposito cõtis segt̃ oppositũ añtis formaliter. segt̃ eniz qñcũq̃ añs erit vez cõs erit verũ. ergo aliqñ añs erit vez qñ cõsequẽs erit verũ a subalterãte ad subalternatã ⁊ vltra aliqñ añs erit verũ qñ cõsequẽs erit verum ergo aliqñ cõsequẽs erit verũ. ⁊ pro tunc cõs erit vez. tz cõna a resolutiõe relatiui implicãtis in ⁊ cũ suo relatiuo ꝓportiõabili cũ oib⁹ cõditionib⁹ regsitis ut patuit in tractatu de sensu cõposito ⁊ diuiso. et vltra segt̃. ergo aliqñ añs erit verũ. tz cõ a copulatiua affirmatiua ad alterã eius ptẽ pncipalẽ ⁊ hẽ oppositũ añtis. g̃ ex opposito cõtis segt̃ formaliter oppm añtis. ¶ Corrclarie ex his potes videre quõz 4ª regule sũt ve. s. si cõna ẽ bona ⁊ aliqñ fuit l erit ita: sic adeq̃te significat̃ p añs. p tũc fuit l erit ita sic adeq̃te significat̃ per cõs. Et ex opposito si cõna ẽ bona ⁊ aliqñ nõ fuit uel nõ erit ita sic adeq̃te significatur per cõs. p tunc nõ fuit uel nõ erit ita sicut adeq̃te significat̃ per añs. ¶ Sz tñ ꝗ has duas regulas vltimas arguit. nã ista cõna ẽ bona. de⁹ ẽ. g̃ null⁹ bõ ẽ asinus ⁊ ẽ ita sicut adequate significat̃ p añs. ⁊ tñ nõ ẽ ita sicut adeq̃te significat̃ p cõs qz si nõ det̃ oppositũ. s. q̃ ẽ ita sic adeq̃te

significat̃ p ꝛñs. Sz ꝗ arguo sic. ita est sic adeq̃te significat̃ p ꝛñs. g̃ sic ē sicut adeq̃te significat̃ p ꝛñs. tz a conuertibili ad cõuertibile. Et vltra seq̃t ex ꝛñte: g̃ aliq̃liter ē sicut adequate significat̃ per ꝛñs tz ab inferiori ad suũ superi⁹ affirmatie sine ipedimẽto. Et ex ꝛñti arguo sic. g̃ aliqs mod⁹ ē quo sic ē sic adeq̃te significat̃ p ꝛñs: sz ꝛñs est falsũ qz null⁹ mod⁹ ē quo null⁹ hõ ē asin⁹: qd̃ ꝓbat̃ qz si nihil nc aliq̃ nec aliq̃liter eēt: adhuc null⁹ hõ eēt asin⁹ z tñ null⁹ mod⁹ quo null⁹ hõ esset asin⁹ qz si nõ deē oppositũ. s. q̃ aliqs mod⁹ eēt quo null⁹ hõ eēt asin⁹ qd̃ ē repugnãs cõditionali p̃supposite. z de se ē impossibile simpliciter. Ideo ꝓ solutiõe hui⁹ dico q̃ isti termini ita ē sic ē: z similes possũt capi dupliciter. ⁊ Primo aduerbialiter pro ve z nõ ē ita ꝓ false uel falso. Secõ modo ut sũt plures partes oronis. s. aduerbiuz demonstrãdi z verbũ substantiuũ sũ es z ē primo intelligit̃ regula z nõ z.

¶ Et per hꝰ pz solutio ꝛcedẽdo totũ vsq̃ cũ dr. g̃ aliq̃liter ē q̃ null⁹ hõ ē asin⁹. hec ꝛña negat̃: sz bene seq̃t. g̃ aliq̃liter null⁹ hõ est asin⁹: qz vere null⁹ hõ ē asin⁹. z siue aliqd esset siue nihil: adhuc vere nihil eēt sz nõ aliq̃liter eēt q̃ nihil esset: lz aliq̃liter nihil eēt: qz vere nihil eēt: sz non aliq̃liter eēt q̃ null⁹ hõ eēt asin⁹: lz aliq̃liter null⁹ hõ eēt asin⁹: qz vere null⁹ hõ eēt asinus.

¶ Et iux: a p̃dicta ꝓ sufficientiori informatiõe iuuenũ ē notandũ q̃ isti termini vex z falsũ sumũt̃ triplicit̃. ⁊ Primo mõ trãscẽdẽter z sic sũt termini p̃me intẽtionis uel ipositiõis z sic cõcedit̃ sophistice: q̃ ista ꝓ ꝓ hõ ē asin⁹ sic significãdo p̃ci se ē vera. i. ē entia qz ē tres res siue tres termini. ¶ Secõ modo q̃ ꝓ ꝓne ꝗa vel falsa. z sic sũt termini c impositionis vel intẽtiõis. ¶ Tertio mõ aduerbialiter verũ ꝓ ve vel ita ē fl z ꝓ false vel falso l'nõ ē ita l'nõ sic ē z isto mõ ñ st adũbia affir sz ꝛfirmatia ꝗbũ p̃ncipale l'notã p̃ncipalẽ

¶ Et ex hoc soluit̃ dubiũ quorũdã male sentiẽtiũ qui dicũt q̃ nõ dat̃ ꝓ affirmatiua. nisi in q̃ ponat̃ aduerbiũ affirmãdi: sicut nec dat̃ negatiua: nisi in qua ponat̃ aduerbiũ negãdi. Et ꝛñter cõcedũt q̃ ista ꝓ nõ ē affirmatiua ve⁹ ē: sz ista sic ē vel ita ē vel profecto ve⁹ ē. ¶ Et cõsequenter hñt cõcedere q̃ illa oro ve⁹ ē nõ ē propõ. qz nec ē affirmatia nec negatiua qd̃ ē qd puerile certe. ¶ Et ꝓpter hꝰ dicit̃ teste ⁊ Prisciano in maiori voluie q̃ dicta aduerbia nõ sũt affirmatiua sz confirmatiua. iõ nõ faciũt ꝓnõẽ affirmatiuã sz propõnẽ quã iueniũt cõfirmãt. si. n dixero ꝓfecto hõ nõ ē asin⁹ ly profecto nõ affirmat: tñ cõfirmat negationẽ quaz inuenit: similiter si dixero porro nõ male facias: ly porro nõ facit propõnẽ affirmatiuã: sz cõfirmat propõnẽ affirmatiuã nõ ē sic de aduerbiis negãdi: qz illa ē officio suo propo hñt negare: z sũt propẽ aduerbia negãdi. ¶ Et propter hꝰ soluit̃ aliud dubiũ. s. quare due affirmatiões seu duo aduerbia affirmatiua: imo meli⁹ cõfirmatia ñ faciũt vnã negatõz sic̃ due negatiões faciũt vnã affirmatõez. ⁊ Rõ ē qz aduerbia ꝛfirmatia ñ ostruũt: sz ex suo significato z mõ significãdi ꝛfirmãt qcqd iueniũt q̃lit̃cũq̃ sit illõ aduerbia ꝗo negãdi ostruũt iux doctrinã bti Aug. ne⁹ ẽ tã malignãtis nãe q̃ qcqd iuenit ostruit z ei⁹ iducit opp m. iõ ñ ē sl̃itudo int̃ aduerbia negãdi ꝛfirmãdi: pz g̃ q̃ i ꝓ ve⁹ ē q̃uis nõ sit ꝓ ꝛfirmatia dũ sic nude z absolute ꝓferẽ tñ ē ꝓ affirmatia. nec seq̃t nõ ē ꝓ ꝛfirmatia. g̃ nõ ē ꝓ affirmatia. ¶ Sz ad p̃mũ propositũ redeũdo sic̃ dixi vex z falsũ p̃nt triplicit̃ sumi. ita dico de oib⁹ termis modalib⁹. s. possibile z ipossi c ncciuz ꝛtigẽs p̃nt ẽt triplicit̃ sumi ꝗbi grã ncciuz sũt triplicit̃. ⁊ Pº trãscẽdẽter pro re neccia: sic̃ cũ dico ncciuz ē deũ eē z tunc significat aliquam rem que est necessaria z ista est deum esse uel eē dei.

¶ Z° aduerbialiter pro mõ necessario. ⁊ sic necessario de° ē significat q̃ aliq̃liter est in re qualiter eē nõ pōt nõ eē. ⁊ taliter est deū eē: ⁊ his duob° modis sumit̃ potius metaphisicaliter q̃ logica liter.

¶ Tertio mõ ad ꝓpositū sumit̃ p ꝓpõne necessaria ⁊ tūc necessariū ē deū esse significat q̃ ista ꝓpositō ē necessaria de° ē: q̃ significat adeq̃te deū eē: ⁊ si placet p̄ mõ vtamur ly necessariū z° ly necessario. 3° ly necesse: 1z in hoc nõ sit tāta vis. ⁊ attende q̃ p̄ ⁊ z° mõ capiēdo ly necessariū nõ ē ꝛcedēdū q̃ necessariū ē Cesarē fuisse: q̃ Cesarē fuisse nõ ē aliqd nec aliqualiter sz fuit aliqd: q̃ fuit Cesar exrīs: sicut añchristū fore nõ ē aliqd nec aliqualiter: sz erit aliqd: q̃ erat añchristus exrīs sz bñ cōcedendū est q̃ tam p̄ q̃ z° mõ q̃ necessariū ē deū eē: ⁊ necesse ē hoiem eē aīal. Et vl'r erit vez̄ de oī ꝓpōne de presenti sine ampliatiōe ⁊ destructiōe sequēte affirmatiua cui corrñdet aliqd necessariū in re vel saltē aliqs mod° necessari° p significabili cōplexe talis ꝓpōnis. Sz tertio n:ō logicaliter ꝓificat̃ de oē ꝓpōe necessaria tā affirmatiua q̃ negatiua tā de pñti q̃ ampliatiua: verbi grā: necessariū ē nullā chymerā eē. i. ista ꝓpō ē necessaria: nulla chymera ē. sil'liter necesse est cesarē fuisse: illa ꝓpō ē necessaria cesar fuit. Et si nihil nec aliq̃ nec aliqualit̃ esse tūc nullo triū modoꝝ eēt cōcedendū q̃ necessariū ē cesarē fuisse q̃uis eēt cōcedēdū q̃ cesar fuerit: sz nõ q̃ necesse ē cesarem fuisse. vbi ꝓ ē illa ꝓpō cesar fuit sic significās ē cōcedēdū q̃ necessarium ē cesarē fuisse 3° mõ sumēdo ly necessariū: sz nõ p̄ nec z° mõ ut p̄dixi. ¶ Et si queris si illa ꝓpō ē necessaria. cesar fuit: ergo significatū adequatū ē necessariū: sz significatū adequatū ē cesarē fuisse. q̃ cesarem fuisse ē necessariū: q̃ cesarē fuisse est q̃ per ñs ē ens siue aliqd cui° oppositū est ꝛcessū. ¶ Huic dicit negādo p̄mo istā ñam: vltimā. hec ꝓpō est necessaria cesar fuit: q̃ significatū adeq̃tū ē necessariū. sz significatū adeq̃tū ē cesarē fuisse ē necessariū. q̃ cesarē fuisse ē: q̃ ly necessariū ampliat p eo q̃d ē vel fuit vl'r erit pōt eē vel imaginari uel intelligi. ¶ z° dicit q̃ capiēdo ly necessariū tertio mõ logicaliter illud nõ ē mediū vl'r ad ꝓbādū ꝓpōnē eē necessariā. s. ex significato adeq̃to ꝛccio: sz illud ē vez̄: vt dixi q̃ ꝓpō ē affirmatiua non ampliatiua ⁊ ei corrñdet aliqd reale q̃d ē significatū ꝛplere p ista ꝓpōnē. ¶ Sz generale mediū ad ꝓbandū ꝓpōnē eē ꝛcciaz. ⁊ h̄ logice loquēdo ⁊ tertio mõ ē h̄: hec ꝓpō ē ꝓa: q̃ nec ipsa nec aliq̃ alia sibi sil'is pōt eē falsa sic significādo p̄cise cui nõ ꝛdicit aliq̃ propō quā segt̃ eē falsā ad ꝓpōnē significātē illā eē so° ipossibilitas nõ pmittit. q̃. hec ꝓpō est necessaria. ¶ Dico aūt p̄ hec ꝓpō ē ꝓa q̃ falsa nõ ē necessaria. z° dico nec aliq̃ sibi sil'is: q̃ ista ꝓpō mētalis exrīs ī mēte sor. sor. ē: q̃uis nõ possit eē falsa trī nõ ē necessaria: q̃ alia mētalis exrīs ī mēte alteri° oino ꝛsil'is sibi pōt eē falsa ita significan° ¶ Dico 3° cui nõ ꝛdicit aliq̃ ꝓpō rē. q̃ ista ꝓpō aliq̃ ꝓpō ē non ē ꝛcciā: ⁊ trī nec ipsa nec aliq̃ sibi sil'is sic p̄cise significādo pōt eē falsa: ⁊ h̄ ē: q̃ sibi ꝛdicit a aliq̃ propō. s. illa nulla propositio est que ē falsa propt̄ hoc q̃ ad suū cōtradictoriū eē sequitur ipsā eē falsā. ¶ Dixi quarto sola impossibilitas nõ pmittit: q̃ i° propositio aliqd ē necessaria: q̃uis sibi ꝛdicat aliq̃ propō. s. i° nihil ē que ē falsa si sua ꝛdictoria esset sz nõ solū propter h̄ eēt falsa: sed propter multa alia. s. propter negare deū eē celū esse rē. dico etiaz ⁊ q̃d facile pretereo q̃ est clarū sic precise significando: q̃ p nouam impositionē uel significādo sic ⁊ nõ solum sic. omnis propō q̃tūcūq̃ vera ⁊ necessaria posset fieri falsa ⁊ impossibilis ⁊ cuiuscūq̃ denominationis libuerit. ¶ Et sic in summa quinqz conditiones

requirũt ad hoc q uel ꝓpõ sit necessa/
ria ⁊ per oppositũ potes cognoscere qd
sit ꝓpõ impossibilis. duoꝝ enĩ oppositoꝝ
si vnũ ē necessariũ: reliquũ ē impossibile
⁊ ecõuerso. iõ formatis duob⁹ ꝑdictoriis
vide si vnũ istoꝝ habet gnqꝫ cõditiones
assignatas: ⁊ tũc habebis q vnũ ē neces/
sariũ ⁊ reliquũ impossibile. Et si dicis ad
huc stat diffinitas: qꝛ omis ꝓpõ necessa/
ria ē vera. ſz ista cesar fuit e necessaria. q̃
ē vera. qõ q̃ est mediũ ad ꝓbandũ istam
uel aliã eē verã. si enĩ ex ſ significato ade/
quato seqt̃: vt ꝑtus q cesarez fuisse ē ali/
qd. ¶ Huic dicit q nõ ſp nec generaliter
vitas ꝓpõnis infert̃ mõiã dicto: qa fal/
leret in ꝓpõnib⁹ negatiuis ampliatiuis:
⁊ qb⁹ nihil corrũdet ex pte rei: ſz genera/
liter sic infert̃ vitas ꝓpõnis ꝑcise sicut ē
illa ꝓpõ significat q̃ est vera: ⁊ ꝑcise sicut
fuit hec ꝓpositio significat. q̃ ē va. ⁊ ꝑm
naturã ꝓpõnis adapta mediũ ad ꝓposi/
tũ ⁊ sic ex opposito potes cognoscere q̃
ꝓpõ sit falsa per cõtradictoriũ eiusdem.
¶ Et si dictis Aristotelis ĩ ꝑtis. q ab eo
qõ res ē vel nõ ē: ꝓpõ dicit va vel falsa:
⁊ nihil dicit de preterito nec de futuro.
¶ Huic dicit q Aristoteles p̃ piermeni/
as vocat ꝓpõnẽ solũ oꝛonẽ indicatiuã ⁊
de pnti ⁊ maxime cũ verbo substantiuo
sum es ē: non qa alie oꝛones pfecte alio
rũ temporꝝ ⁊ modoꝝ ac verboꝝ adiecti/
uorũ nõ sint vere ſz sicut cõsueuim⁹ dice
re solũ deũ esse bonũ. ſ. p independentiã
¶ Alia vo nõ ē bona supple p indepen/
dẽtiã: ſz solũ p partipationẽ dĩne bonita/
tis q̃ singulis reb⁹ aliqd imptit̃. Ita oꝛo
indicatiua de ꝑsenti cũ vbo substantiuo
dicit̃ solũ ꝓpositio per indepẽdentiã qa
illa nõ resoluit̃ in aliã nec ꝑsupponit aliã
ꝓpositionẽ ad sui vitatẽ: ſz ꝓpõ de ꝑteri
to ꝑsupponit aliam de pnti fuisse veram
in ꝓprijs terminis vel in aliis. qõ dico. p
positionẽ q̃ fuerit de terminis nõ simpli/
cib⁹: sed compositis vt patuit. in sensu cõ
posito ⁊ diuiso. ideo enĩ ista ē vera. Adã
fuit homo: qa aliqñ fuit verum dicere q
adã est homo: ⁊ ideo ē verũ q añchrist⁹
erit qa aliqñ erit ita q antechristus est ⁊
ideo hec ē vera põt esse q añchristus est
quia hec ꝓpositio ē possibilis antechri/
stus est. ecce q̃liter omnes alie sunt vere
ꝓpter dependentiã a vitate ꝓpositiõis
de ꝑsenti modi indicatiui cũ hoc verbo
substantiuo sum es ē: ⁊ hoc cõsiderans
Aristoteles solum modo diffinit eam.
¶ Ego vero largius sumo hic ꝓpositio/
nem p omni oꝛone persecta siue cathe/
gorica siue hypotetica: siue dependẽter
siue indepẽdẽter va. Multa hic addidi
ꝑter ꝓpositum ut iuuenes in hac mafia
sufficẽtius eruditi possent illos sex termi
nos modales sepe in disputatiõib⁹ occur
rẽtes distincte intelligere ne p equoca la
borãtes indeuia quedã trãscurrant. sed
certis distinctionib⁹ q̃si viis rectis sciant
veritatẽ cõplectiꝛ vitare falsitatem. Ad
laudẽ dei qui est via veritatis ei vita. ⁊c.

o Ctauo dubitat̃. Utrũ qnta ⁊ se/
xta regule sint vere. ſ. si oña est
bona ⁊ añs est cõcedendũ oñs ē
cõcedẽdũ. ⁊ si oña ē bona ⁊ oñs ē negan/
dũ ⁊ añs si lr ⁊ p declaratione regularũ
añ limitatiões ꝑsuppono duo. ¶ Primo
q in ꝓposito sumũt̃ isti termini cõceden
dũ negandũ dubitãdũ ⁊ destinguẽdũ no
minaliter p digno cõcedi vel negari ⁊c.
⁊ non participialiter. multum enĩ differt
vnũ ab altero si enĩ ponat̃ q ista proposi
tio hõ ē asinus sit tibi posita ⁊ ad te admis
sa: sicut ē satis possibile: tũc iª homo ē asi/
nus ē a te cõcedẽda: qꝛ ē digna a te con/
cedi: postq̃ ē a te admissa: ⁊ tñ nõ ē cõce/
denda pticipialiter: qꝛ qñq̃ ꝓponeretur
respõdebis per hoc verbũ nego: ut patu
it in obligationib⁹: siliter cõcedit̃ q vna
ꝓpositio. ſ. iª deus est simul ē cõcedenda
⁊ neganda respectu eiusdẽ. vt dato q iª
significet ꝑcise hominẽ eē asinũ tunc pro

pono istam de⁹ ē: ⁊ patz q̃ bene rñdendo dices concedo ergo ē cõcedenda pticipialiter. tñ ē neganda noialiter qꝛ ē impossibilis per se ḡ digna negari. nam oīs propositio impossibilis per se ē digna negari econtra ꝗ imponat̃ ista hõ est asinus significare deũ esse p̃cise. tũc ē ꝛcedenda noialiter qꝛ necessaria per se ⁊ tñ ē negãda participialiter qꝛ ad eũ bñ rñdẽdo dices nego. Hoc aũt dico ꝓm Strodũ qui dicit q̃ in tali casu vna propõ ē cõcedenda ⁊ tñ cõtinue negat eã. ⁊ ecõtra aliqua negãda quã cõtinue cõcedit. cõcedit. n. ipsã cõcedendã uel negãdã noialiter. qꝛ hoc seq̃t ex casu. sz bñ negabit vel concedet quotiẽscũq̃ pponit̃. qꝛ ipsa ē impertinẽs q̃ extra casũ siliter cõcederet̃ vel negaret̃. nõ. n. sequit̃ illa ppõ hõ est asin⁹ est concedenda ergo homo est asinus nec sequit̃ illa ppositio deus ē. ē negãda ergo deus nõ ē ꝓm Tisberũ regẽ sophistarũ. imo logicũ realissimũ aliter eẽt dicẽdũ. vt hz videri in zº p̃ncipali sui primi sophismatis quot modis ppõ ē negãda ꝛcedẽda vel dubitãda. nõ eni seq̃t apud ipsũ illa ppõ ē necessaria. ergo ē cõcedẽda. Similit̃ hec seq̃t ista propõ ē impossibilis p se. ergo ē negãda: sz oportz addere q̃ sit autẽtice talis se apud coẽz modũ loquẽdi disputantiũ digna cõcedi vl ne gari. ¶ Zº nota ꝓm Tisberũ loco assignato q̃ nõ ē incõueniens q̃ vna propositio falsa scita eẽ talis ⁊ nõ sequẽs concedat̃ silr vera scita eẽ talis nõ repugnãs negetur. Exẽplũ p̃mi propono tibi istã tu taces. rñdebis cõcedo. ⁊ dũ rñdes ista ē falsa nõ sequẽs: qꝛ nõ es obligat⁹ ⁊ tñ bñ respõdes iuxa iudiciũ boium oiuz sapiẽtũ. Exẽplũ secũdi: ppono tibi istã tu loq̃ris certũ ē q̃ dices nego ⁊ dũ sic dicis ista ē ꝗa scita ē talis nõ repugnãs ⁊ bñ rñdes. Et cã hui⁹ ē qꝛ rñdẽs nõ põt simul cum ei proponit̃ ab opponẽte rñdere: sed post ⁊ iõ sufficit q̃ propõ rñdẽtis fuisset ꝗa vel falsa pro tempore prolatiõis redarguẽtis si tũc fuisset. Sequit̃ limitatio in eẽ. ¶ Si aliq̃ cõsequentia ē bona ꝛcedẽda. ¶ Quia ꝛñe male nõ incõuenit añs esse cõcedẽdũ ⁊ ꝛñs negãdũ qꝛ vbi ponat̃ q̃ iste cõuertãt̃ deus ē ⁊ hõ ē asin⁹: tũc illa ꝛña deus ē ḡ hõ ē asinus ē bona a cõuertibili ad cõuertibile: ⁊ tñ añs ē cõcedẽdũ ⁊ ꝛñs negãdũ ⁊ hoc qꝛ ꝛña nõ ē ꝛcedẽda ⁊ ꝓ ꝓm tisberum quẽ p̃ncipaliter sequor. ¶ Affirmatiua. Quia istius ꝛñe bone ⁊ ꝛcedẽde nõ si tu es homo: tu es asin⁹ cuz sua opposita sit neganda añs est concedendũ ⁊ cõsequens negandũ ⁊ hoc quia nõ est affirmatiua. ¶ Significãs ex compositiõe suaꝛ ptiũ. ¶ Quia per nouã impõnẽ siue subordinationẽ toti⁹ cõsequẽtie siue nota illationis sine mutatione significatiõis ptiũ posset re⁹ falsificari. vt patuit pri⁹ satis clare. ¶ Precise primarie significantiũ. Quia vbi fieret ecõuerso vt prius patuit in limitationib⁹ prime regule posset regula habere instantiam. ¶ Scita esse bona ⁊ concedenda. Quia rusticus qui cõcederet se esse hominẽ et nõ aial huius cõsequẽtie bone affirmatiue cõcedende significãtis autentice simpliciter. s. tu es hõ ergo tu es aial añs est cõcedendũ ⁊ ꝛñs negandũ: qꝛ nescit nec credit esse bonam. ¶ Intellecta a te merito tue cognitiõis. Quia si fiat ꝛña ⁊ añs sit latinũ ⁊ ꝛñs grecum. ⁊ sit a cõuertibili ad cõuertibile. ⁊ fide dign⁹ tibi nescienti: nisi latinũ dicat q̃ ē bona ⁊ cõcedẽda. ⁊ sic firmiter credas tũc ꝛña ē bona affirmatiua significãs ex cõpositõe suaꝛ ptiũ simpliciter ⁊ scita eẽ bona ⁊ concedenda ⁊ tamẽ antecedens ē ꝛcedẽdũ. ⁊ ꝛñs nõ: qꝛ nõ ē intellectum. ¶ Sciẽdũ q̃ ex ꝛcedẽdo nõ seq̃t: nisi cõcedẽdũ. Quia vbi aliqs credat q̃ ex ꝗo seq̃t falsũ in ꝛña bona sicut põt credere ignorãs p̃cepta logice ⁊ tũc hic credat se

eē hoiez ⁊ nō aīal. sicut pōt rustic⁹ crede/
re hui⁹ ꝛñe affirmatiue significātis ex cō
positiōe suaꝝ ptiū simpliciter scite eē bo/
ne ⁊ cōcedēde. qz sicut firmiter credis ita
ē ⁊ intelligiť a te merito tue cognitionis
qz tota ꝛña ē latina vnius labii. ⁊ in quo/
cunqz idiomate fuerit añcedens ē conce
dendū ⁊ cōsequēs negandū.

¶ Et añs implicitū vel explicitū ab ali/
quo cōcedēdū. qđ dico ꝓpter istā nisi tu
es aīal tu nō es hō. ⁊ ꝓpter significatio/
nē illi⁹ copulatiue si tu es hō tu es aīal. ⁊
ecōtra ⁊c. Nec repugnat ꝛñs eē cōcedē
dū ꝓpter istā ꝗ nō ē cōcedēdū ḡ ꝗ nō est
cōcedēdū cōtinue demōstrādo ꝛñs cui⁹
añs ē cōcedēdū ⁊ ꝛñs nō cū asserit se nō
eē cōccedendū. tñ habet oēs limitatiōes
p̄dictas. vt pz discutiēti p oēs: nisi forte
dicat ꝗ nō ē bona ⁊ concedenda qz vbi
ponit ꝛñs significare p̄cise non admittit
casus. vbi ꝗ nō precise tūc arguit ab eo
dem ad nihil ⁊ etiā añs ē cōcedendum ⁊
ꝛñs nō est ḡ ꝛña nō ē cōcedēda qđ posset
ꝓbabiliter dici sic in materia insolubiliū
⁊ si hoc pz tunc p̄ma ⁊ scda limitatio sol/
uūt banc instātiā cōtra regulā sui.

banc regulam
tuo ergo arbitrio relinquatur.

¶ Consequēs p̄ncipale ē cōcedendū di/
co p̄ncipale ꝓpter illā vel sibi simile si hō
ē asin⁹ hō est rudibilis q̄ ē optima ⁊ habz
oēs limitatiōes reqsitas vt pz. ⁊ añs ē cō
cedendū cū sit conditiōalis necessaria ⁊
ꝛñs ē negādū. qđ ꝓbať sic qz illa ꝓpoſi/
tio ē negāda demōstrādo illā hō ē rubibi
lis ⁊ illud ē ꝛñs: ergo ꝛñs ē negādū patz
ꝛña resolutorie. sz illud nō ē ꝛ regulā qz i
telligit de ꝛñte p̄ncipali ⁊ formali ⁊ nō ꝛ
secūdario siue ptiali toti⁹ ꝛñe. Dicēdū 3⁰
nec añs nec ꝛña sit ꝓpō plures. ꝓpť istaz
brunell⁹ est hoīs ḡ brunell⁹ nō ē risibilis:
vt etiā p̄us patuit in alia limitatiōe p̄me
regl'e general'easdē q̄z limitatiōes adde
z⁰ regule generali p̄scripte. s. si ꝛña ē bo/
na cōcedenda affirmatiua significās ex
cōpositiōe suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie signi/
ficatū scita ē bona ⁊ cōcedēda intellecta
a te merito tue cognitōis: sciēdo ꝗ ex cō
cedēdo nō segť nisi cōcedendū ⁊ ꝛñs ex
plicitū vel implicitū p̄ncipale ē negādus
nō repugnans ipsū eē cōcedēdū. tūc añs
p̄ncipale explicitū vel ꝛplicitū ē negādū
dūmō nec añs nec ꝛñs sit ꝓpō plures: et
oīa exēpla pte ipsū potes formare facili
ter. ¶ Post has limitatiōes volo ꝓ maio
ri informatiōe iuuenū in hac mā notare
aliq̄ iuꝝ doctrinā modernoꝝ p oēs scho/
las currēda valde vtilia. Et pmo in hac
materia cōtingit arguere q̄ dupliciter.
dupliciter bñ dupliciter ꝗ male. ¶ Pri
mus mod⁹ arguēdi ē ille: Illa ꝛña est bo
na additis limitatiōib⁹ q̄s in p̄ma regula
designaur: z⁹ mod⁹ ē ille illa ē bona ⁊ añs
ē cōcedēdū ḡ ⁊ ꝛñs ē cōcedēdū ⁊ ille est
mal⁹ qz vbi pōt ꝛ̄ cōuerti de⁹ ē ⁊ hō ē asi/
nus a cōuertibili ad ꝛuertibile ⁊ añs eēt
ꝛcedēdū ⁊ tñ ꝛñs nō eēt ꝛcedēdū ĩmo ne
gā⁷ ⁊ ꝗ fm tis be ꝝ quē ĩmitor. ¶ Tertius
mod⁹ arguēdi ē iste i⁰ ꝛ⁰ ē ꝛcedēda ⁊ añs
ē ꝛcedēdū ḡ ⁊ ꝛñs ē ꝛcedēdū ⁊ ꝗ ē bon⁹
addit lunitatiōib⁹ q̄s i ꝗ du⁰ paulo añ p̄/
scripsi. 4⁰ mod⁹ arguēdi ē i⁰. illa ꝛ⁰ ē cōce
dēda ⁊ añs ē ve ꝝ ḡ ⁊ ꝛñs ē verū q nihil
vz. dato. n. ꝗ h⁹ ꝛ⁰ tu es hō ḡ tu es al' ꝛñs
significet p̄cise hoiez eē asinū ceteris ñ mu
tatis: ē añs ve ꝝ ⁊ ꝛñs flz p̄dicti mōi argu
endi. Aduerte ēt vlteri⁹ ꝗ nō segť illa ꝛ⁰
ē ꝛcedēda ⁊ añs ē ꝛcedēdū ptcipialiť ḡ ⁊
ꝛñs ē ꝛcedē⁷ ptcipialiť. Dato. n. ꝗ h⁹ ꝛ⁰
tu es hō ḡ tu es al': tu ꝛcedas añs ⁊ ꝛñaz ⁊
ñ rñdeas ad ꝛñs ĩmo inēficiaus p̄ us ita ꝗ
nullo⁰ possis rñdere ad illō ꝛñs. Sz oēs
logici sic itelligūt. s. si ꝛ⁰ ē ꝛcedē⁰ noialiť
⁊ añs ē ꝛcedēdū noialiť vl' ꝛignū ꝛcedi ⁊
ꝛñs est cōcedendū nominaliter. i. ꝛignū
concede siue concedatur siue nō. Mul/
ta enim sunt ꝛigna fieri que non fiunt ut
patet:

obseruantiam ⁊ per hoc patet solutio ad argumentũ magistri in lrã cum ponit q̃ quando q̃ cõcedo illã tu es aial q̃ significet adequate hominẽ eẽ asinũ aliis nõ mutantib⁹ significationez cum dicit ista ꝯña ẽ bona ⁊ cõcedẽda tu es homo ergo tu es aial: ⁊ aliꝯ est cõcedẽdũ ⁊ ꝯñs nõ ẽ cõcedẽdũ ergo regula falsa. Huic dicit nego q̃ ꝯñs nõ sit cõcedẽdũ noialiter: lz nõ sit ꝯcedẽdũ pticipialiter ẽ tñ ꝯcedendũ noialiter si etiã nõ eẽ s in mũdo adhuc ista ꝓpõ eẽt cõcedenda tu es aial ⁊ si vr̃ sic ꝯñs est cõcedendũ a te noialiter saltẽ ꝓm Tisberũ ⁊ ꝯñs significet hominẽ esse asinũ est a te cõcedendũ. negẽt ꝯña: hic oportet addere in minori q̃ sic autentice significet sicut dato q̃ ista deus ẽ significet p̃cise hominez eẽ asinũ. si ꝓponit illa de⁹ est ꝓm oẽs logicos debes cõcedere ⁊ rñdere per hoc ꝟbũ cõcedo ⁊ sic ẽ cõcedenda pticialiter ⁊ tũc nõ sequitur apud aliquos illa ꝓpõ ẽ cõcedenda pticipialiter siue tu cõcedis istã: ⁊ ista p̃cise significat hoiem eẽ asinũ ergo cõcedis hominẽ esse asinũ: sz oportet addere in minori ⁊ sic autentice significat siue sumat pticipialiter siue nomialit siue aduerbialiter ⁊ ex hoc pz solutio ad vnũ dictũ per qõ solet coiter fieri in hac materia p̃sertim cõtra tisberũ qz illa ꝓpõ de⁹ est: ẽ concedenda cum rõne sui significat adequati qõ habz licz ꝓ tunc nõ sit cõcedenda cũ significet hominẽ eẽ asinũ p impositionẽ huic dicit q̃ ẽ cõcedenda rõne autentici significati qõ solet coiter habere ratione cui⁹ ẽ dignũ cõcedi in q̃tum ẽ ꝓpõ vna. i. non est ꝓpõ plures siue equiuoca. patz etiaz solutio ad aliud qõ fecit strodus. s. q̃ dicit sit rñdenduz ad istã tu es aial in casu suo dico q̃ p hoc verbũ cõcedo: ⁊ cum dicit tu cõcedis istã: ⁊ quando cũ q̃ tu concedis illam significat hominez eẽ asinũ ergo tu cõcedis hominẽ eẽ asinũ: nego cõsequẽtiã. sz oportet addere q̃ sic autentice significat qõ negat ⁊ q̃tuis poneret i casu adhuc nõ esset verꝫ q̃ illud cõcederez tanq̃ sequẽs. ¶ Posset aliter pueriliter rñderi. s. cõsedo ⁊ negãdo se cõcedere. sz vbi necessitas nõ petit nõ debet negari ꝓpriis act⁹ p̃sertim vbi posset haberi fuga rectior. ¶ Posset etiã aliter puerili⁹ dici cõcedo cõsequentiã ⁊ cõsequens. ⁊ cum argueret vlteri⁹. ergo male respondes: cõcederet totum: nec hoc incõuenit tanq̃ obligatus: ut strodus expresse concedit in suis obligationibus sed nec illa via placet vbi põt securior via haberi qz nõ debet quis cõcedere se male respõdere: nisi cũ obligat cõtra regulas. sicut si ponit te admittere impossibile vel negare sequens ex posito vel concedere repugnans posito. tunc non male inconuenit cõcedere se male respondere. sed sic nõ ẽ in posito quare ꝛc.

¶ Alii dicũt q̃ post primã concessionem nõ debes ampli⁹ concedere verbaliter. sed bene dũ primo proponit. quia dicũt istam propositionẽ tu es aial nõ mutare significationẽ nisi dũ ẽ responsũ ad istam per hoc verbũ cõcedo a respondente. ⁊ ideo p̃ma vice sum liber ad respondẽdũ per hoc verbũ cõcedo. Ista respõsio mutato parumper casu refelleret posito q̃ q̃primũ illa ẽ completa a me prolata siue scripta: siue audita siue lecta a respondente statim significat hominẽ esse asinũ ideo oppositũ responsionũ prima ẽ liberio ⁊ expeditior. ¶ Ultimo diligenter in hac materia nota cum ponit q̃ hec propositio deus ẽ significat p̃cise hominẽ eẽ asinũ certum ẽ q̃ illa propositio ẽ impossibilis. ⁊ tamen ꝓm omnes ad eam respõdetur per hec verbum concedo. tũc arguo sic hanc ꝓpositionẽ concedis. ⁊ hec propositio est impossibilis per se ergo impossibile per se concedis ⁊ sic propter solum positum possibile concedis impossibile per se quod ẽ incõueniens potissimũ

in arte obligatoria. ¶ Item 2° hec ꝓpositio deus ē: est cōcedenda. ⁊ hec ꝓpositio de° est: ē impossibilis per se ergo impossibile p se ē cōcedendū. ⁊ hoc solum ꝓpter casuz possibilē qd̄ est incōuenientissimū. ¶ Ad hec duo argumenta ꝓm strodū faciliter respondet̄ q̄ illa ꝓpō deus ē: non est cōcedēda noialiter: qz est impossibile per se ⁊ tñ ad eam continue respondet̄ p hoc ꝗbū cōcedo: ita q̄ esset concedenda verbaliter ⁊ ut nominaliter. ¶ Et ad primū dicitur q̄ non est incōueniēs in arte obligatoria q̄ ꝓpositio impossibilis per se sit cōcedenda participialiter ⁊ hoc cuz tale impossibile nō est autentice tale: sed per nouam impositionem: Et ad ꝓm negaret añcedēs ꝓ maiori tāq̄ repugnās oppositum. ex casu sequat̄ q̄ ista deus ē sit negandū ꝓm eum. ¶ Sed secundum Tisberū difficilioz est responsio: naz ipse nō solum cōcederet istam: sed etiā diceret q̄ est concedenda noialiter: qz apud cōmunē modū loquendi disputantiū est digna cōcedi quatenus ē ꝓpositio vna vz in 2° principali primi sophismatis vbi assignat quot modis ꝓpō est cōcedenda ⁊ loquitur de concedendo noialiter vtz inspicitienti qz dicit̄ q̄ ꝓpositio qnq̄z modis est cōcedenda: quia sequens ⁊ cetera ⁊ certum est q̄ tunc capit concedendum nominaliter id est dignū concedi ⁊ enumerat ibi alios modos quib° ꝓpositio est cōcedenda inter quos hic est vnus quia talis ꝓpositio apud cōmunē modum loquendi disputantiū est digna concedi q̄tenus est ꝓpositio vna: ⁊ semper sumit cōcedendū vniformiter siue eodem modo: quia mirum esset q̄ uteretur equiuocatione tam mirabili sub uno uocabulo ponens tot membra ⁊ nullā faceret mētionem ꝑterea exp̄sse dicit q̄ ꝓpō est cōcedenda quia apud cōmunē modum loquendi disputantiū ē digna cōcedi. ecce q̄ ipse exponit se sumere cōcedendū nominaliter. ¶ Tamē secūdū eum ad hec duo argumenta posset sic responderi. ¶ Ad primū omnino dicetur sicut Strodus quia omnes in hoc cōueniūt. ¶ Ad secūdū pōt dici ꝓmo q̄ non est incōueniens impossibile per se est cōcedendū nominaliter quando nō est autentice tale: sed uolo aliter rñdere: ⁊ dico q̄ ista ꝓpō de° ē in casu dicto ē dupliciter ꝛsiderāda ꝓmo ut autētice significat 2° ut ex ipōne significat: ⁊ ipse uult q̄ sit ꝛcedēda ꝓ ut autētice significat: ga ut sic ē digna cōcedi: sz ut ē ipōne significat cū sit ipossibilis p se nō ē digna cōcedi. ¶ Et iō ad argumētū cū dicit̄ hanc cōcedis ⁊ hoc ē ipossibile p se ḡ impossibile p se cōcedis nego ꝛnam nec ē syll's resolutoz° qa mediū ē idēpticū ⁊ non formale iō male infert̄ ꝗ. formalis: sz debet inferri ꝗ. solū idēptica. s. q̄ illō qd̄ ē ipossibilis p se cōcedis. et hoc cōcedit̄ tāq̄ sequēs: sicut pz in aliis nō eni sequit̄ hoc ē hō ⁊ hoc ē asin°. ergo hō est asin° demonstrando animal in cōmuni secūdū vniuersalitatis: similiter nō sequit̄ in diuinis ꝗ ē pater ⁊ ꝗ est filius. ḡ pater ē fili° demōstrando essentiā dinaz sed in ambob° sequit̄ ꝗ. solū idemptica. scz hō ē id quod asinus. Et pater ē illud quod filius: sed ad inferendū cōclusionē formalem debent premisse sumi formaliter hoc modo hoc concedis ⁊ hoc ut cōcedis est impossibile per se. ergo impossibile per se concedis: similiter sequitur hoc est pater ⁊ hoc ut pater est filius ergo pater est filius: sed in omnibus his minoz est falsa ⁊ semper tenetur ly ut speciuocatiue. ¶ Et per hoc patet solutio ad aliud scilicet hoc est concedendum ⁊ ꝗ est impossibile per se ḡ impossibile per se est cōcedendū consequentia non valet: sed debet cōclusio solū inferri idemptice scilicet illud qd̄ est impossibile per se est concedendum. ⁊ hoc conceditur: vt sequens ex quo non sequitur: ergo

f

impossibile per se est concedendũ: qz a ppo
sitione idẽptica ad formalẽ nõ valet cõsa
sz ad cõcludendũ formalẽ oz sic arguere
hoc ẽ cõcedẽdũ z ꝫ ut cõcedẽdũ ẽ impos
sibile per se ḡ impossibile p se ẽ concedendũ
sz minor ẽ falsa: posset tñ concedi ista pposi
tiõ impossibile p se ẽ concedẽdũ sumẽdo ly
cõcedẽdũ substãtiue: qz tũc ẽ ppõ idẽpti
ca: sz sumẽdo adiectiue ẽ negãda z tũc ẽ
propõ formalis. ¶ Et considera sicqs ad
verba attẽderet solũ posset cõcedere q
impossibile per se ẽ concedẽdũ adiectiue sz
nõ ẽ cõcedendũ ipossibile p se: sic concedit
q deũ trinũ z vnũ cognouit Aristoteles
sed Aristoteles nõ cognouit deũ z vnuz
qz ly cõcedo nego assentior z dissentior
significãt actũ intellectꝰ: sz ista rñsio per
alia verba redit in idẽ. ¶ Sz ꝑma rñsio ẽ
realior z vniuersalior: qz in multis alijs
termis vbi nõ ẽ aliqs terminꝰ significãs
actũ mẽtis accidit eadẽ difficultas: ut pz
in exẽplis supra positis. ¶ Et p hãc viam
potes soluere vnã maximã difficultatez
in theologia p quã põt apparẽter ꝓbari
q ẽ possibile q homo sit asinꝰ. ¶ Suppo
nendo ꝑmo sic oẽs theologi volũt q filiꝰ
dei siue verbũ sic assumpsit naturã hũa
nã: ita potuit assumere naturã angelicã
z ꝫcũcqz aliã naturã nõ dimittẽdo tñ na
turã humanã: qz nõ minoris potentie est
nunc deꝰ assumpta humana nã ꝫ prius
fuit: sz ꝑus potuit assumere nãm angeli
cã z alias ergo z nũc. ponat ergo q fili
us assumpserit nãm humanã angelicã z
asininã p absolutã eiꝰ potentiã qz non lo
quor de potẽtia ordinata sz absoluta tũc
arguo sic iste ẽ homo demonstrãdo filiũ
dei. z ille ẽ angelꝰ z asinꝰ ergo hõ ẽ ange
lus z asinus. z consequẽter homo est asinꝰ
quod erat intentũ. ¶ Hec verba videt
valde pulchra: qz mediuz est hoc aliquid
id est terminus discretꝰ z nõ quale quid
eum nõ demonstret essentiã sz psonam.
¶ Sed tamen per predicta patet respõ
sio negando consequentiã: qz medium ẽ
hoc aliquid: sed solum idemptice z nõ for
maliter. ideo debet concludi idemptice
solum. s. homo ẽ ille qui est angelus z asi
nus: Et hoc concederet admisso casu p
omnipotentiã: sed ad probandum istam
consequentiã formalem debet sic argui
Iste est homo: z iste ut homo est angelus
z asinus: ergo homo est angelꝰ z asinus:
sed minor est impossibilis. ¶ Per idem
soluitur ad theologicum dubium q ali
quos facit male credere arguẽdo sic de
monstrando filium dei hoc est verum. et
hoc est homo. ergo homo est vbiqz z per
consequens corpus xpi est vbiqz quod ẽ
falsum. ¶ Ad hoc dicit ut ꝑus negando
consequentiam: sed sequit idemptice so
lum q homo est iste qui est vbiqz: z hoc
est verum q homo ẽ deus qui ẽ vbiqz sz
ad cõcludẽdũ in ꝓdicatiõe formali oz sic
arguere hoc ẽ vbiqz: z hoc ut vbiqz ẽ ho
mo ergo hõ ẽ vbiqz sz minor ẽ falsa qz ut
vbiqz est deꝰ z nõ homo sed hoc clarius
apparebũt inferiꝰ in suo tractatu zꝰ prin
cipali vbi limitabit syllꝰ resolutorius. et
bene inspiciẽdo isti syllogismi sũt in qua
tuor terminis: sicut sic arguẽdo ille bina
rius ẽ incorruptibilis demonstrando ag
gregatũ ex mã ꝑma z aia itellectiua sor.
tenẽdo q totum ẽ sue partes z ille bina
rius ẽ. Sortes: ergo Sor. est incorrupti
bilis: sed solum sequit q sor. ẽ binarius i
corruptibilis. Ad propositũ tamẽ nostrũ
redeũdo: nota q si ponat ista ppositionẽ
deꝰ est significare ꝑcise hominẽ eẽ asinũ
z hãc homo est asinus nõ mutare significa
tionẽ: tũc ꝓm Strodũ vtraqz istarum
est neganda noialiter: qa vtraqz ẽ impos
sibilis per se sz vna autẽtice z alia ex im
positione. Sz secũdũ Tisberũ ꝑma ẽ cõ
cedẽda z zª negãda semper dico noiali
ter: qa nõ sufficit q sit neganda z q sit im
possibilis per se: sed cũ q sit autẽtice ta
lis tñ ꝓm vtrũqz ꝑma ẽ semper cõceden

da participialiter. ⁊ z⁹ negãda ꝑticipialiter. nec sequit ꝓm Tisberũ ille ꝓpõnes cõuertunt ⁊ vna ē cõcedẽda. ergo ⁊ alia est cõcedenda quocũq; mõ sumat cõcedenda. sed bene sequit ille propositiões cõuertunt. ⁊ vna ē vera uel falsa necessaria uel cõtingẽs possibilis uel impossibilis ergo ⁊ alia siliter sequit ille propositiones cõuertũt autentice ⁊ vna ē cõcedẽda uel negãda g̃ ⁊ reliqua. Et si dicis ego obligabo ꝙ cõuertãt autentice iste propositiones de⁹ ē ⁊ homo ē asinus Dico ꝙ licz cõcedere tũc illud tãq; obligatus nõ tñ tanq; verum. ⁊ si nõ concedis dico ꝙ tu nõ es homo qz tu es cucubuc. Ex predictis pz ꝙ nõ semper necessarium cõcedendum: nec est impossibile negandum q̃tũcũq; sit per se tale ⁊ hoc qz non est autentice tale.

n On dubitat. Utrum septima ⁊ octaua regula sint vere sez si cõsequẽtia ē bona ⁊ antecedẽs est possibile. ergo ⁊ cosequẽs ē possibile etsi ꝛsequẽs ē impossibile g̃ ⁊ ãcedens ē impossibile. Adhuc respondet breuiter ꝙ regule sũt vere additis limitationib⁹ supradictis q̃s nõ replico ne tediũ afferam legẽti ⁊ ut ne diffidere videar de ꝛgenio studẽtis cum facile sit illud ad propositũ applicare. ¶ Attamen ꝓ declaratione regulaꝝ nota: ꝙ nõ sequit illa propositõ ē possibilis. g̃ põt esse vera. Multe eniz sũt ꝓpositiones possibiles que sic significando nullo mõ possũt ee vere ut patet de istis nulla ꝓpõ est: nulla propositio est vniuersalis: nulla ꝓpõ est vera nulla ꝓpositio ē negatiua Sortes nõ est que sit in mẽte Sortis hec charta nõ ē dicendo chartã in qua adequate scripta ē hec propositio. quelibet eni istarũ ē possibilis cũ ꝑcise sicut significãt possit ee ut pz sz nulla istarũ põt esse vera sic significãdo precise. qz si posset esse vera aut quando est aut quãdo nõ est: non secundũ ut patet: quia quãdo non est non põt ee vera nec falsa nec primũ quãdo enim ista ꝓpositõ Sortis non certũ est ꝙ est in mẽte Sortis. ergo Sortes est: ergo illa nõ est vera sortes non ē existens in mente sortis: Et sic deducit de alijs suo modo: sicut ꝏ ista exceptiua omnis homo preter sortẽ excipitur: dato ꝙ sit sola exceptiua. tunc ista sic precise significãdo est possibilis: quia possibile ē solum sortez excipi a cursu vl a motu. ⁊ sic de alijs: sicut uel excipit dato ꝙ cras essent solũ sortes. ⁊ plato. ⁊ ꝙ solum Plato curreret. tunc erit ꝏ facto ita ꝙ omnis homo ꝑter sortem excipitur ⁊ tũc significaret ꝑcise sicut nunc g̃ nũnc est possibilis ⁊ tamẽ non põt esse vera qz nõ quando non ē ut patet nec quando ē: quia si illa est vera sic significando ergo sortes non excipit: tenet cõsequentia ab exposita ad vnaz exponentẽ ⁊ sequitur ⁊ ꝙ sortes excipit per regulã cõmunem quia ĩ omni exceptiua affirmatiua pars extra capta excipit: sed sortes ē pars extra capta ergo sortes excipit ⁊ sic arguit omnis homo ꝑter sortem currit ergo sortes excipitur ⁊ sortes nõ excipit. illa cõsequentia est bona per iam dicta: ⁊ antecedẽs est possibile ergo ⁊ consequẽs qõ est impossibile nunc dicit negando ꝙ illa cõsequẽtia est bona nec hic dictum est sez ꝙ hec cõsequentia est bona scilicz ꝙ si hec propositio omnis hõ ꝑter sortẽ currit excipit est vera sic significando ergo sortes excipit ⁊ sor. nõ excipit. Sed tũc nego ꝙ illius consequentie ãcedens sit possibile imo ē impossibile: qz dixi ꝙ hec ꝓpositio ē possibilis ⁊ tamen non potest esse ꝙ illa sit vera sic precise significãdo ¶ Item dicas de hac exclusiua tantum exclusum est exclusum. qz ē possibilis et tamen nõ potest esse vera scilicz. Sic ꝑcise significando dum sit omnis exclusiua. ē enim possibilis: qz possibile est cras solum sortem esse exclusuz sicut dato ꝙ

f z

tñ sortes currat eras: ⁊ tamen nõ potest
esse vera: qꝛ nec quando nõ est ut patet:
nec quando ē sortes sic precise significã/
do assignando regulam cõmunem ꝙ in
omni exclusiua affirmatiua subiectũ in/
cluditur ⁊ oppositum subiecti excludit.
tunc si hec est vera sic precise significan/
do ergo exclusum est exclusum tenet cõ
sequentia: ab exposita ad alteram expo/
nentē ⁊ vltra est vera exclusiua affirma
tiua ergo subiectũ includit siue est inclu
sum: sed subiectũ est ly exclusuz ergo ex
clusum includit si non ē inclusũ ergo ex/
clusum non est exclusũ: tenet consequē/
tia ab affirmatiua vnius disperati ad ne
gatiuam alteri⁹ ⁊ sic sequit ꝙ exclusum
est exclusum ⁊ nõ exclusum quod impli
cat contradictionē. ¶ Item arguit a se/
cundo: quia illa propositio non pōt esse
vera sic significando puta si ē vera ergo
exclusũ ē: tenet cõsequētia: ab exclusiua
ad p̄iacentē ⁊ vltra: ergo aliqd ē exclusũ
tenet cõseqentia: ab indefinita ad suam
pticularē sine impedimēto: sic ḡ illud ex/
clusum sequit grã exempli ⁊ arguo ꝙ si
soꝛ. ē exclusus ꝙ soꝛ. non est exclusus qꝛ
si est exclusus ḡ p̄regulã cõem ab eo re/
mouet p̄dicatũ illius dicte exclusiue. sz
p̄dicatũ illi⁹ exclusiue ē ly exclusum: er/
go soꝛ. nõ ē exclusus ergo si soꝛ. ē exclu
sus sequit ꝙ nõ ē exclus⁹ qd implicat cõ
tradictionē qd nec refert si dr ꝙ interdũ
sumit materialiter ⁊ postea psonaliter qꝛ
aliter log nõ possum⁹ sz p soꝛ. excipit in/
telligēdo significatũ illi⁹ termini soꝛ. exci
pitur excipit. n. uel excludit soꝛ. a cursu
cũ it igit soꝛ. psonaliter sūpt⁹ ē ps extra
capta psonaliter supponēs uel subiectũ
exclusiue affirmatiue ⁊ si arguit stãte ca
su ꝙ sic sola illa exclusiua uel exceptiua
oē exclusũ ē exclusũ ergo tñ exclusũ est
exclusũ ista ꝛsequētia ē bona: ⁊ ancedēs
est verũ qꝛ idem affirmat de seipso sim/
pliciter in terminis ꝑ aliquo supponēti/
bus de presenti ergo ⁊ ꝛñs est ver ergo
possibile est ꝙ illa exclusiua sit vera: ⁊ si/
militer pōt argui de exceptiua suo mõ.
ad hoc dicit oino sicut in materia insolu
biliũ: qꝛ stante illo casu vl'opponēs vult
ꝙ illa ꝑpõ p̄cise significet autentice uel
nõ si p̄mo mõ nõ admittit casus cũ aliis
circũstãtiis: qꝛ ex ea sequitur ipossibile.
¶ Siue dicat ꝙ sit vera ut probaui seu
dicatur ꝙ sit falsa: ut nũc in argumen/
to facto in oppositum est argutũ. Si vo
ponit sc̄dõ mõ dico ꝙ illa ꝛñs facta nõ ē
bona: qꝛ ab vniuersali mere cathegorice
autētice significãte ad exclusiuã nõ me
re cathegorice autentice significantem
de cõsimilib⁹ terminis trãspositis nõ va
let ꝛñs: ita dicas ab argumentũ cõsimi
le qd si fieri posset de exceptiua. Multa
alia possũt poni exẽpla de ꝑpõnib⁹ pos/
sibilib⁹ que sic significãdo nõ pnt eē ve
re imo: nec false sicut sũt ille. ois ꝑpõ est
falsa: nulla ꝑpõ ē vera: ⁊ si l'es in mã inso
lubiliũ ad q̄s sic p̄cise significãdo sequit
ꝛdictio simpliciter siue dicat eas eē ve
ras siue falsas. Aduerte ꝙ ad illa argu
mēto zꝰ posset aliter ⁊ melius rñderi. vñ
nõ ꝙ aliqd pōt excipi q̄tuoz mõis. s. q̄tũ
ad rē ⁊ q̄tũ ad modũ ut ois hõ p̄ter soꝛ.
currit hic soꝛ. realiter excipit a cursu: ⁊ q̄
ad modũ seu q̄ ad denoiationē etiã exci/
pitur qꝛ per hanc vo exceptiuã p̄ter de/
notat excipi. ¶ Zꝰ aliquid pōt excipi q̄
ad modũ ⁊ non quo ad rem ut i excepti
ua ꝑus dicta ut ois hõ p̄ter soꝛ. excipit
hic soꝛ. ꝓm nõ excipitur: patet per primã
exponentem que est illa soꝛ. nõ excipit.
⁊ sic cõgrue dici pōt sortes intercipit si/
ue soꝛ. int⁹ capit qꝛ qd nõ ex capit nõ ē
extra captum: tñ quo ad modũ seu quo
ad denominationē ꝑpter illam notã ex/
ceptiuã p̄ter soꝛ. denominat excipi. ⁊
sic aliqd nõ ē extra captũ quo ad rez sz q̄
ad modũ. Tertio aliqd pōt excipi econ/
uerso quo ad rem non quo ad modũ. vt

cum dico omne animal preter hominem
est brutus hic excipit in rei veritate omis
hō qui ē. ⁊ sic tu exciperis ⁊ ego excipior
sz q̄ ad modū tu nō nominaris excipi nec
qr tu nō exp̄meris nec ego. ¶ 4.° aliquid
excipit nec q̄ ad modū nec q̄ ad rē: ut di-
cendo. omis hō pter sor. currit. hic adam ⁊
aīxp̄s qui nō sūt nō excipiūt: ut pz dico
q̄ cū inferebat si illa exceptiua. omis hō
pter sor. excipit eēt vera seqt q̄ duo cō-
tradictoria eēnt sil' vera. s. sor. excipit et
sor. nō excipit. Dico q̄ nō sūt ōdictoria.
nō sor. excipit q̄ ad modū siue ad denoia
tionē ⁊ nō excipit q̄ ad rē: sz si excipere ⁊
nō excipere eōdēmō. s. denoiatie aut
eodē mō. s. realiter: tūc eēt ipossibile. Et
ita dicas de illa exclusiua tm̄ exclusū est
exclusū ocedo q̄ idē ē exclusū realit seu
q̄ ad rē: ⁊ illud idē nō est exclusū denoia-
tine. ⁊ sic ocedo q̄ a ē exclusū ⁊ nō exclu
sū diuersis modis. hic posses facere qua
tuor grad⁹ exclusiōis. s. q̄ ad rē tm̄ ⁊ q̄ ad
modum tm̄. ⁊ vtroq̄z mō. ⁊ neutro mō sic
dixi: de exceptiōe ⁊ illa rnsio ē magis re-
alis ⁊ magis metaphisicalis q̄z logicalis:
qr fūdat sup ente ⁊ mō ei⁹. Aliter posset
dici ⁊ fere redit in idē q̄ duplex ē act⁹. s.
exercit⁹ ⁊ signat⁹. Act⁹ signat⁹ ē ille per
quē denotat id qd̄ exercere debemus.
Act⁹ exercit⁹ est ille p quē executiōi mā-
dam⁹ id qd̄ per actū significatū intendit
⁊ multotiēs act⁹ significat⁹ ē oppositus
actui exercito ut si dicā omis hō ē aīal. ⁊
postea dicat aīal p̄dicat de oi hoie in z.ª
ppōne que est de actu significatio in rei
vitate: aīal subiicit: sz tm̄ ppō nō ē falsa:
qr nō intēdim⁹ p illā q̄ aīal p̄dicat in hac
ppōne q̄ fit de actu significato: sz intēdi-
m⁹ q̄ in alia ppōne. s. in i.ª omis hō ē aīal
vbi exercet id qd̄ significauimus ibi aīal
ve p̄dicat: ita in ppō hic nullū excipitur
seu excludit ⁊ ille dictiōes ps ex capta ⁊
exclusū ⁊ sil'es dicūt alicui⁹ significatuz
quē exercem⁹ p alias dictōes, mō ad pro
positū cū dico. oīs hō p̄ter sor. excipit sor.
excipit ⁊ nō excipit: ⁊ sil' exclusū est ex
clusū ⁊ nō exclusū nā q̄ ad actū significa
tū sor. excipit sic pbat: qr dictio ex capta
excipit: sz exercēdo illū actū excipiendi:
tūc sor. ut sic nō excipit ut pzp p̄mā ex-
positionē q̄ ē illa. sor. nō excipit. Posses
aūt dicere q̄ sor. excipit q̄z tū ad noticiā
exceptiōis: ⁊ nō excipit q̄z tū ad actū vbi
⁊ iō nō ōdicūt illa. z.° sor. excipit q̄ ad actū
significatū seu q̄ ad modū seu q̄ ad noti-
ciā ⁊ nō excipit q̄ ad actū exercitū seu q̄
ad rē seu q̄ ad actū vbi. Ex iux hec colli-
ge q̄ ppōnū q̄druplex ē maneries aliq̄
eni pōt eē vera ⁊ nō falsa sic significādo
sicut illa aliq̄ ppō ē aliq̄ vero econuerso
sicut illa. nulla ppō ē ⁊ aliq̄ nec vera nec
falsa: sicut q̄libet ppō insolubilis ⁊ aliq̄
pōt eē vera ⁊ pōt eē falsa sic significādo
sic illa tu es lz nō possit esse vera ⁊ falsa.
Similiter nō sequit illa ppō est ōtingēs
ergo indifferēter pōt eē vera ⁊ falsa. pz
de illa. aliq̄ ppō est falsa. de qua fit men
tio in littera que nō potest
eē falsa sic precise significādo. quia si sic
possibile ponat in esse ⁊ sequit illa ppō
est falsa. ergo aliq̄ ppō ē falla tz.ª ad infe-
riori ad suū superi⁹ affir ⁊ sic aliq̄ impedi
mēto ⁊ vltra seqt i.ª ē falsa p̄cise sic signi-
ficādo q̄ aliq̄ ppō ē falsa q̄z nulla ppō est
falsa sic pz in sil' i.ª ē falsa. aliqs hō ē asin⁹
p̄cise significādo q̄ aliqs hō ē asin⁹ q̄z nul-
lus hō ē asin⁹ ⁊ sic illa ppō foret falsa seq
tur q̄ aliq̄ ppō eēt falsa ⁊ q̄ nulla ppōsi
tiōe falsa. ex q̄ pz q̄ nō sequit hec ppōsi-
tio nō pōt eē falsa sic p̄cise significādo q̄z
ē necessaria. pz de p̄dicta ⁊ de q̄libz illaꝝ
aliq̄ ppō est aliq̄ ppō affirmatiua quaꝝ
quelibet ē cōtingēs: ⁊ nulla illaꝝ sic pre-
cise significādo pōt eē falsa: imo semper
ē va. Sz me.m ad pbādū ppōnē eē neces
sariā ē illud q̄ dixi in dubio 7.° q̄ qnq̄z ex
igūt ōditiōes vel si libuerit reali⁹ nl' bre-
ui⁹ potes sic arguere. p̄cise sic nō pōt non

f 3

eē hec ꝓpositio siignificat ergo est neces
saria simpliciter precise cū nō pōt eē hec
ꝓpō significat ꝗ cū ipossibilis simplr sic
pcise pōt eē hec ꝓpō significat ꝗ hec pro
positio e possibil simplr pcise sic pōt eē ⁊
sic ñ pōt eē hec ꝓpō significat ꝗ ē cōtigēs
simplr pcise sic ñ ē hic ꝓpō significat ꝗ ē
falsa. Nota scdo ꝙ mgr cū dicit i lra ꝛñe
bone añs pōt eē vez sine ꝛñte ⁊ hoc i sen
su diuiso: sed negat hec in sensu cōposito
sic ꝛtigit ꝙ pater pōt eē sine filio: sed non
pōt esse pater sine filio simpliciter iferi⁹
pōt esse sine supiori sed nō pōt esse inferi
us sine supiori. ⁊ p hoc pz expresse quia
de intētiōe Brodi fuit ꝙ diffinitio cōse
quētie bone est itelligēda in sensu cōposi
to ⁊ nō diuiso sicut supius dicebāt dubio
tertio. ⁊ ꝙ alicui⁹ ꝛñe bone añcedēs pos
sit eē vez sine ꝛñe ꝓbat̄ de illa a magi
stro omnis ꝓpositio ē affirmatiua ergo il
la ꝓpō ē negatiua: que ꝛseqntia ē optia
⁊ tñ añcedēs pōt eē verū sic significtādo
⁊ ꝛñs nō qd ꝓbat̄ sic. si ergo pōt esse ve
rum uel qñ nō est ⁊ hoc non vtz vel qñ est
⁊ hoc etiā nō: quia qñ ē ipsuz est ꝓpositio
negatiua ergo nō ē vez ꝙ nulla ꝓpō est
ne⁹ ⁊ tñ sic precise significat. ergo nō ē ve
ra. Attende tamē ꝙ licet illi⁹ cōsequētie
añs possit eē vez sine cōsequēte nō tamē
pōt añs eē vez sine cōsequēte ⁊ hoc impli
caret: qa si añcedēs est vez sine cōsequen
te ergo añs est vez ⁊ significat adequate
ꝙ omnis ꝓpositio ē affirmatiua. ꝗ omnis
propositio est affirmatiua. ergo nullū eēt
consequens predicte consequentie sic si
gnificando: quia tunc esset propositio ne
gatiua: ⁊ si predicta consequentia non ha
bet consequens ergo nec antecedens: ⁊
per consequens non est consequentia cu
ius oppositum dicebatur. Similiter etiā
est ꝛ illa conse quētia nihil demonstratur.
ergo hoc nō demostratur cui⁹ antecedēs
potest esse verum ⁊ consequens non sic si
gnificando: ⁊ consequentia est bona a su
periori distributo negatiue ad suuz inferi
us: ⁊ qa non est intelligibile oppositum cō
sequentis cum antecedēte. Et ꝙ antece
dens possit esse veruz sic significando: pa
tet data ꝙ illa propositio fozet sola i mū
do ⁊ nihil demōstret: ⁊ tñ ꝛñs nō pōt esse
vez qz si eēt. ergo eēt propō. ⁊ ꝛñter ha
beret subiectū vel ꝗ p ly ꝗ aliqd demon
strat̄ uel nihil si nihil ꝗ nō ē subiectū quia
absq; demōstratiōe pronomia cassa sūt ⁊
vana. eo ꝙ nihil significāt si ꝛo significāt
aliqd ⁊ ꝗ solū p ꝛmōstrationē. ꝗ p ly ꝗ ali
qd demrat̄ illō ē falsū ꝙ ꝗ nō demōstrat̄.
Et si arguit̄ nihil ꝛmōstrat̄ ꝗ ꝗ ñ demrat̄
illa ꝛsequētia est bona ut patuit ⁊ añs est
vez ꝗ ⁊ ꝛñs cui⁹ opp^m dicebat̄. ¶ Huic
ꝙ si ponit̄ pro cōstāti ꝙ nihil demōstrat̄.
tūc illa ꝛña nō ē bona qz nō ē ꝛña. nec ēt
añs ē vez si ꝛo aliqd demōstrat̄ p ly ꝗ in
consequente tunc cōsequentia est bona
sed antecedens est falsū sicut consequēs
Et si arguit̄ antecedens istius cōsequen
tie potest esse verum ergo possibile ē ꝙ
antecedens istius consequentie sit verū
negatur argumentum quia arguitur a
sensu diuiso ad compositum.

¶ Et iuxta hoc conceditur quod aliqua
vniuersalis potest esse vera sic significā
do cuius nulla singularis quam habz ul
nata est habere potest esse vera sic signi
ficando conceditur etiam quod sūt due
propositiones omnino consimiles in sig
nificato quarum vna potest esse vera et
non alia ut sunt iste due sortes nō demō
stratur. ⁊ hoc non demonstratur semper
demonstrando. sortes ⁊ hoc est propter
diuersum modum significandi.

¶ Tertio nota quod termini monstrabi
les. possibile impossibile verum falsum
necessarium cōtingens possunt capi du
pliciter ut signum ⁊ ut significatum ut si
gnum sumuntur uel pro propositōe pos
sibili impossibile vera ⁊ falsa ⁊c. que est si
gnum alicui⁹ significabilis complexe. sz

ut significatū sumūt ꝑ adeqto significa
to ꝓpōnis vñ impossibile ut signū pōt eē
z ē possibile: sz impossibile ut significatuz
nō pōt eē nec ē possibile. istā enī propōnē
nullꝰ deꝰ est esse pōt eē: imo de facto est
cū sit scripta tñ nullū deū eē nō ē possibi/
le: ¶ Et pb pz solutio ad vnā argumētū
qō solet fieri ꝯtra regulā. s. impossibile ē.
ergo ipossibile ē que ē bona ab eodez ad
idem. z añs est possibile saltē: ut signum z
tñ ɔñs ē impossibile saltē ut significatum
cū sit impossibile impossibile. esse.
¶ Ridet q nō ē incōueniens q añs sit
possibile ut signū z ɔñs sit impossibile ut
significatū: sz si añs essz possibile ut signi/
ficatū z ɔñs esset impossibile ut significa
tū in ɔña bona: sz tūc añs ē falsū. ¶ Hec
eadem distinctio pōt fieri de oī termino
scḋe intētiōis: qz pōt capi dupliciter. s. ut
signū z ut significatū vñ cōcedo q añs ē
cōplexū z icōplexū. est enī cōplexū: ut si/
gnificatū z est icōplexū ut signū similiter
copulatiua ē oro z dictio ē oro ut signifi/
catū. z ē dictio ut significatū z est dictio
signū. ¶ Hic sumo aliter signū cz prius:
qz nō capio pro oro ne ɔplexa significāte
aliqd cōplexe sed pro signo signi. vbi grā
iste terminꝰ possibile est signū oronis pos
sibilis z propō possibilis ē signū significa
ti per illam ꝑmū signū ē incōplexū z ꝑm
ē cōplexū: qz est oro z vtroqz mō capien/
do signū semper ē cōcedendū q impossi
bile ē possibile capiēdo possibile transcē/
denter pro re possibili: sed non propōne
possibili.
¶ Postqz ea notaui q ꝑ declaratiōe exē
plorz z aliorz q circa trām tāgūt a mgro
expedire videt iā tēpꝰ ē ɔ bas regulas z
ɔ qdā dicta mgri argueret ꝑ ɔ illud dcm
de sensu diuiso q añs ɔñe bone pōt esse
verz sine ɔñte: sz nō possit de sensu cōpo/
sito añs ɔñe bone eē verz sine ɔñte. Ex b
sequit q diffinitio ɔñe bone ē intelligen
da in sensu cōposito z ɔñter q omis ɔña
cuiꝰ nō possent añs eē verz sine ɔñte esset
bona: Huic dr cōcedēdo totū. ¶ Sz ɔ b
arguit: qz tūc sequt q ista ɔña foret bona
nisi ꝑ ē vera: g aliq ꝑ ē: qō ē falsū.
qz stat opp ɔñtis cū ante z ꝑbat ɔña qz
nō pōt añs eē verz sine ɔñte g ē bōa. añs
ꝑbat qz si nō det opp ponat g in eē tūc
arguit sic añs ē verz sine ɔñte g añs ē ve/
rū tz a copulatiua ul sibi ꝓportionabili
ad alterā ptē ꝓncipalē: Idē. n. ē dicē añs
ē verz sine ɔñte z dicere añs ē verz z ɔñs
nō ē verz z tūc vltra añs ē verz z ꝑcise si/
gnificat q nulla ꝑ ē ꝗa ut supponit g
nulla ꝑ ē ꝗa tūc vltra nulla ꝑ ē ꝗa
g nullū añs ē verz tz a supiori distributo
negatiue ad suū inferi g a ꝑ ad vltimū si
añs ē verū nullū añs ē verū: qō ē ipossi/
bile. g illud ex q seqt. Sile ar est de illa
ɔña nulla ꝑ ē negatiua g aliq propō ē
affirmatiua q nō ē bona: vtz cū oppositū
ɔñtis sit imaginabile stare cū ante: qz ex
negatiua pura non seqt affirmatiua: z tñ
nō pōt añs eē verz sine ɔñte: vtz arguen/
do ut pꝰ eo q nō ē possibile añs eē verū
sic ꝑcise significādo ut patuit i nōbilibꝰ. g
nō pōt añs eē verz sine ɔñte tz a supiori
distributo ad suū inferi negatie. ¶ Idē
ar est de ista ɔña nulla propō est: g aliq
propō ē: cuiꝰ oppositū ɔñtis nō pōt stare
cū ante in veritate qz añs nō pōt eē verz
ut patuit z tñ dicta ɔña nihil valet. ut cō
stat ergo illud ꝑmū dictū magistri nō vi/
det verum. ¶ Ad hec argumenta suffici
at vna rñsio: quia sunt minus difficulta/
tis reducendo ad memoriā ea que dicta
sunt prius in tertio dubio principali quia
antecedens z consequens non sumunt
in presenti: ut signum: sed ut significatuz
pro significato adequato eoruz. Et ideo
dicit ad ꝑmum negando q ista cōsequē
tia sit bona. z tum dicit q nō potest añs
esse verum sine ɔsequēte hoc negatur z
tum dicit idem oppositū admitto z dico
q dz poni in esse pro significato adeqto

f 4

vltimo añtis. ſ. q̃ nulla ꝓpõ ſit vera ⁊ q̃ nullla propoſitio ſit. ⁊ hoc eſt poſſibile.
¶ Et per idez argumentũ dicit̃ ad z^m q̃ nõ eſt ꝛña bona: qz põt ſtare oppoſitũ cõ ſequẽtis cũ añte ad intellectũ datũ. ſtat eni q̃ nulla ꝓpõ negatiua ſit neqz affirmatiua cũ ſtet nullã ꝓpõnẽ eſſe. ¶ Jtez dicit̃ ad z^m q̃ põt ſtare oppoſitũ ꝛñtis cũ añte: ſz nõ dico in veritate nec in falſitate: qz illud ẽ ſumere añs ⁊ oppoſitũ ꝛñtis ut ſignũ ⁊ nõ ut ſignificatũ. ſufficit. n. q̃ illa ſtant ſil' nulla propõ ẽ: nõ. n. ſequit̃ illa propõt ẽ poſſibilis: g̃ põ eſſe ꝛña: nec ſequit̃ ille propõnes ſunt poſſibiles g̃ pñt eẽ vere: ut pz de iſtis duab^9. nulla ꝓpõ ẽ ⁊ nulla propõ ẽ. ſz bñ ſequit̃. illa propõ ẽ poſſibilis. g̃ pciſe ſicut adequate ſignificat põt eſſe nullã eni ꝓpõnẽ eẽ eſt poſſibile: ſicut iſte adequate ſignificat. ¶ Sz forte aliqs replicaret ſic ſigno hanc conſequẽtiã nulla propõ ẽ g̃ aliq̃ propõ eſt. Et volo ꝓbari q̃ ẽ bona qz nõ põt eẽ ita ſic adeq̃te ſignificat̃ p añs gn ſit ita ſicut adeq̃te ſignificat̃ p ꝛñs. ergo ẽ bona. pz ꝛña. ⁊ añs ꝓbat̃: qz nõ põt eẽ ſic adeq̃te ſignificat̃ per añs. ergo non põt eẽ ita ſic adeq̃te ſignificat̃ per añs: gn ita ſit ſic adequate ſignificat̃ per ꝛñs: tenet ꝛña a ſuperiori diſtributo ad ſuũ inferi^9 negatie ⁊ añs ꝓbat̃: qz nõ põt eẽ añs verũ ſic ſignificãdo. g̃ nõ põt eẽ ita ſicut adeq̃te ſignificat̃ per añs. ¶ Ad hec rñdet̃ p̃ qcqd ſit de aliis negãdo ꝛñam vltimã. ſ. nõ poteſt eẽ añs verũ. g̃ nõ põt eẽ ita: ſicut adequate ſignificat̃ per añs. ⁊ capiẽdo logicaliter ly vez p ꝓpõne vera ſicut nõ ſequit̃ vlr a ꝓpõne de terminis z^c intẽtionis vel impõnis ad propõnẽ de terminis cõſilib^9 p̃me intentionis uel impõnis q̃uis eni uulia propõ eẽt in mundo adhuc poſſet eſſe ita: q̃ deus ẽ nec ſequit̃ non ẽ verũ q̃ deus ẽ. ergo nõ ẽ ita q̃ de^9 eſt ſp capiendo ly verũ nominaliter propoſitione vera: ⁊ q̃uis nulla propõ eſſet vera adhuc eſſet ita q̃ de^9 eſt. ¶ Sed hic forte aliqs quereret: quia intellect^9 adhuc nõ geſcit. capio hanc propoſitionez mentalẽ nõ ẽ q̃ ẽ in mẽte ſor. dictũ ẽ q̃ hec propoſitio ẽ poſſibilis: ⁊ nõ põt eẽ vera: ſz cõtra. ſi hec propoſitio ẽ poſſibilis ergo põt eſſe ita: ſicut per eam adeq̃te ſignificat̃. ¶ Ponat̃ g̃ q̃ ſit ita ſicut per eam adeq̃te ſignificat̃ ſed per iſtam adequate ſignificatur q̃ ſor. non eſt ergo poteſt poni in eſſe q̃ ſor. nõ ſit. ponatur ergo etiam hoc in eſſe: q̃ he due propoſitiones nõ ſũt incõpoſſibiles imo mutuo ſe ſequunt̃ in ꝶ caſu tunc arguo ſic. Sortes nõ eſt. ergo iſta propoſitio ſortes nõ eſt: nõ ẽ in mente ſortes ⁊ cõſequenter nõ eſt. ergo non eſt ita ſicut per eam adequate ſignificatur. ergo videt̃ q̃ non poſſit eſſe ita ſicut per eam adequate ſignificat̃: ergo nõ ſolum nõ poteſt eſſe vera imo eſt impoſſibilis.
¶ Hoc argumentũ poſſet cuilibet predicto pro cõfirmatione ⁊ replicatione ſuo modo adaptari ⁊ eſt grata replicatio.
¶ Ad hec dicitur preſuppoſita laudabili protestatione q̃ hic nõ capitur termin^9 ſcdẽ intentionis p ut ẽ ſignuz nec pro ut ẽ ſignum ſigni: ſed pro ſignificato ul' pro ſignificabili complexe quia alterum poſſemus loqui niſi cum tanta circũlocutõe ꝛbozꝛ q̃ celũ pro carta ⁊ materie pro incauſtro nõ ſufficerẽt. Et iõ cũ dico q̃ iſta propõ ſor. nõ ẽ in mẽte ſor. ẽ poſſibilis. qz põt eẽ ita ſic p eã adeq̃te ſignificat̃: ita intelligit̃. ſ. q̃ põt eẽ ita q̃ ſor. nõ ſit nec vz poni i eẽ ꝶ totũ. ſ. ita ẽ ſic p iſtã ꝓpõnẽ adeq̃te ſignificat̃. Sz loco de ly ꝓpõnẽ ponat̃ ſignificatũ cõplexũ ⁊ ſufficit. ⁊ p hoc pz q̃ tũc nõ iplicat ꝑdictionẽ qz tũc non ſequt̃ q̃ iſta ꝓpõ ſit. ¶ Scẽdo p̃ncipaliter arguit̃ ꝑ z^m dictũ mgri de ꝛña bona: qz ex illa ſequt̃ q̃ illa ꝛña nõ eẽt bona añxp̃us ẽ homo g̃ añxp̃s eſt animal. ⁊ dato q̃ antichriſtus non ſit natus: quia poteſt eſſe ita ſicut ſignificatur per antecedens licz de

facto nõ sit ita sicut adequate significat
p ɔnis: qz põt esse q̃ añchrist⁹ sit hõ. q̃uis
nõ sit hõ. nec al' cũ nõ sit hõ p casuz. Huic
dicit q̃ diffinitio ɔnie bone ẽ itelligẽda ĩ
sensu cõposito ẽterminãte totã aduersa
tiuã: z nõ solũ p̃mã partẽ. mõ hoc totum
nõ ẽ possibile q̃ añchrist⁹ sit hõ: q̃uis nõ
sit aial: qz positũ ieẽ iplicaret ɔdictionez
sz si li põt de sensu ɔposito cadat solũ su
pra p̃mã partẽ aduersatiue: tũc dicta ad
uersatiua ẽ vera: sz nõ ẽ ad ꝓpositũ. Hec
argumẽta potuissent poni ĩ tertio dubio
p̃ncipali supius posito de diffinitiõe ɔnie
bone. sz nolui tot iu uenib⁹ dare in prici
pio ne fastidirẽt. Jbi eniz habẽt q̃ diffini
tio ɔnie bone ẽ itelligẽda in sensu ɔposito
nũc aũt q̃ termin⁹ modal' debet ẽtermi
nare totã diffinitionẽ z totã aduersatiuã
ĩ diffinitione ɔnie male: qz a magistro ex
presse ponit in hoc loco sua intẽtio circa
diffinitionẽ ɔnie male in quo sensu est in
telligenda. Sed nunc tertio pricipaliter
restat arguere contra has regulas vt ve
rit as eaz omnino pateat: z arguit tripli
citer. primo sic. aliqua cõsequentia ẽ bo
na cuius añs ẽ possibile z ɔnis impossibi
le ergo regula falsa. tenet ɔnia: z antece
dens probat illa ɔsequẽtia ẽ bona. omne
currens ẽ asinus. ergo omne currẽs po
test esse asinus: qz exponentes añcedẽ
tis iferunt exponẽtes cõsequẽtis. sequit
eniz formaliter. currens est asinus. ergo
currẽs põt esse asin⁹. ab eẽ ad posse affir
matiue z sine distributione z sequit nihil
ẽ currens: qn illud sit asin⁹ ergo nihil cur
rens qn illud possit esse assin⁹ qz qcquid
ẽ tale põt eẽ tale. g̃ totũ ɔnis sequit ex to
to añte. ergo ɔnia ẽ bona z tñ añs est pos
sibile. vt pz: z ɔnis ipossibile. quia sequit
omne currẽs põt esse asinus. omnis ho
mo potest eẽ currens: ergo omnis homo
põt esse asinus: ꝯ ẽ impossibilis. ergo ali
qua premissarum: ncn minor. ergo maior
z ɔnia tenet in primo p̃me figure.

¶ Scdo sic illa ɔnia ẽ bona aliqd currẽs
põt esse homo. omne currens ẽ asinus. g̃
asinus põt eẽ homo. ẽ enĩ ĩ diasmis: z añs
ẽ possibile cũ sit vna copulatia cui⁹ vtra
q̃ pars ẽ possibilis z nulla alteri ipossibi
lis z ɔnis ipossibile ergo zc. Tertio sic h⁹
ẽ ipossibile ergo hoc ẽ ipossibile p vtrum
q̃ hoc demonstrando ɔnis. añs ẽ possibi
le. qz significat oino sicut põt esse. imo si
cut de facto ẽ nec asserit se ipossibile z ɔ
sequens ipossibile qz asserit se esse ipossi
bile ergo zc. ¶ Ad hec tria per ordinẽ re
spondet. ad p̃mum negando q̃ ista cõse
quentia sit bona nec exponentes añtis ĩ
ferunt exponentes ɔnis ẽ qz regule ex
ponentes ɔnis est illa. z nihil ẽ vl' põt eẽ
currens gn illud possit esse asinus z hec ẽ
falsa. z ista non sequit ex scda exponen
te añtis. nõ enĩ sequit. nihil est currẽs gn
illud sit asinus: ergo nihil ẽ vel potest eẽ
currens. gn illud possit esse asinus. qz ar
guit ab ab esse ad posse negatiue vel sal
tem distributiue. ¶ Ad secũdũ dr q̃ ista
ɔnia non est bona nec ẽ in diasmis qr me
diũ latius supponit in maiori q̃ in minori
non itelligendo quo ad suppositionẽ: sed
quo ad supposita. nã in maiori li currens
supponit p currẽte qd ẽ vel põt eẽ sz mi
nori solũ p currente qd est sed bñ sequit
vbi minor sit talis. oẽ currens põt esse asi
nus. sed minor ẽ ipossibilis. ¶ Ad tertiuz
põt dici p̃mo q̃ regula intelligit q̃ ɔnis ñ
asserat se eẽ ipossibile. sicut in pcedenti
dubio dicebat. vbi ɔnis non asserit se nõ
eẽ concedendũ. aliter posset dici quia vl'
ɔnis significat precise. z tunc non admitti
tur vel nõ. z tunc ɔseqntia non est bona
nec arguitur a conuertibili ad cõuertibi
le. vt dixi de in solubilibus. ¶ Aliter põt
dici q̃ regula potest intelligi de ipossibi
li vt significatũ qd non est tale per refle
xionem. p̃mum dicitur ꝓpter istã impos
sibile ẽ g̃ ipossi' ẽ. z''' ꝓpter istã B est ipos
sibile g̃ B ẽ ipostibile ɔtiue ẽmostrã⁰ ɔnis.

Decimo dubitat. Utrum nona et
d decia regule sint vere. s. si cōa ē
bona et aīs est necessariū. ergo
et cōs est necessariū. et si cōs non sit neces
sarium. ergo nec aīs. Huic dr q̄ sunt bo
ne vt plane deducit a Strodo supplen
do limitationes cōmunes quas ex supio
ribus colligere potes. ¶ Solum ergo ar
guat cōtra regulas triplicit. Prio sic illa
cōa ē boa oīs hō ē g̃ ille hō ē. et iste hō ē et sic
ō singul' et tñ aīs ē necariū vt pz sic signi
ficādo et cōs ē cōtigēs. cū sit vna copulati
ua cuius quelibet ps ē cōtingens et nulla
alteri repugnat. ergo regule false. quod
aūt cōa sit bona arguit: qz si nō est bona
stet oppo cōtis cū aīte. s. q̄ nec iste ho
mo est nec iste homo: et sic de singulis et tñ
quilibet hō ē. Sed cō sequit nec ille hō est
nec iste ē. et sic de singulis g̃ nullus hō ē:
et sic starēt duo cōria simul. s. qlibet hō ē. et
nullus hō. Scdo sic. illa cōa mentalis est
bona. deus ē. ergo hec ē vera de ē et tam
aīs ē necessariū vt pz: et cōs cōtingēs: qa
stat q̄ hec propō nō sit et cōter q̄ ñ sit ve
ra. sed q̄ ista cōa sit bona arguit sic qz cō
tradictoriū cōtis repugnet aīti. s. q̄ de
sit: et q̄ hec propō mētalis nō sit vera de
est: qz ista nō possunt eē sil' vera. qd̄ pba
tur qz si non det oppositū q̄ pñt eē simul
vera. ponat ergo iesse q̄ sint simul ⁊a et
arguo sic. ista sunt simul vera ergo ista st
et si sūt sūt propōes mētales. ergo natura
liter significant. g̃ hec deus ē significat p̄
cise deū eē. ergo ē vera qd̄ ē oppositum
alterius ptis: Tertio nulla propō mundi
ē necessaria nec pōt eē necessaria. g̃ rgu
le iste sunt ianes et vane. pz cōa: et aīs ar
guit sic: qz si qua eēt necessaria potissimū
eēt hec propō deus ē sic significando p̄ci
se. ¶ Sed cōtra si hec propō ē necessaria
et hec propō et hanc propōnem eē sūt idez
g̃ hanc propositionē eē est necessariū cōs
ē falsū qz hāc ppōem eē ē. et hanc propo
sitionē nō esse pōt esse. g̃ hanc propōnez
esse est contingens. ergo nō est necessari
um. ¶ Ad hec tria gradati rndetur: ad p̄
mam negando istam cōam esse bonam et
admitto stare oppositū cōsequentis cū an
tecedēte. s. q̄ qlibet hō est et tñ nec iste ho
mo est nec iste homo ē et sic de singulis. et
cum dicit vltra nec iste homo est: nec ille
homo ē: et sic de singulis. g̃ nullus homo
ē dicitur negando cōam. sed oportet ad
dere debitū mediū. s. et isti sunt oēs homi
nes masculi quod negat tāq̄ repugnās
non tanq̄ verū: qz sum obligatus ad op
positū possibile. ¶ Ad secundū dicit ne
gando istam cōam esse bonam. et negat
q̄ cōtradictorium cōtis repugnat aīti:
qz illa stant simul seu sūt cōpossibilia deus
est. et hec propō non est vera deus ē quia
stat q̄ deus sit: et q̄ hec propō nō sit: et cū
dicitur ista non pñt esse simul vera. ergo
nō sunt cōpossibilia negatur cōa. quia mlta
sunt possibilia et cōpossibilia: que ñ pñt
esse siml' vera: vt prius patuit i nono du
bio: sicut ista duo nulla propō est vera: g̃
aliqua propō est. oīs propositio est affir
matiua nulla propō ē negatiua. ex quo
patet q̄ non valet illa cōa: hec copulati
ua ē possibilis. g̃ potest esse vera: nec cō
sequenter illa copulatiua nō pōt eē vera
ergo nō est impossibilis. Ex quo pz q̄ as
signata hac cōa hec nō ē vera deus ē er
go deus non ē non sequit non pōt ante
cedens esse verum sine cōsequente g̃ illa
cōtia est bona. et hic sumendo li verū pro
ut ē passio propōnis. s. q̄ propositōe ve
ra: q̄ certuz est q̄ non pōt aīs huius cōie
esse verū. ergo non pōt aīs huius cōseqn
tie eē verum sine cōte. ¶ Per hoc etiam
patet q̄ li verū debet sumi transcēdent
vl' aduerbialr i diffinitōe cōbo cū dr cōa
boa ē cuius aīs ñ pōt eē verū sine cōsequē
te: qd̄ magister Strodus aduertens vt
euitaret equocatōnē de vero pro propo
sitione vera: et pita eē dixit diffiniens cō
sequentiā bonā esse illaz in qua non pōt

eē ita sicut adequatē significat per añs
qn ita sit sicut adeq̃te significatur p oñs:
patet ēt aliud pulchrum q̃ cuz cōmunit
dicit oña bona ē cuius oppositum oñtis
non pōt stare cum añte: z oña mala ē cu/
ius oppositum oñtis pōt stare cum an/
tecedente non intelligit de posse vel nō
posse stare simul i veritate. sed i posse eē
ita vel non posse eē ita. sicut per istā ade/
quate significat. i. q̃ significata adequa
ta sint opossibilia. Ad tertiū negat z añs
z dico q̃ illa propō deus ē ē necessaria z
cū dicit hec propositio ē necessaria z hec
propō ē: est hanc propōnem eē. ergo hāc
propositionē eē: ē necessariū nego argu/
mentū nec arguitur resolutorie: quia cō
sequens non ē resolubile: sed officiabile
z si qs vellet q̃ li necessariū in oñte sit ad
iectiuum substantie tantū dicit negādo
oñam: sed sequitur per hanc propōnem
esse ē propositio necessaria. Et si dicitur
sic quelibet propō mundi contingent est
g̃ quelibet propositio mundi ē contingēs
negatur argumentū quelibet enī propo
sitio mundi ē z pōt non esse g̃ contingent
ē z tñ ñ ois propō mūdi ē ocingens. Pro
positio enī dr necessaria vl' ocingens vt
significatū: nō qz sit res necessaria. sed qz
nō pōt nō esse sicut adeq̃te significat vl'
qz pōt esse z non eē. sicut p eas adeq̃te si
gnificat. ¶ Et per hoc pz q̃ non sequit hec
propō ē necessaria: ergo hec propō neces
sario ē. nec sequit hec propō ē impossibi/
lis ergo ipossibiliter ē. siliter nec sequitur
hec propō necessario ē. ergo hec proposi
tio ē necessaria. dato q̃ celum iponatur
ad significandū te sedere aut te eē adeq̃
te q̃ satis ē possibile sicut ad placitū sūt
iposite figure litterarū certis caracteri/
bus lineate z c.

Vndecimo dubitat circa vndeci
v mā z duodecimā regulas. Utrū
sint vere. s. si oa ē boa z formlis z
añs ē pure negatiuū: oñs silr ē pure ne/
gatiuū z si añs sit pure negatiuū añs l'ali
q̃ añcedētis ē pure affirmatia. ¶ Rñdet
q̃ regule clarissime patent eē bone in lit
tera semp intelligēdo de oña bona z for/
mali simpliciter seu de forma q̃ si ē bona
z quelibet osimil' forme. i. in q̃ singuli ter
mini similes respectus hñt ē bona: sicut i
littera ponitur exemplū de istis duabus
deus nō ē. ergo deus ē soz. non ē g̃ soz. ē
certuz ē q̃ scda non valet. g̃ nec pma va
let de forma sed solū de materia. z ideo
nō incōuenit q̃ añs sit pure negatiuuz z
oñs pure affirmatiuū. Nec requirit ad
hoc q̃ oñe sint similis forme q̃ añs z oñs
sint similia in veritate z falsitate necessi/
tate z ocingentia possibilitate z ipossibili
tate. sed sufficit q̃ inter añs z oñs sit simi
lis habitudo arguendi. sicut in dicto exē
plo ē. hoc addito q̃ arguatur in vtraq̃ a
negatiua de tertio iacente ad affirmati/
uū de ko adiacente de eisdem terminis
vel proportionalibus. ¶ Sed ō has ꝗgu
las quattuor argumenta tangunt a ma
gistro in littera quorū primum z tertium
clarissime soluta sunt. sed zm z quartum
nō ita soluta sūt q̃ animū oīno quietent.
¶ Dicitur enim ad zm q̃ illa osequentia
non est bona non possibile ē nō esse ergo
necesse est esse quia oportet supplere me
dium affirmatiuum. s. z iste sunt proposi
tiones subalternātes: que responsio vi
detur ambigua propterea q̃ sīñ aliquo
supplemento non potest intelligi ita esse
sicut per antecedens adequate significa
tur: quin ita sit sicut per oñs adeq̃te signi
ficat presertim quia in diffinitione oñe
bone non fit mentio de propositionibus
sed significatis earum: z i oña p̄dicta nul
la fit mentio nisi de rebus cū dicimus ne
cesse est hoc esse non potest hoc non esse
¶ Aliam responsionē etiam ponit dicēs
q̃ li non tenetur infinite z non negatiue
z sic antecedens est affirmatiuum que
responsio ēt est difficilis quia negatiōes

in materia equipollentia ꝛ nõ tenent infi
nite: ꝛ pſertim iſte quaꝛ vigoꝛe fit eqpol
lentia: qꝛ nego infinitãdo faceret ꝓpoſi
tionẽ diſſimilẽ in ſubiecto vel ꝑdicato: ꝛ
ſic nõ faceret ſimilẽ: ſed diſſimilẽ cui⁹op
poſitũ requirit ad equipollentiã: iõ fortẽ
dr q̃ non ẽ negatiua iſta nõ poſſibile ẽ ñ
eſſe: qꝛ in modalibus verbuꝫ modi ifiniti
ẽ pars ꝑncipalioꝛ: ꝛ ideo qꝛ ſuper ipſũ ca
dunt due negationes que ipſuꝫ affirmãt
fit pꝛopõ affirmatiua. ¶ Sed nec iſta rñ
ſio ſatiſfacit. qꝛ tũc illa eẽt negatiua poſ
ſibile ẽ non eẽ ſimiliter illa alia ipoſſibile
ẽ nõ eſſe ſimiliter illa tu incipis nõ curre
re deſinis non moueri ꝛ ſil'es: ¶ Propte
rea dico aliter q̃ iſti termini modales ſic
dixi ꝑuſ poſſunt ſumi triplr. ¶ Primo ꝑ
pꝛopõnibus poſſibilibus neceſſarijs ꝛc.
ꝛ ſic ſumẽdo ꝑma rñſio magiſtri eſt vera
Scõdo poſſũt ſumi ꝑente poſſibili vl'ne
ceſſario ꝛ ſic ſumunt trãſcendẽter ꝑ re
poſſibili. Tertio aduerbialiter poſſibile
ꝑ poſſibiliter neceſſariũ ꝑ neceſſario: ꝛ
iſti duo modi fere coincidunt qꝛ ambo ſt
reales: niſi q̃ ſumẽdo ꝑ re reddũt ſuppo
ſitũ verbo. ſed aduerbialiter ꝛfirmãt qõ
inueniunt: ꝛ Ariſtoteles potiſſime ſumit
aduerbialiter. vnde idẽ ẽ dicere neceſſe
ẽ deũ eẽ: ꝛ neceſſario deus ẽ. Similiter ñ
poſſibile ẽ te eſſe: ꝛ non poſſibiliter tu es
ꝛ perꝶ patet q̃ iſta non ẽ negatiua ñ poſ
ſibile ẽ te non eẽ: imo ẽ affirmatiua: ſicut
iſta nõ poſſibiliter tu nõ es: qꝛ due negati
ones cadunt ſup verbũ ꝑncipale. Poſ
ſet quarto dici q̃ non eſt aliqua pꝛopõ in
voce vel i ſcripto q̃ ſit affirmatiua vel ne
gatiua: qꝛ affirmatio ꝛ negatio ſunt actꝰ
mentis: ſed verũ eſt q̃ in voce ẽ aliquod
ſignũ talis actus affirmatiui vel negati
ui mentalis ꝛ ipꝛopꝛie põt dici affirmatio
ꝛ negatio in voce vel i ſcripto ꝑ ſubordia
tionẽ ſigni ad ſignificatũ: ſicut intẽtio vo
luntatis cogit aſpectu oculi tanq̃ ſigno.
Et ꝓm hoc diceretur q̃ i mente ſunt due
negationes ſiue duo actus negatiui dicẽ
do non poſſibile ẽ non eẽ: ſed vnus actus
affirmatiuus neceſſitatis: Et eſt ſimile ſi
cut illud aggregatum in voce vel i ſcrip
to non ſi valet quantũ hec aduerſatiua
q̃uis: ꝛ li non ẽ quantũ vel: ꝛ li non vl'q̃
tum ꝛ: ꝛ ita li non poſſibile nõ ſubordinat
huic termino mentali neceſſario elige q̃
gratius. Quarta mihi videtur integerri
ma lꝫ primo aſpectu non introducitis vi
detur digna riſu. ¶ Ad quartũ argumen
tum dicit magiſter q̃ iſta ꝛñ nõ ẽ formaꝛ
lis non eſt ita qõ nihil eſt. ergo aliquid eſt
quia oppoſitũ ꝛñtis eſt imaginabile ſtare
cũ añte. ſ. q̃ nihil ẽ ꝛ non eſt ita q̃ nihil eſt
qꝛ ſi nihil eẽt tunc non eẽt: ita q̃ nihil eẽt
nec eſſet ita q̃ aliquid eẽt qꝛ ſi nihil eſſet
neq̃ ſubſtantia neq̃ accidens neq̃ aliqd
nec aliqualiter eẽt qõ tñ ſequeretur ſi cõ
cederetur q̃ ita eſſet q̃ nihil eſſet: quia ſi
ita eſſet: ergo aliqualiter eſſet. ¶ Ego tñ
concederem iſtam ꝛñam. ſi nihil eſt ergo
ita eſt q̃ nihil eſt: ꝛ nego q̃ ꝛñs ſit affirma
tiuum: ſed ẽ negatiuum cõfirmatũ quia
idem ẽ ac ſi diceretur vere nihil eſt: ꝛ ſic
capiendo dicta conſequẽtia eſt formalia
nec eſt imaginabile oppoſitum ꝛñtis ſta
re cum antecedente: nec tamẽ ſequit ita
eſt quod nihil eſt. ergo aliqualiter eſt: ſic
alias dixi dubio 7°: ſed bene ſequeretur
vbi li ita ẽ eſſent due ꝑtes: quarum ꝑma
eſſet aduerbiũ demõſtrandi. ſicut li ſic ꝛ
ego puto qꝛ magiſter ſic accepit: ꝛ tunc ſi
ne dubio dicta ꝛñ nihil valet: ſicut ipſe
dixit. ideo potes diſtinguere de ꝛſequẽ
te ꝛ pones ꝛordiam inter has rñſiones.

d Vodecimo dubitatur circa de
cimam tertiam ꝛ decimam quar
tam regulas. ¶ Utrũ ſi ſunt ve
re. ſ. ſi ꝛſequentia eſt bona: ꝛ añs eſt ſcitũ
ergo ꝛſequens eſt ſcitum. ſi vero ꝛñs eſt
dubium. ergo añs eſt dubium vel ſcitus
eſſe falſũ. ¶ Circa hoc dubium talem oꝛ
dinem obſeruabo. Primo ream limitabo

Secdo quedã notabilia ꝑ declaratõe regule magri diffuse assignabo: q̃ notabilia triuario numero terminabo. Itaq̃ q̃ ad ꝑmum dico qd̃ regule ifrascriptis limitationibus additis sũt vere. sed eas ꝑme regule assignabo ⁊ tu poteris scõe regule per te ipsũ facile adaptare: sit igitur hec ꝓma regula.

¶ Si ꝛñia est bona. Quia istius ꝛñe tu es hõ ergo deus nõ ē aĩs ē scitum ⁊ ꝛñs nõ ē scitum: quia non ē bona.

¶ Affirmatiua. Quia istius ꝛñe non si tu es homo tu es asinus q̃ ē bona cum eius opposita sit mala aĩs ē scitũ ⁊ ꝛñs non ⁊ hoc ē quia ē negatiua.

¶ Significans ex ꝛpositione suaꝝ ꝓtiuꝫ Quia si illa ꝛñia tu es homo. ergo tu es asinus tõta subordinet vni ꝛñe bone antecedente ⁊ ꝛñte significantibus vt ꝑus tunc ē boua affirmatiua: ⁊ aĩs ē scitum ⁊ consequens nescitum.

¶ Precise ꝑmarie significantiuꝫ. Quia vbi ecõtra istius ꝛñe tu es hõ ergo tu es aĩal. tota subordinet metali cui ꝑus oino significãdo vt ꝑus. ⁊ sil'r aĩs sed ꝛñs precise significet te eē asinũ. tũc ē bona ꝛñia affirmatiua significans ex ꝛpositõe suaꝝ partiũ. ⁊ tñ aĩs ē scitum. ⁊ ꝛñs ñ qꝛ falsũ.

¶ Scita. Quia rusticus q̃ nõ cõcederet se esse aĩal huius ꝛñe bone cuꝫ ceteris limitationib' ꝑdictis. s. tu es hõ. g̃ tu es animal. sciret aĩs ⁊ nõ sciret ꝛñs. qꝛ cõseqntia non est scita.

¶ Merito tue cognitõis. Quia istius ꝛ hõ currit. g̃ antropos currit. credite esse bone qꝛ fidẽ ꝑbes fide digno q̃ est bona aĩs ē scitũ a te sciente solũ latinũ ⁊ cõsequens nescitũ: qꝛ nõ est itellectũ a te.

¶ Et nõ deciperis in credendo ex vero seq̃ falsũ in ꝛñia bona. Quia vbi crederes ex vero sequi falsũ ⁊ crederes firmiter te eē hoiem ⁊ non aĩal. tunc illa ꝛñia tu es hõ. g̃ tu es aĩal. esset bona qꝛ sic firmiter credis ⁊ ita ē ⁊ merito tue ꝛsiderationis cũ tota ꝛñia sit latina ⁊ sic de ceteris limitatõnibus ꝓius enumeratis ⁊ tñ antecedens esset scitum a te ⁊ ꝛñs nõ. qꝛ nõ creditũ. ⁊ hoc ideo quia deciperis in credendo. Ex vero sequi falsum in consequentia bona ⁊ formali.

¶ Et aĩs principale. Quia istius cõseqntie cum oibus limitationibus predictis. verbi gratia si tu es homo tu es asinus. ergo si tu es homo tu es asinus cũ arguatur ab eodem ad idem antecedẽs nõ ꝑncipale est scitum. s. aĩs antecedẽtis ⁊ cõsequens ꝑncipale est nescitũ ⁊ hoc qꝛ antecedens ꝑncipale ē nescitum.

¶ Explicitum vel iplicitum ē scitum ab aliquo. Quia istius cõsequentie bone cũ omnibus limitationibus predictis nisi tu es aĩal tu non es hõ aĩs est scitum scilicꝫ tu es animal ⁊ ꝛñs nescitũ. ⁊ hoc q̃ia illud aĩs explicitum non ē principale: sed hoc implicitum tu non es aĩal ꝑpter negationẽ inclusuaꝫ in li nisi. qꝛ non negat notam ꝛditionis. sed aĩs ⁊ ideo aĩs ꝑncipale ē implicitum nescitum sicut ⁊ consequens est nescitum.

¶ Et ꝛsequens non repugnat eē scitum. Quia istius ꝛsequentie bone cũ ceteris limitationibus prescriptis hoc est nescitum. ergo hoc est nescitum. per vtrunq̃ hoc demonstrando ꝛsequens antecedẽs est scitũ ⁊ cõsequens non qꝛ ipsũ esse scitum implicat cũ se asserit esse nescituꝫ similiter dei illa hoc est tibi dubium. ergo hõ est tibi dubium per vtrunq̃ hoc demonstrando ꝛsequens similiter de illa oio propositio scita est affirmatiua ergo nulla ꝑ positio scita est negatiua.

¶ Et nec aĩs nec cõsequens sit ꝓpositio plures. Quia istius cõsequentie cũ antedictis limitationibus brunellus est asin' ergo brunellus nõ est risibilis antecedẽs ē scitum ⁊ tamen cõsequens vt in obliq̃ est nescitum: sed hoc est quia ē propositio plures ⁊ non q̃tenus ē ꝓpõ vna tamẽ

vt est ꝛñs dicte ꝛñtie est scitũ: qz vt sic ē i
recto quia aliter nõ eēt ꝛña valida: tñ qz
hec ꝓpõ in obliq̃ est falsa ⁊ nescita ⁊ hec
ē ꝛñs oz concedere ꝙ illud qõ ē ꝛñs ē ne
scitũ idemptice ⁊ non formaliter.
¶ Cõsequens ꝑncipale. Quia istius ꝛñe
hõ est asinus hõ est rugibilis ergo si hõ ē
asinus hõ ē rugibilis: que ē bona ꝛña cuz
oibus ꝑnotatis limitationibus ꝛañs ꝑnci
pale ē scitum: ⁊ tñ ꝛñs est nescitũ. qz ista
propõ hõ est radibilis ē nescita: ⁊ ista pro
positio ē ꝛñs: ergo ꝛñs est nescitũ. sed nõ
est ꝛñs ꝑncipale: sed secundariũ qz ē ꝛñs
ꝛsequentis principalis ꝛñe.
¶ Est scitũ ab eodē. Quia nõ oz ꝙ si ali
cuius ꝛñe bone cũ aliis ꝑmissis ꝛditioni
bus ꝛañs sit scitũ ab angelo ꝙ ꝛñs sit scitũ
ab hoīe. ¶ Post hec ꝑmo notãdũ ꝙ vbi
fiat ꝛña bona cuius ꝛañs sit latinuz ⁊ ꝛñs
grecũ de qua plenã fidem habeas ꝙ sit
bona sicut de illa grã exempli homo cur
rit. ergo antropos trochi. tũc põt proba
biliter dici ꝙ illa ꝛña ē scita a te eē bona:
⁊ tñ non ē scita a te: sicut ēt concedit Tis
ber in scdo casu de scire ⁊ dubitare ꝙ ali
qua ꝓpõ scitur eē vera que tñ nõ est sci
ta: sed dubia vt ista hoc ē verũ dato ꝙ p
li ß demonstrē illud istozum rex sedet ⁊
nullus rex sedet quod ē uerũ sed nescias
qõ demonstrat: sicut nescis quod istozuz
duoz ē uerũ. Tē scis istã ß ē verũ eē ꝛaz
cũ scias iã precise significare sicut ē p ca
sum: ⁊ tñ est tibi dubia: qz q̃liter cũ ꝗz signi
ficat tu dubitas. nã siue demonstrat ista
rex sedet siue nullus rex sedet hec ē tibi
dubia ß ē uerũ. Jta ad propositũ dico ꝙ
scio dictã ꝛñam esse bonã: qz firmiter ip
sam credo eē bonã ⁊ ita ē: ergo scio dictã
ꝛñam eē bonã ⁊ tamē non ē scita: qz nõ ē
itellecta habitudo ꝛñtis ad ꝛañs cuz non
possit intelligi ista habitudo nisi intelliga
tur ꝛañs ⁊ ꝛñs. qz intellectus cõplexus p̃
supponit intellectũ simplicē siue incõple
xum. ¶ Et si dicitur quid requiritur ad
hoc ꝙ ꝛña ul' una propõ sit scita. Respõ
deo ꝙ requirunt tria. ¶ Primo ꝙ sicut
ꝑncipaliter ista significat. sciã significare
ipsã. Jdeo a pura latio ñ ē scita ꝓpositio
greca uel hebrea. ¶ Scdo ꝙ sicut ꝑnci
paliter scio istam significare sic sciã esse:
ideo ista propõ homo ē asinus ul' alia fal
sa nõ est scita. ¶ Tertio ꝙ nõ repugnat
istam sciri ideo ista propõ hoc ē nescitũ se
demõstrata nõ ē scita ab aliquo. ¶ Et iõ
ad propositũ redeundo: quia ꝛñs prime
ꝛsequentie facte cuius antecedẽs est la
tinũ ⁊ ꝛsequens grecũ: sicut ipsũ ꝑncipa
liter significat nescio ipsũ significare. iõ
ista ꝛsequẽtia nõ est scita. qz ꝛabitudo nõ
põt intelligi inter aliqua nõ intellect] ex
tremis. Et propterea nõ sequit i hac ma
teria. ista propõ est vera intellecta a te ꝗ
põt esse scita ab aliq̃. Stat eni ꝙ sibi de
sit tertia ꝛditio: sicut patet de ista hoc est
nescitũ que ē vera cũ precise significet. si
cut ē ⁊ se nõ falsificet ⁊ est intellecta a te
cũ sit materia latina. ⁊ tamē non põt esse
scita: qz ipsam sciri ꝓplicat cõtradictionē
propter reflexionē cũ se asserat eē nesci
tã. Nec sequit ecõtra hec prõpõ ē scita.
ergo põt sciri eē vera vt pz de ista hec ꝓ
positio a nullo scitur eē vera se demon
strata hec enim non põt sciri esse vera ex
reflexione ⁊ tamen põt sciri quia habet
tres ꝛditiones assignatas: nisi forte dica
tur ꝙ sibi desit tertia ⁊ hoc nõ qz nõ asse
rit se esse nescitã: sed nescitã esse veram
¶ Jdeo correlarie ex dictis sequit ꝙ est
aliq̃ propõ vera que a nullo põt sciri: sic
ista hec propõ a nullo scit nec obstat dic
tũ ꝙ nihil scitur: nisi verũ qz ꝛz omne sci
tũ sit verũ. non tamē oē verum ē scitum
vel põt esse scitum Petrus de Mãtua
non vult requiri istam ꝛditõnē ad hoc ꝙ
propõ sit scita. vnde dicit ꝙ non sequit ß
propositio ē scita ergo sicut illa proposi
tio significat sic scis istã significare ⁊ sic
istã ꝑncipaliter scis significare sic scis eē

z nõ repugnat istã scirí: qz signo istã Adã
non ē que ē scita a te tũc antecedens est
verũ z ꝯsequens falsũ. quia non scis ita
esse sicut scis istã significare qz ista non si
gnificat sic vel sic eē: sed sic non eē: quia
Adam non ē esse: sed hec acuties ē fum⁹
verborũ: qz per sic eē intelligit adurbia
liter vere vt alias dixi i protestatõe lau
dabili. z per nõ sic esse itelligitur false vl
non vere: z ideo sic ē ꝙ adam nõ ē: quia
uere adam non ē. Ideo ista significando
adã nõ esse significat. sicut est vt spectat
ad propositũ. ¶ Per hec ergo dicta pos
set ad argumentũ magistri in littera rñ
deri cũ ꝑmo dicit sor. ē ergo iste istoꝝ tri
um ē sor. ista ꝯña ē bona scita a te esse bo
na z añs est scitum z ꝯñs ne scitum. Huic
posset dici ꝙ iste modus arguendi nõ va
let: nec ē regula. vnde duo sunt bõi modi
arguẽdi simplices i hac materia z duo ꝯ
positi z fallaces. ¶ Primus bonus ē iste
ista ꝯña est bona scita eē bona: z añs ē sci
tum eē bonum siue verũ: ergo ꝯñs est sci
tum eē verũ. ¶ Secundus ē bon⁹ z sim
plex: vt ꝑmus est iste. Ista ꝯña ē bona et
scita z añs ē scitum. ergo ꝯñs ē scitum
z hoc semp supponendo limitatiões pre
dictas. ¶ Sed isti duo modi mixti sũt fal
si. ¶ Primus ē iste. ista ꝯña est bona scita
esse bona z antecedens ē scitũ. ergo ꝯñs
ē scitum. patet in casu magistri añs ē ve
rum z ꝯñs falsum. similiter in casu Tisbe
ri superius allegato. s. a ē verum z hoc ē
verũ. dato ꝙ a sit illa que ē vera de duo
bus cõtradictoriis tibi dubiis. ¶ Secun
dus falsus z mixtus ē iste. Ista ꝯña ē bo
na z scita z añs ē scitum eē verum: ergo
ꝯñs ē scitum eē verum patet de illa hoc
ē nescitũ eē verum. ergo hoc ē nescitum
eē verum ꝯtinuo demonstrando ꝯñs
¶ Ubi aũt argueret sic in casu magistri
ista ꝯña ē bona scita eē bona: z añs ē scitũ
eē verum. ergo ꝯñs ē scitum eē verum.
Tunc concedo totũ. sed nõ sequit ꝯñs ē
scitum eē verũ. ergo ꝯñs ē scituz. vt ꝑus
patuit ex doctrina Tisberi de ista propo
sitione hoc ē verum. ¶ Hoc notabile vo
lo induxisse hic ad introductionẽ iuuẽtũ
in materia de scire z dubitare: vt sic pre
dispositi facilius inducantur ad maiora.
z si argueretur secundo modo z bono su
perius assignato. Ista ꝯña ē bona z scita
z añs ē scitũ. ergo z ꝯñs ē scitum z tñ ꝯñs
ē falsum qz in casu magistri ꝯñs ē nesci
tum. ¶ Huic dicitur ꝙ aliqd põt eē sci
tum dupliciter. s. noticia distincta z cõfu
sa: sic cõcedo totũ ꝯñs z ꝯsequentiaz nec
hoc repugnat casui si vero loquamur de
noticia distincta: sic negat ꝙ ista ꝯsequẽ
tia sit scita: qz sibi deficit ꝑmo cõditio req
sita ad hoc quod propositio cathegorica
uel hypothetica sit scita. qz nescio qd ista
ꝯña distincte significet absolute cũ nesci
am quid ꝯñs significet saltẽ absolute sic
vt patebit in scõo notabili sequẽti. Nũc
uero uolo notare aliq̃ alia pro declaratõ
ne littere magistri que ē satis ambigua:
z usqz in hodiernũ diem a nõnullis impu
gnata. ¶ Scõo quoqz notandũ ē ꝙ in ꝑ
mo casu magister uidet iplicare ꝯtradi
ctionẽ. unlt enĩ quod quocũqz istoꝝ de
monstrato dubito an ille sit sor. z tñ sciaz
ꝙ per li hoc demonstrat sor. imo ꝯcedit
quod quocũqz istoꝝ demõstrato dubitẽ
an ille sit sortes z tamẽ sciam ꝙ hic ē sor.
demonstrato sorte. ¶ Et lz uideat ꝯtra
dictõ tñ in rei ueritate non ē ut in fine oñ
dam. ¶ Quidã tamẽ pro hac contradic
tione tollenda dicunt ꝙ duplex ē demõ
stratõ: una ad intellectũ alia ad sensum
inter quas hec ē differentia. qz per ꝑmaz
possumus demõstrare possibilia z ipossi
bilia: per secundã nisi possibilia adhuc nõ
omnia sed solũ existentia. Dicũt ergo ꝙ
magister itelligit quod stat qõ scis quod
iste ē sor. demonstrato sor. s. ad intellectũ
z tamẽ nescis an iste sit sortes: imo dubi
tes q̃cũqz demonstrato supple ad sensũ

Jsta rñsio habet bona verba: sed non ad
propositū: qz vt oñdam stante eadem de
monstratione sensitiua vl' itellectiua ad
huc ꝛclusio magistri ē vera: ⁊ nimis fuis-
set occupatus iste magister q̃ sic equocā
do nullā huius duplicis demonstratiōis
mentionē fecisset in littera. Jdeo dixerit
alii q̃ ꝑter distinctionē dictā opus ē alia
s. q̃ demonstratio siue sensitiua siue itel-
lectiua ē duplex. s. cōfusa ⁊ distincta. Et
hoc ē verū apud eos qui volunt quod ꝓ
nomen demonstratiuū possit aliquid de
mōstrare sub rōne aliq̃ cōmuni ꝛcfusa vl'
particulari quod ꝓ nunc ꝛcedo. ¶ Hoc
p̄misso dicunt qd magister intellexit de
demonstratione ꝛcfusa qñ dixit quod scit
quod hoc ē sortes demōstrato sorte. s. cō-
fuse sed nescit qd iste ē sortes q̄cunq̃ de
monstrato. s. distincte. ¶ Sed hec positō
sicut positio prima ponit magistro aliqd
qd littera nullo mō sonat. Jta q̃ hec di-
stictio cū lr̄a magistri vere vr: sicut duo
idiomata diuersa oīo: ꝑterea posset ⁊ sal
uari stante demōstratōe distincta vt oñ
dam. ¶ Propterea magis ad mentē ma
gistri dico qd demōstratio siue sensitiua
⁊ siue intellectiua siue ꝛcfusa siue distincta
ē duplex. s. absoluta ⁊ ꝛcditōnalis. Exem
plū p̄mi hoc ē sor. Exemplū secundi hoc
ē sor. demonstrato sor. Prima demōstra
tio nihil certificat. Scda certificat pp cō
ditionē annexā. Nā sicut dicit magister
in lr̄a. Qis qui scit saturnū esse aliqd scit
q̃ hic ē saturnus demonstrato saturno ⁊
ꝛcederet eā sibi ꝓpositā cum dicta cōdi-
tione: sed ista propō ē multis dubia ⁊ du
bitanda. s. hic ē saturnus cū a solis doctis
in astronomia sit scita. Et q̄uis aliqs sci-
at q̃ hic ē saturnus demōstrato saturno
tñ nescit qs planeta sit saturnus qz nescit
q̃ hic ē saturnus demōstratiōe absoluta
qd requirit ad hoc ut sciret quis esset sa
turnus. hec oīa ita littere magistri conso
na fūt ut uideant ēē cognata: sicut legē
ti poterit apparere. ¶ Dico ergo q̃ in ca
su magistri si suis responsis nulla ē ꝛcra-
dictio. Stat eni q̃ scia q̃ hoc ē sortes de
monstrato sor. ⁊ tamē q̄cunq̃ demōstra-
to dubitē an hoc sit sortes. p̄mū eni ne-
ficatur demōstratōe ꝛcditionata. Scōm
uero absoluta. Et ē ei simile qd solemus
dicere q̃ duplex ē necessitas. s. ꝛcditōna-
ta ⁊ absoluta: siue sub aliis uerbis neces-
sitas ꝛñe ⁊ ꝛñtis: ut Boetius distinguit
in suo de cōsolatōe libro qnto. ¶ Exem-
plū p̄mi deū eē necessariū est absolute.
Exemplū secundi te moueri si curris est
necessitas ꝛcditionata. Jta in proposito
de demōstratōe dicendū ē. unde nemo ē
qui nō ꝛcedat se scire q̃ hoc ē rex demō
strato rege: seu posito ꝓ ostanti q̃ certi-
ficet regem demōstrari precise q̄uis ne
sciat qd demonstret absolute. s. an petr⁹
uel paulus. Pro ꝶ etiaz patet solutio ad
unū aliud qd cōmuniter ꝛcra magistruz
obijcit. nā cū proponitur illud ꝛñs iste ē
sortes. Querit magister quid demōstra
tur: ⁊ dicit q̃ si demōstratur sor. scit illud
ꝛñs si uero plato uel cicero dubitat illud
Sed ꝛcra diceret aliquis sicut tu scis q̃
ꝶ est sortes demonstrato sorte. ita scis q̃
ꝶ nō est sor. demōstrato platone vel cice
rone. ergo magister nō debet illud dubi-
tare sicut facit in lr̄a. Ad hoc dico q̃ scio
q̃ ꝶ nō est sor. demōstrato platōe vel ci-
cerone: sed ex ꝶ nō sequit q̃ demōstrato
platone uel cicerone scio q̃ ꝶ nō ē sor. ar
guit eni a sensu ꝛcposito ad sensū diuisuz
vnde q̄cunq̃ illoꝝ triū demōstrato dubi
to an iste sit sor. ⁊ sorte ēt demōstrato du
bito an iste sit sor. ſz nō dubito imo scio q̃
ꝶ ē sor. demōstrato sor. ⁊ nō dubito imo
scio q̃ hoc nō ē sor. demōstrato cicerone
vel platone: ⁊ hoc qd magister dicit in lit
tera q̃ si demōstret plato vel cicero: tūc
dubito istā: iste ē sor. sed scio tñ q̃ ille est
sor. demōstrato sor. nec segt demōstrato
sor. dubitas an ille sit sor. g dubitas an i-

sit sor. demonstrato sor. arguit. n. a sensu diuiso ad sēsū ꝯpositū. ¶ Nec rnsio meo iudicio tum facilis ē tū ꝯsona lre ⁊ veritati. Nec te terreat replicatio sophiste: q̃ dicet nō sequit certificor sor. demonstrari. g̃ hoc ē sor. sic nō sequit certificor q̃ li deus significat asinū g̃ deus ē asinꝰ. naz ꝓnoia demonstratiua p̃ demonstratōnē significāt: sic nec sequit certificor q̃ li tu significat asinū. g̃ tu es asinus: nec seqtur li ego iponitur p̃cise ad significandū deū g̃ ego sū deus. nā siue li ego significet deum siue nō: ego nō sū nisi ꝓ paulus de pergula iuxta dictū Birie timētis sophistas geqnid dicat biria semp hō. Huic dr̄ q̃ i p̃senti sumit demonstratio siue certificatio q̃ sit ita ī rei veritate: sic exp̃sse i hac eadē difficl'tate dic magister Lisber i fine tractatus de scire ⁊ dubitare ⁊ magister tangit in lra. Et aduerte q̃ stante casu q̃ li tu significet asinū q̃ lz cōcedit q̃ tu sis hō nō tamē concedit q̃ tunc hec ꝓpositio sit vera tu es homo cū illa p̃cise significet hoiem eē asinū iuxta casū sed aliud ē cōcedere ꝓpōnem: ⁊ aliud ē cōcedere ipsā esse verā: vt supꝰ dicit ⁊ pulchre declarat in ꝓmo sophismate 2° ꝓncipali Et i hac materia rudes rhetorici q̃ parētē ac procreatricē suā dialeticā ignorāt: solent nō nunq̃ argutiē logicorꝫ deridere obiicientes q̃ propriū nomē nō audēt nuntiare: sed deliniti suco sapientie sūt q̃ nec merent rhetores appellari: cū p ianuam recto tramite nō intrauerint ⁊ apparere rudibus solū laborent nesciētes longe eē prestātius vnius sapiētis iudicio cōmēdari q̃ totius vulgi clamore sapiētissimus videri. Tertio nota q̃ cōmunis responsio quā magister tangit i lra q̃ pars nō pōt supponere ꝓ toto cui ē pars habet appens fundamentū. s. q̃ ꝓus itelligitur significatū pt is q̃ totius. ¶ Ad qd̄ q̃dam dicunt q̃ aliquid itel ligit: vt signū ⁊ aliqd intelligit vt significatū: ideo cōcedunt q̃ nō eque cito intelligit totuz ⁊ pe vt signū: ⁊ hoc totū ꝓbat argumentū: tū totū vt ē significatū per partē eque cito intelligit sic pars vt signū. Sed hic arguitur: qz cū intelligo gra exempli subiectū propōnis supponentis pro tota propōne vt ē signū: tunc itelligo totā propōnez significatā per eū aliter non itelligerē cuius eēt signū: qz signū ⁊ significatū sūt respectiua sed tota propositio vt significatū ē quoddā ꝯplexum ꝯpositū ex subiecto predicato ⁊ copula. g̃ eque ꝓmo intelligerē totū ꝯplexū sicut partē eius qd̄ ē i possibile. ¶ Et hoc argumentū maxime apparet vbi eēt propō ipossibile ita magis sicut biblia cuius vna pars. s. primus terminꝰ supponeret ꝓ tota. Ideo aliter dico ꝓm q̃ mihi occurrit pro nūc q̃ aliqd intelligit vel scitur dupliciter. s. distincte ⁊ cōfuse: vt pz in prologo pbicorꝫ ⁊ prologo posteriorꝫ: verbi gra cū video vnum totū quantitatiuū ad sensū: sicut vnū circulū nō video ꝓus totū q̃ partes noticia confusa: sed eque ꝓmo sicut obiicitur video totū ⁊ oēs partes ꝯfuse: sed noticia distincta ē necessariū q̃ noticia distincta partiū precedat noticiā distinctā totius vt si voluero quantitatē determinatam circuli oz primo cognoscere distinctam quantitatē partiuz circuli. Et ex hoc pz q̃ noticia cōfusa totius precedit noticiam distinctā sui ipsius. siliter noticia confusa partiū precedit noticiā distinctā earum. Cū ergo dr̄ q̃ cū per subiectū ꝓpositōnis demonstrat tota propositio tunc intellectus itelligit totā propositionē cōcedo noticia ꝯfusa. s. totā propositionem sequentē quecūq̃ sit illa ⁊ qualiscūq̃ sit illa: sed nondū distincte ꝯcipio vtrum sit cathegorica vel hypothetica affirmatia vel negatiua: qz ad hoc distincte cogscēdum oz singulas partes propositionis distincte itelligi: ñ ergo est incōueniens q̃ eque cito nō prius itelligatur pars q̃ to

tum. ⁊ hoc noticia confusa: sed noticia distincta esset ipossibile ⁊c.

Ertiodecimo dubitaꝝ. Utrũ iſ⁹ ⁊ iſ⁹ regule sint vere. ſ. ſi ꝛña est bona ⁊ añs ē dubitandũ: ꝛñs nõ est negandũ ⁊ ſi ꝛñs ē negandum añs nõ ē dubitandum. ¶ Ad hec dico breuiter ꝙ ſũt vera additis limitationibus superius numeratis. sed ꝓ declaratiõe cãus quē magister ponit in lr̃a ⁊ aliquoꝝ dictoꝝ circa litterã more ꝛsueto volo notare aliqua. Et primo circa iſtaꝫ ꝛñam quã magister dicit non eē bonã. Iſta ꝛña est bona ⁊ añs ē tibi dubiũ. ergo ꝛñs non est negandũ quod facile pz in hoc exemplo dato ꝙ illa propõ papa loquiꝝ sit tibi deposita. tunc illa ꝛña ē bona papa loquiꝝ. ergo papa loquiũ: ⁊ añs ē tibi dubitãdũ qz propter depositionē factã non magis sciꝝ vel nesciꝝ a te ēt qz ipertinens ⁊ extra casum eēt dubiũ: ergo ⁊ nunc ē dubium: ⁊ tñ ꝛñs ē negandũ. qz depositũ. Et vt clarius intelligas aduerte ꝙ differentia ē inter ꝓpositionē dubiã ⁊ dubitãdaꝫ nã propõ dr̃ dubitandã duplr: vt alias dixi ꝑmo noialiter qz ē digna dubitari: ſo participialiter: qz ad eam ē rñdendũ per ꝶ ꝶ bũ dubito: sed propõ ē dubia qnqz modis ſm doctrinã Tiſberi. Primo qa ꝑncipaliter significat: sicut tu dubitas eē: vt dato ꝙ hec propõ ꝶ ē verũ conuertaꝝ cum aliqua iſtarũ duarũ tibi dubiarũ que est vera rex sedet nullus rex sedet tũc qualitercũqz iſta ꝑncipaliter significat ita tu dubitas eē: lz nõ dubites eē ita. sicut illa ꝑncipaliter significat. qa scis ꝙ illa ē vera ⁊ scis ꝙ illa ē totaliter. sicut ipsa significat qualitercũqz significet. Scõo ꝓpõ ē dubia qa dubitato de sẽsu cõposito an ita sit totaliter siĉ ꝑncipaliter iſta significat. sicut iſta propõ rex sedet ē mihi dubia ⁊ ē differentia inter primũ ⁊ scõz modũ qz in primo sicut propõ significat totaliter. ita dubito esse. sed non dubito an ita sit totaliter sicut illa propõ significat ⁊ in scõa ē vtroqz modo vera sed potissime in sensu ꝛposito vbi ꝑma ē vera i sensu diuiso. Tertio propõ ē dubia ex reflexione sicut illa oĩs propositio ē dubia ꝶ ē tibi dubium se demonstrato. Quarto qz nescis ꝑncipaliter qualiter iſta propõ significat sicut est iſta hoc ē homo dato ꝙ nescias quid demonstreꝝ lz in rei veritate tu demonstreris nõ tñ dico ꝙ oĩs propositio quã nescis qd ꝑncipaliter significat sit tibi dubia. naz propositio greca ⁊ hebrea nõ est tibi dubia. qz non ꝛsideras de significato per iſtã cũ nihil intelligas ⁊ tñ nescis quid illa propositio significat sed propositio dubia hoc quarto mõ potissimũ fit cum ponit̃ in propositione pronomen demonstratiuũ ⁊ nescitur qd demonstraꝝ. Quinto quia dubitaꝝ an sit sequens vel repugnans casui. sicut patet in quito casu Tiſberi de hac propositione ꝶ est homo. hec enĩ oĩa in scõo ⁊ quinto casu tiſberi de scire ⁊ dubitare collecta sunt. ex his sequiꝝ ꝙ lz non sit possibile ꝙ ꝓpositio sit scita ⁊ dubia eidē eodez respectu tñ propositio dubia alicui põt eē scita esse vera. vt patet de iſta ꝓpositione ꝶ est verũ dato ꝙ cõuertatur cum aliq̃ illarũ duaꝝ rex sedet ⁊ nullus rex sedet. que ē uera ⁊ tñ quelibet iſtarũ est tibi dubia in rei ueritate. Idē patet ꝯ propositione dubia per reflexionē sicut hoc est tibi dubium se demonstrato. Jam ergo põt patere ꝙ non sequiꝝ hec propositio ē tibi dubia. ꝗ ē dubitanda a te. sic magister dicit in littera in casu ꝙ illa propositio papa loquiꝝ sit tibi deposita tũc iſta ē dubia. scõo modo ꝑus dicto ⁊ tñ est neganda quia deposita. Similiter stat ecõtra ꝙ aliq̃ ꝓpositio ē dubitanda a te que tñ non ē tibi dubia ut si ponaꝝ ꝙ iſte conuertanꝝ deus ē ⁊ rex sedet. tũc ꝶz Strodũ sequiꝝ iſta cõuertunꝝ ⁊ iſta rex sedet ē dubitanda. ꝗ ēt iſta deus ē. ē dubitãda

z tñ illa ꝓpositio deus ē non est tibi dubia vt patet discurrenti oēs gnōs modos quibus ꝓpositio dr̄ dubia. Jaz ēt patet intellectus magistri in littera quo ad p̄mū dictū de differentia inter propositionez dubiaz z dubitandā. ¶ Potest ēt per hꝰ patere solutio ad vnā instantiā que solet fieri ꝛtra hanc regulā ponendo q̄ illa hō est asinus ꝛuertatur cū illa rex sedet. tūc fiat illa ꝛña rex sedet. ḡ homo ē asinꝰ illa ꝛña ē bona z añs ē dubitandū z ꝛñs negandum. ḡ regula falsa. ¶ Ad hoc argumentū rñdetur aliter ꝑm Strodum z aliter ꝑm Tisberū. nam ꝑm Tisberum lz illa ꝛsequentia sit bona non tamē ē ꝛcedēda qz extra casū nō ꝛcederetur: z hec limitatio tenetur vt regula sit vera. Sed ꝑm Strodum dicit negando q̄ ꝛsequēs sit negandū imo est dubitandū noialiter sicut intelligit regula z tñ quādocūq̄ ꝓponeretur negaretur z sic ē negandum participialiter vt sepius protestatus suz z magister in littera presupponit. Scdo nota q̄ non sequit vtraq̄ pars huius copulatiue ē dubitanda ergo tota copulatiua ē dubitanda. patet de ista rex sedet z nullus rex sedet: que ē neganda cuz sit impossibile per se: z tamē vtraq̄ pars ē dubitanda: nec sequit: vtraq̄ pars huiꝰ copulatiue affirmatiue est dubitanda z nulla contradicit alteri. ergo tota est dubitanda: patet de ista nullus sacerdos salualit z quilibet sacerdos merebit vitaz eternam. Similiter tu curris z tu nō moueris: z hoc quia licet partes non contradicant: tamē accedunt ad cōtradictoria cum ex scda sequatur formaliter oppositum prime: Nec sequitur quelibet pars huius copulatiue affirmatiue ē dubitanda z nulli alteri cōtradicit nec repugnat ergo tota ē dubitanda: vt exemplificat Strodus in fine ꝛñarum z i suis obligationibus in q̄dam obiectione quinte suppositionis: sicut dato q̄ vnus sit coz̄ā te quē dubites eē papam z volo q̄ scias ipsū dormire tūc illa copulatiua ē negāda oīs papa vigilat: z iste est papa: qz facio istam ꝛñam omnis papa vigilat: ille ē papa. ergo ille vigilat. ista ꝛña ē bona z cōcedenda z ꝛñs negandū z añs est negandū. z añs est illa copulatiua. ergo illa copulatiua est neganda z tñ quelibet pars ē dubitanda. ¶ Et causa huius ꝑm Strodum ē quia ex ea sequitur aliqd negandum debemus ergo arguere sic. Quelibet pars huiꝰ copulatiue affirmatiue est dubitāda z nulla alteri ꝛtradicit nec repugnat nec ex ea sequit aliqd negandū ergo tota copulatiua ē dubitāda. ¶ Ex hoc patet q̄ multo minus sequitur vna pars huius copulatiue ē ꝛcedenda: z altera ē dubia vel dubitanda. ḡ tota copulatiua ē dubitanda vel dubia. sed hꝰ sequitur vna vel utraq̄ pars huius copulatiue ē dubia: z altera pars eius nō ē ipossibilis nec ꝛtradicens nec repugnās alteri: z ex tota copulatiua non sequit aliqd falū ḡ tota ē dubia. ¶ Et in hac materia copulatiua ꝛ sic Stro. loco allato ꝗ p̄mā ꝛclusionē i ſnis obligatōibꝰ arguit cōiter q̄ a liq̄ copulatiua ē negēda cuiꝰ vtraq̄ pars ē ꝛcedēda vt posito: sic ipe ponit q̄ oīs hō currit. deinde stati dicat cedat tēpus obligatōnis z stati cessante tpe obligatōis proponat tibi ista copulatiua tūc ē neganda oīs hō currit z tu es hō: z pz q̄ ē verū z nō es obligatus. ḡ neganda z tñ quelibet ps fuit a te cōcedēda p̄ma quia posita scda qz vera z ipertinens: ¶ Sed ad hꝰ dr̄ q̄ hec copulatiua vno ordie ꝓposita fuisset ꝛcedēda. s. post cōcessionē istius tu es hō in tpe z alio ordine negāda. si immediate postpositū fuisset ꝓposito qz p̄mo modo fuisset sequēs: scdo modo falsa z ipertinens: sed si ꝛceditur q̄ fuisset neganda tūc oz negari: qz scda pars fuisset cōcedenda imo negāda qz tūc habuisset talem ordinem q̄ nō fuisset iptinēs

gz

vera: sed ipertinens repugnans ⁊ ꝯnter
neganda. ecōuerso vero dico si cōceda-
tur ꝙ fuisset cōcedenda negando tūc ꝙ
ista copulatiua fuisset fa^{a} ⁊ ipertinēs: imo
dico ꝙ fuisset pertinēs sequēs: ⁊ ꝙ q̄libz
pars fuisset concedēda. vezūtñ probabi-
liter pōt cōcedi ꝙ aliqua copulatiua fu-
isset neganda cuius quelibet pars tē fu-
isset cōcedenda: ⁊ ꝫ si potuisset imediate
postpositū proponi. Ego tñ volo iuuenū
ingenia aliter in eadē cōclusione fa tiga-
re: pono ꝙ ois homo currit: ⁊ q̄ꝫ p̄mū re-
spondebis ad copulatiuā aliquā stati sis
obligatus ad concedendū ꝙ tu es homo
tē ꝓpono istā copulatiuā imediate post
positū. ſ. ois hō currit ⁊ tu es hō: ⁊ pz ꝙ ē
ipertinens falsa ḡ debes rñdere ad eam
negando ⁊ ꝯnter tota copulatiua negan
da ⁊ tñ quelibet pars ei^{us} ē cōcedenda. p̄-
ma qz posita: secunda qz sequēs: nā quā
docūq̄ respondes ad istā copulatiuā illa
ē cōcedenda tu es hō: sed iā tu respōdes
ad copulatiuā: ergo ista ē cōcedenda tu
es hō. ¶ Hic volo parūper iuuenes co-
gitare: qz legēdo soluā dñō ꝯcedente
Secūdo nota circa casum magistri i litte
ra cū eadem sit difficultas de platone de
te et sorte sicut etiam magister testat̄ no
ta dico ꝙ casus iste respectu triplicit̄ po
test fieri quantū ad pñs spectat. Primo
sic. ſ. pono tibi istā copulatiuaz tu credis
firmiter absq̄ hesitatōe ꝙ rex sedet ⁊ ꝙ i
rei veritate nullus rex sedeat: q̄ admissa
ꝓpono istā ꝯntiā tu credis firmiter ⁊ abs
q̄ hesitatōe ꝙ rex sedet: ⁊ ita ē ꝙ rex se-
det. ḡ scis ꝙ rex sedet. q̄ concessa arguit̄
sic illa ꝯnā ē ꝯcedenda: ⁊ añcedens ē du
bitandū ⁊ tñ ꝯnās ē negādū qz repugnās
qz illa repugnāt nullus rex sedet ⁊ tu scis
ꝙ rex sedet: qz ex scōa parte copulatiue
seqūt oppositū p̄me ⁊ ꝙ añs sit dubitādū
arguit̄ sic: qz ē vna copulatiua cui^{us} vna
pars ē ꝯcedēda: qz posita scōa ipertinēs
i rei veritate dubio. ḡ dubitāda. ¶ Huic
casui taliter formato rñdetur eo admisso
⁊ cōcessa ista ꝯnā negando ꝙ añs sit du-
bitandū: imo ē negandū: seqūt enī forma
liter illa ꝯnā ē ꝯcedenda: ⁊ ꝯnās negāduz
qz repugnās. ḡ ⁊ añs ē negandū ⁊ cuz p
bat̄ ꝙ añs ē dubitandū ⁊ non negandū:
qz ē vna copulatiua cui^{us} p̄ma pars ē ꝯce
denda ⁊ scōa ē dubitanda. ḡ tota copula
tiua ē dubitanda ⁊ ñ negāda. nego ꝯnaz
sicut patuit i scōo notabili. dico ēt vlteri
us negāda ꝙ z^{a} ps sit dubitāda: imo ne-
gāda qz repugnās z^{e} pti copulatiue toti
us cāus ⁊ si dr̄ ē tibi dubia ⁊ ipīnens ḡ ē
dubitāda. ¶ Huic rñr dupl'r p̄ negando
ꝙ sit ipertinēs: imo repugnās z^{e} pti ca-
sus de ide negat̄ ꝯnā: sic dato ꝙ ista rex
sedet ē tibi deposita: tūc propono istā rex
sedet certū ē ꝙ nō seqūt nec repugnat nō
eni sequit̄ ista propō rex sedet ē tibi ōpo
sita ḡ rex sedet nec repugnat. ḡ cū in rei
veritate sit tibi dubia dēs dicere dubito
⁊ tñ ista propō nō ē dubitāda imo negan
da cū sit deposita ⁊ i ꝫ p̄ casu si imediate
post copulatiuā positā ponat̄ ista a^{a} co-
pulatiua. ſ. tu credis firmiter sine hesita-
tione ꝙ rex sedet ⁊ ita ē ꝙ rex sedet dico
ꝙ ē negāda: qz falsa ⁊ ipertinens: sic ēt il
la tu scis ꝙ rex sedet: naz ista copulatiua
ꝯuertit̄ cū ea cū sit sua diffinitio vel de-
scriptio. Scōo pōt fieri casus sic sit rei vi
tas ꝙ tu dubites regē sedere: tunc pono
tibi istā tu credis firmiter regē sedere ⁊
nihil aliud pono tibi. ſ. an rex sedeat an ñ:
tūc si fiat ꝯnā p̄us factā tu credis firmi-
ter absq̄ hesitatione ꝙ rex sedet: ⁊ ita est
ꝙ rex sedet. ḡ scis ꝙ rex sedet. ¶ Ad ꝫ di
co ꝙ añs ē negandū sicut ⁊ ꝯnās. naz ꝯnā
nūc ē falsū ⁊ ipertinens. nō eni sequit̄ ex
casu tu credis firmiter ⁊ sine hesitatione
ꝙ rex sedet: ḡ tu scis ꝙ rex sedet vtz nec
repugnat. ḡ ē ipertinens ⁊ extra casū ne
garet̄: qz in rei veritate vt certificaui t u
dubitas extra casū ḡ ⁊c. ⁊ in eodē casu ē
negandū ēt añs tanq̄ ipertinens falsum

sicut ꝛñs cũ quo ꝛuertit: ⁊ si dr̃ pro qua pte. Huic dr̃ q̃ nõ ē necessariũ q̃ duꝫ copulatia ē negãda q̃ ꝓ aliq̃ parte vt patuit i secũdo notabili. Tñ i casu isto ꝛcedi tur q̃ ē negãda ꝓ secunda pte: ga secunda ps ē facta repugnãs. segtur eni tu nõ scis q̃ rex sedet: g̃ vl nõ firmiter credis sine besitatione q̃ rex sedet. vel non est ita q̃ rex sedet: firmiter credis sine besitatione q̃ rex sedet. ergo non est ita q̃ rex seaet tota ꝛ̃ ē ꝛcedẽda a disiunctiua cũ destructiõe vni⁹ ptis p̃ncipalis ad alterã ptẽ cũ circũstãtiis requisitis: ⁊ añs ē ē ꝛcedẽdũ vtꝫ. g̃ ⁊ ꝛñs ē ꝛcedẽdũ g̃. suuꝫ ꝛ̃dictoriũ ē negãdũ. Ubi ꝟo i isto casu imediate p⁹ positũ ꝓponeret rex sedet dubitarẽ eam: ga eẽt iptinẽs ⁊ dubia. sꝫ negarem me dubitare cũ repugnet: quia ex casu segt̃ q̃ firmiter credo. ergo non dubito. sed si ꝓponatur vlterius illud cõsequens. s. tu scis q̃ rex sedet dico vt prius q̃ est negandũ tanq̃ impertinens falsum. Et si tertio proponit añs istius consequentie itez dico q̃ ē negandũ vt pri⁹ ga ē cõuertibile autẽtice cũ consequẽte negato. ⁊ si dicit pro qua parte ē negandum illud añs dico q̃ pro secũda pte: ga nunc illo loco ē facta repugnans nec istõ inconuenit. pluries eni vna ꝓpositio est vno loco iptinens dubia ⁊ dubitãda que posterius in eadem obligatione est facta repugnans cuius rei exemplũ p̃mitiuis discipulis clarz est. nec mirezis q̃ pri⁹ dubitauerim i stã rex sedet primo loco propositã ⁊ statim negauerim me dubitare ⁊ sic in alio exemplo hoc idez poteris manifeste videre. Ecce pono q̃ firmiter credis nullũ deũ eẽ: sicut est satis possibile. nã dixit iscipiens i corde suo non ē deus tu autez non necessario es sapiens ẽt in hoc quo admisso propono tibi nullus deus ē: certum est q̃ negabis eam bene respondendo: ga est ipossibilis p se ⁊ tamẽ habes concedere vt sequens q̃ firmiter credis nullum deum esse. Plura alia possent fieri exẽpla i qb⁹ necesse ē ꝓpriũ actũ negare: lz fieri ꝟ nõ debeat sola auctoritate: sꝫ cogẽte necessitate. ¶ Tertio põt fieri casus hoc modo sit rei veritas q̃ firmiter credis sine besitatione q̃ rex sedet: ⁊ pono tunc tibi q̃ firmiter credis sine besitatione q̃ rex sedet: ⁊ in casu illo certificatio ⁊ positio concordant: tunc ꝓ pono ist ã tu credis firmiter sine besitatõne q̃ rex sedet: ⁊ ita est ergo scis q̃ rex sedet. certum est q̃ ista añ sit concedenda sꝫ de añte ⁊ ñte dico q̃ est concedendũ vtrũq̃ eorꝫ: ga in casu non est facta mentio q̃ nullus rex sedeat. naꝫ interrogat⁹ homo de re quam firmiter crederet: concederet istam non obstãte casu ad oppositum ⁊ presertim cum absq̃ casu sic concederet. si vero cum toto isto casu poneretur q̃ nullus rex sedeat: tunc tam añs q̃ ꝛñs sunt negandã: quia vtrũq̃ eẽt ptinens repugnans posito ⁊ statim responderem sicut obligatus. ¶ Magister tñ dicit q̃ antecedens ⁊ consequens essent credenda ⁊ non concedenda neque negandã: ⁊ dicit q̃ non sequitur hoc est. falsum ⁊ impertinens. ergo est negandum: sꝫ oportet addere q̃ sit scitum esse tale. si militer non sequitur hoc est repugnans. ergo est negandum: sed oportet addere q̃ sit scitum eẽ tale. ¶ Mihi ãt ꝟ ñ placz si eni ponat̃ q̃ sor. sit corã te ⁊ lateat tẽ si ꝓponit̃ tibi i⁹. sor. ñ ē corã te certuz ē q̃ ē negãda tanq̃ repugnãs z⁹ pti copulatiue tibi posite lz tñ illud nescias: qz dubitato vno ꝛ̃dictorꝫ dubitat̃ ⁊ reliquum tu tñ elige qd̃ grati⁹ ē. Ubi ꝟo i toto cãu illo poneret̃ ẽt q̃ rex sederet tẽ plana eẽt rñsio. qz ⁊ añs ⁊ añs ⁊ ꝛñs eẽnt ꝛcedẽda vt sequẽtia ex cãu. Et sic pz q̃ casus magistri põt variari tripl'r: ⁊ terti⁹ ẽt mod⁹ variat̃ tripl'r. p̃mus ē cũ obligatio ⁊ certificatio ꝛcordant ⁊ nihil plus ponit̃: scõs cũ dr̃ ponẽda q̃ nullus rex sedeat. terti⁹

cū addit q̃ rex sedeat. g̃ oibus cōputatis
cāus gntuplr variat̃: iō diligenter aduer
te q̃ varietas casus exigit ꝗtatē rndēdi.

Uartodecimo dubitat̃ circa de
q cimā septimā ⁊.18. regulas an sint
vere. s. si ꝛ̃ē bona ⁊ aliquid seg-
tur ad ꝛ̃ns illud idē sequitur ad ans. Et si
aliqd ancedit ad ans illud idez antecedit
ad ꝛ̃ns. Ex qbus duabus regulis nascit
vna ꝛ̃ q̃ ambas cōplectit: vnā directe ⁊
aliā retrograde: ⁊ ꝓpterea ī hꝰ dubio limi
tata regula de p̄ ad vltimū erūt aliae due
limitate: deinde arguā ꝛ̃ regulā limitatā
sex modis. g̃ ad propositū rndeo q̃ dicte
re̊ sūt vere sic limitate prout re̊ de p̄mo
ad vltimū limitabit infra.

¶ A p̄ ante. Quia ab vltio ante ad p̄m nō
valet ꝛ̃: sic ñ seqt̃ aial currit g̃ leo currit.

¶ Qñ oēs ꝛ̃ne intermedie ⁊c̄. Quia non
sequit̃ quāto magis sitis tanto magis bi
bis: quāto magis bibis tanto minus sitis
g̃ quāto magis sitis: tanto min⁹ sitis. sil'i-
ter nō sequit̃ verū antecedit ad verū vl'
ad falsū verū vel falsū antecedit ad fl'm
ergo verū antecedit ad falsum qz mille
ꝛ̃ne intermedie facte sunt.

¶ Sūt boꝰ. Qz ñ seqt̃ si magis sitis magis
bibis: si magis bibis minꝰ sitis: g̃ si magis
sitis min⁹ sitis: qz lz nūc sūt facte ꝛ̃ iterme
die nō tñ sūt bōe sil'r ñ seqt̃ ans ē verū g̃
ꝛ̃ns ē verū l'falsū ꝛ̃ns ē vez l'fl'z. g̃ qd̄ se-
qt̃ ē falsū: g̃ de p̄mo ad vltimū ans ē vez
g̃ ꝛ̃ns falsū ⁊ hoc qz scda ꝛ̃na mihi valet.

¶ Materialiter tñ: aut formalit̃ tñ vel
formaliter ve forꝰ. ¶ Quia si oēs ꝛ̃ erūt
bone mālīter tñ vl'saltē p̄ vl' vltꝰ tē de
p̄ ad vltimū erit ꝛ̃ bona mālīter tñ. si ve
ro oēs erūt bōe formaliter tñ. tē de p̄ ad
vltimū erit bōa ⁊ formal' tñ. Si ꝗo eēnt
bone ⁊ formales simplr siue de forꝰ tē de
p̄ ad vltimū erit ēt ꝛ̃ bona ⁊ formal' sim-
pliciter seu de forꝰ: qz q̃ semias in p̄missis
colliges in ꝗne. Ecce hoz triuz exempla
declarabo p ordinē. p̄ de ꝛ̃ bona ⁊ mate
riali tñ ⁊ qz ista fit duplr. s. ex ante ꝓssi
bili nō iplicante ꝛ̃dictionē vl' cū ans ē ne
cessariū: nec arguit̃ p aliquē bonū modū
ꝛ̃ formalis: ita q̃ sit imaginabile oppsituz
ꝛ̃ntis cū ante absq ꝛ̃dictione ideo dabo
duo exꝰ de p̄ ad vltim̄ in ꝛ̃ bona materia
li tñ. p̄m cū ꝛ̃ns ē necessariū. zm cū ans ē
ipossibile nō iplicans ꝛ̃dictōnē. ergo sit hꝰ
p̄mū exem̄. ¶ Uolo deducere de p̄ ad vl
timū q̃ si tu curris deus ē: vl' si tu es de⁹
ē: ⁊ arguit̃ sic si tu es: ergo cā vl' causatū
ē. ⁊ vltra ergo cā ē. qz sūt relatiua. g̃ cau-
sa p̄m ordinē est: qz cā dicit ordinē ad cau
satū. ⁊ ultra ergo cā p̄ma ul' zꝰ ⁊ sic ꝛ̃ aliis
numeris ordinalib⁹ ⁊ ultra g̃ p̄ma cā ē qz
zꝰ vl' zꝰ ⁊ sic deiceps dicunt̃ in rel'one ad
p̄mā. Et vltra p̄ma cā est. g̃ deus ē a cō-
uertibili ad cōuertibile g̃ de p̄ ad vltimū
si tu curris vel si tu es de⁹ ē: sed si bñ ꝛspi-
cis ista ꝛ̃na de p̄ ad vltimū ē bona ⁊ mate
rial' tñ. qz p̄ma ꝛ̃ . s. tu es. ergo cā vl' cau
satū ē nō ē formal': qz ē imaginabile op̄m
ꝛ̃ntis cū ante. vbi qs imaginet̃ q̃ tu solus
sis: sicut ēt qñ solus de⁹ erat: tē ñ erat cau
sa nec causatū. iō nō mirz si de p̄ ad vltim̄
ē bona: lz solū mālīter qz q̃ ferimus meti-
mus. ¶ Nunc pono zm exem̄ cū ans ē ipos
sibile nō iplicans ꝛ̃dictionē volo ꝓbare
q̃ si nm tps. ē aliqd̄ tps ē sic arguēdo d̄ p̄
ad vltimū. si nullū tēpus ē. ergo nulla di
es ē. ⁊ vltra si nulla dies ē. g̃ nox ē. lz ꝛ̃ ga
necessario aut dies aut nox ē phice loqn
do. ita q̃ illa ꝛ̃ lz per mediū necessariuz
affir̄m subintellectū. ⁊ ultra si nox ē tēpus
ē. g̃ de p̄ ad ultimū si nullū tēpus ē. aliqd̄
tēpus ē. ¶ Sed lz ista ꝛ̃ fit bona pp dual
causas: tū qz ans ē ipossibile: tū ēt qz ꝛ̃ns
ē necessariū: tñ hꝰ ē materialiter tñ: qz zꝰ
ꝛ̃na fuit bona materialiter tñ. s. si nulla ē
dies: nox ē: qz lz oppositū ꝛ̃ntis repugnet
anti. s. q̃ nec dies sit nec nox sit cū hoc sit
ipossibile nāliter nō tñ iplicat ꝛtradictio
nē apud intellectū nostrū intelligere: q̃
nec dies sit nec nox sit sic fuit ante mūd.

creationē. ¶ Nūc uolo exemplificare ꝺ
ꝯña bona de p̄ ad ultimuz formaliter tñ:
z nō de forma: z bꝺ fiunt cū añs ē ipossibi
le iplicans ꝯtradictionē dūmodo non ar
guat fm modos ꝯñe bone formal'simpli
citer seu de for^a. uolo itaq̄ de p̄ ad ulti^m
deducere istā ꝯñam tu es z tu nō es. g̃ ba
culus stat i angulo: sic arguendo tu es z
tu nō es. g̃ tu es ul' baculus stat i angulo
z tu nō es tz^a a copulatiua affirmatia ad
copulatiuā affirmatiuā: cui^o p̄ma ps for
maliter seqt ex p̄ma tanq̄ a pte disiunci
ue affirmatiue ad totā disiunctiuā cū oi
bus regsitis: z z^a ps seqt ex scḋa sic ab eo
dē ad idē ergo tota copulatiua q̄ ē ꝯñs se
quit ex tota copulatiua q̄ ē añs. Tūc ul
tra tu es uel bacul^o stat i angulo: z tu nō
es g̃ baculus stat i angulo tz^a a disiūctiua
cū destructiōe uni^o partis ad reliquā cū
oibus regsitis! Et uolo q̄ sic ꝯñs p̄me ꝯ^c
fuit copulatiue tantū z nō disiunctiue ita
illud cū sumit pro añte z^c ꝯñe uolo q̄ te
neat et copulatiue al'r fieret uariatio for
me fm denominationē que ipedit boni
tatē ꝯñe de p̄ ad ultimū. Nec te decipiat
qz dixi z^am ꝯñam ualere a disiunctiua af
firmatiua cū destructiōe uni^o ptis ad re
liquā: vt ex hoc nō credas añs z^c ꝯñe te
neri disiunctiue imo cū sic arguit tal' pro
positio semp ē hypothe^a copulatiua z nō
disiunctiua: qz lz habeat duas notas hy
potheticas. s. disiunctiuā z copulatiuā tñ
nota p̄ncipalis denominans totā propo
sitionē ē nota copulationis: qz in tota ista
oīone p̄ncipaliter intedimus destruere z
nō disiūgere. destructio autē denotatur
p hanc notā: sed q̄ fm grāmaticā ꝯsuetā
ē nota copulatōis. Et ideo i tali modo ar
guendi a disiunctiua cū destructiōe uni^o
partis ad aliā totā qꝺ precedit li g̃ ē añs
habēs duas notas. s. disiūctionis z copu
latōis z p̄ncipalis nota ē li z. ¶ Nec seq
tur hic arguitur a disiūctiua cum destru
ctione uni^o partis ad aliā, ergo arguitur
ab añte qꝺ ē disiunctiua. sed bene sequit
q̄ arguitur a disiūctiua q̄ ē pars añtis qꝺ
ē copulatiua. Et si vis hui^o rei ex^m fam
liariter aduerte q̄ cū dicim^o a cōditōnali
cū positōe añtis ad ꝯñs ē bona ꝯ^a: sil'r a ꝯ
ditionali cū destructōe ꝯñtis ad destruc
tionē añtis ē bona ꝯña: certū ē q̄ añs nō
ē cōditionalis: sed ē vna copulatiua cui^o
p̄ima ps ē ꝯditionalis. Ita ergo colligē
do de p̄ ad ultimū sequit si tu es z tu non
es. ergo baculus stat i angulo. ¶ Nec ātꝯ
ña de p̄ ad vltimū ē bona formaliter tñ
z nō ꝺ forma: qz non si sic adequate signi
ficat per añs intelligitur ab aliquo: et sic
adequate significat per ꝯñs intelligitur
ab eodē nec de sensu cōposito nec de sen
su diuiso: vt dixi dubio quarto in fine.

Nec miruz qz scḋa ꝯña fuit formalis
tantū z non de forma. arguit enim ibi ab
antecedēte qꝺ ē copulatiua q̄ sic tenet
vt supposui que copulatiua est cōposita
ex duabus ptibus: quarū prima ē disiun
ctiua z scḋa cathegorica ad partem illi^o
disiunctiue q modus arguendi ñ tz i aliis
materiis. non eni sequit tu es hō vel asi
nus: z deus est ergo hō est asinus. Si iste
modus arguendi solū tenet in tali mā. s.
a copulatiua duarū partiū cuius vna ps
ē vna disiūctina composita ex parte ꝯdi
ctoria scḋe partis copnlatine z alia q̄cun
q̄ libuerit: tūc a tali copulatiua ad altera
partē disiunctiue ē ꝯña formalis: qz nul
lo mō ē imaginabile oppositū ꝯñtis cum
añte absq̄ ꝯtradictione: sicut sic arguen
do tu curris vel tu es rex: sed tu non cur
ris. ergo tu es rex: quia non est intelligi
bile oppositū ꝯseqntis cū antecedente
sine ꝯtradictione vt patet consideranti.
Et ē simile sic cōmuniter dicitur q̄ a par
te copulatiue ad totam copulatiuaz non
valet argumentū de forma: z tñ a pte co
pulatiue añte ad alteram pte principalē
ad copulatiuam cōpositā: ex his ē ē bo
nū argumētū formal'r tantū vt tu curris

ergo tu curris: ⁊ tu moueris ita' ē ī propo
sito. ¶ Et sicut deduxi istam ita tu potes
deducere sili mō innumerabiles als dū
modo p̄mum añs sit ipossibile iplicans ꝯ
dictionē siue explicite siue iplicite: sic̄ sūt
iste tu differs a te. ḡ baculus stat in angu
lo. Iste hō ē asinus. ḡ baculus stat ī angu
lo. ¶ Sed oz p̄us ꝯdictionē iplicitā redu
cere ad explicitā: deinde procedas vt p̄
us. verbi grā: sequitur tu differs a te: er
go tu es ⁊ tu nō es tu tz^a ab exposita ad
duas exponētes ⁊ vltra tu es ⁊ tu nō es
tu. ḡ tu es: tz^a a cop^a affirmatiua ad alte
rā partē p̄ncipalē ⁊ vltra tu es ḡ tu es tu
tz^a q̄ nō ē intelligibile oppositū ꝯñtis cū
añte abscq̄ ꝯtradictione. ⁊ sic collige ō p̄
ad vltimū q̄ si tu es ⁊ tu nō es tu. ḡ tu es
tu: ⁊ tu nō es tu. tē ꝓcede vt p̄us. silr ex
occulto istius propōnis ille hō ē asin^9 api
as ꝯdictionē h̄ mō ille hō ē asin^9. ḡ ille hō
ñ ē hō tz^a ab affirmatiua vni^9 desparti ad
negatiuā alteri^9: ⁊ iterū ex eodē añte seq
tur ille hō ē asin^9 ḡ ille hō ē a z^o adiacente
ad adiacēs scōm affirmatiue ⁊ sine āplia
tione ⁊ districtiōe sequēte. vltra iste hō ē
ḡ ille hō ē iste hō. tz^a q̄ opp^m ñtis ñ ē itel
ligibile stare cū añte sine ꝯtradictiōe. Et
vltra iste hō ē ille hō. ḡ iste hō ē hō ab ife
rioꝛ ad suū supins affirmatiue ⁊ sine ali
q̄ ipedimēto: ⁊ tē collige aptā ꝯtradictio
nē. s. q̄ ille hō ē hō ⁊ q̄ iste hō nō ē hō q̄ ha
bito ꝓcede vt p̄us: hui^9 ēt rōnis sunt iste
ꝯ^e q̄ cōiter sunt note. s. tu scis te eē lapidē
ḡ tu nō scis te eē lapidē. tu credis p̄cise q̄
aliqs hō decipitur. ḡ aliquis hō decipit
tñ: pater ē ergo nō tñ pr̄ ē: tñ p̄ncipiū ē.
ḡ nō tñ p̄ncipiū ē. ¶ Nunc potes videre
ad oculū q̄ pluries ꝓmissime declaratu
rū de ꝯ^9 bona formali tñ nō tñ pp h̄ cre
das q̄ nō det alio mō ꝯña formalis tātū
nisi cū añs sit ipossibile iplicans ꝯdictōez
imo pluribus aliis modis posset fieri. sic̄
dicendo tu es. ergo tu es hō. tu es homo.
ergo tu es iste homo te demōstrato quos
oēs ⁊ similes dico formales eē tantū nō
sūt eni de forma vt ē notū. nec sūt ēt ma
teriales tantū cum nec añs sit ipossibile
nec ꝯñs necessariū. restat cū sint bone q̄
sint formales tantū ⁊ ideo superius dixi
oportere ponere hoc membrū. ¶ Nunc
vltimo restat exemplū subiungere de ꝯ
sequētia de p̄mo ad vltimū bōa ⁊ forma
li simpliciter siue de forma ī q̄ tot patent
exempla vt facile qlibet possit exempli
ficare. vbi gratia tu es hō ergo tu es hō:
ergo tu es substantia. sor. ē iustus. ḡ sor. ē
qualificatus. tu vides sor. ergo tu pate
ris a sor. chimera non ē ens. ergo chime
ra nō est angelus. ¶ Non variate mate
rialiter. Ideo nō sequit formaliter de p̄
ad vltimū. si nullū tēpus ē aliquod tp̄us
ē sic arguendo si nullū tp̄us ē. nulla dies
ē. si nulla dies est ⁊ aliqd̄ tēpus ē nox est.
si nox ē ergo aliqd̄ tp̄us est. ergo de p̄ ad
vltimū si nullū tp̄s ē aliqd̄ tēpus ē.
¶ Plus eni fuit añs z^e ꝯñe q̄ ꝯñs prime
Et iō q̄uis oēs me^e sint formales nō tñ ē
formalis de p̄mo ad vltimū pp variatio
nē materialē qd̄ intelligo qñ ꝯñs p̄ozis ꝯ
sequentie p̄cise nō ē añs posterioris: ꝯñe
sed aliquo termino ꝯplexo vel incōple
xo addito vel remoto. Similiter pp hāc
limitationē solui hoc sophisma volo ꝓ
bare de p̄mo ad vltimū q̄ si tu curris tu
es asinus sic arguendo tu curris: ergo tu
curris vel tu es asinus: tunc vltra tu cur
ris vel tu es asinus. sed tu non curris er
go tu es asin^9. ergo de p̄mo ad vltimum
si tu curris. tu es asinus. sed iā vides si nō
es lippus q̄ variaui in scōa ꝯña plus pro
añte sumēdo q̄ fuerit ꝯñs p̄ozis ꝯsequē
tie. ¶ Nec formaliter. Ideo non sequit
de primo ad vltimum tu disputas. ergo
baculus stat in augulo sic arguendo. tu
disputas. ergo tu disputas vel baculus
stat in angulo: ⁊ tu non disputas. tz^a a par
te disiuuctiue ad totam disiunctiuam: q̄
aliter ista prima consequentia nō posset

valere terminis sic significantib⁹. nam si illud ꝯñs teneretur copulatiue nullo mō valeret ꝯña. qz argueret̃ a cōtradictorio ad cōtradictoriū de p̄mo ad vltimū. nam sequit̃ formaliter ex illa copulatiua. g̃ tu nō disputas: ⁊ sic ex te disputare sequeret̃ te nō disputare. ¶ Ideo p̄mo ꝯña nō pōt esse bona nisi tenendo ꝯsequēs disiūctiue tūc vlterius arguit̃ sic. tu disputas uel bacul⁹ stat in angulo. ⁊z ꝯña a disiūctiua ad alterā partē cū destructiōe vnius partis. g̃ de p̄mo ad vltimū tu disputas. ergo bacul⁹ stat in angulo. ¶ Causa aūt q̄re nō sequit̃ ē: qz est facta variatio formalis. i. denoiationis: licz nō materialis. ⁊ i⁹ variatio est magis occulta: ita ut sepe decipiat etiā sapiētes. nam ꝯñs p̄me ꝯñe fuit sūptū: ut disiūctine ut dixi: qz aliter nō potuisset eē in ꝯña bona ⁊ ut fuit sumptū p̄ añte sc̄de ꝯñe fuit tentū copulatie qz cū arguit̃ a disiūctiua cū destructiōe vni⁹ partis ad alteram: tūc añs tenet̃ copulatiue ⁊ nō disiūctiue: ut paulo añ declaraui. Si ꝯo sumat̃ vtrobiq; eodē mō vniformiter. s. ut añs sc̄de cōsequentie ⁊ cōsequēs p̄me tunc si stat copulatiue prima ꝯña nihil valuit. ut declaraui si vero disiūctiua: tunc secūda cōsequentia nihil valet non enim sequit̃ tu curris uel tu es papa: ⁊ tu nō curris. ergo tu es papa. dato enim q̄ tu nō sis papa: ⁊ tu curras añs est verū ⁊ cōsequens falsū: ut patet: añs enim ē verum: qz ad veritatē disiūctiue sufficit vnam partē fore veram. ⁊ ita est hic ⁊ in hoc potes videre quomō vna p̄positio tenta ut copulatiue multū differt ut disiūctiue. ¶ Si enī dicta p̄pō tenet̃ vt copulatie: tūc sequit̃ necessario ⁊ formaliter: licet non de forma q̄ tu es papa nec est intelligibile oppositū ꝯñtis cū antecedēte ut dixi in hoc dubio limitatione quarta. Si ꝯo tenet̃ disiūctiue tūc nō sequit̃ aliquo mō te esse papam: ⁊ tu laudabeū de hac veritate.

¶ Ad vltimum consequens principale. ¶ Ideo non sequit̃ de p̄ma ad vltimū. si tu es asin⁹: tu es asin⁹ ergo tu es asin⁹. sic arguendo: si tu es asin⁹ tu es asin⁹ ergo si tu es asin⁹ tu es asinus. ⁊z ꝯña ab eodem ad idem. Et vltra si tu es asin⁹: tu es asinus. ergo si tu es rudibilis: tu es asinus ⁊z ꝯña ut p̄us ergo de p̄mo ad vltimū. si tu es asinus tu es asin⁹. ergo tu es asinus. ⁊ hoc qz illud nō fuit ꝯñs p̄ncipale, ſz consequētis consequēs est.

¶ Uel secū cōuertibile. ¶ Hoc dicit̃ propter cōsequentiā factā in voce cuius añ cedēs semel p̄olatū ampli⁹ in ꝓpria forma resumi nō pōt: sed sufficit q̄ sibi ꝓportiōabile copulet̃ p̄ añti ul̃ sibi ꝓportiōali.

¶ Formaliter tale. ¶ Quia nō sequit̃ de p̄mo ad vltimū: q̄ sibi pedale est q̄ eius medietas sit precise semepedale: sic arguendo. si pipedale est pedale est. Et vltra si pedale est eius medietas est precise semipedale. ergo de p̄mo ad vltimū. si bipedale est eius medietas est precise semipedale qz ꝯsequens ē materialiter idem ſz nō formaliter seu significatiue ꝓpter diuersam dependentiā añtis: ſz bene sequit̃ si bipedale est: medietas pedalis est p̄cise semipedale voces enīz seu termini sūt qd materiale ꝓpōnis sed significatio seu relatio ad significatū ē quid formale variatio aūt añte variat̃ ⁊ significatio relatiui: quia non significat nisi per dependentiā ad antecedēs.

¶ Ex ꝯña bona ꝓportionabiliter talis. ¶ Nā ea mēsura q̄ mēse fueritis metiet̃ vobis. ¶ Si ꝯñs p̄cedētes fuerint bone materiales uel aliq̄ earū tūc de p̄mo ad vltimū erit ꝯña bona cōsīlis bonitatis ⁊ nō meliorīs. Si ꝯo fuerint formales tm̄ uel aliq̄ eaꝝ. Similiter erit ꝯña vlterius cōposita ex p̄mo añte ⁊ vltimo cōsequēte. Si ꝯo fuerint oēs formales ⁊ de forma: tūc colliget̃ ꝯña formalis ⁊ de forma g̃ tripliciter colliget̃ ꝯña bona p̄mo bona

quia maturaliter tantuz. Secũdo meliꝰ quia formaliter tantũ. ¶ Tertio optime quia formaliter ⁊ de forma ⁊ hoc de limitationibꝰ huiꝰ regule. ad laudẽ trinitatis.

n Unc sequiꝝ secũdũ ꝓncipale expedire secũdũ ꝯ in ꝓncipio huiꝰ dubii me facturum ꝓmisi. s. sex obiectiones cũ solutionibꝰ adducere cõtra secũdas regulas ꝓncipales. ⁊ hãc de ꝓmo ad vltimũ que nascit ex eis. ¶ Primo igitur arguit sic. ista cõsequentia est bona omnis ꝓpõ ẽ vera: g̃ aliq̃ ꝓpõ ẽ va a subalterante ad subalternatã ⁊ aliquid sequit ad ꝏs qõ nõ sequit ad añcedens ergo regula falsa. añcedẽs ꝓbat. naz ad ꝏs sequit te eẽ asinũ qõ nõ seqt ad añs qz nõ sequit ois ꝓpõ ẽ va. g̃ tu es asinus sz ꝝ sequit ad ꝏs: seqt eni aliq̃ ꝓpõ ẽ va g̃ tu es asinus qõ ꝓbo: qz sequit hec ꝓpõ mẽtalis tu es asinꝰ est vera. g̃ tu es asinꝰ. ¶ Ad hoc argumẽtũ rndet. qz sigillatim intẽdo arguere ⁊ soluere ꝓpter vitare intricatione. dico g̃ negãdo ꝯ ad ꝏs seqt te eẽ asinũ: nec seqt ad hãc ꝓpõnẽ in mẽte tu es asinꝰ esse verã sequit te eẽ asinũ Et hec ꝓpõ mentalis est aliq̃ ꝓpositio. g̃ ad aliquã ꝓpõnẽ esse verã sequit te eẽ asinũ: qz arguit ab inferiori ad suũ supꝰ cũ termino officiali ⁊ cõfundẽte cõfusione tm̃ imobiliter. nã ly sequit habet eadẽ vim quã ly ergo uel ly igit uel ly si: ⁊ confundit terminos ꝓcedentes ⁊ sequentes capaces cõfusionis cõfusione imobili: sic nota rõnis uel cõditionis. ¶ Zꝰ arguitur sic ista ꝏa ẽ bona: tu non curris. ergo tu curris uel tu nõ curris a pte disiũctiue ad totã cũ oibꝰ reqsitis. ⁊ tm̃ aliquid sequit ad ꝏs qõ nõ sequit ad añs: nã seqtur tu curris uel tu non curris. ergo hõ currit. qõ ꝓbo. quia a te currere seqt hoiez currere. ergo ad te currere. tenet ꝏa a pte disiũctiue ad totã. ⁊ tm̃ hoc non seqt ad añs. qz nõ sequit tu nõ curris. ergo hõ currit. ¶ Ad hoc rndet negãdo ꝯ aliqd sequit ad ꝏs qõ nõ sequit ad añs ⁊ nego ꝯ ad istã disiũctiuã sequat hoiez currere. non eni sequit tu curris uel tu nõ curris. g̃ hõ currit. Et cũ dicit a te currere sequit hominẽ currere. ergo ad te currere uel non currere seqt hoiez currere. negat argumentũ: qz a parte disiunctim ad totũ disiunctũ cũ termino officiali nõ valz argumentũ sicut ẽ ille terminꝰ sequit qui habet vim imobilitãdi. ¶ Tertio arguitur sic cõuertat a cũ iꝰ termino verũ ⁊ b cuz isto termino vez uel falsũ. ⁊ c cũ ly falsũ tũc a añcedit ad b qz verũ añcedit ad verũ uel falsũ. Similiter b añcedit ad c ga vez uel falsũ antecedit ad falsũ ⁊ tm̃ a nõ añcedit ad c qz vez nõ añcedit ad falsũ. g̃ aliqd añcedit ad añs qõ nõ añcedit ad ꝏs. ⁊ ꝏter põt argui aliqd sequit ad cõsequẽs qõ nõ sequit ad añs. ⁊ cõtra regulã de ꝓmo ad vltimũ. ¶ Ad rndet concedendo totũ vsqz dũ inferr. ergo aliquid añcedit ad añs. qõ nõ antecedit ad ꝏs. Et dicit ꝯ nõ sequit qz in ista longa oratione nõ fuit facta aliq̃ ꝏa: sed fuit q̃da narratio poetica. ¶ Sed si fierent ꝏe ꝝ mõ: si a añcedit ad b b sequit ad a ⁊ si b sequit ad a. ergo c sequit ad b ⁊ cõsequenter de ꝓmo ad vltimũ ergo si a antecedit ad b c sequit ad a sed tũc planũ est. qz secunda cõsequentia nihil valet. s. si b seqt ad a ergo c sequit ad b sicut nõ sequitur in terminis notatis verũ uel falsũ sequit ad verum. ergo falsum sequit ad verum uel falsum. ¶ Quarto non sequit si dico te esse asinum dico te esse animal. sz si dico te eẽ animal: dico vez. si ergo dico te esse asinũ dico verum. ergo omnes tres regule sunt false. quia omne argumentũ contra vnã est cõtra oẽs predictas tres. ¶ Ad hoc quartũ rndet distinguẽdo istã ꝓpõnẽ primã an sumat personaliter uel mãlit. si sumat mãlit tũc ꝓma ꝏa ẽ falsa nõ eni oportz ꝯ qui dicit istã ꝓpositionũ

tu es asin⁹ dicat ista tu es aial. si vo suma
tur psonaliter ad hūc intellectū tūc cōce
do totū. s. oiam ⁊ consequens. nā q dicit
te esse asinū dicit te esse q est verum.
¶ Sz si replicet semper sumēdo psonali
ter. Si dico pmo ⁊ pncipaliter te esse asi
nū. dico etiā te esse aial. ⁊ qui dicit te esse
aial dicit verū. ergo de pmo ad vltimuz
si dico pmo ⁊ pncipabiliter te esse asinuz
dico verū qō est falsū. ¶ Huic dicit etiā
concedendo. q qui dicit pmo ⁊ principa
liter te esse asinum dicit verū qz qui dic
pmo ⁊ pncipaliter te esse asinū dicit te eē
licet non primo ⁊ pncipaliter. sed bene cō
cedo q qui dicit primo ⁊ principaliter te
esse asinū non dicit verū primo ⁊ pncipa
liter. cum hoc tñ stat q dicit verum.
¶ Et eodez modo soluitur hoc sophisma
quicūqz dicit te esse animal dicit verum
qcūqz dicit te eē asinū dicit te eē aial q q
cūqz dic te eē asinū dic verū. q tu es asin⁹.
¶ Quinto pono q ad a sequitur b et ad
b sequitur c ⁊ tamen nō fiat consequētia
de pmo ad vltimū scilicet ab a ad c tunc
aliquid sequit ad b quod nō sequit ad a.
¶ Respondet q licet c nō sequit ad a tñ
natum est sequi si fieret cōsequentia ⁊ sic
intelligitur regula aptitudinaliter ⁊ non
actualiter sicut semper homo est risibilis
licet nō semper actu rideat. ¶ Secundo
arguit lic data regula de primo ad vlti
mum cum suis limitationib⁹ prenotatis
sequit q ista cōsequētia esset bona ⁊ for
malis simpliciter seu de forma: tu curris
ergo tu es asinus qō est impossibile ⁊ hoc
arguitur sic tu curris. ergo tu curis ul tu
es asinus ⁊ tu non curris. tūc vltra tunc
curris uel tu es asin⁹. ⁊ tu nō curris. q tu
es asin⁹ tz a disiūctiua cū ōstructōe vni⁹
pris sup aliā ptē q de p ad vlti tu curris
q tu es asin⁹. ¶ Ad 3 arm rñdet limitatio
sexta iō stude rñdendo ⁊ sufficit.

Uintodecimo dubitat circa. 19.
et 20. regulas an sint ve. s. si oia
q

ē bona ⁊ aliqd stat cū ante illō idē stat cū
ante. ⁊ si qd repugnat anti illud idē repu
gnat anti. ¶ Dico breuiter q sic semper
subintellectis limitationib⁹ cōmunibus
sepius recitatis. scilicz si cōsequentia est
bona affirmatiua significās ex cōpositio
ne suarū partiū precise pmarie significā
tium tūc si qd stat cū ancedēte illud idez
uel secū cōuertibile stat uel natū ē stare
cū ante uel secū cōuertibili qō dico pro
pter ppositiones depēdētes sic sūt i que
fiūt determinis relatiuis q in ppria fo
ma verborū non possunt aplicari diuer
sis propositionib⁹ quin mutent significa
tionem presertim in propositionib⁹ voca
libus. sed sufficit copulentur vni proposi
tioni secum conuertibili. ¶ Et propter
hoc soluit ia cōmunis instantia ⁊ sibi simi
lis. scilicet hec consequentia est bona li
gnū est corruptum. ergo impossibile est
illud esse ⁊ tamen cum ancedēte stat ista
ppositio celum est que nō stat cū conse
quente cū ista nō stent simul celum est ⁊
impossibile est illud esse. iam vides quo
modo in ppria forma relatiuū cū diuer
sis ppositionib⁹ copulatuz vehementer
variat significationem nunc referendo
celum vbi pri⁹ referebat lignum. nihil q
contra regulas sufficit enim q ista stant
simul celum est ⁊ impossibile est lignum
corruptum esse. ¶ His itaqz presuppositis
pro declaratione littere volo tria no
tabilia litteralia subdere. deinde tria ar
gumenta contra regulas adducere ⁊ fi
nem ponam huic dubio.
¶ Primo notandum est q non sequitur
quelibet singularis huius vniuersalis ē
vera. ergo vniuersalis est vera patz da
to quod huius vniuersalis false. omnis
homo est vir non sit aliqua singularis ni
si correspondens masculis: sed oportet
addere ⁊ cuilibet supposito subiecti cor
respondet sua singularis precise significa
ns ex cōpositiōe sue vniuersalis ⁊ dico

precise significãs: qz aliter pbareť q ea-
dem ppo eet sil' vera z falsa sicut ista p-
positio ois ppo e falsa significãs sic z no
pcise: qz aliter no admitereť casus: sicut
dato q ille eent oes vniuersales. omnis
ppo e falsa ois ho ast asin' z pma signifi-
cet sicut solet z no pcise: z q sint iste due
singulares. s. hec vniuersalis est falsa de
mostrata pma z hec vlis e falsa demon-
strata scda z pcise significent. Tuc no se-
quit qlibet singularis bui' vlis e vera de
mostrado ista. ois ppo e falsa: z cuilibet
supposito subiecti corrñdet sua singula-
ris g illa vlis est vera. ¶ Et hoc qz ille sin-
gulares no pcise significãt ex copositione
sue vlis ut pz oz ergo quatuor coditiones
cocurrere ut ille mod' arguendi sit bon'
pmo q qlibet singularis bui' vlis sit va
scdo q cuilibet supposito subiecti corre-
spondet sua singularis tertio q quelibet
significet ex copositione sue vlis ut de se
pz qrto q no solu sic: sed pcise sic signifi-
cent tuc mod' argnendi e bonus. Scdo
notadu q no sequit aliqs ho e. z sor. est ir
aliqs ho e. z plato e iste z sic de singulis. g
aliqs ho est z qlibet ho est iste. Silr no se-
quit aliqs ho est z sor. no e ille. aliqs ho e
z plato no e iste z sic de singulis g aliquis
ho e z null' ho est ille. Et ca est qz singula
res hax vniuersaliu debet sumi coiunctiz
z no diuisim. ¶ Et si dicit qd ergo sequit
ex his singularib' diuisim suptis. ¶ Dico
q ex pmis seqt q aliqs ho e z qlibet ho e
iste aliqs ho g est. Et ex secudis sequit q
aliqs ho est z quilibet ho. aliqs ho qui est
no est: ¶ Et si dicit quo g sumi debet sin-
gulares coiunctim. ¶ Dico q p pot fieri
dupliciter pmo copulatim: scdo copula-
tiue. exemplu pmi aliqs ho e z plato z ci-
cero: z sic de singulis e iste: g aliqs ho e. et
qlibet ho e iste. Exemplu secudi aliqs ho
e z sortes e iste. z plato est iste z sic de sin-
gulis. ergo. zc. Et ita enumerado e etia
deducenda illa vlis negatiua suo mo. s.
aliqs ho est z null' ho est ir. ¶ Et si dicitur
q ampli' uel plus significãt ir singulares
coiuctim cz diuisim ul' ecouerso. ¶ Huic
dicit q du coiuctim sumut. tuc oia rela-
tiua ad vnu solu suppositu determinatu
restringut sic ad sor. gra exepli z p illi' so
lo tuc supponut sic solu illud p tuc signi-
ficãt state tali ordine scribedi pferedi ul'
referedi. sz qn sumut diuisiz qlibz istoz
relatiuoz p alio z alio supp' verificatur
¶ Et iux p soluit vna difficultas ferabri
cana i suis ñtiis. s. q e aliq copulatia fal
sa: z tn quelibet eius pars est vera z tota
significat ex copositione suaru ptiu pcise
pmarie significantiu z etia e affirmatiua
hypothetice pbabilis ut dato q non sint
in mudo nisi duo hoies sor. z plato z vn'
angelus exclamet formando hanc ppo-
sitione e aliquis homo est. z subito eque p
quilibet istorum duoru hominu respon-
deat sortes. dicendo sortes. no est ille pla
to dicendo plato non est iste tunc patet.
q ista copulatiua e falsa aliqs homo e z
sor. non e iste z plato non est iste z contra
casum: z tn quilibet pars e vera. naz hec
est vera aliqs homo est z sor. non est iste.
similiter aliquis ho est z plato no est iste.
¶ Huic dicit q in voce no pot fieri vna
totalis ppo ex diuersis pponibus simul
platis nec etia in mente: qz no esset vn'
aliquis act' mentalis pncipalis copulas
ppones diuersoru cocipientiu: sed in pa
pyro seu in charta casus esset possibilis.
z tunc dico q attento ordine scribendi.
quia in scribendo necessario requirit or-
do si scribit ordine recto tuc pma pposi-
tio scripta post ista particulare e vera et
alia sequens falsa. ¶ Si xo scribat non
recta linea continua aliqs homo e z sor.
non est ir. z plato no est ir: sz pmo ia aliqs
homo e. deinde ptrahat due linee eque
distates ab ia particulari: vna terminet
ad istam z sor. no e ir z alia ad istam z pla-
to non est ille sicut in margine figuraui.

Tunc dicere q̃ ex his trib⁹ propositionibus nõ sit vna copulatiua: ſz ſũt due. ⁊ p alio supposito verificat aliqs hõ est ⁊ sor. nõ est iste: ⁊ p alio iª aliquis hõ est ⁊ plato nõ ē iste vñ iª ppõ aliqs hõ ē ut copulat illi: ⁊ sor. nõ ē ille verificat p platone vt vo cupulatur illi ⁊ plato nõ ē iste verificat p sor. ¶ Et q̃uis ista ppõ pticularis sit vna ppõ materialiter: ē q̃dãmõ due formaliter siue ꝓm rõnẽ p ut. ſ. duab⁹ diuersis ppõnib⁹ copulat: qz impossibile esset q̃ten⁹ eēt ppõ vna. i. vno eodē q̃ respectu verificet simul p sor. ⁊ platone in iº casu q̃ ponit ipsos solos eē in mundo. Et sicut dixi in scripto ita dico in mēte apud vnũ cõcipientē istas tres ppõnes: qz licz nõ sit ordo situs: tñ ibi ē ordo cõpõnis. illa q̃ que p̃ copulat ī mēte illi pticulari ē va ⁊ alia falsa ⁊ ꝓ maxime oz: qz impossibile est duas notas eque p̃ncipales eē in vna ppõne p ut ē vna. ¶ Ex p̃dictis pz q̃ nõ ē ipo⁹ imo ipossibile eēt in scripto q̃ vnũ añs habeat plura oña totalia. ⁊ ecõuerso vnũ oñs multa añtia totalia ⁊ vnũ signũ uel vnã notã oñe: ſz tñ nõ erit vna oña nisi materialiter. formaliter vo eēnt plures: qz subordinat tot oñtiis mentalib⁹ quot erũt añtia uel oñtia qz eo q̃ ſũt in scripto vel in voce nõ ſũt talia: niſi p subordinationē ut dixi dubio p̃. ¶ Lõcedit etiã vlterius in hac materia eē possibile q̃ ſint due oñtie quaꝝ añs vni⁹ ſit añs alterius ⁊ nota vni⁹ ſit nota alteri⁹: ⁊ tñ vna istaꝝ erit necessaria ⁊ alia impossibilis pz dato q̃ ista ppõ aial est ſit scripta in papyro ⁊ ab ea ptrahãt dulce linee quaꝝ vna terminet ad istã corp⁹ est: ⁊ alia ad istã tu es asin⁹ ⁊ in medio eaꝝ ſit vnũ ly ḡ. piter distãs vtz in margine tñ lz in scripto ſit vna tota materialiter ¶ Formaliter tñ ē due ⁊ significat duos act⁹ rõnales intellect⁹: ſic duab⁹ cõditionalib⁹ vel rõnalib⁹ mentalib⁹ subordinat. Et iõ nõ ē possibile q̃ vna oña formaliter ſũpta habeat multa añtia ul oña p̃ncipalia totalia: ſz ſolũ materialiter hoc põt eē ⁊ tũc ppõ scripta est ppõ plures ⁊ equiuoca sub vno ordine concedenda ⁊ sub alio neganda ſcõm diuersas habitudines. ¶ Tertio ⁊ vltimo nõ q̃ nõ ſequit iste ppõnes ad inuicẽ conuertũt ḡ nõ ſũt inuicẽ repugnãtes. pz de istis duab⁹ hõ ē asin⁹: hõ ē rudibilis quaꝝ q̃libet cuilibet ppõni mũdi repugnat seu ē incõpossibilis cũ ſit impossibili ſimpliciter: imo ſibi ē repugnãs cũ nulla istarum possit eē vera nec possit eē ita ſicut adeq̃te significat p aliquã istaꝝ: ⁊ tñ q̃libz istarum cõuertit cũ alia cũ subiecta p̃dicata ⁊ copule cõuertant ⁊c. regſita. ¶ Et ex ꝓ patet q̃ nõ ſequit hec ppõ repugnat illi ḡ non ſequit formaliter ex ista: ſic patuit de p̃dictis duab⁹ nec ſequit illa ppõ ſequit formaliter ex illa. ḡ ſtat ul põt ſtare cũ ea ſic p̃cise significãdo pz ut p̃us de eiſdẽ ppõnib⁹: ſic nõ ſequit ille ppõnes ſũt iptinentes ḡ nõ ſtant ſimul ſeu nõ possũt eē vere uel non ſũt cõpossibiles pz de istis duab⁹ papa dormit ⁊ tu dormis. ¶ Ex predictis põt etiam patere q̃re ex omni ppõne impossibili ſequit quelibet alia uel nata est ſeq in oña bona. Et qz necessariũ natum ē ſeq ex q̃libet nã cuiuſcũq̃ oñe cui⁹ añs ē possibile oppositũ oñtis ē illi incõpossibile. ergo talis oña ē bona. ¶ Sicr cuiuſcũq̃ oñe oñs ē necessariũ cõtradictoriũ oñtis ē impossibile. ergo ut p̃us oppositũ oñtis ⁊ añs faciũt vnã copulatiuã ipossibilẽ: ergo oña ē bona: pz oña p diffinitionẽ cõſequẽtie bone cõmuniter ex quo ſequit ex vna propositione ſequit ipſamet ⁊ ſua cõtradictoria in conſequẽtia bona: pz postq̃ ex impossibili ſequit quodlibet Et ſicut patuit in dubio precedẽti. aliud priuilegiũ habet impossibile implicãs cõtradictionem quia põt de primo ad vltimum inferre: duo cõtradictoria formaliter tantum: licz non de forma nam ſicut ibi deducit ſequit tu es ⁊ tu nõ es. ergo

sortes.currit. Et iterũ tu es ⁊ tu non es.g̃ sor.nõ currit.⁊ si placz sequiť simul tu es ⁊ tu nõ es.ergo sor.currit ⁊ sor. nõ currit ut potes per te deducere faciliter fm ordinẽ superi⁹ assignatũ dubio. 14.ª limitatione quarta. ¶ Sz impossibile nõ implicans cõtradictionẽ nõ potuit impetrare in curia romana tm̃ dignitatis: ut ex eo sequereť qõlibet formaliter sz solũ materialiter. ¶ Post tria notabilia que litterã declarãt ⁊ solutionẽ triũ argumentoꝝ p̃parant volo ut ꝓmisi argumẽta ꝯtra regulas formare ⁊ solutiões dare ꝑ arguiť illa ꝯña ẽ bona.homo ẽ asin⁹: g̃ ve⁹ est:qz añs ẽ impossibile ⁊ ꝯñs necessariũ simplr ⁊ aliqd stat cũ añte.s.cũ ista hõ ẽ asin⁹: qz cũ ista stat hõ est rudibilis.cũ sit secũ conuertibilis ⁊ tm̃ illõ nõ stat cũ ꝯñte qz nullũ impossibile simpliciter põt stare cũ necessario simplr.qz hec sũt duo incõpossibilia ¶ Ad hoc arm̃ rñdeť negãdo ꝙ illa ꝓpõ hõ ẽ rudibilis possit stare cũ añte:qz ut dixi.3º nõbili ipoc cũ nullo stat.⁊ cũ diciť cõuertiť cũ ista ergo stat cũ ista. negať ꝯña ut in codẽ notabili patuit. ¶ Scõo arguitur sic ista ꝯña ẽ bona significãs ex cõpositione suaꝝ partiũ:ergo tu es asinus demõstrando p ly ista hãc ꝯña ꝓ factã: qz si nõ ẽ bona stet oppositũ ꝯntis cũ añte.s.ꝙ ẽ bona ⁊ tu nõ es asin⁹ tũc arguiť sic.iª ꝯª ẽ bona.⁊ tu nõ es asin⁹.g̃ ista ꝯña ẽ bona. tz ꝯña a tota copulatiua ad alterã ei⁹ ptẽ ergo oĩmode oportebit concedere ꝙ illa ꝯña ẽ bona ⁊ tm̃ aliqd stat cũ añte qõ non stat cũ ꝯñte.s.ista tu nõ es asinus.qz illa ẽ necessaria ⁊ añcedẽs ẽ possibile.g̃ possũt simul stare:sz cũ ꝯñs sit impossibile nõ potest cũ eo stare ꝑsertim cũ ista ꝓpõ tu nõ es asin⁹ repugnet cõsequẽti cõtradictorie nulla aũt põt eẽ nec intelligi maior in cõpossibilitas q̃ꝯ ꝯtradictoriũ. ¶ Ad hoc secũdũ argumẽtũ rñdeo ꝑmũ distinguẽdo vtrũ opponens velit ꝙ añs significet precise uel nõ.si ꝑcise nõ admittiť casus: qz expresse sequiť ꝯtradictio.s.ꝙ si ista ꝯª ẽ bona ꝙ nõ ẽ bona ⁊ ecõuerso ꝙ si nõ est bona ꝙ ẽ bona. qõ aũt seqť si nõ ẽ bona qõ ẽ bona ꝓbatũ ẽ arguẽdo. ¶ Sz econuerso ꝙ si ẽ bona ꝙ nõ ẽ bona argniť: qz ẽ bõa ⁊ añs sic ꝑcise significat ꝑ aduersariũ.g̃ ẽ vez.tũc vltra añs ẽ vez ⁊ ꝯñs falsũ.g̃ nõ ẽ bona:tzª in regulis. Ecce ꝙ casus expsse iplicat ꝯdictionẽ g̃ ipossibilis ⁊ ꝯñter reiiciẽdus est. ¶ Si vero nõ poniť significare precise sic admittiť casus ⁊ ad hoc concediť conseqquentiã esse bonam qz est sequens esse bona.ut ꝑus. ¶ Et dico tũc ꝙ añcedens est falsũ imo impossibile:qz hoc etiam sequiť necessario.nam sequiť illa ꝯña est bona ⁊ cõsequens ẽ impossibile simpliciter ergo ⁊ añs ẽ impossibile simpliciter ⁊ per ꝯseqñs nihil ẽ sibi cõpossibile. ¶ Et si arguiť sic cõtra iª ꝯña est bona ut cõcessũ ẽ añcedens sic asserti ue significat: ergo añcedens est verum. ¶ Respondeť negãdo ꝯñam sz oportet addere ꝙ sic precise significet qõ repugnat casui. ¶ Et si queriť ꝙ precise significat. ¶ Huic dicitur qõ ꝑcise significat impossibile qualitercũqz sit illud nõ ẽ certificandũ:qz hoc debet esse secretũ: qz nemini debet reuelari nisi in die iudicii. Si vo respondens vellet ꝙ añcedens mutaret significationẽ autenticã. sez significando te eẽ hominẽ ⁊ cõsequens etiã mutaret significationem.sez significando te esse animal ⁊ tota cõsequentia significãs ex cõpositione suarũ partiũ sic de nouo significantiũ tunc dico ꝙ iª cõsequẽtia ẽ bona. ⁊ dico ꝙ iª ꝓpositio tu nõ es asin⁹ stat nunc cum añte ⁊ cũ ꝯñte nec est tunc cõtradictoriũ ꝯntis:qz iª ꝑma tu es asin⁹ significat precise te eẽ aial negatiua vo tu nõ es asinus non mutat significationẽ ⁊ ideo cum illis stat etiã in veritate: quia oẽs de facto sunt vera ⁊ etiam sicut adequate significať per oẽs põt esse. ¶ Et similis rñsio vanda est huic ꝯñe hec ꝯña est

concedenda. ergo tu es asinus. ⁊ si dicte cõsequentie sint mentales: tũc nõ possũt non significare quod significãt: sed soluz querendũ est an precise significent vl' nõ ⁊ responde ut prius. ¶ Tertio ⁊ vltimo arguit sic. hec consequentia est bona hec ꝓpositio que est cõsequens hui⁹ cõsequẽtie est necessaria simpliciter. ergo homo est asin⁹ demonstrando ꝛsequens huius cõsequẽtie: qz nõ potest esse ita sicut adequate significat per añcedens: nisi ita sit sicut adequate significat per ãñs. ⁊ tamẽ illa ꝓpositio nullus homo est asinus stat cuz añte cũ ipsa sit necessaria simpliciter ⁊ añs sit possibile: qz possibile est ãñs hui⁹ ãñe esse necessariũ: ⁊ tñ illa ꝓpõ null⁹ hõ est asin⁹ non est cõpossibilis illi ꝛsequenti cũ sit eius cõtradictoria. ¶ Huic dicit si hec ãña est in mẽte tũc est bona: sz añti nihil ẽ cõpossibile: qz est impossibile cum sit impossibile hãc mentalẽ esse verã hõ est asinus. sed in voce vel in scripto. tunc ãña nihil valet. stat enim ꝙ hec ꝓpositio hõ est asin⁹ significet deum esse precise. ⁊ tũc nõ sequit ista ꝓpositio homo ẽ asinus sed ẽ necessaria. ergo hõ est asinus. ¶ Sz si fiat ãña hoc mõ ãñs hui⁹ ãñe est necessariũ sic precise significando autentice. ergo hõ est asin⁹ tũc ãña ẽ optima sz añs est impossibile. ⁊ ideo tũc illi nihil est compossibile.

Extodecimo. ¶ Dubitat circa zi^am et zz^am regulas. s. si arguit excõtradictorio ãñtis ad cõtradictoriũ añtis. ãñs ẽ bona. Et si ex opposito ãñtis cũ altera p̃missa sequit oppositũ alterius premisse ẽ ãña bõa vtz sint vere. ¶ Ad hoc respondet ꝙ iste regule sũt tante veritatis ⁊ necessitatis in logica ꝙ sunt fundamentũ totius discursus nostri. ¶ Et per has regulas inuente fuerũt ⁊ inueniunt omnes bone forme arguendi sicut patet inspicienti processum Aristotelis p̃mo priozum vbi ꝓbat formas syllogisticas quasdã esse cõiugationes vtiles ⁊ quasdã iutiles. Et iste magister strodus in ꝓbando has regulas generales sepe se regulat per has duas regulas ⁊ maxime per vigesimam secũdã. ¶ Addende tñ sunt limitationes cõmunes quas breuitatis causa nõ repeto sed pro declaratione littere magistri aliqua reducaz in vnũ que superi⁹ hinc inde sũt dispersa deinde cõtra regulas arguã tripliciter: ut clarius elucescant. ¶ Nota ꝗ ꝙ ex impossibili nõ implicante contradictionem sequit quodlibet materialiter tantũ. vnde sequit nihil est. ergo sortes est ⁊ sor. nõ est. sed ex impossibili implicãte contradictionẽ sequitur quodlibet formaliter tantũ: sed non de forma ⁊ hoc latissime patuit dubio decimoquarto. limitatione quarta. ¶ Sed ex nullo impossibili mundi sequit quodlibet de forma.

¶ Et licet sint multa impossibilia implicantia contradictionẽ: sicut ibi loco allegato notaui: tamen notabilis propositio implicans cõtradictionem est vna de q̃ magister mentionem facit in littera. sez ista a est verũz cuius etiam meminit. Tisber in tractatu de relatiuis vbi ponit hãc copulatiuã quã cõcedit. s. ꝙ a cõtradicit b ⁊ tñ si a est verũ b ẽ verz ip̃ significãdo precise p̃marie qõ pz esse possibile in hoc casu dato ꝙ a significet precise ꝙ b ẽ verũ ⁊ b cõtrodictorio mõ. s. ꝙ nullũ b ẽ verũ ⁊ tũc pz p̃ma pars copulatie. s. ꝙ a cõtradicit b ⁊ ecõtra p casũ cuz p̃cise ambo ꝛtradictorie significent. ⁊ scõa ps arguit faciliter sic si a est verũ sic precise significando b esse verum. ergo b est verum. ꝗ si a est verũ b ẽ verũ sicut sequit in simili hec propositio tu curris est vera precise significans te studere. ergo tu studes. et ex eodem antecedente sequitur ꝙ si a ẽ verum b non est verum: quia sequitur a ⁊ b sunt duo contradictoria. ergo si vnũ est verum. scilicet a vel b alterum ẽ falsũ

⁊ cosequenter nõ ē verum. ergo si a ē verum b non ē verũ quod erat probandũ ⁊ hoc ideo ē: qr illud antecedẽs nõ est solũ impossibile: sed etiam implicãs contradictionẽ. impossibile ē enim a eē verum sic p̃cise significãdo. ⁊ vltra ex hoc a eē vex sequit̃ b esse verum: ⁊ b nõ esse verum.

¶ Et ꝓpter dictas causas scõm tisberũ est impossibilis casus si ponat̃ p̃cise significare ipsum a ⁊ nõ debet admitti ⁊ ꝑ suo cõtradictorio existente. s. b ut ponebatur supra: vbi ẋo b suũ cõtradictoriũ nõ eēt tũc a nõ eēt impossibile: sz ꝓpõ affirmatiua falsa cuiꝰ subiectũ ꝓ nullo suppone ret sine aliq̃ ampliatione ⁊ restrictione.

¶ Et iuxta ꝑ cõcedit tisber q̃ hec ꝓpõ ē vera si sua contradictoria ē vera ⁊ q̃ hec ꝓpõ nõ ē vera si sua cõtradictoria est ẋa nec illa ꝑdicũt: sz sũt cõditionales de cõsequentibꝰ cõtradictoriis. ¶ Sicut etiaz cõcedit̃ q̃ si tm̃ pater ē tm̃ pater ē. ⁊ si tm̃ pater ē nõ tm̃ pater ē. ¶ Sz nõ cõceditur q̃ si tm̃ pater ē tm̃ pater ē ⁊ nõ si tm̃ pater ē: qr ista cõtradicũt: ¶ Similiter nõ cõcedit̃ q̃ si tm̃ pater ē nõ tm̃ pater ē: ⁊ non si tm̃ pater ē nõ tm̃ pater ē. ¶ Eadẽ causa ⁊ eodẽ mõdo nõ cõcederet̃ q̃ si hec ꝓpõ est vera sua ꝑdictoria ē vera ⁊ nõ si hec ꝓpõ ē ẋa sua ꝑdictoria ē vera: nec etiã iꝰ duo sez si hec ꝓpõ ē ẋa sua ꝑdictoria nõ ē ẋa ⁊ nõ si hec ꝓpõ ē vera: sua cõtradictoria nõ ē vera: qr sũt duo ꝑdictoria. Et oppositũ istarũ cõditionaliũ signataꝝ cõditionales negatiue sũt impossibiles qr earuz opposite affirmatie sũt necessarie cũ sint cõditionales vere qualiter aũt sint vere potes deducere de primo ad vltimũ partim ex his que habuisti dubio decimoqr to limitatione. 4ª partim ex his que i hoc notabili dicta sũt de a ⁊ b ꝓpositionibus ⁊ hoc apud illum qui admittit casũ de insolubili simpliciter etiam cũ precisa significatione: quia aliter dicte conclusiones nũq̃ deducerent̃ sicut etiam Tisber loco allegato testat̃.

¶ Unde secũdũ eum qui talem casũ non admittit est concedẽdum q̃ est aliqua propositio que sic precise significando non põt habere contradictorium. patet de a quia tunc esset impossibile simpliciter. ¶ Et si dicis cũ intellectus sit liber pono q̃ tantum in mente mea sit a nõne possem ꝓponere vnam negationẽ ad a siue habere actuz negatiuũ super a ⁊ tũc habebit contradictoriũ: qr nõ ē verius contradicere q̃z negationem ꝓponere uel ꝓpositam auferre. ¶ Huic dicitur q̃ potes preponere negationem ad a sed non ipso manente in sua significatione precisa. Et si dicit̃ a est ꝓpositio mentalis igit̃ significat naturaliter ⁊ cõsequẽter nõ põt cadere a sua significatione naturali. ergo. ⁊c. ¶ Respondet̃ concedendo totũ. vnde semp a dum erit remanebit in sua significatiõe: sicut pus: sz non precise seu adeqnate. nam p̃cisio seu adequatio dicit relationem: sicut eq̃litas relatio aũt habet hãc naturam q̃ põt alicui de nouo aduenire ul' remoueri ab eo per solam mutationẽ factam in alio sicut patz 5º phisicoꝝ. - per solã enim mortem filii pater desinit esse pater ⁊ pdit paternitatẽ. ¶ Et ideo dico q̃ per solum actũ negatiuũ de nouo factũ ab intellectu desinit a significare p̃cise seu adequate: ita q̃ perdit precisionẽ ⁊ adequationẽ: sicut si sor. ⁊ plato essent equales ⁊ plato inciperet maiori nõ mutato sor. tũc plato nõ perdendo quãtitate priorem desinit esse equalis per acq̃sitionẽ noue quãtitatis. ¶ Et si tu dicis: quid ergo aliud incipit significare. ¶ Huic petitioni scõm tisberũ nõ teneor satisfacere: nisi de gratia speciali quã tibi tribuam tempore pasce. Et si dicis illud aliud qõ significat vtrũ significet naturaliter vel ad placitũ. Dicitur q̃ naturalit̃ ga ex natura rei ē q̃ duz existit solũ i mẽte tũc significat solũ suũ ꝑdictoriũ eē vex ex natura rei etiã est q̃ statim

prepositā negatione significet nāliter ꝑ
z aliter z ñiter nō ꝑcise illud qd̄ pz9 sic si
nūc nō sit añxp̄s. tūc illa ꝓpō in mēte est
vera ois hō ē z subiectū non supponeret
ꝓ añxp̄o. ōnde pono q̄ post horā nasca
tur añxp̄s cōtinuāte actū mētalē cathe
goricū. s. ois hō ē. z pz q̄ statim subiectū
hui9 ꝓpōnis mētalis incipiet supponere
pro añxp̄o. z ꝑ erit mere naturaliter z nō
ad placitū. imo velis nolis uel te sic cōpo
nēte subiectū supponit ꝓ añxp̄o. seu pro
añxp̄o supponit ꝓ q̄ añ nō supponebat lz
ipsū significauerit nec valet ia ōña subie
ctū hui9 ꝓpōnis supponit mere materia
liter z nō ad placitū z p9 ꝓ añxp̄o nō sup
ponebat: q̄ nec nūc. z ꝑ ꝓpter mutationē
factā in alia. s. expte rei: qz nat9 ē añxp̄s
vñ significatio z suppō dicūt relationē z
habitudinē q̄ si fuerit mentalis erit mere
naturalis z iō mere naturaliter ē q̄ sub
iectū hui9 ꝓpōnis incipiat supponere ꝓ
alio nūc q̄ p9 z si oīno nulla fieret muta
tio in aliq̄ extremoꝝ relationis impossibi
le eēt tā naturaliter q̄ ad placitū relatio
nē deperdi. z hec ꝓ declatiōe lrē sufficiāt
¶ Nūc ad arguméta conuertoꝝ. Primo
si aliq̄ ōña ē mala ex cui9 ꝑdictorio ōñtis
segt ꝑdictoriū añtis. q̄ regla falsa tz ōña
z añs ꝓbat ꝓsuppono ꝓmo q̄ ꝓ ly hoc d̄
mōstrat soꝝ. tūc facio istā ōñaz: hoc nō d̄
mostrat. q̄ hoc nō demōstrat ia ōña nihil
valet. z tñ ꝑdictoriū ōñtis infert ꝑdicto
riū añtis. ¶ Quia optime segt ꝑ demon
strat. q̄ ꝑ demōstrat demōstrato eodem.
¶ Et q̄ ista ōña nō valeat arguit sic ga
nō segt sor. nō demōstrat. q̄ ꝑ nō demon
strat. q̄ a pari nō segt ꝑ nō demōstrat. q̄
ꝑ nō demōstrat. tz ōa qa iste ōñe sūt oīno
sil es cū ōtinuo idē demōstrat. sz q̄ ia nō
sit bona arguit. qa casū possibili posito ē
a ñs vez z ōñs falsū qa si nihil d̄mōstrat
c rtū ē q̄ añs eēt vez s. sor. nō d̄mōstrat
z tñ ōñs eēt falsū. s. ꝑ nō d̄monstrat qa si
ōñs eēt vez cū ipsū sit ꝓpō cathegorica
oz q̄ subiectū aliqd significet. sz subiectū
ē ly hoc q̄ ly ꝑ aliqd significat. sz ly ꝑ ē pro
nomē demōstratiuū z ꝓnomē demōstra
tiuū nihil significat nisi demonstrādo ali
qd. q̄ per ly ꝑ demōstrat ꝑ vel illud z per
ōñs falsū ē q̄ hoc nō demōstrat. q̄ añs di
cte ōñe ē vez z tñ ōñs esset falsū qd̄ erat
ꝓbandū. ¶ Ad ꝑmū rideꝑ negādo qd̄
ista nō sit bona ōña imo ē optima. z cū dr
q̄ nō segt soꝝ. nō demōstrat q̄ ꝑ nō d̄mō
strat. ¶ Huic dicit q̄ segt sp dato q̄ nō
possūt eē plures soꝝ. z q̄ ly soꝝ. sit termin9
mere discrect9. sic vult Tisber. z cuz dr
casu possibili posito añs ē vez z ōñs fal
sū zc. ne9 illud z admisso casu q̄ nihil de
mōstret nego q̄ añs sit vez. qz nō habet
añs nec ōñs z ñiter stante casu i9 non est
ampli9 ōña sz bñ concedo q̄ añs illi9 ōñe
pōt eē vez sz nō est possibile añs illi9 ōñe
eē vez. z in hac materia concedit q̄ ista
ꝓpō soꝝ. nō demōstrat pōt eē vera sic si
gnificādo z ia alia hoc nō demōstrat non
pōt eē ya sic significādo z tñ iste ꝓpōnes
cōuertūt. ¶ Et si dicit q̄ a cōuertibili ad
cōuertibile nō valet arm. Huic dr negā
do ōñam qz uel casus ē q̄ soꝝ. demōstret
vel nō. si sic tūc ambe iste ꝓpōnes sunt z
vtraq̄ ē falsa si yo nec soꝝ. nec aliqd aliō
demōstret tūc nō pōt fieri ōña qz nō erit
nisi vna istaꝝ. ¶ Scdo arguo sic ista ōña
nō valet ꝑ ē ꝑteritū. q̄ hoc fuit z tñ ex cō
tradictorio ōñtis segt ꝑdictoriū añtis. qz
bene sequit ꝑ nō fuit. q̄ hoc nō ē ꝑteritu z
quocūq̄ demōstrato. ¶ Et q̄ ia ōña non
valeat arguit sic. aliqd fuit z impossibile
ē illud fuisse q̄ aliqd fuit qd̄ nō fuit tz ōña
z añs ꝓbat. z signo hanc ꝓpōnē homo ē
asin9 quā volo diu fuisse sic significando
ꝑcise. Tūc arguit sic hoc fuit z ipossibile
ē hoc fuisse ergo zc. Et demōstro per ly
ꝑ istā ꝓpōnē homo ē asin9 tūc ꝑma pars
pz ex casu z zam ꝓbo. s. q̄ impossibile ē ꝑ
fuisse qz vez ē q̄ impossibile ē hoc fuisse
q̄ impossibile est hoc fuisse tenet ōña a si

h

mili ut verũ ē te currere ergo tu curris ⁊ añcedens arguit sic. nã ista ꝓpõ ē vera q̃ impossibile ē ꝗ fuit q̃ adeq̃te significat qõ impossibile ē ꝗ fuisse ē vez ē q̃ impossibile ē hoc fuisse tz[a] ob officiãtib⁹ ad officiatã ⁊ añs ꝓbari ē manifestũ ⁊ ꝓ maiori probat. qz hoc fuit illud qõ impossibile ē q̃ qõ ē ipo⁶ eē ꝗ fuit. tz[a] a ꝯuertibile ⁊ añs ē vez ad ꝯuertibile q̃ ⁊ ꝯns. ꝯns ē maiori illi⁹ ꝯne q̃ maior ē ꝟa. ¶ Ad ꝗ z[m] rñt negãdo q̃ ista ꝯna nõ sit bona hoc ē ꝑteritũ. q̃ hoc fuit ⁊ cũ dr q̃ aliqd fuit ⁊ ipo⁶ ē illd fuisse q̃ aliqd fuit qõ nõ fuit ⁊c. nego añs ⁊ cũ dicit ꝗ fuit ⁊ impo⁶ ē hoc fuisse eodē demõstrato. ¶ Huic dr negãdo z[am] ptē ⁊ cũ dicit vez ē q̃ ipo⁶ est hoc fuisse q̃ ipo⁶ est ꝗ fuisse. Huic dicit dubitãdo q̃lit teneat ly qõ uel noialiter uel ꝯiũctiue si ꝑ mõ ista ē cõcedẽda vez ē q̃ ipo⁶ ē hoc fuisse qz valet tñ ac si diceret vez est ꝗ fuisse illud qõ nũc ē ipo⁶ ⁊ hoc ē vez i casu dicto sz tũc nõ vz[a] cũ infert q̃ ipo⁶ est ꝗ fuisse: qz qõ nõ cõuertit cũ orone infinitiua q̃ dicit dictũ ꝓpõnis nisi cũ tenetur cõiũctiue. Si ꝟo ly q̃ tenet cõiũctiue tẽ ꝯna est bona sz añs ē falsũ ⁊ ad ꝓbationẽ cũ dr hec ē ꝟa q̃ ipossibile ē hoc fuit que ad eq̃te significat qõ ipossibile ē hoc fuisse q̃ verũ ē q̃ ipossibile ē hoc fuisse negatur ꝯna qz in añte ly q̃ tenet noialiter. et in ꝯnte cõiũctiue. ¶ Et iuxta ꝗ solet cõcedi qõ verũ ē q̃ ipo⁶ ē hoc fuisse ⁊ falsũ ē q̃ ipo⁶ est hoc fuisse tenendo ly quod in ꝑma nominaliter in secũda cõiũctiue sicut cõcedit q̃ necessariũ est q̃ de⁹ nõ fuit. qz celũ est q̃ de⁹ nõ fuit ⁊ celũ ē necessariũ ergo necessariũ ē q̃ deus nõ fuit ⁊ tñ necesse est deũ fuisse ⁊ impossibile est qõ de⁹ nõ fuit. Similiter cõcedit q̃ po⁶ ē q̃ nihil fuit ⁊ nihil erit ⁊ tñ necesse ē q̃ aliqd fuit ⁊ aliqd erit. ¶ Tertio arguit sic i[a] ꝯ[a] est bona sor. est nũc ꝑmogenit⁹ q̃ hz matrẽ uel patrẽ ⁊ tñ ex contradictorio ꝯntis nõ seq̃t cõtradictoriũ añtis q̃ regula falsa. q̃ sit bona satis apparet ⁊ probat minor. ⁊ pono q̃ plato posuerit semẽ in matrice ⁊ moriat añq̃ aia intellectiua sor. infũdat tũc sim⁹ in ꝑmo instanti sor. ⁊ patz q̃ nõ sequit sor. nõ hz nec habuit patrẽ q̃ sor. nõ est ꝑmogenit⁹ qz añs ē vez ⁊ ꝯns falsũ qõ ꝯns sit falsũ pz: qz ñ loquor ꝑ natiuitate extra vterũ sz in vtero q̃ põt dici ꝟa natiuitas q̃ añs sit verũ probat qz si nõ det oppositũ. s. q̃ habet uel habuit patrẽ. ⁊ pz q̃ hoc ē falsũ nõ eni hz patrẽ. qa plato ē mortu⁹. nec etiã habuit patrẽ. qz sor. nõ fuit ergo nõ habuit patrẽ. ¶ Ad ꝗ tertiũ dicit negãdo ꝯnam ꝑmã. s. sor. nũc ē ꝑmogenit⁹ seu nat⁹ q̃ hz uel habuit patrẽ sicut a parte probatũ ē ⁊ cũ dicitur q̃ ista ꝯna satis apparet. Dr q̃ hñ apparet. sz nõ ē bona vñ nõ ē necesse q̃ ad generationẽ alicuius sit uel fuit pater ut mater eius sed sufficit q̃ fuerit semẽ debito loco infusũ q̃ hz virtutẽ corporis formatiuã. ⁊ de⁹ sublimis creator qui aiam corpi generato infundit ⁊ oiuz pater ē prim⁹ ⁊ ꝑncipalis dans oib⁹ eē ⁊ cõseruari. ¶ Et cõcedit naturaliter eē po⁶ hoiez eē nũc primo productũ qui nec habuit prem nec matrẽ hoiez seu hoies: sic posito de plato ne ut ꝑus posui deinde de berta q̃ sit hñ sana ⁊ simus per modicũ rẽp⁹ distans ab instanti quo aia intellectiua infũdet pro sor. generãdo. Et sint oes cause preparãtes dispositionẽ pro ista aia ita propinq̃. q̃ nulla causa naturalis in tã breui tempore possit applicari ad impediendũ deinde volo q̃ berta pcutiat gladio ⁊ sit in breuiori tempore moris berte q̃ temp⁹ in quo anima producet pro sorte generando. casus ē satis possibilis ⁊ intelligibilis et tunc patet de tempore instanti sortes. etcetera.

d Ecimoseptimo ⁊ vltimo dubitatur quo ad secũdas regulas generales magistri. ¶ Utr zz[a] et z4[a] regule sint ꝟe si ꝯna ē bona ⁊ scita ⁊

añs ē intellectū ꝛ ñs est intellectū ꝛ si cō-
sequētia ē bona oppositū ꝛitis nō potest
stare cū aliite. ¶ Dico breuiter ꝙ sic nō ne
glectis tñ limitatiōib⁹ coib⁹ tñ ꝓ declara
t iōe lr̄e volo notare tria ꝛ statim ponam
finē huic dubio. ¶ Primo notādū ꝙ qdā
nēgāt oīno suppositionē materiale pro
pter fūdamētū oīno oppositū dictis ma
gistri. nō enī volūt ꝙ ista sit ꝓpō buf. est
syllaba petr⁹ ē dictio. a ē lr̄a ꝛ ad hoc pro
bandū presupponūt. Primo ꝙ qlibꝫ ps
orōnis grāmatice ē pars per suū moduꝫ
significādi. ¶ Scōo ꝙ nihil pōt eē ps cō-
structiōis: nisi sit de octo ptib⁹ orationis
grāmatice. ¶ Tertio ꝙ oīs termin⁹ ē ca
thegreumaticus uel sincathegreumatic⁹
ꝛ omnis terminus cathegreumaticus ē
oīs uel discret⁹. ¶ His stātib⁹ arguūt ꝙ
predicte nō. sūt ꝓpōnes qꝛ nō hīt subie
cta qꝛ ista q̄ videt̄ subiecta nō sūt alicui⁹
ptis orōnis cū nō habeāt modū significā
di generalē uel spālē ꝙ probat̄ qꝛ añ im
positionē nō habebāt aliquē modū signi
ficādi cū tūc nulla foꝛet ps orōnis nec p⁹
qꝛ nulla ē facta ꝓpositio terminis ad signi
ficādū se: tū qꝛ long⁹ hic fuisset laboꝛ. tuꝫ
ꝙ termini seipsos naturaliter significāt
ꝛ nō ad placitū etiā data opinione oppo
sita segt̄ ꝙ quelibet pars orōnis posset
eē nomē ꝛ sic fieret cōfusio in grāmatica
¶ Scōo arguit̄ ꝛ signo istā ꝓpōnē soꝛ. ē
dictio ꝛ arguo ꝙ nō ē ꝓpō qꝛ non habet
subiectū qꝛ nō est termin⁹ qd̄ probat̄ uel
enī esset termin⁹ sincathegreumaticus ꝛ
hoc nō ut pꝫ uel cathegreumatic⁹ ꝛ ñ nō
qꝛ uel ē termin⁹ oīs ꝛ hoc nō ut pꝫ ul' di-
scret⁹ ꝛ hoc nō qꝛ scōꝫ aduersariū potest
supponere pro se uel sibi simili ḡ pro plu
rib⁹ ꝛ ꝛiter nō videtur termin⁹ discret⁹
ḡ nullus termin⁹ ē ly soꝛ. qd̄ erat proban
dū. ¶ Sꝫ qꝛ hec disputatio ē tota grāma
ticalis vnica distinctione satis cōmuni to
ta ambiguitas dissolueꝫ. s. ꝙ duplex est
ꝓpositio vna absoluta ꝛ alia dependēs.

¶ Impositio absoluta ē qua termin⁹ insti
tutus ad significādū uel modū significā
di significat siue copulet̄ alteri termino
siue nō sicut lē bō significat oēs boies ex
impositione autentica absoluta. ¶ Sed
impositio dependēs est q̄ termin⁹ nō ipsi
tus ad significādū uel modū significādi
per se nō significat nisi copulet̄ alicui no
te istitute a ꝓmo ipositoꝛe ad hoc officiuꝫ
exercendū. note aūt sūt pluꝛes sꝫ in pre-
senti note materialitatis sū iste ista dictio
iste termin⁹ ista oīo ꝛ potissimū ē ista vox
ly uel vbi sit talis cōpositio terminoꝝ ꝙ
subiectū sit prime intētiōis uel ipositiōis
ꝛ predicatū scōe sine signo psonali pcedē
te ꝛ sic de aliis institutiōib⁹ ab impositoꝛe
factis autētice q̄s in regulis suppōnū fa
cile est cōphendere. ¶ Dico ergo admis-
sis oīb⁹ suppōnib⁹ ꝙ illa vox buf. añ im
positionē ꝛ etiā post per se prolata nō est
pars orōnis sꝫ q̄ꝫ primū copulat̄ huic no
te ly uel aliis terminis materialib⁹ ul' cō-
positiōi ad hoc institute statim incipit eē
pars orationis ꝛ incipit habere modum
significandi generalem essentialem no
minis. scilicet significare per modum ha
bitus ꝛ quietis ꝛ determinate apprehen
sionis. nec hoc fuit magnus laboꝛ: quia
hec institutio paucis verbis facta est sci-
licet paucis notiuis seu regulis cum ve-
ro dr̄ qd̄ ante significabat se naturaliter.
¶ Huic dicitur ꝙ hoc est verum: sed an-
te non habebat modum significandi no-
minis quez habet ex applicatione ad ali-
os terminos modo institutos ex impositi
one dependēte ꝛ qd̄ plus est etiam ha-
buit ut nō solum pro se. sed pro quolibet
sibi simili posset supponere. ¶ Et tūc cū
dicitur quod quelibet pars potest eē no-
men dum sumetur materialiter. ¶ Huic
dicit̄ cōcedendo imo est regula grāma-
ticalis magistralibus versibus tradita. di
ctio quecunq̄ fuerit tibi materialis. Est
neutri generis ꝛ indeclinabile nomen.

b z

¶ Et ad vltimũ dico q̃ ly sor. ē termin⁹ cathegreumatic⁹ ⁊ ē termin⁹ cois dum supponit materialiter ⁊ infinita bz suppo sita vel habere pōt. ſ. hoc ly sor. ⁊ hoc ly sor. ⁊ sic de singulis syllabis in voce uel ī scripto lz ly sor: ꝑsonaliter sūpt⁹ sit termi n⁹ discrect⁹. ¶ Plura de hac materia in serere hic nō ē cura sufficit eni ꝓ opiniōe strodi sicut dicit in lrā q̃ ista oro est ꝓpō buf est sillaba a lra ⁊ bz. ¶ Sz deceptio opinionis opposite in h̄ consistit q̃ nescit ponere differētiā inter dictionē ⁊ partē orōnis dictio eni ē dictio per significatū suū essentiale sz pars orōnis ē pars orō nis per suū modū significādi ⁊ nō per si gnificatū due eni dictiōes possūt vnum significare ⁊ idē ⁊ trī ꝓpter diuersū mo dū significādi erūt diuerse partes orōnis sicut iste due dictiones currit ⁊ cursus q̃ idē significāt sz nō eodē mō ⁊ q̃libet pars orōnis p̄us ē dictio q̃ pars orōnis. vnde ly buf. sine aliq̄ signo materiali ⁊ ex̄ ꝓpō nē ē dictio ⁊ nō ē ꝑs orōnis sp eni aliquid dicit seu significat qz se significat materi aliter: sz nō ē sp nomē nisi dū copulat̄ no te uel cōpositioni ad hoc institute. ¶ Alie ho sūt dictiones h̄ntes impōnē absolutā q̃ lz sint eque p̄me dictiōes ⁊ ꝑtes orōnis post impōnē factā trī p̄us natura sunt dictiones q̃ ꝑtes orōnis ⁊ añ institutionez aliquā factā erāt dictiōes ⁊ nō ꝑtes orō nis. ⁊ si nūc cessaret impositio ⁊ voces li bere remanerēt statim oēs desinerēt eē ꝑtes orōnis: sz nō desinerēt eē dictiones ¶ Propterea aliq̄ dictiōes fuerūt impo site ad significādū ⁊ cōsignificandū. i. ad determinandū significatū ⁊ modū signi ficandi: sicut ly hō fuit ipositū ad signifi candū hoīez p modū nois. ¶ Aliq̄ vero dictiones fuerūt imposite solū ad consi gnificandū: sicut sūt voces que nihil pre ter se significāt ut buf ⁊ baf ⁊ taliā impo sitio est depēdēs. Alia vero absoluta vī ly hō inq̃tū ē pars orōnis bz eūdē modū significandi siue materialiter siue ꝑsona liter sumat̄. Sz inq̃tū ē dictio: ē due dic tiones vna materialiter ut naturaliter se significat ⁊ alia ꝑsonaliter seu ex impo sitiōe p̄ ut significat ad se. ſ. hoīez. ¶ Sz iā finē pono huic speculationi. qz ut dixi ad grāmaticā spectat speculatiuā ¶ Se cūdo nota p̄ aliq̄ dicto mgr̄i in lra negat q̃ tu intelligis nō intellectū a te etiā itel ligendo p̄dicatū huius ꝓpōnis. ſ. a ē nō intellectū a te ⁊ dicit q̃ intelligēdo p̄di catū hui⁹ ꝓpōnis tu intelligis nō intelle ctū a te nō affirmatiue sz negatiue. ¶ Jō pro noticia hui⁹ nota q̃ triplex ē cōposi tio intellect⁹ p̄ma ē simpliciū intelligētia sicut cū intelligo rosā absolute. Scōa est cōpositio seu diuisio. i. affirmatio seu ne gatio: sic cū intelligo rosā eē pulcherimā uel nō eē liliū. Tertia ē illatio seu discur sus: sic ē opatio q̄ intellectus aliqd infert ex alio sz in pnti nō ē mētio de p̄ma opati one intellect⁹ q̄ est simplex rei ap̄hēsio. Et hec p̄ma opatio iterū ē duplex vna fi nita ⁊ alia infinita. Finita ē q̄ intellectus ap̄hendit aliqd repnitatū p spēm intelli gibilē p̄ut ē ista de se naturaliter repnta tiuo: sicut cū intelligo hoīem p spēm seu cōceptū naturalē hois. ¶ Sz intellectio infinita ē q̄ intellect⁹ intelligit negationē finiti ⁊ hoc determinate sic cū intelligo nō hoīez intelligo negationē hois capiendo negationē large p̄ infinitationē ⁊ h̄ intel ligo determinate. ſ. nō hoīez sz nō oz q̃ in telligā aliqd determinate finite seu poſi tiue sz sufficit q̃ intelligo aliqd determi nate negatie seu infinite. ſ. nō hoīem seu negationē hois nō curādo an illud nō hō sit leo uel ange l⁹ sz sufficit q̃ intelligitur determiate negatō hois seu infinitas. ¶ Uerūtrī nō q̃ intellectio infinita p̄sup ponit intētionē finitā. ¶ Nemo pōt intel ligere nō hoīez nisi p̄us intelligat hoīem. ¶ Et si diceres ista intellectio infinita nō videt eē aliqd sic nihil intelligere non est

aliquid. ¶ Huic dicit q intellectio infinita de qua loquor nõ ē nihil intelligere negatiue sic dormiens q nihil intelligit: sed ista intellectio infinita seu infinitata est actio positiua seu act⁹ positiu⁹ intellect⁹ quo intelligit negationē finiti seu infinitationē ei⁹. s. nõ hoiez. Et iõ talis intellectio quodã mõ negatiua de q̃ mentionez facit mgr in lra nõ ē nihil intelligere sed ē intelligere nõ tale seu negationē talis. et nõ dico intelligere aliqd positiue qõ sit ñ tale sed sufficit intelligere negationē talis positiui siue finiti stat enī me scire q interficiens platonē fuit nõ paul⁹ lz nesciã determinate quis alius fuerit licet tñ sciam determiate infinite q fuit nõ paulus ¶ Sz aliud ē scire determinate infinite ⁊ aliud est scire determinate finite. ¶ His p̃missis dico cũ mgro q ē possibile me intelligere nõ intellectũ a me negatiue seu infinite: sz nõ ē possibile me ĩtelligere nõ intellectũ a me finite. primũ pz dũ p̃ intelligo intellectũ a me possũ determinate illud infinitare nõ referẽdo intellectũ sup aliud positiue seu finite sz solũ in negationē illi⁹ quod p̃ns intellexi positiue. Scõm etiã pz. s. q nõ possũ intelligere ñ intellectũ a me finite seu positiue. qr tũc sequerer q idē eēt intellectũ a me ⁊ nõ intellectũ a me qõ implicat. Et hoc ē propter transcendẽtia illi⁹ termini in intellectũ ⁊ reflectionē sup opationē ꝓpriã intellect⁹ cũ dico nõ intellectũ a me. nã bñ est possibile in terminis nõ trãscendẽtib⁹ q possim intelligere hoiez determinate finite ⁊ etiã determiate negatie seu infinite. s. q ē nõ hõ qcqd illud sit uel non sit. ¶ Et tertio possũ intelligere determiate finitũ isti⁹ infinitatiõis. s. q illud nõ hõ ē leo cui⁹ cã ē qr hõ nõ ē termin⁹ transcendens sic ly intelligere ens aliqd res ⁊ huius neqz ibi fit negatio ꝓpe opatiõis itellect⁹ multa eni sũt hoies ⁊ multa ñ hoies sz nihil ē qõ sit nõ intelligibile ⁊ nõ ē possibile q intelligas aliqd qõ nõ intelligas. sed bñ possibile ē q intelligas aliqd q nõ amas uel nõ vides vñ oia trãscendentia in sua maxima trãscẽdẽtia sũpta possũt intelligi dupliciter tñ. s. determinate finite ⁊ determinate infinite seu infinitate: sz nõ pñt intelligi tertio mõ ōtermiate. s. finitũ illi⁹ infinitatiõis possũ intelligere p̃ens scõ nõ ens. Sz nõ possũ intellige re aliqd nõ ens: siue ens nõ ens qr implicaret. Et hoc ꝓpt maximũ ambitũ transcẽdentiũ qr nihil ē uel põt esse qõ nõ sit ens uel itelligibile ⁊ ꝛñter ē aliqd illoruz positiue. Jõ optime cõcessit mgr q intelligit nõ itellectũ a se negatiue seu ifinite solũ. ¶ Et si dr tu intelligis significatum adeq̃tũ hui⁹ ꝓpõnis ℔ nõ est intellectũ a te ḡ intelligis ℔ demõstrato isto significato: tũc sic tu intelligis hoc ⁊ hoc ē nõ itellectũ a te ḡ itelligis nõ itellectũ a te.

¶ Huic p̃mo dr negãdo minorẽ. ĩmo est itellectũ a me infinite sed non est intellectum finite seu positiue ut dixi. qr illud ē ipossibile nec segr nõ ē itellectũ a te de termiate finite. ḡ nõ ē itellectũ ōtermiate stat eni q sit itellectũ ōterminate infinite seu ifinitate. ¶ Aliter põt dici ꝛce⁹ maiorẽ ⁊ minorẽ sz diuersis sensib⁹ nã hoc est ĩtellectũ. s. ifinite ⁊ ē nõ itellectũ. s. finite. Et iõ ꝛcedit ꝓ q itelligo nõ intellectũ a me. i. itelligo ifinite nõ itellectũ a me finite ⁊ sub hoc sensu conclusio ē ꝛa. ¶ Iste mod⁹ rĩdẽdi ē realis sz tñ nõ dz ꝛcedere ꝛñam absolute sicut nec minorẽ nõ eni dz ꝛcedi q nõ ē intellectũ qr nõ ē itellectuz finite arguit eni ab inferiori ad suũ inferi⁹ distributiue: sicut nõ segr tu es nõ hõ alb⁹ ergo tu es nõ hõ: uel ut placet aliis a supiori ad suũ inferi⁹ sine distributiõe. qr termin⁹ finit⁹ q̃to supior tanto infinitatus fit inferior ⁊ nõ ecõtra ⁊ de ℔ nõ ē vis ad pñs ⁊ hic pazz abũdaui in ꝛbis ⁊ materiã aliq̃lr trãsgressus sũ qr rẽ difficilumã meo iudicio ad exp̃mẽdũ nõ potui aliter

facere clariorē. ¶ Tertio nō q̃ ista duo se nōt sic supi⁹ z inferi⁹. s. nō sil' stare z iui cem repugnare. nā q̃cūq̃ repugnāt non stāt sil' z nō ecōuerso illa. n. dicunt nō sil' stare q̃ sūt icōpossibilia seu ex qb⁹ fit vna copulatia īpossibilis siue illa īplicēt ōdictionē siue nō. vbi grā sic mgr dic i lra tu nō es alb⁹ z nihil ē iª copulatia ē īpossibil' qz scōa ps ē īpossibilis z tñ nulla ps ōdic alteri nec mediate nec īmediate z ꝶ formaliter qz tūc ex altera illaꝝ seqrē ōdictoriū alteri⁹. Et cū q̃libet istaꝝ sit negatiua opteret q̃ ex negatiua seqrē affirª formaliter z supi⁹ ē reprobatū saltē ō negatia pura sic ē ī ꝓposito. ¶ Sz ista dicūtur repugnare quoꝝ vnū ē formal' illatiuū ōdictorii alteri⁹ siue mediate siue īmediate sic ista nihil ē z tu curris. ¶ Et iuxta ꝶ nō ō bonitate ōñe qz ad ꝶ q̃ sit bōa sufficit ōdictoriū ōñtis nō stare cū añte. dato q̃ sit z notāter dico dato q̃ sit qz iª ōña nō ē bōa tu curris ḡ plato logr z tñ si nulla alia ꝓpō nec ōña alia foret nisi ista z ptes ei⁹ tūc oppm ōñtis ñ staret cū añte qa oppm ōñtis nō ē ḡ nō stat cū añte tzª a supiori distributo ad suū iferi⁹ sz si oppm ōñtis z añs sint z faciūt copulatiuā īpossibilē tūc ōña illa ē bōa siue sit foral' siue materialis. ¶ Sz ad ꝶ q̃ sit foralis nō solū opz q̃ oppm ōñtis nō stet cū añte sz vltra ꝶ reqrit q̃ repugnet. i. q̃ sit foraliter illatiuū ōdictorii sui añtis sz de his dubio qnto latuis dcm ē. Ex qb⁹ corrolarie sequtur q̃ oēs ꝓpōes īpossibiles z ōdictionē īplicātes sibi ipsis z cuilibet repugnāt qz iferūt foraliter oppm sui ipsi⁹ z cuiuslibz: sic iste tu iste tu differs a te. tu scis te esse lapidē tñ pr ē z hꝰ. ¶ Sz ꝓpōes īpossibiles nō īplicātes ōdictionē nō stāt cū seipsis nec cū aliis sz tñ nec aliis nec sibi repugnat merito sui. ¶ Propterea ex īpossibili īplicāte ōdictōz seqr q̃libz foraliter sz nō de fora sic i limitatiōe de p̄ ad vltm declaraui. ¶ Cōcedit etiā q̃ a z b st̄ due ꝓpōes ouertibiles q̃ nō pnt sil' stare imo repugnāt sibiipsis vtz de istis duab⁹ tñ pr ē z tñ pr ē. ¶ Cōcedit etiā iuxta dictum mgri in lra q̃ ex a seqr b foraliter z tñ cōtradictoriū b ouertit cū a dato q̃ a sit iª tñ pr ē z b illa nō tñ pr ē z pr q̃ seqr tātū pr ē ḡ nō tñ pr ē sic deducenti de p̄mo ad vltimū facile pōt apparere z tñ ōdictorium ōñtis. s. tñ pr ē ouertit cū añte. ¶ Et ꝶ de dubiis z limitatiōib⁹ regulaꝝ generaliū z diffinitioib⁹ z diuisiōib⁹ ōñaꝝ dicta sufficiāt ad laudē altissimi ōi. ¶ Nūc vo ad limitādas sex regulas generales. quas Aristoteles tradit presens cōnertitur stilus ad laudem illius qui omnia generaliter edidit.

Ecimooctauo q̃rit circa sex regulas generales Aristoteles z. piermenias an sint ve primā ē ab affirmatiua de p̄dicato finito ad negatiuā de p̄dicato finito ē bona ōña. ¶ Scdo q̃ ecōuerso ē ōña bōa cū ōstantia subiecti: qz ex negatia pura nō seqr affirmatia. ¶ Tertia q̃ ab affirª ō predicato finito ad negatiuā ō p̄dicato ifinito ē ōña bona. ¶ Quarta q̃ etiā ecōuerso ē ōña bōa cū ōstātia subiecti. ¶ Quinto q̃ ab affirª ō p̄dicato p̄uato ad affirmatiuā ō p̄dicato ifinito ē bōa ōña. ¶ Sexta q̃ ñ ecōuerso z hē regule gnāles fūdar sup p̄ pncipio. s. de q̃libet dr alteꝝ ōdictoriū et de nullo eoꝝ ābo. ¶ Jō añ regulaꝝ limitatiōes volo ad laudē p̄mi pncipii dicti limitare dcm fūdamētū ne nostꝝ edificiū rueret iprouise deinde stati ad limitādas regulas descēdā vez qz illud p̄mū pncipiū nō pōt plene limitari nisi qbusdā prenotatis z limitatis. ¶ Jō necesse habeo p̄ duo notare z scdo limitare sine qb⁹ clara noticia p̄mi pncipii hr̄i nō posset. ¶ Prio igit nō q̃ duplicia sūt ōdictoria q̃dā icōplexa ut hō z nō hō z quedā conplexa ut hō alb⁹ z nō hō alb⁹. Et cōplexoꝝ quedā gescēter quedā nō gescēter. ¶ Exēplū p̄

mi sor. currit ⁊ sor. nõ currit. Ista ꝑdicũt cõplexe gescẽter cũ sint orones pfecte.
¶ Exemplũ secũdi hõ alb⁹ ⁊ nõ hõ alb⁹.
¶ Hec distinctio colligit ab aristotele in postꝑdicamẽtis capl'o de oppõne sz i pre senti nõ intelligit nisi de ꝑdictoriis incomplexis nõ gescẽter. ¶ Et attẽde q̃ nõ cõtingit plurib⁹ mõis ꝑdicere q̃ affirmatio ⁊ negatio finitatio ⁊ ifinitatio opponunt ⁊ quot modis ꝟ vnũ oppoitoꝝ tot mõis dicit ⁊ rliquũ sz nõ contingit nisi triplicit affirmare uel infinite itelligere. Primo i cõplexe scdo cõplexe ⁊ ꝯ dupliciter. s. gescẽter ⁊ nõ quie cẽter g̃ cũ nõ sit veri⁹ cõtradicere cũ negationẽ ꝓponere uel ꝓpositã auferre seqt̃ ut p̃us nõ conuenit. nisi tripliciter ꝑdicere qd̃ erat probandũ.
¶ Scdo nõ q̃ ly ⁊ põt teneri dupliciter. s. copulatie ⁊ copulati p̃ mõ copulat propõnes scdo mõ terminos ⁊ itez copulati põt teneri dupliciter. s. diuisiue ⁊ collectiue. ¶ Exẽplũ p̃mi hic ⁊ Rome vendit pip. ¶ Exẽplũ scdi sor. ⁊ plato trahũt nauim. Et qñ ly ⁊ tenet copulati diuisiue: tũc cõfũdit cõfuse tm̃ mobiliter terminũ cõem nõ distributũ neq̃ ipeditũ qñ vero tenet collectiue tũc nullo mõ confundit
¶ Sadẽ distinctio p faciẽda in termis numerali⁹ ut duo tria ⁊ q̃tuor ⁊c. Et de oi termino nũeri pluralis ut hoies aialia q̃ in oib⁹ his includit hec copula ⁊ que post teneri dupliciter. s. collectiue ⁊ diuisiue. vnde sp talis ẽ distinguẽda q̃ vno modo cõfundi alio mõ nõ. Et hoc ẽ ꝟa sor. ⁊ plato sũt homo tenẽdo ly ⁊ diuisiue sz collectiue ẽ falsa. ¶ Sili mõ dicendũ ẽ de hac cõiũctiõe uel que põt teneri disiunctiue. ⁊ disiũcti. Et iterũ disiũcti dupliciter. scz collectiue ⁊ diuisiue vnde hec ꝓpõ ẽ distinguẽda ois hõ uel asin⁹ ẽ asin⁹. nã si ly uel tenet disiũctim diuisiue ẽ ꝓpõ vera si ꝟo collectiue ẽ falsa. Et idem ẽ dicẽdũ de nota conditionis vnde hec propositio in sensu diuiso est vera. Omnis propositio si est necessaria est vera ⁊ in sensu cõposito est falsa ⁊ hec omnia ex tractatu ꝟ sensu composito ⁊ diuiso facile comprehendens. ¶ Nunc ad propositum cuz dicitur de quodlibet dicitur alterum contradictorium ⁊ de nullo eorum ambo sic intelligitur dicitur alteruz cõtradictoriorum incomplexorũ uel complexoruz nõ quiescẽter supple dicitur diuisim. uel simul disiũctim diuisiue ⁊ de nullo eorum ambo id est. de nulla re dicũtur ambo cõtradictoria simul id est copulatiz diuisiue de qualibet enim re est verum dicere q̃ est sortes uel nõ sortes ⁊ de nullo est verum dicere quod est sor. ⁊ nõ sor
¶ Et quando ly ⁊ tenetur collectiue tũs totuz copulatum non est superius ad aliquam suam partem: sed potius disperatum saltem de forma nã sor. ⁊ plato. nec sũt sor. nec sũt plato.
¶ Quando vero tenetur diuisiue tunc totum copulatum est inferius ad quamlibet sui partem quia tunc tenetur copulatiue sed a copulatiua ad quamlibet sui partem valet consequentia ⁊ non econuerso saltem formaliter. illud autem est superius large a quo nõ conuertitur cõsequentia siue sit complexum siue incomplexum. Ex opposito sentias de disiuncto quia disiunctum diuisiue tentum est superius ad quamlibet sui partem sicut plane dixi in tractatu de sensu composito ⁊ diuiso propterea cum tibi proponit hec propositio tu es aliud q̃ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato distingue quia si ly ⁊ tenetur collectiue est vera ut patet per exponentes scilicet tu es ⁊ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato est ⁊ tu non es plato ⁊ nihil aliud q̃ plato prima exponẽs patet secũda p̃batur resolutorie hoc est demonstrando platonem ⁊ hoc est plato ⁊ nihil aliud q̃ plato ergo ⁊cetera.
¶ Tertia exponens probatur: quia si nõ detur oppositum scilicet tu es plato ⁊

nihil aliud q̃ plato ⁊ b̃ ē falsū: qa tūc segt̃
q̃ tu es plato: qz nihil ē plato: ⁊ nihil aliō
q̃ plato nisi plato nec dz assignari ōdicto
riū nisi sic ī catbegreumaticis p remotio
nē negatiōis a v̄bo p̄ncipali qz p suppositū ly ⁊ tenet̃ collectiue vbi v̄o teneat̃ di
uisiue ē falsa qz equalet copulatie ipossi
bili. s. q̃ tu es aliō q̃ plato ⁊ q̃ tu es nihil
aliō q̃ plato. ¶ Et qñ tenet̃ collectie cō
cedit̃ q̃ tu es aliud q̃ plato ⁊ nihil aliud
q̃ plato ⁊ tñ tu es aliud q̃ plato. ⁊ aliqd
aliō q̃ plato nec ōdicūt sic tenēdo collectiue qz solū ptes p̄dicatoꝝ ōdicūt p̄mū
patuit exponēdo scōm etiā p exponētes
cuilibet exponēti poterit apparē. ¶ Et si
arguit̃ sic tu es aliud q̃ plato q̃ tu es aliō
q̃ plato ⁊ nihil aliō q̃ plato tz ōña a supe
riori distributo ad suū iferi⁹. ¶ Rndet q̃
si ly ⁊ tenet̃ collectie tūc totū nō ē supi⁹.
nec inferi⁹ ad aliquā sui ptē ut victū est.
¶ Si v̄o tenet̃ diuisiue nego ōñam qz lz
arguat̃ a supiori ad suū iferi⁹ cū termino
distributiuo tñ termin⁹ distribuēs nō ca
dit sup totū inferi⁹ lz solū supra ptē inferi
oris sic nō segt̃ tu es aliud q̃ sor. ergo tu
es aliud q̃ sor. ⁊ q̃ tu nec hoc ē verꝝ quia
hic arguit̃ a supiori ad suū inferi⁹ sine di
stributiōe sic pz in hoc notabili q̃ cū ly et
tenet̃ disiue to^m copulatū ē iferi⁹ ad quā
libet sui ptē. ¶ Attēde tñ q̃ hoc totū col
lectiue tentū. s. nō hō ⁊ asin⁹. hz p cōtra
dictorio cōplexo nō gescēter b̃ totū copu
latū hō ⁊ asin⁹. ¶ Sil'r ōdictoriū hui⁹ co
pulati albū ⁊ nō albū tenēdo ly ⁊ collecti
ue est totū hoc nō albū ⁊ nō albū. vñ da
to q̃ sit vnū scutū semialbū ⁊ semi nigrū
seu rubeū cōcedit̃ q̃ hoc ⁊ albū ⁊ nō al
bū copulati collectie ⁊ b̃ tenēdo q̃ totuz
sit sue ptes nec segt̃ q̃ duo ōdictorio in
cōplexa verificēt̃ de eodē. qz ista duo al
bū ⁊ nō albū sine aliq̃ copula sūt ōdicto
ria incōplexa ⁊ vnū istoꝝ verificat̃ de b̃
scuto. s. ly nō albū qz bñ segt̃ hoc nō ē al
bū ⁊ ē q̃ est nō albū tz ōña a negatiua de
predicato finito cū ōstātia subiecti ad af
firmatiuā de predicato infinito sz sūpta
cū ly ⁊ faciūt vnū copulatū seu vnū ter
minū cōplexū q̃ collectie sūpt⁹ verifica
tur de hoc scuto. ¶ Et si vis dare huic cō
tradictoriū debes p̄ponere dcōnē ifinitā
tē ⁊ habebis duo ōdictoria cōplexa non
quiescēter vbi pri⁹ sine ista copula erāt
duo ōdictoria incōplexa simpl'r. ¶ Et si
arguit̃ in casu scuti hoc ē coloratū. q̃ uel
albū uel nigruz ⁊ sic de aliis colorib⁹ uel
saltim aliq̃ colore coloratū. ¶ Huic dicit̃
negando ōñam sz bene segt̃ ergo aliquo
uel aliquib⁹ colorib⁹ est coloratum ⁊ hoc
cōcedit̃ qz ē coloratū albedie ⁊ rubedie.
¶ Et qō dico nō sequi debet intelligi ī cō
creto. qz in abstracto optime sequit̃ hoc
ē color. ergo ē albedo uel nigredo ul' ali
quis color simplex.
¶ Nūc tēp⁹ ē ut p̄mis post duo notabi
lia preambula limitare duas regl'as sine
qb⁹ limitatio p̄mi p̄ncipii nō pōt haberi.
¶ Prima ē vtꝝ a toto copulato ad ptez
valeat argumētū scōa ē vtꝝ a parte dis
iūcti ad totū disiūctū valeat argumētū
Et p̄mo limitabo r̄gulā copulati. Scōo
regulā disiūcti sic q̃ limitat̃ re^a copulati.
¶ A toto copulato. ¶ Quia a pte copu
lati ad aliā nō vz argumētū saltē forma
liter qz tūc nō arguit̃ a toto copulato.
¶ Sine termino distribuente.
¶ Quia non sequitur tu differs ab homi
ne ⁊ ab asino. ergo tu differs ab homine
sicut non sequitur tu non es homo ⁊ asi
nus ergo tu nō es homo.
¶ Et sine termino confundente.
¶ Quia nō sequitur impossibile est te eē
⁊ nō eē ergo impossibile ē te esse.
¶ Ac sine termino appellante.
¶ Quia non sequitur nescio te esse homi
nem et deum ergo nescio te esse hominē
scio q̃ hoc ⁊ hoc sunt impossibilia eē ve
ra ergo scio q̃ hoc impossibile ē eē verū
demōstrando duo cōtradictoria dubia.

¶ Et sine termino infinitante. Quia ñ se quit tu es nõ hõ ⁊ asinus. g̃ tu es ñ homo: ⁊ B dato q̃ li nõ cadat sup totũ copulatũ añs ẽ verũ: quia tu ñ es hõ ⁊ asinus tu es ergo tu es non homo ⁊ asinus tenet ɔnia negatiua de predicato finito cũ ɔstantia subiecti ad affirmatiuã de p̃dicato infinito cũ oib⁹ requisitis ⁊ ɔnis est falsũ vt pz cũ suum ɔtradictoꝛium sit verũ.

¶ Diuisim tento. Quia ñ sequit tu es coꝛpus ⁊ aia. g̃ tu es coꝛpus: dato q̃ totũ sit sue ptes. Similiter nec seqtur: isti sũt soꝛ. ⁊ platonis. ergo isti sunt soꝛ.

¶ Ad alterã ei⁹ partẽ. Quia ad partẽ q̃ ñ sit pars ei⁹ ñ valet ɔ⁹: vt pz: cũ sit illi oino iptinẽs. Jõ bene seqt: hic ⁊ rome ẽ hõ. ergo hic ẽ hõ: qꝛ bz oẽs limitatões p̃dictas.

¶ A pte disiuncti. Quia toto disiũcto ad partẽ de foꝛ⁹ ñ valet arᵐ: qꝛ non sequitur tu es hõ vel asinus: ergo tu es asinus.

¶ Sine distributione. Quia non sequit tu differs ab asino: g̃ tu differs ab hoine vel ab asino.

¶ Ac sine termino ɔfundente: Quia ñ se qt ɔtigẽter tu es g̃ ɔtigẽter tu es l̃ tu ñ es

¶ Et sine termino appellãte. Quia non sequit dubito antechristũ eẽ: ergo dubito antechristũ esse vel nõ eẽ.

¶ Et sine negatiõe. Qꝛ nõ sequit tu non es leo. ergo tu nõ es hõ vel leo.

¶ Diuisim tento. Quia ñ seqtur oĩs hõ ul asin⁹ ẽ asin⁹ g̃ oẽ qd̃ ẽ hõ vel asin⁹ ẽ asin⁹.

¶ Ad totũ eius disiunctũ. Quia ad disiũctũ nõ suũ ñ ẽ bonũ arᵐ qꝛ ñ debita ẽ bitudo formaliter. ¶ Est bonũ arᵐ. Jdeo bñ seqt tu es hõ: ergo tu es homo vel asin⁹: quia habet oĩa requisita.

¶ Limitatio p̃mi p̃ncipii de q̃libet termino simplici. Qꝛ de termino ɔplexo ñ icõuenit neutrũ ɔtradictoꝛiꝛuꝫ verificari: nã aia nigra nec ẽ hõ nec nõ hõ sil'r puncꝛus pedalis nec ẽ magn⁹ nec nõ magn⁹.

¶ Discreto. Quia de termino cõi nõ incõuenit duo ɔtradictoꝛia ⁊ vificari. nã hõ est soꝛ. ⁊ hõ ẽ ñ soꝛ. qꝛ ⁊ plato q̃ ñ ẽ soꝛ.

¶ In recto. Quia in obliq̃ non incõuenit verificari neutrũ de termino simplici discreto. si enĩ soꝛ. nihil bz tunc nec soꝛtis ẽ asinus nec nõ asinus. ⁊ si haberet asinum ⁊ equũ ambo essent vera.

¶ Ex vtraq̃ parte extremi. Quia ñ solũ sufficit ex pte subiecti sed ẽt ex pte predicati: nam si brunellus nullus eẽt vtraq̃ ista ẽt falsa brunellus ẽ hois brunell⁹ ẽ non hois: ⁊ si esset hois ⁊ angeli vtraq̃ esset vera.

¶ Pro aliq̃ supponente. Quia iste sũt sil' false: chimera est hõ chi⁹ est nõ homo.

¶ Simpliciter sumpto sine signo cõfundente. Quia iste sũt simul false oĩs homo ẽ soꝛ. oĩs homo ẽ nõ soꝛ. Similiter iste tantũ soꝛ. ẽ homo tm̃ soꝛ. est non homo.

¶ Cũ verbo de preseti. Quia iste sũt false B instans p̃sens fuit homo vel ñ homo qꝛ nunq̃ fuit nec erit instans presens.

¶ Nõ ampliatiuo. Quia iste sunt sil' false tu incipis eẽ deus tu incipis eẽ non deꝛ: qꝛ si iciperes eẽ nõ deus tu desineres eẽ deus: similiter iste sũt simul false desinis eẽ deus vel desinis eẽ nõ deus. qꝛ si desineres eẽ non deus: tũc incipes esse deus nã icipere nõ eẽ ⁊ desinere eẽ ɔuertunt: ⁊ desinere ñ eẽ ⁊ icipe eẽ ɔuertunt.

¶ Simpliciter sumpto. Sine aliqua õtermatione. Quia ille sunt simul false: iste deus ɔtingenter ẽ deus vel iste deus cõtingenter ẽ nõ deus. tu necessario es hõ vel necessario es non homo: vtraq̃ ẽ falsa ẽt te existente licet necessario tu sis homo vel non homo.

¶ Est verificabile. Quia si iste terminus soꝛ. sit solus ⁊ nulla fiat propositio lz tũc de eo nullum cõtradictoꝛium verificaretur sufficit q̃ est verificabile.

¶ Alterũ contradictoꝛiorũ incõplexoꝛ vel ɔplexoꝛum nõ quiescenter. Quia ɔtradictoꝛia complexi quiescentur sic sũt oꝛationis perfecte nõ iunt verificabiles

de aliquo qz non possunt de aliquo predicari psonaliter sūpto quia nec iste due ppositiones sunt vna ppositio .s. deus ē deus est: sed sunt due. nisi apposito vel subintellecto signo materiali licet in hoc a Tisbero aliqualiter discrepem sed hec materia non patitur demonstrationem.

¶ Totalium. Quia illa sūt simul falsa ille deus ē trinus deus vel trinus non deus similiter illa tu es asinus hō vel asin?: non hō qz partes predicatorū sunt ꝛtradictoria incōplexa ⁊ nō predicata totalia

¶ Singulariter. Quia sor. ⁊ brunel. nec sunt hoies nec non homines. potest tamē dici ꝙ hec limitatio non ē necessaria. Cōcederē enī ꝙ isti sunt nō hoies: qz nō sūt hoies ⁊ sunt: ergo sunt nō hoies. Nec ex hoc sequit ꝙ nullus istoꝝ est hō: vel quilibet istorū ē non homo: qz sicut a pte copulati inf. niti vel negati ad alterā nō valet argumentū: sicut patuit. ita a numero plurali in finito vel negato ad numerum singularē nō valet argumentū: si tñ hoc nō placet adde limitationē predictā probabilī. tñ videt ista equiualere. isti sunt hoies: ⁊ vtercq istorū ē homo: isti nō sunt homines ⁊ neuter istoꝝ ē homo: ⁊ sic ille sūt due ꝛtradictorie false demōstrando hominē ⁊ asinum: ita ille sunt false isti sūt homines. isti non sunt hoies: sunt enim se habentes per modū ꝛtrariorum que pñt eē simul false. Et si vis illas dare ꝛtradictoriorū oportet preponere negationes ⁊ tantū ē dicere isti nō sunt homines: sicut non vtercq istorū ē homo siue aliqs illorum nō ē homo ⁊ idem ē dicere ꝙ isti sūt non hoies ⁊ nō neuter illoꝝ ē homo: siue aliquis illoꝝ est hō: ⁊ multi fecerunt ex ℔ non paruā differentiaz inter has ppōes isti non sūt hoies. ⁊ nō isti sunt hoies semp demonstrando hoiem ⁊ asinū sicut inter has nō vtercq istorū est homo ⁊ vtriusqz istoꝝ non ē homo: elige quod gratius.

¶ Et nō est verificabile de aliquo istorū vtrūqz. Quia de sensu diuiso est ꝛceden dū ꝙ vtrūqz ꝛtradictoriorum ē verificabile de aliquo: nā a3m ē verificabile de te ⁊ nō a3m ē verificabile de te. ergo vtrunqz illoꝝ ē verificabile de te: sed non ē verificabile de te nec de aliquo vtrūqz istorum: qz tunc deberet poni in eē ꝙ sil duo ꝛtradictoria verificēt ō aliq̄ qō ē ipossic.

¶ Simul diuisiue. Quia in sensu cōpositō ē verificabile vtrūqz illorū ꝛtradictorioꝝ simul collectiue: vt dato ꝙ totuz sit sue partes: tunc ꝓm istam viā esset cōcedendum ꝙ hoc scutū est a3m ⁊ nō a3m collectiue dato ꝙ esset seia m ⁊ seinig m collectiue. Similiter ꝛceditur ꝙ hec est vera. s. ꝙ tu es homo ⁊ non hō: dato ꝙ a ꝛuertatur cū hoc ꝛplexo corpus ⁊ aia collectie sumpto: ⁊ b cum li aia. tunc tu es a ⁊ b vl saltem hec ppositio ē vera. tu es a ⁊ b qz tu es corpus ⁊ aia: ⁊ aia collectiue sumēto: sed a ⁊ b sunt homo ⁊ nō hō. qz a ē homo ⁊ b nō homo ergo tu es hō ⁊ nō homo ē hoc est ꝛcedendū collectiue.

¶ Nunc sequitur limitatio sex regularū Aristotelis: ⁊ p̄ duarū. s. ab affirmatiua ō predicato ⁊ ifinito ad negatiuā de predicato finito. ⁊ ecōuerso cum ꝛstantia subiecti est bona consequentia.

¶ Ab affirmatiua. Quia negatiua ō predicato ifinito ad negatiuā de predicato: finito nō valet ar m. vnde nō sequit angelus nō ē nō iustus: ergo angel. nō ē iustus diabolus nō ē non verus: g̃ nō ē verus.

¶ In recto. Quia in oblīq̄ non sequit sor. ē non asinus. g̃ sor. non est asinus. dato ꝙ sor. habeat equum ⁊ asinum.

¶ Tam explicite q̄ iplicite. Quia nō sequitur hic est ñ homo: ergo hic est non homo. Similiter nō sequit nunc ē nō homo ergo nūc nō est homo: qz li hic ⁊ nūc equualēt obliq. s. hic i ℔ loco ⁊ nūc i ℔ istanti.

¶ Ex vtrocq extremo. Quia non sufficit ex parte vnius extremi tñ: vnde nō sequitur brunellus ē nō sortis. ergo brunellus

nõ ē sor. dato q̃ sit sor. ⁊ platonis cõiter.

¶ De subiecto discreto. Quia respectu termini cõis nõ sequit̃ absolute: sed solũ cũ determinatione nõ eni sequitur hoc ē nõ sor. g̃ hoc ē nõ sor. demonstrãdo boiez cõem. sed bene sequit̃ q̃ hoc aliq̃ modo nõ ē sor.: qz lz homo cõis sit sor. ⁊ plato: ñ tñ eodē modo q̃ ē sor. est plato. similr nec sequit̃ in diuinis: hoc ē non pater. ergo ℔ nõ ē pater demõstrando essentiã diuinã sed bene sequit̃ q̃ hoc vt sic. s. put est nõ pater nõ est pater. ⁊ hoc ē verũ: ⁊ hoc tenendo li: vt specificatur.

¶ Absq̃ determinatione precedẽte. Qz non sequit̃ eõtingenter tu es nõ asinus. g̃ contingenter. tu nõ es asinus. añs ē verum: qz tu es non asinus: ⁊ põt eē q̃ tu nõ sis nõ asinus. ergo ⁊c. maior patet cuz ꝛ̃ ⁊ probatur minor: qz potes non eē: ⁊ si ñ esses tu non esses asinus nec non asinus. Et tñ ꝛ̃ñs est falsum qz ex isto sequit̃ q̃ tu potes eē asinus. nam sic exponit̃ p oppositas q̃litates tu non es asinus ⁊ potest eē q̃ tu sis asinus ergo ꝛtingenter tu non es asinus. Similiter nõ sequitur tñ sor. ē nõ currens. ergo tñ sor. nõ est currẽs dato eni q̃ solus sor. sit ⁊ nõ currat. añs ē verũ ⁊ ꝛ̃ñs falsũ: qz ex isto sequit̃ q̃ quodlibet nõ sor. currit ab exposita ad alterã expositã ⁊ ꝛ̃ñs ē falsũ. qz nihil nõ est sortes per casum.

¶ Cũ verbo de presenti. Quia cum verbo de preterito: ⁊ futuro non sequitur absolute. sed cum limitatione: nõ enim sequitur: tu fuisti non albus: ergo tu nõ fuisti albus. dato q̃ beri fueris albus ⁊ postea niger. sz sequitur cum limitatione ergo aliquando non fuisti albus.

¶ Ita exemplũ formes de futuro. De totali predicato infinitato. Quia non seqũ tu vides non hominem. ergo tu nõ videſ hominẽ dato q̃ videas hominem: ⁊ non hominem: vt puta asinum. similiter nõ sequitur tu potes non currere. ergo tu nõ potes currere. dato q̃ sis sanus ⁊ liber. Similiter nec seqũ hec propõ significat ñ sicut est ergo hec propositõ ñ significat nõ sicut ē data hac ꝓpõne homo est leo. que significat non sicut est: ⁊ tamẽ significat sicut est. Similiter nõ sequitur tu p cutis ñ sacerdotẽ. g̃ ñ percutiſ sacerdotẽ dato q̃ percutias sacerdotẽ ⁊ canẽ eiuſ

¶ Ad negatiuam. Quia ad affirmatiuã de predicato finito non valet argumentum. ideo non sequitur tu es non asinus ergo tu es asinus.

¶ De predicato totali. Quia ad negatiuam de partiali predicato finito non valet ꝛsequentia. vnde non sequitur tu es non rõnalis asinus. ergo tu es non rõnalis. añs est verum. dato q̃ li non infinitet totum predicatũ quia tu nõ es rational asinus: ⁊ tu es. ergo tu es non rationalis asinns. tz̃ per regulam conuersam huic quam limito nunc.

¶ Finito. Quia ad negatiuam de totali predicato infinito non valet ꝛ̃ñia non eni sequit̃ tu es non asinus ergo tu nõ es nõ asinus antecedẽs est verum ⁊ ꝛsequens falsum: quia suum contradictoꝛium ē verum. s. tu es nõ asinus.

¶ Est bona consequentia. Jdeo bene sequitur tu es non asinus. ergo tu non es asinus: similiter tu es non pater: ergo tu non es pater. Similiter a est non concedendum: ergo a non est concedendum.

¶ Et si dicit̃ posito q̃ vnus sit pater vnius ⁊ filius alterius. Similiter dato q̃ sit a concedendum ab vno ⁊ negandum ab alio tunc antecedens est verum ⁊ consequens falsum. Huic dicitur admissis casibus negando q̃ antecedens sit verum immo falsum: ⁊ si quis velet probare q̃ sequitur tu non es pater illius: ergo tu ñ es pater a est non concedendum ab illo ergo a non est concedendum. ¶ Huic dicitur negando istas ꝛsequẽtias: q̃uis sequit̃ affirmatiue: tu es pater hꝰ vel illius

quocunq; demonstrato: ḡ tu es pater: ga relatiuorũ eē est ad aliud eē. nō tamē sequ tur negatiue similis modus arguēdi i terminis negatiuis: nō eni sequit tu nō es filius dei. ergo tu nō es filius. Et ppter ꝗ quedã limitatio magistri in lra nō vr necessaria. s. i terminis relatiuis. verũtñ si habes deuotionē ad eã potes eã supaddere. Et ecōuerso a negatiua de ꝑdicato finito ē ꝛna bona obseruatis limitationibus sequētib⁹. ¶ Lũ subiecti ꝛstãtia. Qz non sequ chi^a non ē hõ: ḡ chi^a ē nõ hõ: quia ex negatiua q̃ non ē pregnãs: sed pura ñ sequ affirmatiua: sed bñ sequ chi^a nõ est hõ ⁊ chi^a ē. ḡ chimera est ñ hõ: ⁊ ꝗ dato q chi^a sit termin^o discret⁹. ¶ Ac medio proportõabili. Quia ñ sufficit subiecti ꝛstantia nisi mediũ fuerit ꝓportionatũ q̃ ad ꝛbitã habitudinē causalē vel numeralem sexualē tpalem ⁊ similiũ accidentiũ grãmaticaliũ. vñ non sequ illius ñ ē asinus: ⁊ ille ē. ḡ illus ē ñ asin⁹ demõstrato vno q nihil habeat: qz hic subiecti subã ñ ē ꝓportionata causalitatis: sz ꝛz eē talis illius ē aliqd qõ ē falsũ. Eodē mõ nõ sequtur de⁹ nõ ē illi⁹: ⁊ de⁹ est: ergo de⁹ ē ñ illius. quia mediũ ñ ē ꝓportõnatũ cũ debeat eē tale ⁊ de⁹ ē alicuius qõ ē falsũ. Itē nõ sequit tu nõ es boies ⁊ tu es: ḡ tu es nõ boies: qz mediũ nõ ē ꝓportionatũ numeraliter: sz ꝛz eē tale: tu es aliq̃ qõ est falsũ. Itē ñ sequit aliqs hõ non currit: ⁊ oīs hõ est ḡ aliqs hõ ē nõ currens: dato q nullus masculus sit sz solũ mulieres. qz mediũ ñ ē proportionatũ q̃ ad sexũ: sz ꝛz eē tale ⁊ aliqs hõ ē qõ ē cõtra casũ. Similiter nõ sequtur hoc instans nõ fuit hõ: ⁊ hoc istans ē: ḡ ꝗ istans fuit ñ hõ. Similiter nec sequtur ꝛ futuro hoc instans nõ erit homo ⁊ ꝗ instãs ē ergo hoc instans erit nõ hõ. Et cã ē quia mediũ non est proportionatum tēporaliter: sed in ꝑma debet eē tale: ⁊ hoc instãs fuit ⁊ in scõa ⁊ hoc instans erit ⁊ vtrunq; est falsũ demostrando istans pñs: sicut in argumēto presupponit: ⁊ sicut exemplificaui de quattuor accidētibus seu circũstantiis: ita de cõsimilibus alis ē iteligēdũ. Unde nõ sequ istam ꝓpositionē non est homo: demostrando istã homo est asinus: ⁊ tam sciēs ꝗ ista ꝓpositio est ḡ sciēs propositionē istã est nõ homo. sed mediũ debet esse eiusdē habitudinis. s. ⁊ sciens istã ꝓpositionem est qõ est falsũ. sic plura alia exempla potes per te formare sz sufficiant hec pro aliis.

¶ Ad affirmatiuã. Quia ad negatiuã ꝛ predicato infinito nõ valet ꝛsequentia vnde nõ sequit tu nõ es asinus: ⁊ tu es ḡ tu nõ es non asinus: ⁊ sic de aliis exēplis ¶ Sibi correspondente. Quia nõ sequitur nõ omne aīal ē homo: ⁊ omne aīal est ḡ omne aīal ē nõ homo. qr sicut maior est particularis. ita sibi correspondet consequēs particularis. s. aliqõ aīal est ñ homo ¶ De totali predicato. Quia nõ sequit ꝗ non ē lignum az^m ⁊ hoc ē. ergo hoc est lignũ non az^m te demonstrato sed bene sequit: ergo hoc ē non lignuz az^m: similiter non sequit tu non desinis eē asinus ⁊ tu es ergo: tu desinis eē non asinus: ga desinere eē nõ asinũ ⁊ incipere eē asinum cõuertunt̃ sed bene sequit. ḡ tu es nõ desinens eē asinus. Similiter nõ sequt tu ñ incipis eē asinus ⁊ tu es: ḡ incipis eē non asinus. Dato q nũc primo sis: ga ꝛseqns ꝛuertit cũ hac propositõe tu desinis esse asinus que ē falsa. sequit q tu es non incipiēs eē asinus. Similiter ñ sequit tu ñ scis istũ eē hoiem: ⁊ tu scis istũ esse: ergo tu scis istũ esse ñ hoiem demõstrãdo certũ asinũ quē dubites eē hoiem: sz bñ sequtur. ḡ tu es ñ sciens istũ esse hoiem: ⁊ per hoc soluit cõe argumentuz tu ñ es idem chi^a ⁊ tu ñ es ḡ tu es ñ idem chimera ex q̃ sequitur q tu differs a chimera ⁊ consequenter q chimera est cõsequētia pz ga differt aliud ⁊ nõ idem ꝛuertuntur. Nu ic dicas distinguendo ga vel totũ predi-

tatũ ē infinitatũ vl p̃ma ps: si p̃mo modo
tē ōña ē bona ⁊ arguit̃ p regulã: sz tē non
segt̃ q̃ tu differs a chi[a]: qa li nõ idem seu
differt ⁊ aliud ꝟuertunt̃ nõ tñ nõ idē chi[a]
⁊ ailud a chi[a] ꝟuertunt̃. si vo nõ ē ifinitus
totũ predicatũ: sed solũ p̃ma ps p̃dicati:
tē nõ arguit̃ p re[am]: qz deficit qnta limita
tio: sic̃ probatũ ē: ⁊ oñs ē falsũ cũ ꝟuerta/
tur: tē cũ li aliud ⁊ differt vt arguebatur
¶ Silr soluit̃ hoc sophisma a ꝗlz differt
aliqd. q̃ cuilibet non ē idem aliqd tz[a] a cõ/
uertibili ad ꝟuertidile: ⁊ añs pz iductiue
exponēdo istũ terminũ differt ⁊ vltra cui
libet ē nõ idē aliqd. q̃ cuilibet nõ ē idē ali/
qd tz[a] ab affirmatiua de p̃dicato ifinito:
ad negatiuã d̃ p̃dicato finito ⁊ vltra cui/
libet nõ ē idē aliqd: q̃ nulli ē idē aliqd. tz[a]
p negationē p̃positã. ¶ Huic dr̃ vt p̃us
p̃ma negã[o]: ōñam qz re[a] itelligit̃ i termis
discretis. vl alr si li nõ cũ dr̃ ñ idē ifinitat
totũ p̃dicatũ ñ ē ꝟuertibile. si vo li ñ ifini
tat so[m] li idē tē ē a ꝟuertibili ad ꝟuertibile
sz nõ valet ōña qz deficit qnta limitatio.
Tñ attēde q̃ ñ simplr ꝟuertunt̃ differt
aliud ⁊ nõ idē. nã i diuis pr̃ differt a filio:
⁊ ñ ē aliud a filio: lz sit ali[a] filio: qz nõ ē a[a]
res a filio: lz sit a[a] ps̃ona a filio. Silr pr̃ ē
nõ idē filio capiēdo li nõ idē i masculino
genere: sz ñ i neutro genere. vñ i euange
lio inqt dñs de seipo. Ego ⁊ pater vnũ su
m[o]: ⁊ ñ dixit sum[o] vn[o] seu vna ps̃o[a] q̃re ⁊ c̃.
¶ Infinitato. Qz de finito ñ segt̃ vt ñ tu
es asin[o] ⁊ tu es q̃ es asin[o]. ¶ Cõsilr signifi
cante. Qz dato q̃ li a ꝟuertat̃ cũ li asin[o]
⁊ li nõ a cũ illo termio capza: tē ñ segt̃ tu
ñ es a. ⁊ tu es. q̃ tu es nõ a qz añs ē vez ⁊
oñs falsũ: ⁊ b̃ qz li a ifinitũ ñ significat cõ
silr sic̃ finitũ: ⁊ finitũ ⁊ infinitũ debent si/
gnificare ꝟsilr salua oppositõe. ¶ De cõ/
sueto mõloq̃ndi. Quia de incõsueto mõ
nõ sequit̃: vt tu bõ nõ es ⁊ tu es. q̃ tu ñ bõ
es tenēdo ēt p̃m non infinite: vt re[a] petit.
¶ Est bona ōña. Nã bñ segt̃ tu nõ es de[o]
⁊ tu es. q̃ tu es nõ de[o]: ⁊ ita in oibus alijs
discurrēdo. Nunc segt̃ limitatio tertie ⁊
q̃rte re[c] gnãlis Aristo. ¶ Ab affirmatiua
de p̃dicato infinito ē bona ōña. Sed non
ecõuerso nisi cũ cõstantia subiecti: sed qz
he due re[c] ꝟsimiliter limitãtur sic̃ ⁊ z[c] pro
cedẽtes. Nã z[a] eget. xi. limitatiõib[o]: sic̃ ⁊
p̃ma: ⁊ q̃rta. s. sic̃ scõa. Ideo qz nullus b̃ ē
labor nouus: nisi supflua q̃dam replicatio
tã scribēdi q̃ legēdi supsedebo ⁊ studēti
exerciciũ vtile derelinquã duz p̃dicta re
plicãdo ac ꝟportõabilr exẽplificãdo pre
cedẽtia ꝟfirmabit ⁊ pñtia delectabũt suf
ficit q̃ hic exemplũ ponere vtriusq̃ regu
le. Exemplũ p̃me tu es bõ: ergo tu ñ es ñ
bõ. Exemplũ z[c] tu ñ es ñ bõ: ⁊ tu es: q̃ tu
es bõ: postremo segt̃ limitatio qnte ⁊ sex
te regule gnãlis Aristo. s. ¶ Ab affirmati
ua de p̃dicato p̃uato. ¶ Ad affirmatiuam
de p̃dicato ifinito ē bona ōña: Sed ñ ecõ
uerso. vñ bene sequit̃ b̃ ē cecũ: q̃ b̃ est nõ
vides: sz nõ ecõuerso: Sunt aliq̃ notãda
qz he due r[c] vltie limitatõe nõ egent: sed
declaratõe iõ volo qnq̃ notare ⁊ statim
erit finis istar regular generaliũ ⁊ cõse
quẽter p̃me ptis bui[o] tractat[o] ad laudem
pr̃is eterni q̃ ē p̃ma ps̃ona diuina. Prio
nota q̃ nomẽ infinitũ ⁊ nomẽ p̃uatiuũ se
bñt: sic̃ magis cõe ⁊ min[o] cõe. oīs eni cec[o]
ē ñ vides. sed ñ ecõuerso: iõ non mir si ab
affirmatiua de p̃dicato p̃uato ad affirma
tiuã de p̃dicato ifinito ē bonũ argumẽtũ
sed nõ ecõtra sic̃ ab iferiori ad suũ supius
affirmatiue vz ar[m] sine districtõe ⁊ ñ cõ
uerso. Cã aũt q̃re termin[o] p̃uatiu[o] ē infe
rior ad terminũ infinitũ ē: qz nomẽ infini
tũ significat op[m] significati termini infini
ti: sed p̃uatiuũ b̃ ēt significat: ⁊ cũ b̃ cõno
tat aptitudinẽ sui subiecti ad hitũ ⁊ hec ꝟ
notatõ restrigit significatũ ei[o] sic̃ libõ ps̃o
naliter sũptus ē iferius ad li aial ps̃onalr
sũptũ qz aial significat subãm aiatã sen
sitiuã: sz li bõ vltra b̃ addit rõnalitatem: ⁊
pp b̃ spẽs restrigit significatũ generis ita
in ꝟposito de termio infinito ⁊ p̃uatiuo ⁊

pb̄ pz ambaꝫ regulaꝫ ꝟitas. Scdo no/
taq̄ de termis ifinitis solet dari regla q̄
quāto termius finit⁹ significat paucioza
tāto ifinitatus significat pla ⁊ eo qd̄ ē in
telligendū fm pdicatiōez ⁊ ñ fm ordinez
pdicamētalē. nā termini infiniti se hnt sic
magis cōe ⁊ min⁹ cōe ⁊ nō fm supi⁹ ⁊ ife/
ri⁹ qd̄ ē de nā pdicamēti: ⁊ rō ē qz termini
ifiniti ⁊ puatiui nō sūt i aliq̄ pdicamēto ni
si forte p reductionē. ¶ Propterea si ter
mini ifiniti ēnt i pdicamēto p se ⁊ directe:
tc arbor pdicamēti substātie infinitata ⁊
euersa ifinita hēret gnālissima ⁊ vnū so⁷
idiuiduū ⁊ scdas solas spēs spālissimas q̄
si ꝛcederent i termis ifinitis fortassis nō
eēt peccatū mortale: sz pmū ē facilius p
iuuenib⁹. Tertio nota q̄ noia ꝟbalia ter
miata in bil' vel i bile sūt equoca ad signi
ficandū possibilitatē ⁊ aptitudinē vt i ex
emplo declarē. Si qs ppe mortē foret a
deo ꝟtute pstrat⁹ vt nullū posset mēbrū
mouere: sz so⁷ cor mouere motu sistol' ⁊
diastol'. Tē si risibile dic aptitudinē ē ꝛce
dēdū: qz iste hō ē risibil' formal'r. n. seqt ie
ē hō: q̄ iste ē risibilis: sumēdo risibilis apti
tudinaliter: sed sumendo risibile potēti al'r ē nega⁷ q̄ iste hō ē risibilis. qz optie
seqt iste hō ñ pōt ridere. q̄ iste hō ñ ē risibi
lis' sumēdo risibile potētial'r a ꝛnertibili ad
ꝛuertibile. Ex qb⁹ pz q̄ ñ seqt iste hō ñ pt
ridere. q̄ iste hō ñ ē risibil' seu nat⁹ ridē. pz
vlteri⁹ q̄ fo. cec⁹ a natiuitate ul' p tpe p⁹
debitū tps q̄ deberet nāl'r hre vsuz lz nō
possz videt tñ adhuc ē ꝛcedēdū q̄ ē apt⁹
nat⁹ videre. Et pp b̄ pz q̄ nomē puatiuū
sic sūt cec⁹ ⁊ surd⁹ ⁊ hō duo negant ⁊ duo
asseret. negāt. n. actū ⁊ po⁷ sic cec⁹ ñ vidz
nec pōt uidere. sz asseret subūm ⁊ aptitudi
nē: nā cec⁹ ⁊ si nec videt nec videre vz ē
tñ aliqd qd̄ natū ē videre. Et p b̄ pōt ꝛce
di q̄ celū ē corruptibile: lz ñ possit corrūpi
⁊ q̄ hō ppe mortē ē risibil' ⁊ ñ risibil': qz in
equocis ñ ē ꝛdictō: sumēdo li risibile i pma
aptitudinal'r i z⁹ potētial'r. Quarto nō q̄
termini cōpositi cū hac dictione in sunt ēt
equoci. nā pnt dupliciter teneri p negati
ue seu infinite. z⁹ puatiue. verbi gratia
punct⁹ ē indiuisibilis si tenet li i pmo mō
ē vera. si z⁹ mō est falsa: qz significat pun
ctū hre aptitudinē ad diuidi. Et ideo iste
due propōnes sūt ambe false. ille punct⁹
est diuisibilis. ⁊ iste punctus ē idiuisibilis
tenendo li in puatiue nec diuisibile nec i
uisibile isto mō ꝛtradicunt nec accedunt
ad ꝛtradictoria: sz tenēdo li in ifinite eēt i
possibile ⁊ ꝛ pmū pncipiū superi⁹ lim ta
tū: qz sūt ꝛdictoria īcōplexa saltē iplicite
Et si diceres tc ista propō hō ē asinus sic
significādo nec ēt possibilis nec ipossibil'
Huic dr cōcedendo totū tenendo li i pri
uatiue: sed ñ ifinite: qz lz inter ꝛtradicto
ria nō det mediū. tñ inter puatiue oppo
sita bene ē dabile mediū. ꝟbi gratia si qs
hz duos bonos oculos ⁊ dormiat l' sit in
tenebris. tc nec ē videns nec cecus: sed ē
nō videns ita ē in proposito. Et cā hui⁹ est
qz nomē puatiuū nō solū negat actū sed
potentiaz: sed pōt eē q̄ aliqs careat vno
istoꝝ tm ⁊ nō ambob⁹. s. solo actu videdi.
⁊ nō potētia visiua seu visu. ⁊ tc talis non
ē videns nec cecus. Uerūtn noli ꝛsidere
q̄ sēp li i possit dupliciter teneri i ppōne
imo aliqn̄ solū tenet ifinite ⁊ nullo modo
puatiue. sz qncūq̄ li i pōt teneri puatiue
tc nō pōt teneri ēt ifinite: ⁊ hec ꝛnter du
pliciter sz nō ecōuerso qz ifinitū puatiuū
se hnt sic magis cōe ⁊ min⁹ cōe vt pus di
xi. Sed dices qūo pōt cognosci qn̄ li in te
net infinite puatiue vel ifinite solū. Hu
ic dr q̄ facil'r pōt cognoscere si pspexeris
qd negat li in dū ꝛponit. vt ruz negat ali
qd̄ positiuū de natura boni ⁊ pfectionis:
uel negat aliqd̄ priuatiuū vl' defectum ⁊
de natura mali siue iperfectōnis. si p mō
tc pōt teneri dupl'r. si z⁹ mō tunc nō pt te
neri nisi ifinite. verbi grā ī mortale negat
potentiā vel aptitudinē mortis. ¶ Sil'r ī
corruptibile ⁊ indiuisibile negāt aliquid

de natura mali: qz moꝝ corruptio ⁊ diui
sio q̃ preparant ad corruptionē sūt de na
tura mali. Et iō predicati termini nō pñt
teneri priuatiue sed solū ifinite. Et in ve
ritate dicunt perfectionē ⁊ hītū qz nega
tio mali ē bona: sicut ecōtra remotio bo
ni seu negatio ē mala. Simīr infinitū di
cit negationē finis seu termini. ⁊ ꝗ absolu
te ē bonū saltē in his q̃ dicunt perfectiōz
sic ē vita eterna. iō nō est terminus p̄uati
uus sed ifinitus solū: sed li iniust⁹ pōt tene
ri dupliciter. p̄ infinite ꝓ nō iustus. secun
do p̄uatiue. qz dicit negationē bonī hīti. s.
ꝗtutis iusticie cū sit de numero bonorum
cū virtus sit bona q̃litas mentis ꝓm bea
tū Augustinū. ¶ Et ꝓpterea si tibi ꝓpōi
tur vtrū lapis sit iniust⁹ dens distinguere:
qz pōt teneri dupliciter. s. p̄uatine ⁊ ifini
te. ⁊ ifinite ē vera p̄uatīe vo ē falsa. Qui
to nota q̃ oppō ē duplex. s. ꝛplexa ⁊ icō
plexa. ⁊ iterū ꝛplexa est q̃drupleꝛ. s. con
traria sub ōria ōdictoria ⁊ subalterna: de
qbus p̄ tractatu in figuris mobilibus ⁊ ō
ineē dictū est. Sed oppō ꝛplexa de q̃ ad
pñs sermo ē iterū est quadrupleꝛ. s. ꝛtra
dictoria p̄uatiua relatiua ⁊ ꝛtraria. Op
positio ꝛtradictoria ē iter termios finitos
⁊ infinitos: vt hō ⁊ nō hō: videns ñ videns
cecū nō cecū. Oppō p̄uatiua est iter ter
minos significātes hītum ⁊ p̄uationē illi
us hītus: vt visus cecitas auditus surdi
tas lumē tenebra. Oppō relatiua versa
tur circa termios de predicamēto rlonis
q mutuo ad inuicē: dñt sic pr ⁊ sua proles
seu parēs ⁊ sua ꝓles. Oppō ꝛtraria ē in
ter terminos significantes seu ꝛnotātes
formas positiuas ꝛtrarias: sicut calidū ⁊
frigidū cōnotant caliditatē ⁊ frigiditatē
que sūt forme positiue ꝛtrarie. sz frigidi
tas ⁊ caliditas significant ⁊ nō ꝛnotāt fri
giditatē ⁊ caliditatē: ⁊ in presenti per con
notare itelligi significare: ⁊ iter has q̃ttu
or oppōnes incōplexas ē ordo qz opposi
tio ꝛtradictoria certis tribus ē por qō fa
cile deducit. Illud enī altero ē p̄ius a q̃ ñ
ꝛuertit subsistendi ꝛnia teste Aristotele ī
post predicamētis: sed a ceteris trib⁹ op
pōnibus ad ꝛtradictoriā ē bona ꝛ⁰ ⁊ non
ecōuerso: q̃ ꝛtradictoria oppō ceteris tri
bus ē por qō erat ꝓbandū: ꝛ⁰ patet cum
maiori: ⁊ minor gradati deducit per exē
pla: si qua enī sūt videns ⁊ cecū: ista sunt
vidēs ⁊ nō videns: vt ē manifestū ⁊ ñ ecō
tra vt pz de vidente ⁊ ligno. Silr si qua
sūt parēs ⁊ sua ꝓles: ista sūt parēs ⁊ non
parēs: sed nō ꝛuertunt: vt pz in sor. ⁊ lig
Ita ēt si q̃ sunt calidū ⁊ frigidū. ista sūt ca
lidū ⁊ nō calidū: sed nō ecōuerso. Celum
enī ⁊ ignis sūt calidū ⁊ nō calidū: sed non
sūt calidū ⁊ frigidū: Quare relinquit q̃
oppō ꝛtradictoria ceterarū incōplexaꝝ
ē prima ⁊ reliqe posteriores ea: ⁊ qa om
ne posterius ad suū prius reducit quēad
modū littere ad syllabas. ergo tres oppō
nes ad incōplexā ꝛtradictoriā reducun
tur. Et ipsa oppositū oppositionū ēt pos
sibiliū ē ꝓma radix: ita vt intellectus nul
lā possit formare oppōnē qñ formalr vl
virtualiter ꝛtradictoriā exp̄mat vel in
cludat. Naꝝ q̃ttuor oppōnum īcōplexa
rū in his regulis nō fit mētio nisi duaruz.
s. oppōnis ꝛtradictorie in q̃ttuor primis
regulis. Aristote. ⁊ priuatiue oppōnis ac
cōtradictorie simul ignta ⁊ sexta regulis
Eiusdē. Ego tamē volui lati⁹ oēs oppō
nis spēs numerare: qr illud nō mō in logi
ca. verū ēt in phīa ⁊ preserti p̄ phīcorum
vbi tria p̄ncipia trā sinutatiōis naturalis
a phō assignant. s. materia ⁊ forma ⁊ pri
uatio multū vtilitatis adolescentibus af
ferre perspexi. si ī his eruditi altiora pe
tierit. Et sic finē p̄me pti huius tractatus
īpono q̃ ad diffinitōes diuisiones ⁊ gene
rales ꝛ⁰ regulas q̃ numero sūt zc. ¶ Ad
laudē ei⁹ q trigita argēteis ꝓnobis se vē
di ⁊ mori volūtarie passus ē. Nūc ad zam
hui⁹ tractat⁹ particulā. s. ad spāles cathe
goricaꝝ regulas limitādas. ītētio breuit

Ostq̃ gnãles ꝛnãx regulas certis limitatõib⁹ ꝓscripti tꝑs est vt ad spãles catbegozicax regias ꝛsideratio apponat. In hac 2ª pte ꝓncipali hui⁹ tractat⁹ tria ad laudez trinitatis agere ꝓpono. Primo arbozẽ quãdaz figurabo. in q̃ oẽs ꝓticulares cathegozicarũ regle ꝛcludunt. Scõo syllm resoluto riũ suis ꝛditionib⁹ limitabo ꝓpterea gamaltax regulax spãliũ subsequẽtiũ ẽ fũdamẽtũ ꝓserti penes supi⁹ 2 iferi⁹. Tertio singulas ꝛnãx spãliũ regulas i cathegozicis limitabo. sit igit in ꝓnis hec arboz ante oculos mentis cũ suis declarationibus continuo pzesentata.

Termini.

Pertinentes	Impertinẽtes.
Disperati	Sequentes.
Mutuo	Non mutuo.
Prior 2 posterior	

¶ Cõuertibiles relatiui. Supior 2 iferior

¶ Nũc pro declaratione hui⁹ arboris volo singula ei⁹ mẽbza limitate describere. Et primo ꝓtinentia 2c̃. ¶ Termini ꝓpertinẽtes. Sũt q̃x vnus ꝏ alio pnt affirmari 2 negari 2 ista ꝓpetas ꝛuenit oib⁹ terminis. ¶ Uere. Quia soz. 2 asin⁹ nõ sunt termini ꝓtinẽtes imo ꝓtinẽtes dispati. 2 tñ de soz. põt affirmari false 2 negari q̃ eẽt asin⁹. ¶ Uicissim. Quia soz. 2 bõ ñ sũt termini ꝓtinẽtes: imo ꝓtinẽtes sequela. Et ꝑ ió qz lz soz. viuẽte possit ꝟificari q̃ ẽ bõ. Et eo mozuo 2 q̃ nõ ẽ bõ: tñ non põt iterũ nãliter ꝟificari de soz. q̃ sit bõ post q̃z ẽ ꝟificatũ q̃ nõ ẽ bõ: nisi miraculo lazariu l'i resurrectõe vl'i sz istud ẽ supnãliter

¶ Ult'. Et ꝓpterea aial nõ ẽ ꝓtinens ad li bõ q̃uis posset milies ꝟificari ꝓticulariter seu i definite q̃ aial ẽ bõ 2 aial ñ ẽ bõ. si itex aial ẽ bõ. Et pp ꝑ idẽ pr̃ est fili⁹ non sũt termini ꝓtinentes imo relatiui q̃uis pr̃ sit filius 2 pr̃ nõ sit fili⁹. 2 sic itex 2 itex dato q̃ aliqs sit tñ pr̃: 2 aliqs pater filius Silr termini se hñtes fm ꝓus 2 posteri⁹ ñ sũt ꝓtinẽtes pp defectũ hui⁹ q̃rte ꝓpetatis. possum⁹. n. affirmare vere q̃ vnũ ẽ duo 2 vnũ ñ ẽ duo: dato q̃ vnũ lignuz sit duo pedalia 2 vnũ aliud lignũ sit tria pedalia: sed ñ ꝟificat vl'r: 2 ꝑ fm opinionẽ q̃ ꝛcedit idẽptice q̃ totum ẽ sue ꝓtes.

¶ Nõ corrupto adeq̃to significato subiecti. Ideo soz. alb⁹ 2 bõ nõ sũt termini ꝓtinẽtes cũ se hẽant fm supius 2 iferi⁹: 2 tñ si soz. nũc sit albus 2 cras niger tertia die alb⁹ 2 q̃rta niger 2 sic vicissim: tẽ ꝟificabitur successiue de soz. albo q̃ ẽ bõ 2 postea q̃ nõ ẽ bõ 2 iterũ 2 itex. 2 cã ei⁹ qz lz ꝑs significati subiecti ñ corrũpant: tñ significatũ adeq̃tũ corrũpit. s. soz. alb⁹ qz nõ remanet alb⁹ cum albedo corrumpatur

¶ Tã explicito q̃z iplicito. Quia nõ sufficit solũ significatũ adeq̃tũ explicitu nõ corrũpi sed oz ẽt iplicitũ adeq̃tũ significatũ nõ corrũpi. Et p ꝑ soluit arg^m cõe dato q̃ soz. sit bipedalis 2 postea augeat: tẽ supposito q̃ totũ sit sue ꝓtes vt q̃ li bõ ꝓsonaliter sũptũ sit ꝓtinẽs ad li ꝑ demonstrato bipedali qõ tñ ẽ falsũ: qz li ꝑ 2 soz. ꝛuertunt: ergo sicut soz. ẽ iferius ad li bõ ita li ꝑ tenet ꝛnã: qz termini demõstratiui recipiunt ꝛditionẽ a demõstrato: 2 qõ illud seq̃t sic cõiter deducit: qz de ꝑ ꝟificatur nũc q̃ ẽ bõ postea ꝟificat de ꝑ q̃ nõ ẽ bõ: qz cõtinuo post ꝑ instãs ꝓ casũ huius bipedale ẽ ꝑs soz. Sed nunqd erit ita q̃ ꝑs soz. ẽ soz. seu bõ fm oẽm opinionẽ mũdi: ergo 2c̃. ¶ Huic dr̃ q̃ si ꝓ li ꝑ demonstret soz. nõ ꝛnotando q̃ sit bipedalis: tẽ nõ eẽt verũ q̃ de ꝑ ꝟificaret q̃ ñ eẽt bõ subiecto nõ corrupto: sed si ꝓ li ꝑ demonstrat illud bipedale ꝛnotãdo sortẽ esse bipedalẽ ita q̃ nõ sit demõstratõ pure substantialis: sz ꝛnotatiua. tẽ cum casu dicto adeq̃tũ significatũ subiecti qõ demõstratur ꝓ li ꝑ corrũpitur: qz lz ꝑ bipedale non desinat eẽ soz. tñ sor. desinit eẽ ꝑ bipedale. Et lz hec duo bipedalia corporis non desinãt eẽ: tñ desinunt eẽ totũ corp⁹ soz.

z incipiūt eē ps corporis total': z lz sor. ñ
desinat eē nec ℔ bipedale corpis desinat
eē tñ sor. desinit eē ℔ bipedale: sic cuz sor.
alb⁹ desinit eē alb⁹: z tñ ñ desinit eē tūc al
bedo desinit eē z sor. desinit eē ℔ demon
strādo sor. albū ꝓuotatiue: ita in ꝓposito
aggregatū ex aia itellectia z bipedali sui
corpis ñ desinit eē: qz sor. nihil oino pdit
tñ sor. desinit eē illud aggregatuz. Et cā
b⁹ ē: qz ad ℔ q̄ aliqd sit sor. oz q̄ sit totū z
ñ ps z li ℔ i cāu ñ solū significat sor. sz hāc
totalitatē bipedalē. sic ℔ albū vltra ℔ cō
notat albedinē: corrupia āt albedie l' hac
totalitate: tc̄ corrūpit significatū adeq̄tū
subiecti saltē smplciū. Ex qbus oib⁹ col
lige q̄ sex ꝓpetates debēt hre termini i
ptinētes sic sūt sor. z albū. sor. z currēs: z
hō qz oēs hūt ꝓditōes assignatas. ¶ Jux
℔ ꝓcedit q̄ lz sor. z plato i recto sint termi
ni dispati tñ sor. i recto z plato i oliq̄ ñ sūt
termini dispati: imo ipertinētes: qz vicis
sim pōt ꝓvificari q̄ sor. z platōis z sor. ñ ē
platōis z iterū z iterꝝ sor. ñ corrupto: sic
si sor. p̄ eēt seru⁹ platōis z postea liber de
inde rediret seru⁹: z iterꝝ fieret libertus z
sic vltra: z cā ē: qz lz sor. z pla. i recto signi
ficēt idē z i obliq̄ ñ tñ eodē mō. Et pp
diuersū modū significādi fiunt iptinētes
ex dispatis. ¶ Et iuxta ℔ cōcedit q̄ qcqd
significat li hō significat li hoīs sz ñ q̄liter
cū q̄ significat li hō significat li hoīs: qz li
hō significat oēm hoīem p modum qs z li
hoīs p moduz vt cti⁹. Et ꝓsil'r dr q̄ li oīs
modus significat oēm modū: sed ñ signifi
cat oēz modū oī mō: qz significat oēz mo
dū p moduz vt qs. Sil'r li oī mō significat
oēz modū. sed nō oī mō. qz significat per
modū absoluti. i. p modū vt q̄: z ñ p mōm
vt qs nec alioꝝ casuū. Et gra exercitii ꝓ
cedit q̄ ℔ ꝓplexū oīs hō significat oēz ho
minē: sed ñ oēm hoīem significat imo nul
lū hoīem significat. Et nō ꝓcedit pp aliq̄
appellationē rōnis: sed pp suppōnē imo
bilē: sicut concedit q̄ necessario oīs hō ē
aial: z tñ ñ oīs hō necessario ē aial: imo nul
lus hō necessario ē aial: z pmitto tibi om
nē denariū: z tñ nullū denariuz pmitto.
Et vt istud pateat iuuenibus pono q̄ sor
tes hēat in mēte sua ꝓceptū oīs hominis
per ℔ ꝓplexū oīs hō: ita q̄ cogitet de omi
hoīe per hūc conceptū ꝓplexū oīs homo
z volo q̄ nō hēat cōceptū singularē sor.
nec pla. nec alterius hoīs mere singulari
ter: tūc pz q̄ sor. intelligit oēm hoīez z tñ
nō oēm hoīem intelligit: qz si nō dr̄ oppo
sitū. s. oēm hoīem itelligit z pz qd ē falsū:
qz tūc sequit oēm hoīem intelligit z isti st
oēs hoīes: ergo hūc intelligit z hūc intel
ligit z sic de singulis: tūc vltra hūc intelli
git: g̃ hunc intelligit qd ē ꝓtra casū nec re
fert qz arguit a sensu diuiso ad sensū cō
positū: qz nec ꝓfusio ipedit nec appellatō
rōnis cū ꝓnomine demōstratiuo simpl'r
sumpto vt i tractatu de sensu diuiso z cō
posito declaraui. et sic ē possibile q̄ sor. i
telligat oēz hoīem lz nullū itelligat: ita ē
possibile q̄ iponat ad significandū ℔ con
plexū. s. oīs hō: z tunc pz q̄ li oīs hō ex ℔
ordinatōe oēm hoīem: z tñ nullū hominē
significat. Et iuxta hoc ꝓceditur correla
rie q̄ oīa verba significantia actū mētis
z ista verba q̄ significant actū significatū
vt suppono significo diffinio subiicio pre
dico z similia ꝓfundunt cōfuse tantū imo
biliter lz cōiter dicat oppositū. z hec dixi
gratia exercitādi iuuenes. ¶ Termini ue
ro ptinentes ex opposito describunt. qa
sūt illi quoꝝ vnus de alio nō pōt affirma
ri z negari vere vicissim z vlr nō corrup
to adeq̄to significato subiecti taz explici
to q̄ ℔ iplicito. ¶ Et hi sunt duplices. s. dis
pati z sequentes. ¶ Termini dispati sc̄
isti quoꝝ vnus nō pōt de alio vere affir
mari manēte significatōne p̄maria quod
dico: qz li hō z asinus mutata significatio
ne possent de se inuicē verificari affirma
tiue z tñ nunc sūt desperati. ¶ Sed ꝓtra
banc descriptionē arguit magister tripli

plicter: ꝑ qz li nõ hõ z li hõ sũt termini dispati: z tñ de se inuicẽ verificat̃ de li hõ z li risibile ẽ nõ hõ cũ sit termin⁹. ḡ li ñ hõ verificat̃ de li hõ: ¶ Huic dr negãdo ꝛñaz: sz oz sic arguere li risibile verificat̃ ō li hõ z li risibile ẽ li ñ hõ: ḡ li non hõ verificat̃ de li hõ. sed mior ẽ falsa: qz ille termin⁹ risibile ñ ẽ iste termin⁹ nõ hõ: tñ ꝛcedo ꝙ nõ hõ verificat̃ de li vt arᵐ. pbat. Sed ex ꝶ nõ segt̃ ꝙ li ñ hõ verificet̃ de li hõ: qz tũc hec esset ꝛa hõ ẽ nõ hõ: qd ẽ falsũ: nec segt̃ ñ hõ z li hõ ꝛuertunt̃. ḡ li nõ hõ z li hõ ꝛuertunt̃: sic nõ segt̃ aliqd z li asin⁹ ꝛuertunt̃ ḡ li aliqd z li asin⁹ ꝛuertunt̃. añs ẽ verum qz li rudibile z li asin⁹ ꝛuertunt̃ z li rudibile ẽ aliqd. ergo aliqd z li asinus ꝛuertunt̃ tz⁰ ab iferiori ad suũ supius sine distributione z aliq̃ signo ipediente: z tñ ꝛñs ẽ falsũ qz tũc oẽ qd̄ esset aliqd eẽt li asinus z li asinus eẽt termin⁹ transcendens z in presenti sumo terminos materialiter ꝑ sibi stũbus stantibus psonaliter. ¶ Et si dicis hõ z asinus nõ videnṭ termini dispati qui mutuo se inferũt: ḡ sunt ꝛuertibiles: tz⁰ z añs. pbat̃: nã si hõ ẽ asinus ẽ z ecõuerso cũ spẽsi vniuerso sint necesse. ¶ Huic dicit negã⁰ istã ꝛñaz: sed oz sic arguere ista se mutuo iferunt formaliṭ: ḡ ñ sũt dispata sed añs ẽ falsũ qz solũ materialṭ se iferũt ex eo ꝙ ꝛñs ẽ necessariũ z tñ op⁷ ꝛñtis ẽ intelligibile cũ añte absq; ꝛtradictõne stare. Sed ꝛdo arguit̃ ꝑcedẽdo ꝙ homo z asinus nõ sũt termini dispati: qz li asin⁹ eque bene affirmat̃ de li homo: sic li aial sz homo z aial nõ sunt termini disperati. ḡ nec hõ z asinus ꝛ⁰ pz z añs probat̃. nã in hac ꝑpõe hõ ẽ aial li aial oia aialia significãt alṭ ñ ꝑdicaret̃ supius de iferiori sz eẽntiale de eẽntiali si solũ significaret z hoiem ḡ ista ꝑpõ significat hoiem eẽ oia aialia z ꝛñter hoiez eẽ asinũ: z illa ꝑpõ ẽ ꝛa hõ ẽ aial: ḡ asin⁹ sic affirmat̃ de li hõ: sic li aial qd̄ erat ꝑbandũ. ¶ Pro solutõe hᵗ argumẽti noto ꝙ ista tria se hñt ꝑ ordinem. ſ. significare suppõere z ꝛificari. nã ꝑ cũ; ꝙ termin⁹ suppõit significat: sz ñ ecõuerso: z ꝑ cũ ꝙ ꝛificat ꝑ illo suppõit z ꝛñt significat. sz ñ ecõuerso. vñ in hac ꝑpõne hõ ẽ aial li aial oia aialia pñtia futura possibilia iaginabilia significat sic fac ex ꝑpõne. qz ñ ꝑdit significatõez suã: sz ñ nisi pro pñtibus aialib⁹ suppõit rõne verbi de ꝑseti z sz ꝑ oi aiali pñti suppõat visiũctiue cũ eẽt determiate z sub tali termino liceat descẽdere visiũctiue ad o⁰ sua suppo⁰ cũ debito medio ñ tñ ꝑ oi aiali pñti verificat̃. sz solũ ꝑ hoie pñti ꝛificat̃. sic z ista visiũctiua hõ ẽ asin⁹ vl hõ ẽ leo ul hõ ẽ hõ non ẽ vera nisi ꝑ hoie vl ꝑ tertia parte. ¶ Et ꝑ ꝶ pz solutio ad arᵐ negã⁰ ꝙ in ista ꝑpõne hõ ẽ aial asinus verificet̃ affirmatiue de hoie nec segt̃ li aial in hac ꝑpõne oẽ aial significat z ꝑ oi aiali supponit: ḡ ꝑ oi aiali verificat̃ vl ꝑ oi aiali pñti ꝛificat̃ vt ex notato ligde potuit apparere. Tertio z vltio arguit̃ sic ista ẽ vera hõ ẽ asin⁹ sic ꝑcise significãdo. ḡ hõ z asin⁹ ꝛ sũt termini dispati: añs ꝑbat̃: qz sua ꝛdicto⁰ ẽ falsa. ḡ z c. añs ꝑbat̃ ꝑsupponẽdo ꝙ qe qd significat vnũ ꝛdcõrior aliq⁰ illõ idẽ significat reliquũ opposito mõ: sz i⁰ ꝑpõ hõ ẽ asi. significat ꝙ hõ ẽ asi. vel ꝙ hõ est aial visiũctiue. qz ꝑpõ significat qcqd segt̃ ad eã z a pte visiũctie ad totã sine ipedimento ẽ bo⁰ ꝛ⁰: ḡ sua op⁰ ꝛdictorie. ſ. nihil ꝙ ẽ hõ ẽ asi. significabit opp⁰ mõ copulatie illa eadẽ. ſ. ꝙ nihil qd̄ ẽ hõ ẽ asi. z ꝙ nihil qd̄ ẽ hõ ẽ aial: sz istõ significatuz copulatũ ẽ flm ꝑ z⁰ pte ḡ totũ ẽ flm ga ad falsitatẽ copulatiue sufficit vnã ptẽ eẽ falsã z pz⁰ qz copulatia z visiũctia de ꝓtrib⁹ ꝛdicẽtib⁹ ꝛdicũt. ¶ Pro solone ei⁰ argumẽti noto ꝙ significatũ ꝑpõis ẽ duplex. ſ. repñtatiuũ z assertiuũ: z assertiuũ i tetũ est duplex ꝑncipale z fariũ z sic i sũma ẽ triplex ꝑpõis significatũ. repñtatiuuz ẽ qd̄ ꝑ ꝑpõez repñtat̃ seu significat̃ z ꝶ mõ i⁰ ꝑpõ hõ ẽ aial significat hoiem eẽ asinum

qz cũ ista ꝓpõ significet iuxta ꝓpõez sua
rũ ptiũ ꝑcise ꝑmarie significãtiũ ⁊ li aial
oẽ alr significet: g̃ ꝯz totũ ambitũ sue signi
ficatõis autẽtice repñtat. Aliõ exm ꝓ iuni
orib9 clari9 pono certũ ẽ q̃ q̃lz visiũctiua
affirmatia cuiuslz sue ptis significatũ re
ꝑsẽtat ⁊ nm asserit saltẽ de foza: qz a visiũ
ctiua ad alterã ptẽ ñ vz arm nisi destruat
altera ps. ecce q̃ aliqd ẽ significatũ rep
sẽtatiuũ qd trũ ñ ẽ assertiuũ. nã assertiuũ
ẽ illd qd formalr seqt̃ ad aliq̃ ꝓpõnem ⁊
ꝯ est duplex vt dixi. s. ꝑncipale ⁊ fariũm.
Principale ẽ illd qd ẽ silr oroni ifinite seu
dictio ꝓpõis nlo adito nec subtracto ſz
adeq̃to sũpto ⁊ sic ista ꝓpõ hõ ẽ aial signi
ficat ꝑncipalr hoiem eẽ aial. Se
cũdariũ ꝯo ẽ qd formalr seqt̃ ex aliq̃ ꝓ
põe ⁊ ñ ẽ silr oroni ifinite ir: ex qb9 pz q̃ ia
se hñt p ordinẽ fm magis cõe ⁊ min9 cõe:
nã oẽ significatũ assertiuũ siue ꝑncipale
siue fariũ ẽ repñtatiuũ ⁊ ñ ecõuerso: silr
oẽ significatũ ꝑncipale ẽ assertiuũ ⁊ rep
sẽtatiuũ ⁊ ñ cõ. Et oẽ fariũ ẽ repñtatiuũ
⁊ assertiuũ ⁊ ñ eõ. ¶ Prio g̃ ẽ significatũ
repñtatiuũ: zo assertiuũ: 3o ista duo. s. ꝑn
cipale ⁊ fariũ. Patet vlteri9 q̃ vna ꝓpõ
q̃ten9 ẽ vna ñ hz nisi vnũ significatũ ꝑn
cipale lz ĩnumerabilia hẽat repñtatiua ⁊
faria: ⁊ si mihi ñ credis q̃so dicat q̃ forma
liter sequunt̃ ad istã ꝓpõem terra ẽ rotũ
da: ⁊ ꝓꝑ ꝯ veritas ⁊ falsitas ꝓpõis atten
dit̃ penes significatũ assertiuũ ꝑncipale
⁊ ñ penes repñtatiuũ ⁊ fariũ: pluries eni
ꝯtingit q̃ ꝓpõis false sint plra adeq̃ta si
gnificata repñtatia ⁊ faria vera sic pz de
hac ꝓpõe ĩpossibili hõ ẽ asi. ad quã forma
liter seqt̃ hoiem eẽ aial qd ẽ vex ⁊ neces
sariũ. ꝯ ãt itellige vbi significatũ ꝓpõis
sit aliqd ex pte rei. sic supi9 p̃a pte h9 trata
et9 du9 vii. ⁊ p̃ notabili dixi. Pz ẽt q̃ ꝓpõ
nis vere oẽ significatũ assertiuũ oz eẽ ue
rũ sp itelligẽdo de ꝓpõe c9 significatuz ẽ
aliqd: ſz ꝓpõis false ñ oz: ſz suffic q̃ ꝑnci
pale sit flm q̃ꝫuis plra ꝯa sint vera: sic dixi
de ista hõ ẽ asinus. Pz ẽt q̃ ñ seqt̃ signif.
catũ h9 ꝓpõis ẽ falsũ. g̃ hec ꝓpõ ẽ falsa.
pz de significato repñtatiuo hui9 ꝓpõnis
hõ ẽ aial. ¶ Ex q̃ ẽt pz q̃ nõ sequit̃ li hõ si
gnificat hoiem li ẽ significatũ eẽ li aial si
gnificat asinũ seu asinũ significat. ⁊ ia ꝓ
positio hõ ẽ aial ꝑcise significat ex ꝯpõe
suarũ partiũ ꝑcise ꝑmarie significantiuz
g̃ ista ꝓpõ homo ẽ aial significat ꝑncipa
liter vel assertiue hoiem eẽ asinũ: ſz solũ
seqt̃ q̃ significat hoiem eẽ asinũ ⁊ hoc ẽ
verũ repzesentatiue. Sed ad probãdũ il
lud oz sic arguere li hõ significat ꝑncipali
ter hoiem ⁊ li ẽ ꝑncipalr esse ⁊ li aial ꝑnci
paliter asinũ. ⁊ ista ꝓpõ ꝑcise ꝑncipaliter
significat ex ꝯpõne suarũ partiũ precise
ꝑmarie significantiũ: ergo significat ꝑn
cipaliter si ꝯter assertiue hoiem esse asi
nũ. sed ꝯns ẽ falsũ. qz li aial scdario vlre
presentatiue asinũ significat. ¶ Et qñ dr̃
qcqd significat vnũ ꝯdictoriorũ visiũcti
ue reliquũ significat copulatiue. Dicitur
q̃ ꝯ ẽ verũ de significatis ꝑncipalibus ⁊
non d̃ scdariis. sicut i arg9 assumebat̃. nã
ista propõ hõ ẽ asinus ñ significat ꝑncipa
liter visiunctiue hoiem eẽ aial vel hoiem
eẽ asinũ. sed scdario hoc significat. Et iõ
ñ oz q̃ suũ om significet opposito mõ co
pulatiue. nulla eni propõ significat ꝑnci
paliter copulatiue vel visiunctiue nisi sit
hypothetica cathegorica soluz significat
cathegoce lz possit ꝯsecutie hypoce signifi
care. ⁊ iõ qz ia ꝓpõ hõ ẽ asi. som significat
ꝑncipalr hoiez eẽ asi. sua op9 ꝯdcõzie. s. ni
hil qd ẽ hõ ẽ asi. oppo9 mõ significabit ca
thegoce. s. nihil qd ẽ hõ ẽ asi. Hec nõbilia
cũ qbusdã rñsiõib9 pter dcã magri volui
hic iserere. qz tisbero nostro cõsonant.
¶ Termini sequẽtes. Seu ptinẽtes seq
la sũt illi q̃z vn9 ẽ alteri9 formalr illatiu9
⁊ notãter dico foralr iliatiuus qz hõ ⁊ asi.
mutuo se iferunt de zo adiacẽte sicut pr̃
⁊ fili9 ⁊ tñ pr̃ ⁊ fili9 sũt termini ptinẽtes se
quela. ⁊ hõ ⁊ asinus sunt disperati.

iz

¶ Ratio ē qz relatiua se iferunt formaliter dispata ꝯo māliter ꝓpterea qz ōnis ē necessariū vt dicēdo asinus ē: ergo hō ē vel ecōuerso. pōt tñ intelligi ꝛtradictoziū ōnis cū añte. ¶ Et si diceres q̃ magᵃ abusio verboꝝ ē dicere q̃ terminus sit illatiuus. qz hoies faciūt discursus ꝛ illatōes ꝛ ñ termini seu dictōes. ¶ Ad ꝶ rñdeo q̃ hec ꝯba metaphozica itelligimus q̃ termini ꝓtinētes sequela sūt illi quoꝝ ꝑ vnius ꝛceptū formaliter venimus vel venire possumᵗ in ꝛceptū alterius. Aliter potes dicere absq̃ aliq̃ metaphora q̃ lz hō principaliter discurrat ꝛ iferat aliqd ex aliq̃ tñ secundario ꝛ instrāliter terminᵗ ē illatiuᵗ. i. illud ē mediāte q̃ hō infert: sic dicimᵗ fm bonā grāmaticā cōsuetaz q̃ iᵗ frā secat bñ ligna ꝛ tñ secator secat ꝛ nō serra nisi instrumētaliter ꝛ q̃ malleus facit clauū: ꝛ tñ faber fac̄ clauū ꝓncipaliter: malleus ꝯo instrumētaliter. ita ad ꝓpositū istra itellectus ñ sūt malleᵗ nec serra nec aliqd̄ genᵗ ferramēti. qz ista ñ sūt audta in domo dñi. Sed termini cōplexi siue incōplexi vel i tētōes ꝛ actᵗ. Siliter ēt cū dicimᵗ iterdū q̃ ex añtefit ōnis ñ ē itelligendū māliter nec cōstitutiue sed termiatiue sic ēt dicimᵗ q̃ ex māe fit meridies: ꝛ ex hoie fit cadauer ¶ Termini mutuo sequētes. Sūt illi q̃ꝝ vnus ē alteriᵗ illatiuᵗ formaliter ꝛ ecōuerso dico formaliter pp cām q̃ ꝑus dicta ē. Et hi sūt duplices gdā ꝛuertibiliter gdā relatiui ¶ Termini ꝛuertibiles. Sūt q̃ꝝ vnᵗ ē alteriᵗ formaliter illatiuᵗ ꝛ ecōuerso respectu cuiuscūq̃ ꝯbi. Et glibz ē de alio affirmatiue vl̃r ꝯificabilis ipis ꝓmarie significātibᵗ vl̃ sic ꝛuertibliter sic hō ꝛ risibile diffinitio ꝛ diffinitū: segt̄. n. formaliter de scēdo adiacēte hō ē. g̃ risibile ē ꝛ eꝗ. segt̄ ēt de tertio hō currit. g̃ risibile currit ꝛ econuerso affirmatiue vl̃r ꝯificat̄ q̃ ois hō ē risibil̃ ꝛ eꝗ stante ꝓmaria significatōe: l̃ si fierēt per nouā ipōnem de nouo ꝛuertibiles ēt stante tali significatōe sūt affirmatie vl̃r verificabiles de se iuicē: sic̄ si libō si li asinus ꝛuertant̄: tūc vtraq̃ ista ꝯ ē ꝯa: ois hō ē asinus ꝛ ecōuerso: lz nullus homo sit asinᵗ nec ecōtra vt pz i materia de cōuertibilibus. in arte obligatoria ꝛ sic de aliis terminis.

¶ Termini relatiui. Sūt q̃ꝝ vnᵗ ē alteriᵗ formaliter illatiuᵗ ꝛ ecōuerso respectu scēdi adiacētis tñ sic̄ sūt q̃ mutuo ad se iuicem referunt. sicut pares ꝛ sua proles.

¶ Termini ñ mutuo. Sequētes sūt illi q̃ rū vnus ē alteriᵗ formaliter illatiᵗ ꝛ ñ eꝗ sic hō ꝛ aīal: vnum ꝛ duo. Et hi sūt duplices. qdā se hñt fm ꝑus ꝛ posteriᵗ sic vnuz ꝛ duo qdā sic supiᵗ ꝛ inferiᵗ: vt hō ꝛ aīal. ¶ Termini se hñtes fm ꝑus ꝛ posterius. Sūt illi q̃ꝝ vnus ē alteriᵗ formaliter illatiuᵗ ꝛ ñ ecōuerso respectu scēdi adiacētis tñ sic̄ sunt isti termini vnuz ꝛ duo: nam si duo sūt: vnū ē ꝛ nō ecōuerso saltē formaliter. Et iste terminᵗ dr̄ ꝑus a q̃ ñ ꝛuertit̄ subsistēdi ꝛᵃ. i. a q̃ ñ valet ꝛᵃ cū ꝶ ꝯbo suz es ē. existo existis existit ꝛ hō: posterior uero ē q̃ ad aliuz ꝛuertit̄ subsistē ꝛᵃ tñ ꝛ nō ecōtra. verbi grā vnum ē ꝑus duobus ꝛ duo posteriora vno. Et iuxta ꝶ ꝛceditur q̃ non hō ē ꝑius q̃ꝝ hō qz bene segt̄ hō ē. g̃ ps eius ē: sed ps hois ē nō hō. g̃ non hō ē tzᵃ. qz nulla ps hois ē hō. sed q̃libet ps ē ñ hō sed nō segtur ecōuerso nō hō ē. g̃ hō ē cū sit tibi itelligibile oppositū ōnis stare cū añte: vtz ante mūdi creationē. Et si dicis Aristoteles dic̄ oppositū ꝑ posterioꝝ qz affirmatio ē ꝑor negatōe. sic̄ ēt hitus ē ꝑor ꝑuatōe: vt ēt asserit in post ñtis ca: de oppositōe. Huic dr̄ dupliciter ꝑ q̃ lz aliq̃ affirmatio aliq̃ negatōe sit ꝑor nō tñ quelz affirᵗ quelz negatōe ē ꝑor. Aliqua tñ affirmatio ē ꝑor negatōne seu oi negatōe est ꝑor ꝛ hoc non ē cōtra dicta. Aliter dicitur q̃ sumus i equiuoco: nā affirmatio ē pzior negatione ꝓpositate nobilitatis tēporis ꝛ cāe: nullus eni ꝑus incipit ifinitare vel negare q̃ꝝ finite itelligere seu affir

mari nisi eni ꝑ̃us ĩtellectus noster itellige
ret hoiem nũq̃ ifinitãdo itelligeret ñ ho
minẽ ⁊ nisi ꝑ̃us itelligeret hoiem eẽ ℔ vel
illud nũq̃ itelligrret negatiue hoiez ñ eẽ
asinũ. ¶ Et iõ q̃ ad opationez itellect⁹ nr̃i
ẽ poz ifinitatio ⁊ affirmatio q̃ ifinitatio ⁊
negatio. ¶ Sed de tali dignitate p̃ozita
te dignitatis tpis vel cãe ñ ẽ sermo ad p̃
sens. sz hic loquit̃ de p̃ozitate illatõis foz
malis ꝙ quã itellectus põt itelligere ⁊ ab
soluere aliq̃d ab aliq̃ ⁊ ñ ecõtra. Qõ ve
ro dicebat̃ de ꝑuatõe ⁊ habitu ñ ẽ ad p̃
positũ: qz multũ distat terminus ꝑuatiu⁹
ab ifinitato: sicut cec⁹ a nõ videnre. cũ oẽ
cecũ sit ñ videns: ⁊ nõ e cõuerso vt patu
it supra ꝑ̃ vu⁹ vltio p̃ ꝑtis h⁹ tertii tractat⁹.
¶ Termini se bñtes fm supius ⁊ inferi⁹.
Sunt illi q̃z vnus ẽ alteri⁹ formaliter il
latiu⁹ ⁊ ñ ecõtra respectu cuiuscũq̃ uer
bi: sicut sũt isti termini hõ ⁊ aĩal: nã si hõ ẽ
aĩal ẽ ⁊ ñ ecõuerso formaliter. ⁊ si hõ cur
rit aĩal currit ⁊ nõ ecõuerso: Dicit̃ ãt ter
minus supior a q̃ nõ ꝯuertit̃ ꝯña: ⁊ i ℔ dif
fert termin⁹ supior a termino p̃ozi de q̃ i
mediate antedictũ ẽ: qz terminus p̃oz ẽ a
q̃ nõ ꝯuertit̃ subsistendi ꝯña trñ. i. cũ ver
bo substantiuo trñ: sed termin⁹ supior dr̃
ille a q̃ ñ cõuertitur ꝯña absolute siue cũ
quocũq̃ verbo tã substantiuo q̃ adiecti
uo siue de scõo siue de tertio adiacente.
termin⁹ vero iferior ẽ ille a q̃ ad aliũ foz
maliter valet ꝯña absolute ⁊ nõ ecõuer
so. Sed nota ꝙ termin⁹ iferior ad ꝓliquũ
ẽ duplex. s. p se ⁊ ꝑ accñs inferius ꝑ acci
dẽs ẽ illud sine q̃ superi⁹ nãliter põt eẽ. ⁊
capio superi⁹ ⁊ iferius ꝑ significato ⁊ nõ
ꝑ terminis q̃ sũt signa illorũ. oẽs eni ter
mini sũt corruptibiles ⁊ qlibet sine alio eẽ
põt: ⁊ fm hoc ĩ rebus corruptibilibus qlz
termin⁹ singularis dr̃ iferius ꝑ accñs res
pectu spẽi ⁊ generis: vt sor. respectu ho
minis ⁊ aĩalis: stat eni ꝙ sit aĩal ⁊ hõ ⁊ nõ
sit sor. ¶ Et iuxta hoc ponit̃ cõiter regu
la ꝙ oẽ se bñs per modũ oppositionis ad
aliud ẽ iferius eo per accñs ⁊ ad se ipsum
absolute sumptũ sicut li hõ albus ẽ iferi⁹
per accñs ad li hõ. Que regula ẽ vera tri
bus ꝯditionibus obseruatis. Prima ꝙ il
la oppositio restringat ideo hõ risibilis nõ
ẽ inferius ad hoiem. Secõo ꝙ sit acciden
talis ideo hõ rõnalis vel sensitiuus non ẽ
inferi⁹ ad li hõ: qz differentia eẽntialis ñ
facit predicationẽ accidẽtalẽ cuz specie:
sed facit predicationẽ ꝑ se in p̃mo mõ di
cendi ꝑ se vt pz p̃mo posteriorũ. Tertio
ꝙ sit positiua ⁊ nõ distractiua vel ãpliati
ua positiua ⁊ nõ distractiua vel ampliati
ua. Ideo hõ mortuus hõ futur⁹ ñ est infe
rius ad li hõ. Similiter oli filius ñ ẽ iferi⁹
ad li filius nec quondã pater ad li pr̃ nec
vt poeta viuit ad li viuit in p̃mis duobus
exemplis ꝓpter appositionẽ ampliatiuã
⁊ tribus aliis ꝓp distractiuã. Sed si dicta
oppositio fuerit restringẽs accñtalis po
sitiua tũc dicta regula ẽ vera. Ecõuerso
vero iferi⁹ per se ẽ illud sine q̃ suũ superi
us naturali ñ põt eẽ superi⁹ respectu ge
neris: qz naturaliter spẽs sũt icorruptibi
les. Et tale iferi⁹ per se iterũ ẽ duplex. s.
materialiter ⁊ formaliter iferi⁹ per se ma
terialiter ẽ illud sine q̃ suũ superi⁹ natura
liter ñ põt eẽ: sed bñ itelligi ẽ absq̃ cõtra
dictõe: sicut hõ respectu aĩalis: qz ⁊ si nõ
possit naturaliter aĩal eẽ absq̃ hoie tñ ñ i
plicat ꝯdictionẽ itelligere illud. Sedife
rius per se formaliter ẽ illud sine q̃ suũ su
peri⁹ nec põt eẽ nec itelligi sine ĩplicatõe
ꝯdictõis: sicut binari⁹ respectu numeri qz
nec naturaliter põt eẽ nec itelligi nume
rũ eẽ sine binario sine cõtradictõe cũ oĩs
numerus aut sit binari⁹ aut binariũ impli
cans. Similiter linea respectu quãtitatis
ꝯtiue ⁊ aĩa vegetatiua respectu aĩe ⁊ vlz
oĩs p̃ma spẽs respectu generis bñtis spe
cies eẽntialiter ozdinatas ẽ iferius per se
formaliter. Et hic aduerte ꝙ iferius a li
cuius ⁊ suppositũ illi⁹ fm ꝓpam vi voca
buli nõ cõuertunt̃: imo se bñt fm supius

z inferius. nã oē suppositũ alicuius ē inferius illo sed nõ ecõuerso. qõ exẽplo ōclaro si dixero. ois hõ ē adam. li adã ē iferi⁹ ad libõ: sed nõ est eius suppositũ qz ñ suponit libõ nisi pro hoie qui ē. suppositum eni dr̄ a suppõne. Ex dictis etiã sequit q̃ triplex ē superius. s. p se p accidens. p se formalr: z p se materialr. sp eni opposita pariter numerant: supius p accns ad aliud ē illud qõ nãliter põt eē sine illo. vt hꝫ demõstrando albũ respectu de li albũ q̃ uis eni nõ posset eē hoc albũ sine albo. tñ demõstrando albuz põt hoc eē sine albo: sed supius p se materialr ē illud qõ ñ põt eē sine suo iferiori: lz possit itelligi sine illo absq; ꝛtradictõe: z capio supius z inferius pro eo qõ denoiant: z ñ pro eo qõ significant. Supi⁹ ꝟo p se formalr ē sine q̃ suũ iferi⁹ nec põt eē nec p̃t itelligi absq; cõtradictione sic p̃us exẽpla posui. Posset tñ breuiter dici q̃ inferi⁹ per se ē illud ex quo z superiori nata ē fieri propõ necessaria vt hõ est aial. sed inferius p accidens est ex quo z supiori nata ē fieri propositio contingens: ut sor. ē homo.

Secundo p̃ncipalr. Restat syllõ resolutorii ꝛditiones assignare. cũ oium syllorum sit fundamentũ z multaz regulaz spãliũ p̃serti penes supius z iferius ut q̃ syllus resolutorius sit bonus plura exigunt z primo.

¶ Qõ sit syllogismus. Et pp hꝫ oz hr̄e q̃tuor propetates q̃s dz hr̄e oi syllus. Prima ē q̃ sit ex trib⁹ termis z ñ ex plurib⁹ iõ ñ segt hic ē icorruptibilis z hic ē sor. ergo sor. ē icorruptibilis demonstrando nũez ex materia p̃ z aia intellectiua sor. z dato q̃ totũ sit sue ptes sed solũ segt q̃ sor. est iste numer⁹ incorruptibilis. Silr nõ segt ille ē bonus z iste ē faber. q̃ ē faber bonus sed segt q̃ iste faber ē bonus. adiectiuuz eni uariat significationē ꝟz q̃ diuerso substantiuo apponit uel absolute ideo positũ in cõclusione dz saluari idem respect⁹ substantiui vel absolute q̃ erat in altera p̃missarum. aliter positũ in cõclusõe erit alter terminus q̃ ipsemet fuerit i p̃missa z sic appenter erit syllus ex tribus termis z in rei veritate ē ex q̃ttuor terminis. Secda est q̃ semp minor sic i recto iõ non sequit in hꝫ instanti ē deus tu es i hoc istãti q̃ tu es de⁹. sed mioz oz eē tu es hꝫ istãs. tertia ē q̃ ꝛclusio sit oio cõformis maiori ideo nõ sequit in hꝫ instanti ē deus hoc ē istans p̃ñs. ergo instans p̃ñs ē deus lz sequit ergo in p̃ñti instanti ē deus ita q̃ cõclusio sit in obliquo conformi ipsi maiori. Quarta q̃ sit in figura. nã in oi figura potest fieri syllus resolutorius z si nõ sit i figura nõ valet. ¶ Exempluz p̃me figure hꝫ currit sor. est hoc. ergo sor. currit. Exẽplũ secundi currens ē hoc sor. ergo sor. ē currens. ¶ Exempluz tertie hoc currit z hoc ē sor. ergo sor. currit. Et in tertia figura pluriuũ cõsueuit formari quia clazioz est discursus.

¶ Et non in modo. Quia si eēt in aliq̃. ij. modoz nõ eēt syllus resolutorius p̃ mediata ꝓcedens sed per mediata.

¶ Et mediũ sit hꝫ aliquid z non male gd. Idest sit terminus demõstratiuus p vno solo supponibilis z nõ pro plibus ideo ñ sequit hoc ē homo z hoc ē asinus q̃ homo ē asinus demonstrando p li hꝫ aial in cõi.

¶ Tã explicite. Ideo nõ sequit hec essẽtia est pater. hec essentia ē filius ergo pater ē filius: qa mediũ explicite non ē hoc aliq̃ sed quale gd. i. pro pluribus suppositis verificabile cũ hec essentia diuina affirmatiue verificetur de tribus personis diuinis. s. p̃re filio z spiritu sancto.

¶ Quã implicite. Ideo non sequit hic ē pater z hic ē filius ergo pater ē filius demonstrando deũ. quia mediũ ē implicite quale quidem cũ deus verificetur ex tribus personis.

¶ Nullo modo ꝛnotatiuũ. Sed materie simplex: qa resolutio debet fieri per ime

diata apud sensũ vel intellectũ gbus nihil
dz eẽ notꝰ ideo iste ñ ẽ syllꝰ resolutorꝰ
hoc albũ currit ꝗ albũ ẽ sor. g̃ sor. currit.
Et p idẽ iª ppõ ñ ẽ imediata ꝗ albũ ẽ sz bñ
iª ꝗ ẽ albuz: quia ibi nulla est connotatio.
¶ Seu explicite. Ut dixi in syllo p̃cedẽ
te q̃ nõ ẽ syllꝰ resolutozius dicẽdo hoc
albũ currit: hoc albũ est soz. ergo sor. cur
rit q̃uis sit bona ꝛnia sed nõ resolutozia.
¶ Seu iplicite. Ideo iste ñ ẽ syllꝰ reso
lutozius ꝗ erit soz. vel erit ꝑs soz. g̃ pars
sor. erit sor. dato q̃ p li ꝗ demõstretur a.
z a sit residuũ p̃ter digituz sor. ga digitus
hic ad horã abscideẽ. Et rõ qz postq̃ p li
ꝗ demonstraẽ aggregatũ ex aia z ẽsiduo
corpis preter digitũ li ꝗ ẽ terminꝰ cõno
tatiuus iplicite cũ non demõstreẽ simpli
citer siue mere substantialiter z absolute
sor. sed ꝛnotando hanc materiaz cuz hac
quãtitate p̃ter digituz: vbi uero p li ꝗ de
monstraẽ solũ aia vel illud residuũz cor
pozis p̃ter digitũ sine aia: tũc ẽ syllꝰ re
solutorꝰ sed maior ẽ falsa: si uero demon
streẽ soz. mere substantialiter nihil ꝛnotã
do: tũc iterẽ syllꝰ ẽ resolutozꝰ sed minoz
ẽ falsa. qõ aũt dictus syllꝰ sit aliter bõa
ꝛª nõ discutio ad pñs: sed sufficit q̃ ñ est
syllꝰ resolutozius nec bz ꝓpetatem eiꝰ
nisi appenter.
¶ Pro eodẽ precise supponẽs. in vtraq̃
p̃missarũ. Iõ nõ seq̃ ꝗ ẽ bõ demõstrãdo
sor. z ꝗ ẽ asi. demõstrãdo bzun. g̃ hõ ẽ asi.
¶ Idemptice solũ. Et tũc sequit conclu
sio solum idemptica: vt hoc ẽ homo z ꝗ ẽ
asinus demonstrando aial in cõi soluz se
quitur q̃ homo ẽ illud qõ asinus: sed nõ se
quitur q̃ homo ẽ asinꝰ: qz ista predicatio
ẽ formalis: simpliciter nec sequit i diuis
hoc est pater z hoc est filius. ergo pater ẽ
filius ꝛdemostrando p li hoc essentiam di
uinaz sed solũ sequit idemptice. ergo pa
ter est illud quod filius. qz sicut seminas i
premissis mediũ idempticũ solum ita col
ligis. cõclusionẽ idempticã solum.
¶ Idẽptice z formaliter simul. Quia tẽ
sequit conclusio tam formalis q̃ idemp
tica: qr hoc ẽ pater z hoc vt pater ẽ filius
ergo pater ẽ illud quod filius: z pater est
filius vtraq̃ ꝛclusio sequit: sed minor ẽ i
possibilis. Et de hac propriet ate latiꝰ di
xi superius. 8. dubio parte prima.
¶ Pro vtraq̃ differentia disiuncte am
plitudinis respectu termini ampliatiui z
distributiui simul aliquando disiunctiue
supponens. Et hoc est cum terminis re
solubilis habens vim distribuendi prece
dit supponens respectu verbi ampliati
ui: tunc si significat alietatẽ supponit di
stributiue pro vtraq̃ parte disiunctiue
amplitudinis: verbi gratia. Aliud a vero
erit verum sic debet resolutorie syllogi
zari hoc erit verum z hoc est aliud ab eo
quod est vel erit verum vel erit aliud ab
eo quod est vel erit verũ ergo aliud a ve
ro erit verum. sed premisse implicant si
cut conclusio. ¶ Similiter resoluit ista
aliud a currente potest currere hoc põt
currere z hoc est aliud ab eo quod est vl
potest esse currens vel potest esse ali
ud ab eo quod est vel potest esse currens
ergo aliud a currente potest currere sed
premisse implicant sicut cõclusio: quia si
aliud a currente potest currere tunc ali
quid posset esse aliud a se cum ipsũ sit vl
possit eẽ currens. tzª a superiozi distribu
to cũ oibus ꝛditionibus ad suũ inferius.
¶ Sed si arguitur probando q̃ aliud a
currente potest currere: quia ꝗ põt cur
rere demonstrando soz. sedentez ergo ali
ud a currente potest currere tzª ab infe
riozi ad suum supins affirmatiue. ¶ Itẽ
scõo arguitur resolutorie hoc potest cur
rere z ꝗ ẽ vel potest esse aliud a currente
ergo aliud a currente põt currere.
¶ Ad ista duo dicas z p̃mo ad primaz ne
gando ꝛsequentiam: qz deficit vna cõdi
tio requisita vt patebit inferius deo dan
te in limitatione regule ab inferiozi ad su

i4

um superius. Et est tertia conditio q̃ nõ arguam ab inferiori ad suum superius p accidens sic̃ est in proposito accidit enim demonstrãdo sortes q̃ hic sit aliud a currente. tũ quia hic posset currere. tũ qz si nihil curreret. tuz ñ eẽt aliud a currente: qz alietas ⁊ differẽtia nõ cadit nisi iter entia cũ differẽtia dicat relationẽ aliq̃ ⁊ relatio ñ successiua exigit extrema sil'. Ad ꝓm negat' ꝛnia nec ẽ sylls resolutoꝝ sed dz resolui mõ p̃us dcõ. Sed forte aliqs istabit ꝓbando istã aliud a vero erit verꝫ dato q̃ nũc sint multa ꝗ a si sit falsum ⁊ post h̃ ꝛo'm de numero falsoꝝ a erit verum tũc arguit' sic. illud qd ẽ vl'erit aliud a uero qd ẽ vel qd erit: erit verꝫ g̃ aliud a ꝗo erit verꝫ: tz^a qz resoluit' vt dictũ ẽ ⁊ añs ꝓbat': qz illꝰ disiuncti vna ps ẽ vera. s. pria vz q̃ illud qd ẽ aliud a ꝗo qd ẽ l'erit: erit verũ ⁊ verificat' p a qz a erit verũ. ⁊ a est aliud a ꝗo qd ẽ vel erit: ꝓbat' exponibil'r qz a ẽ verũ. ⁊ verũ qd ẽ vel erit ẽ: ⁊ a nõ ẽ verũ qd ẽ vel erit. g̃ pz^a cũ duabꝰ p̃mis exponẽtibus ⁊ tz^a exponẽs ꝓbat': qz si nõ deẽ o'm. s. q̃ a ẽ verũ qd ẽ uel erit. g̃ a ẽ uerũ ꝛnis falsũ ⁊ ꝛ̃ casũ. Nuic dr̃ q̃ illa ꝓpõ ẽ iposibilis aliud a ꝗo erit verꝫ ⁊ similes. Et admisso cãu dr̃ q̃ non bñ resoluit' nec obseruat' qd oz: qz dz victõ recta a termino significãte alietatẽ sp postponi illis ꝗbis disiuncti sũptis ⁊ ñ dz ꝓponi: sic̃ fiebat in arg^o dz g̃ sic ꝓponi li verꝫ i resoluẽdo h̃ erit verũ: ⁊ h̃ ẽ uel erit aliud ab eo qd ẽ ul' erit uerꝫ: g̃ aliud a ꝗo erit uerꝫ: sz p̃misse iplicant: qr si h̃ ẽ vel erit aliud ab eo qd est uel erit uerꝫ: sed h̃ ẽ ul' erit uerũ: qz erit uerũ g̃ h̃ ẽ ul' erit aliud a se qd iplicat. Et si arguit' sic: ẽ aliud a uero qd ẽ ul' erit: g̃ h̃ ẽ aliud ab eo qd ẽ l'erit verꝫ: negat' ꝛnia qz añs ẽ verꝫ ut patuit exponẽdo ⁊ ꝛnis fl'm vt pz cũ iplicet ꝛ̃dictionẽ ut patuit ex suis debitis resolutõib'. ¶ Et aliqñ copulatiue: Et h̃ ẽ cũ terminꝰ resolubilis ifinitatus p̃cedit supponẽs r̃spectu termi ãpliatui: tẽ suppõit copulatiẽ ꝓ utraq̃ pte dis iũcte ãpliatõis ꝗbi. g. ñ soz. erit soz. sic dz resolui h̃ erit soz. ⁊ h̃ ẽ aliqd qd nec ẽ nec erit soz. vl'erit aliqd qd nec ẽ nec erit soz. Sz ꝛsidera bñ p̃missas vt p̃us ⁊ videbis ꝛ̃dictionẽ iter p̃mã ⁊ scd̃am resoluentem sil' mõ resoluit' illa ñ incipiẽs eẽ ẽ icipiẽs eẽ h̃ ẽ icipiẽs eẽ: ⁊ h̃ ẽ aliqd qd nec ẽ nec i cipit eẽ icipiẽs. ul' icipit eẽ aliqd qd nec ẽ nec icipit eẽ icipiẽs: g̃ ⁊c̃. sz p̃misse iplicãt ꝛ̃dictionẽ. Sed ad hãc ꝓbandã fortasse sic arguit' dato q̃ soz. nũc p̃ sit: tẽ certũ ẽ q̃ h̃ incipiẽs eẽ ⁊ h̃ ẽ uel icipit eẽ ñ icipiẽs eẽ. g̃ ñ icipiẽs eẽ ẽ icipiẽs ẽ. ꝛ^a vr̃ bõa maior pz ex casu. ⁊ maior ꝓbat' qz h̃ icipit esse ñ icipiẽs eẽ: g̃ ẽ l'icipit eẽ ñ incipiẽs eẽ. pz^a a pte disiuncti ad totũ disiũctũ cũ oib^ꝰ requisitis: ⁊ añs ꝓbat' exponẽdo p cãs ꝗitat] qz h̃ nũc ñ ẽ ñ icipiẽs eẽ ⁊ imediate post h̃ erit ñ icipiẽs eẽ g̃ icipit eẽ ñ icipiẽs eẽ. pz^a ab vna cã veritatis ad ꝓpõnẽ bñtẽ istaz: ⁊ maior ꝓbat': qz h̃ ẽ icipiẽs eẽ. g̃ ñ ẽ ñ inci piẽs eẽ: tz^a ab affirmatiua de p̃dicato finito ad negatiuã de p̃dicato ifinito: ⁊ minor pz qz nũc̃ post h̃ icipiet ãpliꝰ eẽ. Nuic dr̃ ut p̃us q̃ ista ꝓpõ ẽ falsa ⁊ iposibil' ⁊ admisso casu dico negando istã primaz ꝛnam. nec arguit' resolutorie: nisi appenter sed dz resolui ut dixi h̃ ẽ incipiẽs esse ⁊ h̃ ẽ aliqd qd nec ẽ nec icipit eẽ icipiẽs eẽ uel icipit eẽ aliqd quod nec ẽ nec icipit eẽ icipiẽs eẽ: ⁊ h̃ totũ ut dixi iplicat ꝛtradictionẽ. ¶ Ratio aũt quare in hꝰ resolutionibus mediãtibus termis distributiuis sicut ẽ li aliud uel dictio infinitans cũ supponit respectu termini ampliatiui: sic replicando probat': ẽ qz terminus sequens distribuit' mobilit' pro q̃libet qd ẽ ul' icipit eẽ ⁊c̃. fm quãlz differentiã ãpliatõis lue. ¶ Uel solũ disiuncti respectu termini nõ distributiui cũ termio ãpliatiuo. Quia tẽ ñ oz replicare i q̃libet pte ampliatõis mõ prius dicto. sed sufficit cõsuero modo resoluere: ⁊ hoc qz non precedit terminus

distributiu⁹:ut dicēdo sedēs pōt currere sic resoluit. B pōt currere:B ē uel pōt esse sedēs.ergo ꝛc.ꝛ ita de aliis terminis ampliatiuis suo mō dicat.

¶ Aut ꝓm purā differentiā tpalē verbi.

¶ Et hoc ē qñ termin⁹ resolubilis supponit respectu ꝟbi de pñti nō sequēte ptici⁹ īmediate pticulariter tento nec termino ꝟbali ul cū:supponit respectu ꝟbi āpliatiui restricti ad vnā solā differētiā āpliationis ut sor.qui est erit sic resoluitur hoc erit ꝛ hoc est sortes qui est ergo.ꝛc.

n Unc tertio p̄ncipaliter pro compleméto bui⁹ scōe ptis cathegoricaꝝ spāles regulas ꝗz ordinē arboris volo limitare ꝛ i hoc a serie mgri paululū variabo. Qd iō fecisse me scias ut oīa certo ordie p̄scripta facili⁹ méorie cōmēdent vū ꝓm arboris mēbra singule regule corrīdere videbūt: Jt acq a regulis ptinētiū terminoꝝ incipiā cū dei auxilio nā īptinētiū nulla certa pōt vari regula cū nullā aut seqle aut repugnātie ptinētiā habeāt. Et ex ptinētib⁹ p̄ a dispera tis initiū faciā:sic ē notificādo descripsi ꝛ qz nullis vltra mēbris subdiuidūt.

¶ Ab affirmatia. Quia a negatia ad negatiuā ī termis disperatis nō vz oña. vñ nō seqt tu nō es leo g tu nō es hō. Siliter nec a negatia ad affirmatiuā. vñ nō seqt tu nō es leo.ergo tu es aquila.

¶ Uni⁹ dispati. ¶ Quia affirmatia nō disperati ad negatiuā nō disperati non vz nō.n.seqt tu es hō ergo tu nō es risibilis.

¶ Simpliciter sūpti sine veterminatiōe.

¶ Quia nō seqt tu ɔtingēter es hō. g tu ɔtingēter nō es asin⁹ qz añs ē vez ꝛ oñs falsū nā ex isto seqt ꝙ tu posses eē asin⁹. ¶ Pro regula eni obseruādū ē ꝙ propositio exponēda rōe bui⁹ termini ɔtingētis ē exponibilis p oppositas q̄litates ut cōtingēter tu curris:tu curris ꝛ pōt eē ꝙ tu nō curras ꝗz ista ɔtingēter tu nō curris sic exponit tu ñ curris ꝛ pōt eē ꝙ tu curras ꝛ sic de aliis. Et ideo si cōtingēter tu ñ es asin⁹ sequit forāliter ꝙ tu potes eē asin⁹.

¶ Ad negatiuā alteri⁹ Quia nō seqt de⁹ ē hic. g nō ē alibi:qz eē hic ꝛ alibi nō sūt disperata. imo cōpossibilia respectu dei et sic de aliis.

¶ Propositiōib⁹ significātib⁹ ex cōpōne suaꝝ partiū. Quia p nouā impōnē possent termini pronōnū eē disperati ꝛ propōnes cōuerti sicut si termi nō mutarent significationē ꝛ propōnes īponerēt ō nouo significare vna adeqte ꝟe ꝛ alia false

¶ Precise p̄marie significātiū. ¶ Quia vbi bui⁹ oñe tu es hō. g tu nō es hō añs p̄cise significet te esse asinū ꝛ tota subordinet pus tūc tota oña nō ē bona qz subordinat vni male ut pus ꝛ tñ arguit ab affirmatia vni⁹ disperati ad negatiuā alterius qz illa tu es hō significat precise te eē asinum quod est disperatum cōsequenti non mutāti significationem.

¶ Subiectis vniformiter supponētib⁹.

¶ Quia nō sequit animal currit currit. g nullum animal quiescit.

¶ Simpliciter de pñti. ¶ Nā optime sequitur hoc est hō.ergo hoc nō est leo.ꝛ B tam formaliter ꝙ de forma.

¶ Jn terminis discretis. Quia in terminis coib⁹ pro plurib⁹ supponētib⁹ nō seqtur simpliciter sic arguēdo iste de⁹ ē pat ergo iste de⁹ nō ē fili⁹.certū ē ꝙ non seqt qz iste termin⁹ iste de⁹ ē cois trib⁹ suppositis dīnis.sil r nec seqt hō cois ē sor. g nō est plato:ꝗz in talib⁹ terminis nō discretis seqt modificate negatiua alteri⁹ dispati seqt eni iste de⁹ ē pater ergo iste de⁹ aliq mō nō ē fili⁹ sil r seqt hō cois ē sor. g aliq mō nō ē plato ꝛ hoc ē vez qz hō cois licꝗ sit sor.ꝛ plato tñ eo mō q ē sor.ut sic nō est plato ꝛ ille de⁹ ut ē pr ut sic nō ē fili⁹.

¶ Et limitare de p̄terito ac futuro.ꝛc.

¶ Quia nō seqt absolute tu fuisti alb⁹. g tu nō fuisti niger ꝗz bñ seqt limitate tu fuisti alb⁹ g aliqñ nō fuisti niger.sil r nō seqt

de futuro tu eris alb⁹. ḡ tu ñ eris niger ſz
ſeqũ limitate ergo aliqñ tu nõ eris niger.
¶ Et nõ ecõuerſo. ¶ Quia ex negatiua
pura non ſequitur affirmatiua.
¶ Nouam hic regulã volo inſerere que
fere eſt conuerſa precedentis ⁊ hec eſt.
¶ A remotiõe alicui⁹ abſolute vel cũ ali
q̃ additiõe a ſe ipſo ſimpliciter vel a ſe cũ
ꝯuertibili ad remotionẽ eiuſdẽ abſolute
vel cũ eadẽ additiõe a q̃libet alia eſt ꝯña
bona foꝛaliter ⁊ de forma. ¶ Hui⁹ regl'e
rõ eſt ꝗ ſi qd remouet a ſeipſo aliq̃ mõ a
fortiori remoueri ꝯz a q̃libz alio ꝟbi grã
ſeqũ foꝛaliter nihil qõ ẽ hõ ẽ hõ alb⁹ ergo
null⁹ aſin⁹ ẽ hõ alb⁹: imo nulla res ẽ hõ al
b⁹ p̃ pbat̃ iſtã ꝯñam eẽ bonã qa ſi nõ er
go ẽ imaginabile o⁹ ꝯñtis cũ añte abſq̃
ꝯdictõe. Ponam⁹ ergo ad imaginabilez
qõ nihil qõ ẽ hõ ſit hõ alb⁹ ⁊ tñ aliqs aſin⁹
ſit hõ alb⁹: ſz ꝯ arguit̃ ſic aliqs aſin⁹ eſt hõ
alb⁹ ergo hõ alb⁹ ẽ aliqs aſin⁹. tz⁹ p ꝯuer
ſionẽ ſimplicẽ. Et vltra hõ alb⁹ ẽ aliqs aſi
nus. ergo hõ alb⁹ ẽ tz⁹ a 3ᵒ adiacẽte ad ſe
cũdũ adiacẽs affirmatie. ⁊ ſine termino
ãpliãte ⁊ diſtrahẽte. Et vlt̃ hõ alb⁹ ẽ ḡ hõ
alb⁹ ẽ hõ pz ꝯña qa nõ ẽ itelligibile opp⁹
ꝯñtis cũ añte ⁊ in oib⁹ ꝯz ſyllis forma ar
guẽdi ⁊ vltra hõ alb⁹ ẽ hõ ḡ hõ ẽ hõ alb⁹.
tz⁹ ut p̃us per ꝯuerſionẽ ſimplicẽ. ḡ de p̃
ad vltimũ ſeqũ aſin⁹ ẽ hõ alb⁹ ergo hõ eſt
hõ alb⁹ qõ tñ exp̃ſſe ꝯdicit illi añti p̃. ſ. ꝗ
nihil qõ ẽ hõ eſt hõ alb⁹ ergo ꝯdictorium
ꝯñtis formaliter repugnat añti. ⁊ ꝯñter
ꝯña illa fuit bona foꝛaliter qõ erat pban
dũ ⁊ ſic deduxi de aſino ita põt deduci ꝗ
null⁹ leo eſt hõ alb⁹ ⁊ de q̃cũq̃ alia re⁹.
¶ Et ſi forte dicit ꝯcedo ꝗ ẽ hõa ſz ñ ſim
pliciter ſeu de forma ſic aſſerit regula eo
ꝗ nõ tz in oib⁹ ꝯſili forma retenta añs p
bat̃ qa nõ ſeqũ null⁹ hõ ẽ hõ alb⁹ ergo nul
lus aſin⁹ ẽ aſin⁹ alb⁹. dato ꝗ null⁹ hõ ſit
alb⁹: ⁊ aliqs aſin⁹ ſit alb⁹ ẽ añs vez ⁊ ñs
falſũ. ¶ Huic dr̃ ꝗ nõ ẽ ſili forma qa nõ
capit̃ illud p̃dicatũ qõ remouet a primo
ſubiecto: ſz aliud p̃dicatũ: iõ bñ ſeqũ null⁹
hõ ẽ hõ alb⁹. ergo null⁹ aſin⁹ ẽ homo alb⁹
ita ꝗ idẽ p̃dicatũ hõ alb⁹ accipiat̃ in p̃ꝑa
forma ⁊ remoueat̃ a quouis alio: ſic p̃us
remouet̃ a ſeipſo cũ additiõe uel ſimpl'r
ſecũdũ ꝗ libuerit facere ꝯñam. ¶ Si enĩ
dixero null⁹ leo ẽ leo hic remouet̃ idem a
ſeipſo ſimpliciter. ¶ Sz ſi dixero nullus
leo ẽ leo alb⁹ hic remouet̃ aliqd a ſe ipſo
cũ additiõe. ¶ Sz forte ꝯtra hãc regulaz
inſtat̃ ſic: qz nõ ſequit̃ null⁹ hõ eſt hõ cur
rens: ergo nulla mulier ẽ hõ currẽs dato
ꝗ null⁹ vir currat mulier ꝟo ſic. ¶ Huic
dicit̃ ꝗ nõ obſeruat̃ regula: qz illud p̃di
catũ hõ currẽs nõ remouetur a ſubiecto
ſimplititer: ſz determinate p̃ maſculis. iõ
illud p̃dicatũ cũ eadẽ determinatiõe re
mouet̃ a quolibet alio nã bñ ſeqũ nullus
hõ ẽ hõ currẽs: ergo nulla mulier ẽ aliqs
hõ currẽs. Sil'r null⁹ vir ẽ hõ currẽs. er
go nulla mulier ẽ hõ maſcul⁹ currẽs ⁊ ita
de aliis. Ex dictis ſequit̃ ꝗ iſta ꝯña etiã
formalis ſimpliciter null⁹ leo ẽ leo albus
ergo aliqs aſin⁹ nõ leo alb⁹ qõ probat̃ fa
ciliter. nã ſeqũ formaliter ⁊ de foꝛa null⁹
leo eſt leo alb⁹. ergo null⁹ aſin⁹ ẽ leo alb⁹
ut p̃us deductũ ẽ in ſili. ¶ Sz ſeqũ vlteri
us null⁹ aſin⁹ ẽ leo alb⁹. ergo aliqs aſin⁹
nõ ẽ leo albus. pz ꝯña a ſubalternãte ad
ſubalternatã. ergo de p̃mo ad vltimũ ſe
quit̃ null⁹ leo ẽ leo alb⁹. ergo aliqs aſin⁹
nõ ẽ leo alb⁹. ⁊ h̃ tã formaliter q̃z de foꝛa
quia oẽs conſequẽtie intermedie ſũt hȝ.
¶ Nũc ſeqũ limitatio regulaꝝ termioꝝ
pertinentiũ: ſequela ⁊ p̃mo mutuo ſe ſe
quentium conuertibiliter.
¶ Et qz due ſũt regule i hac mã vna ge
neralis ⁊ alia ſpãlis. iõ ambas limitabo
dei gtã ⁊ p̃mo cõmuniozẽ qa generalia
debes p̃recedere.
¶ Ab vno ꝯuertibili. ¶ Quia nõ cõuerti
bili ad nõ ꝯuertibile nõ ſp ꝯz⁹ cũ nõ ſeqũ
tu es homo. ergo tu es albus.
¶ Ad ſecũ ꝯuertibile. ¶ Quia nõ ſeqũ tu

es homo. ergo tu es rudibilis ⁊ tñ rudibi/
le ⁊ hõ ꝟuertũt. sz non secũ sed cum aliis
⁊ sic de aliis.
¶ Rõne tori⁹ extremi. ¶ Quia rõe ptis
nõ seqt̃ ut ꝑdictoriũ a ē vex. g̃ ꝑdictoriũ
ꝑdictorii a ē vex dato q̃ a sit ista hõ ē asin⁹
añs ē vex ⁊ oñs falsũ qz nihil ē ꝑdicto/
riũ contradictoriu a ē vex dato q̃ a sit iª
hõ ē asin⁹ añs ē vex ⁊ oñs falsũ qz nihil ē
ꝑdictoriũ ꝑdictorii. a nisi a.
¶ Cõsequẽtia significãte ex cõpõne sua
rũ ptiũ. ¶ Quia vbi ista tu es hõ. g̃ tu es
risibilis subordinet̃ vni male cathegori/
cis significantib⁹ ut p̃us eẽt oña ꝟuerti/
bili ad cõuertibile ⁊ tñ mala.
¶ Precise p̃marie significãtiũ. ¶ Quia
vbi ecõuerso iponat̃ q̃ illi⁹ oñe male tu
es hõ. g̃ tu es asin⁹ añs ⁊ oñs ꝟuertant̃. ⁊
tñ tota subordinet̃ vni male: ut p̃us tunc
oña est mala: ⁊ tñ añs ⁊ oñs cõuertũtur ⁊
arguit̃ a cõuertibili ad cõuertibile.
¶ Est oña bõa tã foraliter q̃ de forma.
¶ Ut tu es de⁹ ergo tu es omnipotẽs. ⁊
sic de aliis ut patet.
¶ Es ecõuerso. ¶ Quia seqt̃ tu es oipo/
tẽs. g̃ tu es de⁹ ⁊ sic de aliis ⁊ p b̃ pz limi/
tatio p̃me regule gnãlis i mã ꝟuertibiliũ
seqt̃ limitatio scde regule spãlis eadem
mã. Sz tñ ꝑbãc regulã arguit̃ q̃druplici
ter. p̃ qz nõ seqt̃ tñ falsũ. ⁊ b̃ vex ꝑdicũt.
g̃ oia ꝑdicẽtia sũt falsũ ⁊ b̃ vex demõstrã
do q ly b̃ ista ꝓpõnẽ de⁹ ē. Et tñ arguit̃ a
ꝟuertibili ad ꝟuertibiᶜ qz exclusiua ⁊ vni
uersalis affirª de termis trãspositis ꝟuer
tũt̃ g̃ tẽ. ꝓbat̃ añs p exponẽtes falsũ ⁊ b̃
vex ꝑdicunt ⁊ nihil nõ falsũ ⁊ b̃ vex ꝑdi/
cũt g̃ tẽ. oña pz ⁊ añs ꝓbat̃ p maiozi qz iª
null⁹ de⁹ ē. ⁊ b̃ vex ꝑdicũt ⁊ minoz ꝓbat̃
qz si nõ det̃ oppᵐ. s. aliqd nõ falsũ ⁊ b̃ ve/
rũ ꝑdicũt ⁊ pz q̃ hoc ē falsũ: qz tunc duo
ꝑa ꝑdicerẽt cũ oẽ nõ falsũ sit vex sed q̃
oñs sit falsũ pz. qz suũ ꝑdictoriũ ē vex. s.
aliq̃ ꝑdicẽtia nõ sũt falsũ ⁊ b̃ vex. nam tu
curris ⁊ tu nõ curris sũt ꝑdictoria ⁊ tã nõ
sũt falsũ ⁊ b̃ vex demõstrãdo istã ꝓpõnẽ
de⁹ ē. ¶ Ad b̃ p̃mũ rñdet̃ breuiter q̃ iª ex
clusiua ē falsa: sz nõ fuit bñ expõita: qz cũ
subiicit̃ termin⁹ plis numeri vl ei egua/
lens nõ oz exponi p nihil sz p nulla ita q̃
sit ꝓportio numeri ad nũerũ. vbi grã tñ
soz. ⁊ plato currũt sic exponit̃ soz. ⁊ plato
currũt ⁊ nulla nõ soz. ⁊ plato currũt. g̃ tẽ
⁊ nõ p nihil: qz sp zª exponẽs eẽt falsa sed
iª tñ tres currũt exponit̃ p non plures b̃
mõ tres currũt ⁊ non plures q̃ tres cur/
rũt ⁊ nõ p nihil ⁊ nulla qz sp regula expo/
nẽs eẽt falsa. ¶ Ad ꝓpositũ g̃ oz sic expo
ni. iª ꝓpõ tñ falsũ ⁊ b̃ vex ꝑdicũt. falsũ ⁊
b̃ vex ꝑdicũt ⁊ nulla nõ falsũ ⁊ b̃ vex ꝑ/
dicũt ⁊ ista zª est falsa qz sua ꝑdictoria est
ꝑa. s. aliq̃ nõ falsũ ⁊ hoc vex ꝑdicũt ⁊ hoc
ē verũ qz ista duo cõtradictoria tu es et
tu nõ es ꝑdicũt ⁊ ista sũt aliq̃ nõ falsũ ⁊ b̃
verũ g̃ aliq̃ nõ falsũ ⁊ b̃ verũ ꝑdicunt ⁊ b̃
tenẽdo q̃ ly ñ ifinitet totũ copulatũ.
¶ Zº arguit̃ sic. oẽ tangẽs platonẽ q̃ vi/
det ē soz. g̃ tñ soz. tangit platonẽ q̃ videt.
dato q̃ soz. sit cecus ⁊ tangat platonez ⁊
null⁹ alius nec aliqd aliud tangat plato/
nẽ ⁊ plato sit vid. stẽ añs ē vex ⁊ oñs fal
sũ p casũ dato q̃ ly q referat soz. ¶ Huic
vr̃ q̃ pro regula obseruãdũ ē cũ exclusi/
ua transponit̃ in vniuersale uel ecõuer/
so. ⁊ in ea sit termin⁹ relatiuus a parte p̃/
dicati qui põt referri ad duo añtia primũ
ex parte subiecti ⁊ tũc est propositio fal/
sa secũdũ ex parte p̃dicati ⁊ tunc est pro
positio vera. Et tunc caute debes con/
uertere copulando relatiuum suo p̃mo
antecedẽti. verbi gratia in exẽplo dato
si ly q referat̃ ad platonẽ est facile ꝟuer
tere. oẽ tãgens platonẽ qui videt est soz.
tãtũ sortes tangẽs platonem qui videt ⁊
vtraq̃ est vera. si vero referat̃ ad sortes
sic cõuertit̃ omne tãgens platonẽ q̃ vidz
est sor. tantũ sor. qui videt tangit plato/
nẽ ⁊ vtraq̃ est falsa ⁊ hoc ē vnum mira/
bile. quia illud incomplexum qui videt

semper se tenet ex pte subiecti lz seqr̃ r̃ cũ referr̃ ad ly sor. r ē bona psuasio p opinione q̃ vult idē eē dicere. oīs hō q currit ē albꝰ. r oīs hō ē albus q currit: lz sit falsa positio. ¶ Jta dicas de illa trīs vex ē illō cui ꝑdicit falsũ si ly cui referr̃ ad ly illud positũ a parte ꝑdicati est ꝟa r ꝛuertit in istã verã: oē illud cui falsũ ꝑdicit ē vex si ꝟo ly cui referr̃ ad ly vex positũ a parte subiecti: tũc ē falsa r ꝛuertit i istã oē ens ē vex cui falsũ ꝑdicit. qr illud cõplexum cui falsũ cõtradicit se tz ex pte subiecti p suppositũ. silr dato q sint q̃tuor ꝓpõnes vere r nõ plures r vna sit a: tũc ista tãtũ tres sũt ꝓpõnes vere. quax nullũ est a si ly quox referr̃ ad ly ꝓpõnes vere a pte ꝑdicati ē ꝓpõ ꝟa r ꝛuertit in illã: oēs ꝓpõnes vere q̃x nulla ē a sũt tres. si ꝟo referr̃ ad ly tres a pte subiecti ē falsa r conuertit in istã. oēs ꝓpõnes ꝟe sũt tres q̃x nulla ē a: qr ex ista seqr̃ in darij oēs ꝓpõnes vere sũt tres q̃x nulla ē a: q̃tuor sũt ꝓpõnes vere: q̃ q̃tuor sũt tres q̃x nulla ē a. ꝛñs ē ipossibile r ē sil'e sicut refert dicē oīs hō q ē albꝰ currit: r oīs hō currit q ē albus. silr oīs ꝓpõ ē ꝟa cuiꝰ ꝑdictoria ē falsa. r oīs propõ cuiꝰ ꝑdictoria ē falsa ē ꝟa oīs copulatia ē ꝟa cuiꝰ vtraq; ps ē ꝟa sic dixi i tractatu de sensu cõposito r diuiso.

¶ Tertio ista ꝛña nõ vz oīs propõ est ꝟa vel falsa. q̃ trīs vex vl falsũ ē propõ r trī arguit ut prꝰ. q̃ rc. añs probat̃ qr añs est vex r ꝛñs falsũ: qr sic exponit̃ verũ vel falsũ ē propõ. r nihil nõ vex vel falsũ est propõ: sz probat̃ q scda exponẽs sit falsa: qr sua ꝑdictoria ē ꝟa. s. aliqd nõ verũ vl falsũ ē propõ: qr falsũ ē propõ. r falsũ ē aliqd nõ vex vel falsũ ergo rc. Jtē falsũ vel nõ falsũ ē propõ. r oē falsũ ē nõ verũ. ergo aliqd nõ vex vl falsũ ē propõ tz ꝛña ab inferiori ad suũ supiꝰ affirmatiue.

¶ Ad ꝟ tertiũ dicit̃ distinguẽdo qr infinitatio pōt cadere supra totũ diuisũctũ vel supra ꝑmã partẽ trīs si infinitat totũ ē propositio impossibilis qr significat aliqd q nõ sit verũ nec falsũ esse propositionẽ. si vero infinitat solũ ꝑmã partem diuisũcti est propõ vera sicut in argumẽto probatũ fuit. r concedo istas duas propõnes. nihil non verũ vel falsũ est propõ r aliqd nõ verũ vel falsũ est propõ tenẽdo ly nõ infinitare difformiter in ꝑma diuisũctũ in zª ꝑmã partẽ solũmõ. ¶ Et nõ sequit̃ si ly nõ infinitet solũ primã partẽ aliqd nõ verũ vel falsũ ē propõ: ergo nõ trīs vex vel falsũ ē propõ: sz bñ seqr̃ vbi ly nõ ifinitet totũ diuisũctũ sz hoc est impossibile cũ suũ cõtradictoriũ sit necessariũ. s. nihil nõ verum vel falsũ ē propõ r hoc vbi ly nõ cadat in totũ: qr vbi caderet in ptẽ eēt falsa illa propõ nihil nõ vex vel falsum ē propositio: cum sua cõtradictoria sit vera. s. aliquid nõ verum vel falsuz ē propositio ut fuit in argumento probatũ. ¶ Quarto r vltimo arguit̃ sic ista ꝛsequentia nõ valet: omne quod fuit est. ergo trīs quod est fuit r arguit̃ ab vno cõuertibili ad reliquũ. añcedens patet: qr illa ē vera omne qõ fuit est. ut pz exponẽdo qõ fuit ē r nihil est qõ fuit quin illud sit cum suũ oppositum implicet cõtradictionẽ r trī consequens est falsũ quia aliquid qõ nõ ē fuit.

¶ Ad hoc quartũ dicitur secundũ duas opiniones cõmunes. ¶ Prima vult qõ subiectum illiꝰ vniuersalis solum supponat pro eo quod ē propter verbũ ꝑncipale pñtis tẽporis sine aliqua ampliatione. r secꝫ istũ opinionẽ exclusiua sibi correspõdẽs ē illa trīs ens est qõ fuit. r sic vtraq; est vera. ¶ Alia opinio vult q sub isto termino ens includendo in ly omne liceat descendere in ordine ad illud verbum fuit r sic est falsa quia sequit̃ secũdũ eã. Omne ens qõ fuit est. cesar fuit. ergo cesar est quod est falsũ r secũdũ ea exclusiua sibi correspondens ē falsa. s. tantum est fuit. ¶ Mihi videtur quod ly ens supponat pro eo quod est rõne copule prin-

tipalis affirmate sine aliq̃ de stributione
uel ampliatione: similiter rõne restrictio
nis supponit ꝓ eo q̃ fuit ita q̃ destribua
tur nõ ꝓ his que sũt tm̃ nec ꝓ his q̃ fuerũt
tm̃ nec ꝓ his que sunt uel fuerũt sic̃ fit in
ampliatiõib⁹ disiũctim sz supponit distri
butiue copulati ꝓ oib⁹ q̃ sũt ⁊ fuerũt sil
ideo nõ stat ꝓ istãti presenti q̃ est ⁊ nõ fu
it nec ꝓ cesare q̃ fuit ⁊ nõ ẽ: sz ꝓ deo qui ẽ
⁊ fuit ⁊ pro celo q̃ ẽ ⁊ fuit ⁊ sic de singulis
hoc etiã pz ex exponẽte negatia si bñ ad
uertis ⁊ exclusiua ꝯo sibi corrñdẽs ẽ ista
tm̃ ens ẽ qd ẽ ⁊ fuit. ⁊ hoc ẽ verũ vtz ex
ponẽdo ⁊ sic de aliis.

¶ Quãdocũq̃ sũt plures propositiões.

¶ Siue due siue plures siue finite siue ĩ
finite: qz in hac nulla vis est.

¶ Quãrũ subiecta. ¶ Propterea nõ se
quit̃ leo currit. ḡ hõ currit qz lz cetera cõ
uertãt̃ nõ tamẽ subiecta.

¶ Copule ꝑncipales. ¶ Propterea non
seqt̃ ille põt eẽ papa. ḡ ille ẽ papa: qz põt
esse ⁊ ẽ nõ cõuertunt̃.

¶ Et ꝑdicta cõuertãt̃. ¶ Propterea nõ
seqt̃ tu es homo. ḡ tu es papa. tu curris.
ergo tu disputas.

¶ Quo ad significata ꝑmaria. Propte
rea nõ seqt̃ hõ ẽ aial. ḡ hõ est hõ q̃uis hõ
cõuertãt̃ cũ animali in significato secun
dario cũ ad hominẽ seqt̃ aial formaliter.

¶ Et mõ significãdi. Propterea nõ seqt̃
tu es hõ ḡ tu es boies tu es homo ergo tu
es bois. qz lz hõ bois ⁊ boies idẽ significẽt
nõ tm̃ eodẽ mõ qz hõ significat boiem per
modũ vni⁹ ⁊ p modũ ꝑncipij boies p mo
dũ pluriuz ⁊ ꝑncipij sz bois significat per
modũ vni⁹ ⁊ p modũ term ini ut cui⁹ ⁊ p
pterea etiã nõ seqt̃ tu es aliq̃ mõ. ḡ tu es
oi mõ uel q̃litercũq̃ qz ly oi mõ lz oez mo
dũ significet nõ tm̃ oez modũ oi mõ signi
ficat. sz per modũ ut a q̃ etiã lz aliq̃ modo
significet oez modũ significat ꝑtitiue ⁊ nõ
distributiue sz ly oi mõ significat distribu
tiue hec ex grãmatica speculatiua intel
ligũt̃. Manẽte cõsimili denoiatione ꝓ
positionũ. ¶ Propterea nõ seqt̃ hõ cur
rit ergo hõ nõ currit sil̃r hõ currit ḡ tantũ
hõ currit. hõ currit. ḡ ois hõ currit ⁊ sic ꝺ
alijs. ¶ Et suarũ partiũ. Quia nõ segtur
quilibet hõ ẽ vn⁹ hõ. ḡ ois homo ẽ vn⁹ hõ
qz subiectũ vni⁹ denoiat̃ supponere di
stributiue mobiliter absolute: alteri⁹ ꝯo
limitate seu etiã stricte lz cetera ꝯuertãt̃
¶ Ab vna ad reliquã ẽ bõa ꝯña. ¶ Jõ bñ
seqt̃ hic ẽ iesus. ḡ hic ẽ saluator. hõ currit
ḡ risibile currit tu es hõ. ḡ tu es al̃ rõale.
¶ Et ecõuerso tã affirmatiue q̃ negati
ue iõ bñ seqt̃ hic ẽ saluator. ergo hic ẽ ihs
tu es aial rõnale ergo tu es hõ sil̃r ponas
exẽpla in alijs. Sz ꝯtra hãc regulã spãlẽ
etiã sic limitatã arguit̃ qz nõ seqt̃ nõ tu q
es asin⁹ es hõ ḡ tu q es asin⁹ nõ es homo.
qz añs est ve ⁊ ꝯñs falsũ q̃ añs sit verũ
pz qz suũ cõtradictoriũ ẽ falsũ demendo
negationẽ ⁊ q̃ ꝯñs sit falsũ pz qz ex ipso
seqt̃ q̃ tu es asin⁹. ¶ Ad hoc argumentũ
scõm duas vias probabiles põt duplex
dari rñsio ꝑma que nõ ẽ tã grata mgro ẽ
hoc q̃ etiã ꝯñs dicte ꝯñe est verũ nec ex
isto seqt̃ q̃ tu es asin⁹ qz ꝯñs ẽ ꝑpõ nega
tiua ex q̃ nõ seqt̃ affirmatiua ⁊ lz ista ne
gatio q̃ ẽ in ꝯñte nõ neget ꝑmã cõpositio
nẽ facit tm̃ ꝑncipalẽ copulã negatiuã vñ
sic̃ dixi in tractatu de sensu cõposito ⁊ di
uiso nõ sp lz resoluere qs uel q in ⁊ in ista
istud nisi q̃nq̃ conditionib⁹ datis inter q̃s
vna ẽ q̃ verbũ ꝑncipale nõ sit negatiuũ
qz tũc nõ resoluit̃ in ⁊ ⁊ iste ista istud sz in
vel at ĩ illud per oppositas q̃litates ul̃ ca
thegoricas sic̃ copulatiua ⁊ disiũctia af
firmatiua de ꝑtib⁹ cõtradicẽtib⁹ ꝺicũt.

¶ Jta iª ne ꝯñter negat istã copulatiuaz
cõinuctionalẽ inclusiuã implicite in eo ⁊
asserit disiũctionẽ ꝑtiũ oppositaꝝ verbi
grã ista ꝓpõ tu q es asin⁹ es hõ significat
copulatie duo affirmatie. s. te eẽ boiez et
te eẽ asinũ. Jõ ista sua ꝺictoria. s. tu q es
asinus nõ es hõ significat duo ꝺictorie

disiũctiue. s. te nõ eẽ asinũ vel te nõ esse boiez qõ ẽ verũ. Similiter ista tu q nõ es asinus es bõ cũ sit affirmatiua significat duo copulatiue. s. te nõ esse asinũ ⁊ te eẽ hominẽ: ⁊ iõ sua ꝯdictoria. s. tu q nõ es asinus nõ es bõ: qz nõ dz mutari subiectum nec ꝑdicatũ: sz solũ copula ꝑncipalis de affirmatiõe in negatione vl' ecõuerso significat te eẽ asinũ vl' te nõ eẽ boiez qõ ẽ falsũ. ¶ Iste trĩ mgr̃ vult q vtraqz istarũ sit falsa. s. tu q es asin⁹ es bõ. ⁊ tu q es asinus nõ es bõ: qz vtraqz istaꝝ i ꝑma sui cõpositiõe asserit te eẽ asinũ: ⁊ ista negatia ꝓ eũ ẽ pregnãs ⁊ nõ pure negatia iõ potest seq ex ea affirmatia ⁊ ꝓ istã secũdã viã magistri que videt aurib⁹ ꝑma facie meli⁹ ꝯsonare vtriqz illaꝝ ẽ dãda ꝯdictoria p negationẽ ꝑcedentẽ totũ. ¶ Mihi trĩ ꝑma vie ꝓfũdi⁹ ꝯsiderata videt meli⁹: elige quã colis. ¶ Et si placet via magistri: tũc ad argumẽtũ rñdet faciliter distinguẽdo: vtꝫ negatio añtis cadat in totũ vel in partẽ. Et si in partẽ vtꝫ in ꝑmã vel in secũdã. si cadit in totũ: tũc negat ꝯña: qz a negatiõe toti⁹ copulatie ad negationẽ vni⁹ ꝑtis nõ vz ꝯña: si in primã ꝑtem itez negat ꝯña: qz in añte negat prima ⁊ in ꝯñte z⁹: si in secũdã partẽ trĩ tũc cõcedit cõsequẽtia ⁊ negat añs: qz asserit te eẽ asinũ affirmatiue sicut ꝯñs. Ego vo ꝓpter clariorẽ doctrinã volo vtriusqz vie figurare ꝯdictoria. ⁊ primo prime. ¶ Sor. qui ẽ asin⁹ ẽ bõ. Ista copulata affirmatia significat copulatie sor. eẽ asinũ ⁊ sor. eẽ boiez ideo ẽ falsa. sor. q ẽ asinus nõ ẽ bõ. iª ꝯdictoria precise significat disiũctiue sor. nõ eẽ asinũ vl' sor. nõ eẽ boiez ideo ẽ vꝛa. Sor. q nõ ẽ asin⁹ ẽ homo. iª affirmatiua ꝓ ꝑncipalẽ copulã significat copulatie sor. nõ eẽ asinũ. ⁊ sor. eẽ boiem ideo ẽ verꝛa. Sor. q nõ ẽ asin⁹ nõ ẽ homo iª tota negatiua ꝯdictoria nũc dicte significat disiũctiue sortes esse asinũ uel sor. nõ esse hominẽ ideo ẽ falsa.

¶ Scõa vo opinio aliter figuraret ꝯdictoria. s. p negationẽ ꝑcedentẽ hoc modo.

Secunda opinio.

Sor. q ẽ asin⁹ ẽ bõ. ista significat copulatiue sor. eẽ asinũ ⁊ sor. eẽ boiez iõ ẽ falsa. Sor. q ẽ asin⁹ nõ ẽ bõ. ista etiã signifi cat copulatiue sortes esse asinum. ⁊ sor. nõ esse hominẽ ideo est falsa.

¶ Haꝫ itaqz cõtradictoria dant p negationẽ ꝑcedentẽ totũ ⁊ ambe erunt vẽ sicũc formate ãbo sũt false. Sz hic aduerte q aliqs posset ꝯtra fũdamẽtũ ꝑme oppositiõis arguere ꝓcedẽdo q copulatia ⁊ disiũctia affirmatia de ꝑtib⁹ ꝯdicẽtib⁹ nõ ꝯdicũt: qz tũc duo ꝯdictoria sũt sil' falsa. nam iª sũt sil' falsa ꝯtingẽter tu es ⁊ tu nõ es. ⁊ cõtingẽter tu nõ es uel tu es hoc dato q mot⁹ cadat in totã cõpositionẽ. ¶ Huic dr̃ faciliter q ista regula intelligit qñ tã copulatiua qz disiũctiua est hypothetice ꝓbabilis cui⁹ oppositũ ẽ in ꝓposito: qz vtraqz istaꝝ ẽ cathegorice ꝓbabilis expõibiliter rõne de ly ꝯtingẽter cũ sit presuppositũ modũ cadere in totuz et si queris q̃liter dabit g ꝯdictoriũ dũ sunt cathegorice ꝓbabilis hic dr̃ q p appositionẽ vl' remotionẽ negatiõis ad totũ qz nõ ẽ pulchri⁹ ꝯdicere qz negationẽ ꝓponere uel ꝓpositaz auferre ꝯñter restat limitare regulas terminoꝝ pertinentium mutuo se sequentiũ relatiue.

¶ Ab vno correlatiuoꝝ. ¶ Iõ nõ segt̃ pr̃ est: ergo seru⁹ est: quia licet sint relatiua non tamen correlatiua.

¶ Ad reliquũ correlatiuũ. ¶ Ideo nõ sequitur parens est. ergo filius est. sz bene sequitur parens ẽ. ergo proles est.

¶ Rõne toti⁹ extremi. ¶ Iõ nõ segt̃ parẽs musicus est. ergo proles musica est.

¶ De secũdo adiacẽte. ¶ Iõ nõ segt̃ parẽs est barbat⁹. ergo proles ẽ barbata.

¶ Cathegoricis ⁊ ꝯña significãtib⁹ ex cõpositione suaꝝ partium.

¶ Quia vbi p nouã impõnẽ toti⁹ ꝯñe vl'

subordinationē ac etiā cathegoricaꝝ re/
ligo stātib⁹ posset ōnia eē mala. ⁊ trī argue
ret ab vno correlatiuoꝝ ad reliquū cuꝫ
ceteris premissis.
¶ Precise p̄marie significātiū. ¶ Quia
vbi ponereť eē eēt ōnia mala ab vno cor
relatiuoꝝ ad reliquū etiā ōnia significāte
ut p̄us sic dato q̄ isti⁹ ōnē parēs ē. g̃ fu⁹
ē solū ille termin⁹ seru⁹ ponat ad signifi
cādū plē ceteris nō mutātib⁹ significati
onē: tūc ōnia eēt mala ut p⁹ qꝛ tota subor
dinat vni mētali male ut p⁹ ⁊ tota signi/
ficat ex cōpōne cathegoricaꝝ: qꝛ nec iste
mutāt significationē ⁊ trī arguit ab vno
correlatiuorū ad reliquum cum ceteris
prius dictis.
¶ Respectu p̄bi de p̄ñti. ¶ Quia nō se/
gť parēs fuit: g̃ ples fuit: lꝫ seqť de mate
ria parēs erit. g̃ ples erit: qꝛ rei pmanen/
tis nō datur vltimū instans: sed nō ē hoc
formaliter nec de forma.
¶ Utroq̃ correlatiuoꝝ pmanēte. Quia
nō sequit i successiuis p̄us ē g̃ posteri⁹ est
qꝛ prius ⁊ posterius in tempore. ⁊ motu
sūt correlatiua successiua.
¶ Tam affirmatie q̃ negatie ē bōa ōnia.
¶ Jō bn̄ seqť parēs est. ergo proles ē p/
les nō est ergo nec parens est.
¶ Et ecōuerso. ¶ Jō bn̄ seqť creator ē. g̃
creatura ē. ⁊ ecōuerso creatura ē g̃ crea/
tor ē. silr negatiue seqť null⁹ creator ē. g̃
nulla creatura ē ⁊ ecōuerso nulla creatu
ra ē. g̃ null⁹ creator ē. ¶ Seqť fm ordi/
nē arboris limitatio terminoꝝ nō mutuo
se sequētiū ⁊ p̄mo se hn̄tiū ꝯz p⁹ ⁊ posteri⁹
¶ A posteriori. ¶ Quia a p̄ori ad suū su/
peri⁹ nō vꝫ arm affirmatie saltē foraliter
⁊ capio p̄us ⁊ posteri⁹ demōstratiue non
enim sequit vnū est. ergo duo sūt.
¶ Ad suū p̄us. ¶ Quia nō seqť duo sunt
g̃ tria sūt qꝛ lꝫ duo tria sint p̄us ⁊ posteri⁹
non tamen ad inuicem.
¶ De secūdo adiacēte. ¶ Quia nō seqť
de tertio adiacēte duo sūt medietas qꝛ/
tarij ergo duo sūt medietas binarij.
¶ Simpliciter. Quia nō seqť cū additōe
binari⁹ diuisibilis ē. g̃ vnitas diuisibilis ē
silr nec sequit partibiliter numerus est g̃
partibiliter vnitas ē.
¶ Affirc. Quia ñ seqť duo ñ sť. g̃ vnū ñ ē.
¶ Est bōa ōa. Quia bn̄ sequit duo sūt. g̃
vnū ē. trinari⁹ ē g̃ binari⁹ ē sic de alijs.
¶ Et cōūso negatie. Quia bn̄ seqť nlla
vnitas est. ergo null⁹ binari⁹ est null⁹ bi/
narius est ergo nullus trinarius est.
¶ Sz nō affirc. Nō. n. seqť binari⁹ ē g̃ tri/
nari⁹ ē vnitas ē g̃ binari⁹ ē. ¶ Juꝫ serie ar
boris seqť limitare vltm mēbꝝ toti⁹ diui/
siōis penes supi⁹ ⁊ iferi⁹ circa quā mām p̄
limitabo duas regras ab iferiori ad supi⁹
Scō duas alias ecōuerso a supiori ad i
feri⁹. ⁊ sic i sūma q̃tuor regulis ōcluditur
oīs mod⁹ arguēdi penes supi⁹ ⁊ inferi⁹. ⁊
ecōuerso. sit igit p̄ma regula ab inferiori
ad suū supi⁹ tali limitatiōe limitata dum
sine ōfusiōe arguat.
¶ Ab iferiori. ¶ Quia a supiori ad iferi⁹
sine distributōe nō vꝫ ōa foralr nec fora.
ideo nō seqť aial currit. ergo hō currit.
¶ Ad suum superius: ¶ Quia nō sequit
albedo sentitur ergo scientia sentit quia
scia nō est superius ad albedinem: sed ad
scientias particulares.
¶ Per se. ¶ Quia nō sequit hoc currit.
ergo albū currit q̃uis demonstretur al/
bum: qꝛ posset hoc currere: licꝫ nullū al/
bum cureret. ⁊ causa ē qꝛ album nō ē p
se superius ad hoc sed per accidens licet
per se sit superi⁹ albū ad hoc albuꝫ ⁊ trī h̄
albū est per accidēs inferi⁹ ad albuꝫ.
¶ Affirmatiue. ¶ Quia nō sequit nullus
homo ē brutū. ergo nullū aial ē brutum.
¶ Absq̃ signo distribuēte. ¶ Qꝛ nō seqť
tu differs a deo. ergo tu differs ab ente.
¶ Et īmobilitante. ¶ Quia nō sequit si
tu es agla tu es auis. g̃ si tu es aial tu es
auis silr nō seqť si tu es brunell⁹ tu es asi
nus. ergo si tu es animal tu es asinus.

¶ Rōne totiꝰ extremi. ¶ Quia nō segr̃ tu es hō cytharista. g̃ tu es bonꝰ hō: tu es apparens asinꝰ. g̃ tu es aliqualis asinus.
¶ Reliq extremoꝝ nō variato ꝛcetera.
¶ Quia nō segr̃ homo disputat ergo animal currit.
¶ Nisi ꝓz aliquē bonū modū ɔnē formalis. ¶ Quia tūc valet ɔnia ut hō currit. g̃ animal mouetur.
¶ In suppōne psonali. ¶ Quia nō segr̃ hō ē spēs ergo substātia ē spēs lz iō rei veritate hō ꝛ substātia mālīter sūpta non se habeāt ꝓm superiꝰ ꝛ inferiꝰ ꝓz potiꝰ sūt sic disperata cū nullū ly hō sit ly substantia nec ecōuerso nec esse possit.
¶ Relatiōe nō variata. ¶ Quia nō segr̃ aliō a ꝝo ē falsū cuiꝰ ɔdictoriū ē falsuz. g̃ aliqd ē falsū cuiꝰ ɔdictoriū ē falsū: dato q relatiuuz in prima referam ad ly ꝝo ꝛ in scōa ad quid vis.
¶ Est bona ɔnia. ¶ Ut homo currit g̃ aial currit eo q cōtradictoriū ɔntis formalir repugnat antecedenti.
¶ Et de forma siue simpliciter. ¶ Quia tenet in oibꝰ cōsl'i forme retēta ꝛ obseruatis limitatiōibꝰ p̄dicatis.
¶ Nūc limitat zª reª p̄ncipalis ab inferiori ad suū superiꝰ postposita negatione.
¶ Ab inferiori. ¶ Quia supiori ad suū inferiꝰ negatiōe postposita nō vz ɔnia ut al' nō currit ꝛ oīs hō ē aial g̃ hō nō currit q̃ uis sit debitum medium.
¶ Ad superiꝰ. ¶ Quia nō segr̃ nō ens nō ē accidēs. g̃ nō substātia nō ē accidēs ꝛ ꝓ qꝛ nō substātia nō ē supiꝰ ad nō ens qꝛ nō ens nihil omnino est.
¶ Suū. Quia ad nō suū nō vz arm. vtz ꝓz si sit suū supiꝰ siue p se siue accidēs nō est cura sp vz ɔnia obseruatis cōditionibus.
¶ Ratiōe totiꝰ extremi. ¶ Quia ratiōe ptis nō segr̃ ut deū ē ē asinū nō ē aliqd: ꝛ asinꝰ ē ens g̃ deū esse ens non est aliquid.
¶ In suppōne psonali. ¶ Quia nō segr̃ hoiez currere nō p̄ncipaliter significat p a ꝛ hominē currere ē aial currere. g̃ aial currere nō p̄ncipaliter significat p a dato q a sit ista ꝓpō aial currit ꝛ cā est qꝛ ly significat trahit oīonē infinitiuā ad supponēdū mālīter: sic faciūt cetera ꝝba ꝛc intētiōis ul' impōnis sic ista ꝝba supponit diffinit diuidit subijcit p̄dicat ut cuz dī hō diffinit ly hō stat mālīter rōne istiꝰ verbi nisi impedit a signo personali.
¶ Nullo signo distributiuo precedente.
¶ Quia nō segr̃ oīs hō nō currit ꝛ oīs hō est animal. ergo omne animal nō currit.
¶ Nec cōfūdēte ɔfuse tm̄. Quia nō segr̃ tm̄ substātia nō ē accidēs ꝛ oīs sustātia ē aliqd. g̃ tm̄ aliqd nō ē accīs utz p exponētes aīs ē ver ꝛ ɔnīs falsū: qꝛ ly tm̄ ɔfūdit ɔfuse tm̄ terminū imediate sequētē p̄mi ordinis nō ipeditū ꝛ capacē cōfusionis.
¶ Nō faciēte sensū cōpositū expresse.
¶ Quia nō segtur cōtingēter tu non moueris ꝛ tu ex. aliqd g̃ ɔtingēter aliqd non mouet aīs ē ver ꝛ ɔnīs falsū: qꝛ nāliter loquēdo necessario aliqd mouet ꝛ necessario aliqd gescit ꝛ ɔnter nō mouet. nam quelibet ista ꝝ vniuersaliū nāliter ē ipossibilis oē ens mouet ꝛ nihil mouet ergo istarū cōtradictoria sūt necessāria ꝛ consequenter nō cōtingentia.
¶ Nec ꝝtualiter seu iplicite. ¶ Quia nō segr̃ istū hoiez currere nō ē scitū a te demōstrato currēte quē putes sedere cuz istū currere nō sit creditū a te ꝛ istū hoiez currere ē aliquē hoiez currere g̃ aliquez hoiez currere nō ē scitū a te: dato q sciaſ am currere: aīs ē ver ꝛ ɔnīs falsū ꝛ cā est qꝛ ly scitū facit sensū cōpositū nā lz seqr̃ scitualiter tm̄ ꝝtualiter precedit ꝛ ꝓpter hāc causā nō segr̃ istū hoiez currere non adeqte significat p a ꝛ istū hoiez currere ē aliquē hoiez currē g̃ aliquē hoiez currere nō adeqte significat p a dato q a sit ta ꝓpō pticularis aliqs hō currit ꝛ p ly iste demōstret sor. nec ꝓ ē ipeditū ꝓpter proponē mālē: qꝛ signū psonale nō sinit sub-

iectū trahi ad suppōnē materiale: sic cuz
dico aliqs hō subiicit vel significat: ly hō
sp stat psonaliter sz oz pcedere aliō signū
materiale si deberet materialiter suppo
nere dicendo ly aliqs hō subiicit ul ly iste
hō significat ⁊ sic ō alit l ly iste hō signū
arg: is qliter nō sumebat inferio
ris de supiori si sit totale extremū. ¶ Qz
nō segt ir hō nō currit ⁊ hō ē aial. g aial ñ
currit demōstrādo adā per ly iste ⁊ posi
to q oē aial currat qz nō fit cōstantia in
feriozis de superiozi. naz mediū deberet
esse tale. ⁊ ille homo est animal.
¶ Si ho sit pars cū ostātia toti extremi
cui ē pars. ¶ Quia nō segt sciēs istā p
pōnē nō ē aliqd demōstrādo istā ipossibi
lē ⁊ illa ppō ē aliq ppō. g sciēs aliquā p
pōnē nō ē aliqd sz mediū deberet esse cū
totalis subiecti ostātia. dicēdo ⁊ sciēs istā
ppōnē ē sciens aliquā ppōnē ⁊ h ē ipos
sibile. Sil nō segt hō alb nō currit: ois
hō ē. g hō nō currit: dato q null hō sit al
b nec aliq hō sit alba ⁊ q ois hō currat.
sz mediū debet eē tale ⁊ hō alb est hō ⁊ h
ē falsū. Sil nō segt iste asin isti viri nō
currit ⁊ iste vir ē aliqs vir ⁊ ir asin ē aliqs
asin. g asin alicui viri nō currit dato q
ir asin nō sit alicui ⁊ q ois asin q ē alic
currat sz mediū dz eē tale ⁊ ille asin ē asi
n alicui viri. ⁊ ita dicat de aliis casib
numero ⁊ ceteris accidentib.
¶ Negatōe postposita inferiori i maiori
⁊ supiori in one ē oña bōa ⁊ formalis sim
pliciter. ¶ Jō bñ segt ille hō nō currit ⁊ ir
hō ē aliqs hō. g aliqs hō nō currit. ⁊ sic de
silib sp est bona oña obseruata pdictarū
oppm limitationū lege. ¶ Jā ordo postu
lat alias duas regulas a supiori ad infe
ri limitare. ⁊ pmo dū affirmatie arguit.
¶ A superiori distributo. ¶ Quia sine di
stributiōe nō segt aial currit g hō currit.
¶ Mobiliter. ¶ Quia imobiliter nō vz
ut tu incipis scire omnē ppōnē ⁊ a est p
positio ergo tu incipis scire a.
¶ Sine termio hñte cās vitatū. ¶ Quia
nō segt oi alī currente oē aial currit bru
nell ē al. g brunello currēte oē al currit.
¶ Ad suū inferi. Quia ad inferi nō suū
nō vz argumentū ut patet de se.
¶ Rōne toti extremi. ¶ Quia nō segt
oē vidēs oēz hoiem ē soz. plato ē hō. g oē
vidēs platonē ē soz. dato q soz. solū vide
at oēz hoiez cū hoc q glibet hō videat se
ipsū uel sociū. Sil nō segt differens ab
ente nō ens tu es ens ergo differēs a te
nō ē ens. nā añs ē vez p miori vtz ⁊ pro
maiori: qz differēs ab ente ē ⁊ oñs falsuz
vtz. Et h iō qz differēs a te nō ē inferi ad
ly differēs ab ente ēqꝗ ly te fit inferius
siue min eōe ēqꝗ ly ente.
¶ Cū debito medio. Idest q sumat infe
ri pportionatū suo supiori q ad eē absol
utū uel respectiuū amplū uel restrictuz
⁊ sic de aliis circūstātiis ut sūt tēp nume
rus ⁊c. Ideo nō segt tu es ois hō hic pla
to est hō g tu es plato hic qz mediū non ē
pportionatū quo ad restrictionē iō ōbe
ret esse tale ⁊ plato est hō hic.
¶ Sil nō segt tu differebas ab instanti
⁊ sic instās fuit instās g tu differs a ci stā
ti: sz mediū dz eē pportionatū tpaliter h
mō ⁊ c istans fuit tecū ergo ⁊c.
¶ Et nō solū cū cōstātia inferiozis. Qz ñ
segt ois hō alb currit soz. ē hō. ergo soz.
currit qz mediū dz eē restrictū. s. ⁊ soz. est
homo albus.
¶ Affirmatie. Qz negatiue vz arm sine
me vz. ¶ Valet oña formaliter ⁊ ō forma
siue inferi ⁊ superi sint per se p accidēs
talia ut patet consideranti.
¶ Et sine medio interdū vz de mā. ¶ Et
h ē qñ arguit a supiori distributo affirma
tiue ad suū iferi p se ut oē al currit g ois
hō currit hec oa ē bōa de mā tz. n. p me
nāliter necessariū. s. ois hō ē aial: sz vbi in
feri sit p accns tale: tūc oz apponere pre
dictas limitatiōes. Reliquū ē vltimā re
gulā limitat a supiori ad iferi negati. ⁊c

¶ A superiori distributo. ¶ Quia sine di
stributione nõ seqũ sic arguẽdo nõ oẽ aial
currit. g̃ nõ oĩs bõ currit: vtz p equalẽtẽ.
¶ Mobiliter. ¶ Quia ĩmobiliter nõ seq
tur ut tu nõ incipis eẽ colorat⁹ g̃ tu nõ in
cipis eẽ alb⁹ nõ ꝯtingẽter bõ ẽ aial ⁊ ille
bõ est ergo nõ cõtingẽter ille bõ est aial.
¶ Rõne toti⁹ extremi. ¶ Quia nõ seqũ
rõe ptis ut tu nõ es aliq̃lis asin⁹ g̃ tu non
es apparẽs asin⁹ tu nõ es aliqd̃ ens vbi ẽ
sol. ergo tu nõ es aliqd sciens vbi est sol.
¶ Quolibet alio nõ variato. ¶ Quia nõ
seqũ nullũ aial currit. g̃ null⁹ bõ ridet: qz
faciẽdo istã consequentiã scio te ridere:
q̃uis nullũ aial currit.
¶ Nisi ꝑm bonũ modũ arguẽdi. ¶ Qz tẽ
bñ seqũ nullũ aial mouet. g̃ null⁹ bõ cur
rit. nullũ aial ẽ coloratũ ergo illud aial ñ
est album siue illud animal sit siue nõ.
¶ Sine aliq̃ medio. ¶ Quia negatiua ni
hil ponit positiue: ideo nõ requirit cõstan
tiam inferioris de superiori.
¶ Nisi respectu teminorũ modaliũ. Qz
ibi regrit̃ debitũ mediũ vnde non sequit̃
nullũ hoĩez scis nõ eẽ. g̃ aĩx̃ꝑm nõ scis ñ
eẽ: qz aĩs ẽ vez cũ suũ ꝯdictoriũ sit falsũ
s. aliquẽ hoĩez scis nõ eẽ qz li hoĩez suppo
nit solũ ꝑ hoĩe q ẽ cũ ꝯbũ principale sit h̃
ꝯbũ scio scis ⁊ aĩs ẽ falsũ ut pz sz bñ seqũ
cũ debito medio. s. ⁊ aĩx̃ꝑs ẽ aliqs hõ.
¶ Ad suũ iferi⁹. ¶ Siue p se siue p accĩs
vũmõ sit suũ qz ad nõ suũ nõ vz ꝯĩa ut ꝯ
se satis est manifestũ.
¶ Est ꝯĩa simpliciter bõa. s. tam forali
q̃ de forma vũ dicte conditiones obser
ue ntur ut patet per singula.
¶ Dũmõ arguat negatie simplr. ¶ Qz ñ
seqũ tu nõ es asin⁹. g̃ tu nõ es asinus. ⁊ tu
es leo ⁊ h̃ dato q li nõ cadat solũ s̃ ꝑmaz
ptẽ copulatie sz si negatio caderet simpli
citer s̃ totã copulatiuã sic eẽt bõa ꝯĩa et
capit̃ supi⁹ ⁊ inferi⁹ large ꝑ eo a q̃ nõ cõ
uertit̃ ꝯĩa ⁊ a tota copulatia ad quãlibz
ei⁹ ptẽ vz ꝯĩa ⁊ nõ eꝯ. Jõ q̃lz ꝑs copula
tiue ẽ supior ad totã. ¶ Et sic ẽ finis sẽde
ptis ꝑncipalis h⁹ tractat⁹ quo ad arborẽ
⁊ notificatõz n⁹ nõ q̃ ad ꝑpetates sylli
solutorii ⁊ o⁹ spãli⁹ regulaz ĩ cathegori
cis limitatões. Ad laudẽ ei⁹ q ẽ finis oiuz
bonoz ¶ Nũc ad tertiã ⁊ vltimã ptẽ toti
us tractat⁹ cura diligẽter apponat̃.

Ertia ⁊ vltia ꝑs h⁹ tractat⁹ ꝑpõ
t nũ hypotheticaz spãles regl'as
limitare ꝑpõit q̃ in pte tria etiã
agere istitui ꝑ nũez hypotheticaz desi
gnare deinde qd ad cuiuslz istaz vitatez
regrit̃ adiũgere postremo hypotheticaz
spãles regulas limitare ⁊ finẽ toti operi
dabo ad laudẽ ei⁹ q ẽ trin⁹ ⁊ vn⁹. ¶ Prio
igit̃ de nũero hypotheticaz varie opini
ones repte sũt. ꝑma ⁊ cois opinio tres tm̃
spẽs hypotheticaz in significãdo ñ equa
lẽs affirmat. s. copulatiuã disiũctiuã ⁊ cõ
ditionalẽ sub q̃ rõnalẽ collocat. ¶ Scõa
opinio Ferabrie qnq̃ affirmatiuas assi
gnat ⁊ eis qnq̃ oppositas negatiuas. sic
oib⁹ cõputatis decẽ assignat nã act⁹ af
firmatiu⁹ ⁊ negatiu⁹ spẽ ex opposito di
stinguũt̃. Sũt aũt qnq̃ affirmatie copu
latiua disiũctia ꝯditõalis cãlis ⁊ tpalis q
b⁹ p negationẽ ꝑcedentẽ qnq̃ corrident
alie negatiue. ¶ Tertio opio ponit septẽ
affirmatias ⁊ ꝯĩter septẽ negatias oppo
sitas ⁊ sic in sũma q̃tnorderi sũt spẽs hy
pothetica ⁊ hec ẽ opinio h⁹ mgr̃i. strodi
sũt aũt affirmatie ille copulatia disiũcti
ua ꝯditõalis cãlis localis tpalis ⁊ expleti
ua quã aduersatiuã appellat̃. ⁊ his septẽ
negatie opponũt̃. Ego tm̃ saluo meliori
iudicio. 8. spẽs affirmatiuaz ⁊ ꝯĩter toti
dẽ negatiuaz ĩ hypotheticis pono ⁊ sic. x
vi. spẽs hypotheticaz assero affirmatie
sc̃he copulatia disiũctia ꝯditõalis seu rõ
nalis cãlis effectia tpalis localis ⁊ aduer
satia seu expletia qb⁹ negatie ex op⁹ cor
rĩdẽt. ¶ Vaz aũt sufficiẽtiã ꝑmi⁹ q̃dã di
stinctiõe stati subũciã distinctõ ẽ h⁹ q̃oẽs
note hypothetice pñt duplr sumi. s. mere

hypothetice ul' ca^ce ꝺ extremo hypotheti
co sic de extremo copl'ato disiuncto ꝺditõ
nali tpali locali nec pax differt un^o mod^o
ab alio. vbi. g. dicẽdo glz hõ morier qñ ñ
glz hõ morier si i^a ppõ fuerit ca^ca ꝺ pdica
to tpali ẽ ppõ va vtz p exponẽres z sin
gularis qz tc ẽ pbãda more vlis affirma
tiue: qz a p termio mediato fm onoiatõz
icboãda ppõis pbatõ si vo dcã ppõ fue
rit tpalis ita ꝙ nõ pncipalis sit li qñ ad cẽ
intellect^o copulat istas sedas cathegori
cas tũc ẽ hypo^ca f'la z ipossibil'. nã signifi
cat ꝙ qñ glz hõ morier tũc nõ glz hõ mo
rier tũc nõ glz hõ morier z h̃ iplicat ꝺdic
tionẽ. ¶ Si vo aliqñ dr ꝙ tpalis z local'
z hi^o sũt ca^ce illõ oz itelligi dũ nõ sũt note
pncipales sz sũt ꝺ extremo hypo^ce alit nõ
rputa^o illõ eẽ vex. nũc ad sufficiẽtiã vẽio
qñ intellect^o tigit pl'es cathegoricas sil'
h̃ ẽ dupl'r qz ul' h̃ facit q̃dã ordie uel sine
ordie istax ca^cax ad iuicẽ. Si sine ordie et
h̃ dupl'r qz ul' asserit piter ãbas ptes pnci
pales ul' vnã solã si p mõ sic ẽ copulatia.
si z^o mõ z h̃ dup^r qz ul' asserit vnã ptẽ idfn
ter z aliã pmittẽdo z tc ẽ disiũctia ul' vnã
asserit z aliã nõ pmittit si sic ẽ disiunctua
ex^m pmi tu cãtas ul' tu sedis h̃ vna ps aliã
pmittit lz nõ regrat q̃lz eẽ verã ex^m scõi
aut ẽ dies aut nox aut es eger aut es san^o
aut es hõ aut nõ es hõ h̃ idfnter q̃lz ps p̃t
eẽt va sz nõ pmittit secũ aliã fore verã. ñ
põt aũt dici ꝙ neutraz asserit qz tal' act^o
hipothetice ñ eẽt affirmatiu^o sz negatiu^o
ꝺ q̃ ñ loqr qz q̃rto sufficiẽtiã affirmatiax
p^o. Et itex si diũgit ãbas ptes pncipales
piter asserẽdo z h̃ dup^r qz aut absolu^e z sic
ẽ copulatia ut dixi l'reducẽdo eas ad ali
quã drias sil' z h̃ ẽ dupl'r qz ul' ad drias lo
ci z sic ẽ localis ul' tpis z sic ẽ tpalis. si vo
diũgũt cathegoricas ordie q̃dã z hoc du
pliciter qz ul' ordie forali ul' mãli z appel
lo ordinẽ foralẽ ordinẽ illatõis q̃ ẽ forale
o^c. z ordinẽ mãlẽ voco q ẽ iter aãs z oñs
q̃ sũt materia o^c. si pmo mõ z h̃ duplicite
qz uel denotat talis ordo ꝙ o^m oñtis z aã
cedẽs sũt incõpossibilia z sic ẽ ꝺditõnalis
ul' ꝙ sint cõpossibilia z sic aduersatiua q̃
nõ est actus hypothetic^o negatiu^o sed af
firmatiu^o ꝺrius tñ siue aduersus actui cõ
ditionali. si vero ibi ẽ ordo materialis tm̃
z hoc dupliciter qz uel denotat aãs se ha
bere ad oñs per modũ cause z sic ẽ cãlis
qz p modũ effect^o z sic ẽ effectiua sic coi
ter dicit duplex ẽ demõstratio. s. ppter
quid z quia.

¶ His aũt. 8. actib^o hypothecis affirma
tiuis spẽ differentib^o opponũt ergo act^o
negatiui hypothetici per negationẽ pce
dente. quicqd eni cõtingit affirmate con
tingit negare igit. 8. sũt spẽs hypotheci
caruz affirmatiue z. 8. negatiue z oñter
xvi. sũt in sũma hypotheticax species ꝙ
erat deducendũ. ¶ Credo tñ antiques
nros cõsiderasse ꝙ tẽporalis z localis im
plicant z includũt copulatiuã lz aliquid
superaddãt. s. differentiã loci z temporis
ideo has regulas ad copulatiuã reducẽ
tes nõ fecerũt mentionẽ de illis z qz ad
uersatiua opponit positiue cõditionali z
oppositox eadem eẽ est disciplina. ideo
sub cõditionali aduersatiuã intelligũt cã
lis aũt z effectiua cũ dicant ordinẽ mate
rialẽ tm̃: z materiale reducit ad formale
tanq̃ min^o perfecte ad magis perfectuz
ideo sub cõditionali cõprehenderũt etiã
causalẽ z effectiuaz disiũctia vo ad nul
lam aliaz reducit iõ tradiderũt nobis tm̃
tres eẽ spẽs hypotheticax in significan
do nõ equalenter. Et ego in sumulis hoc
fui assecut^o ne iunioib^o fastidiũ afferat
ex multitudine: sed pro introductis sz p
uectis. iam rei veritas aperienda erat ꝙ
licet tantũ tres sint capitales z simplicio
res tamẽ cõsideratis differentiis oppo^m
actuũ hypotheticox diuidendo z subdi
uidendo oportet. 8. affirmatiuas z. 8. ne
gatiuas assignare z hec de p quo ad suf
ficientiam hypotheticarum sufficiant.

¶ Nūc quid ad cuiuscq̃ vitatē exigat re
stat assignare: ⁊ ꝓ in affirmatiuis solū. qz
negatiuaꝝ vitas ⁊ ortigētia p oppositas
affirmatiuas ꝑ cū gnāliter duoꝝ ōdicto
rioꝝ si vnū ē verꝝ reliquū ē falsū si vnū ē
ne reliquū ipossibile ⁊ e. si vnū ē cōtin
gēs ⁊ reliquū. ō possibile ēt nō ē op aliqd
dicere: qz oē possibile uel ē necessariū ul ortigēs. ¶ Scdo ō vitate ⁊ falsitate vni
cuiuscq̃ hazꝝ ē dicēdū p ordie fz q ꝓmisi
⁊ p de copulatia dein ofīt ō aliis ordiac.
¶ Si alicui copulatie affir significātis ex cōpōne suaꝝ ptiū p
cise p̄marie significātiū q̄lz ps p̄ncipalis
ē va possibilis uel necia scita ul credita ⁊
nulla alteri icōpossibilis tota copulatiua
cui ille uel ofiles sūt ptes ē ofilis denoia
tiōis nec op ē dicere ⁊ nulla alteri nec ali
is incompossibilis. qa nulla hypothetica
mūdi pōt ꝑ nisi duas ptes p̄ncipales. ⁊
⁊ q̄ hz ples notas fcā ocētōe q̄ sit p̄ncipa
lis sp hēbis solū duas ptes p̄ncipales: iō
ia copulatia ē ipossibilis ois hō currit ⁊ tū
es hō ⁊ tu nō es q̄cūq̃ istaꝝ duaꝝ notaꝝ
sit p̄ncipalis vtz ex iponēte ptiū p̄ncipa
liū. ¶ Si vo alic copulatie significantis
ex cōpōne suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie signifi
cātiū q̄lz ps p̄ncipalis ē dubia ⁊ scit q n
repugnat alteri q dico ꝓpter istā rex se
det ⁊ null rex sedet q̄ nō ē dubia ⁊ scit q
ex ea nō seqt aliqd falsū qd dico ꝓpter
istā copulatiuā ois rex sedet ⁊ iste ē rex ō
mōstrato vno quē dubites eē regē ⁊ scias
ipsū stare q̄ nō ē dubia tūc tota copulatia
cui ille uel ofiles sūt ptes p̄ncipales ē du
¶ Si vo alicui copulatiue affir significā
tis ex cōpōne suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie
significātiū vna ps p̄ncipalis ē falsa uel i
possibilis uel alteri repugnās seu ex cui
vna pte p̄ncipali seqt op alteri tc tota ē
falsa uel ipossibilis. ¶ Si alicui copula
tiue affir significātis ex cōpōne suaꝝ p
tiū p̄cise p̄marie significātiū vna ps pnci
palis ē ortigēs ⁊ altera nō ipossibilis nec
eidē icōpossibilis tūc tota copulatia cui
l ofiles sūt ptes ē ortigēs. De disiūctia.
¶ Si alic disiūctie affirmatie significā
tis ex cōpōne suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie si
gnificātiū altera ps p̄ncipalis ē va possi
bilis ne scita uel credita uel vna ps ꝓpu
gnās alteri tota disiūctia cui ille uel cō
siles sūt ptes ē ofilis denoiatiōis. ¶ Si
vo q̄lz ps p̄ncipalis ē dubia ⁊ nulla repu
gnat alteri tota disiūctia sibi corrīdēs ē
ofilis. Et si altera ps p̄ncipalis ē ortigens
⁊ alia nō repugnās nec op part tū ēt tota
disiūctiua sibi corrīdēs ē ofilis. Si vo q̄
libet pars p̄ncipalis ē falsa uel ipossibilis
tota disiūctia sibi corrīdēs ē denoiatōis
osimilis. De conditionali.
¶ Si alicui oditiōalis affirmatie signifi
cātis ex compōne suaꝝ partiū p̄cise pri
marie significātiū ñ pōt eē ita sic adeqte
significat per añs an sit ita sic significat
per ofīs tc oditōalis ē va possibilis. ⁊ ne
Si vo pōt eē ita sic significat per añs. lz
ꝓ tūc non sit ita sic adeqte significat per
ofīs tūc oditōalis ē falsa ⁊ ipossibilis. Cō
tingēs vo n pōt dari ut ē declaraui. idē
dicat de rōali seu illatia q̄ dr oña. De scia
aūt credulitate ⁊ dubitatōe regrit q illō
qd ē p̄ditatū sit scitū creditū ul dubitatū
pluries enim dubitam cōsequētias uel
conditionales. De causali.
¶ Si alicui cālis affir significātis ex cō
pōne suaꝝ partiū p̄cise p̄marie significā
tiū vtraqz pars p̄ncipalis est va ⁊ cū ꝑ si
gnificātiū adeqtū añtis est cā significati
adeqti oñtis tc cālis ē va ut qm̄ sol ē sup
terrā nat nec regrit q opp oñtis repu
gnat añti. Hoc enī regrit ad vitatē cōdi
tionalis q̄ dic ordinē forālē seu illationis
solū. Cālis vo dic ordinē mālē tm̄. vñ da
to q nūc sit clara dies pauli hec oditōna
lis ē falsa si sol ē super terr ā dies ē clara
qz pōt stare opp oñtis cū añte ut patuit.
tpe passiōis xpi ⁊ vlr pfecte eclypsis so
laris sup terrā silr dato q rideas hec est

ya qm̃ tu es hõ tu rides ⁊ hec ꝛditiõalis. ē falsa si tu es hõ tu rides. sil'r hec est falsa qm̃ dies ē sol ē sup terrã: qz die ē ē nõ ē cã sed effect⁹ solis exñtis sup terrã sil'iter dato q̃ añxp̃s nõ sit hec ē falsa qm̃ antechrist⁹ ē hõ añxp̃s ē aial: qz añxp̃m ē ē hominē nihil ē ⁊ ꝛñē nulli⁹ ē cã. Si yo vtraq̃ ul' altera ps sit falsa ul' significatũ adeq̃tũ añtis nõ ē cã significati adeq̃te ꝛñtis tũc cãlis est falsa. De effectiua.

¶ Si alicui⁹ effectie affirmatiue significãtis ex cõpõne suaꝝ ptiũ p̃cise p̃marie significãtiũ vtraq̃ ps ē ya: ⁊ cũ h̃ significatũ adeq̃tũ añtis ē effect⁹ adeq̃ti significati ꝛñtis tũc effectia ē ya: ido ia ē ya qz dies ē clara sol ē sup terrã: sz ia ē falsa: qz tu es hõ tu es hõ: qz te hoiem nõ ē effect⁹ suiipsi⁹. sil'r hec ē falsa qz sol ē sup terram dies ē. Et cã est qz ly qz ē nõ effectus ⁊ ly qm̃ ē signũ seu nõ cãlitatis. Si yo vtraq̃ pars uel vna fuerit falsa uel significatũ adeq̃tũ añtis nõ fuerit effect⁹ significati adeq̃ti ꝛñtis tunc effectiua est falsa.

De temporali.

¶ Si alicui⁹ tpalis affirmatie significãtis ex cõpõne suaꝝ ptiũ p̃cise p̃marie significãtiũ vtraq̃ ps p̃ncipalis ē ya fm q̃ per notã exigit tpalē tũc tpalis est ya cuius iste uel cõsil'es sũt partes. Dico aũt fm q̃ per notã exigit tẽporalē: qz interdũ regritur sil'tas: interdũ regrit p̃oritas: interdũ posterioritas partiũ q̃ ad verificationē durationis. ¶ Exẽplũ p̃mi ego sũ qm̃ tu es. ¶ Exẽplũ scdi moyses fuit anteq̃ iosue fuit. ¶ Exemplũ tertii moyses fuit postq̃ adã fuit. Si yo vtraq̃ uel altera pars p̃ncipalis fuerit fl'a ul' nõ scdm exigentiaz note tẽporalis tũc tpalis ē falsa.

De locali.

¶ Si alicui⁹ localis affirmatiue significãtis ex cõpõne suaꝝ partiũ p̃cise p̃marie significãtiũ vtraq̃ ps p̃ncipalis ē ya scdm q̃ per notã localē denotat illa localis illis partib⁹ uel ꝛsil'ib⁹ coꝛrñdes ē ya Dico aũt ut p̃ns scdm exigẽtiã note localis: qz interdũ regritur adeq̃tio ut sũ vbi tu es: interdũ superioritas iterdũ inferioris ⁊ sic de aliis differẽtiis loci partis ad partẽ. ¶ Si yo vtraq̃ uel vna pars p̃ncipalis sit falsa uel nõ scdz exigẽtiaz note localis tũc localis ē falsa. ¶ Sz aduerte de possibilitate ipossibitate contingẽtia necessitate scia credulita⁶ dubitiõe barũ q̃tuoꝛ hipotheticaꝝ. s. cãlis effectiue tpalis ⁊ localis nihil dixi qz seruaui ut v⁸ me⁰ de oib⁹ dicerẽ: qz he oẽs q̃tuoꝛ regrũt sic copulatiue vtrãq̃ ptẽ eẽ verã. Et vl'r h̃ scdm exigẽtiã note regrit istas partes eẽ veras: io dico p̃ sic de copulatis regl'am habuisti ⁊ vltra h̃ addas q̃ ita sit possibile uel ipossibile ꝛtingẽs uel ne⁷ scitũ uel creditũ uel dubitatũ sicut p notã significatur causalē: effectiuã temporalem uel localē. ergo ē possibilis: ipossibilis cõtingens ne⁸ scita credita dubia scdz q̃ volueris inferre ⁊ sic vno capl'o de omnib⁹ regulam habuisti. De aduersatiua.

¶ Si alicui⁹ aduersatie affirmatie significãtis ex ꝛpõne suaꝝ ptiũ p̃cise p̃marie significãtiũ ps iõtermiata ē ya l' fl'a possibilis ipossibil' ꝛtingẽs uel ne⁸ scita credita du⁸ tota aduersatia cui⁹ ista ul' ꝛsil'is ē ps ē ꝛsil'is denoiationis ⁊ appello ptez indeterminatã istam q̃ seqt̃ notam istã tñ ut q̃q̃ pluat tñ ego studeo ista ꝓpõ ego studeo vocat̃ pars idetermiata: hanc regulã pono scdm mẽtẽ Strodi. Sed ego puto aliter dicẽdũ qz ad vitatẽ aduersatiue significãtis ex cõpõne suarũ partiũ precise p̃marie significantiũ regrit q̃ cõditionalis cui⁹ añs ē pars determiata aduersatie ⁊ ꝛñs o⁷ ptis idetermiata sit fl'a ybi. g. hec aduersatia ē ya lz sis hõ tñ tu nõ es rex qz hec ꝛditiõalis ē falsa si tu es hõ tu es rex eõ yo ad h̃ q̃ sit falsa regrit q̃ ꝛditiõalis facta mõ vcõ sit ya ybi. gra hec aduersatia ē fl'a q̃uis tu sis hõ tñ tu nõ es aial qz hec ꝛditiõal' ē ya si tu es hõ

tu es aial. Et ꝛnter ꝛcedo ꝙ nõ dat aliq̃ aduersatia ꝛtingẽs: sic hec ꝛditiõalis: qz ꝛditiõalis ⁊ aduersatia oppo mõ ꝛdicũt ⁊ duoꝝ ꝛdictoriozꝝ si vnũ nõ é ꝛtingẽs nec etiã reliquũ iõ habito q̃ aduersatia sit ꝓ statiꝰ bꝛ q̃ é possibilis ne⁹: ⁊ repta ut sit flꝰ qz q̃ é impossibilis. qz aduersatia est ꝓa. g̃ ꝛditionalis sibi ꝛdicẽs est falsa sz ois ꝛditionalis falsa é ipossibilis. g̃ dato aduersatia é ne⁹ ⁊ ita de aliis suo mõ adducas.

¶ De scia ꝓo ⁊ credulitate ⁊ dubitatiõe regrit̃ ut dixi de ꝛditionali ꝙ sciat̃ ul ꝙ credat̃ uel dubitet̃ illõ ꝙ dcm̃ est regrit ad ꝓitatẽ falsitatẽ possibilitatẽ vel ipossibilitatẽ vel necessitatẽ aduersatie. Et si diceres ꝙ fm hꝰ dabit̃ circulꝰ in illa mã ⁊ erat petitio ꝑncipii: nã ꝛditõalis ꝓbat̃ p aduersatiuã ⁊ aduersatia per ꝛditõalẽ. g̃ ꝛditionalis per ꝛditionalẽ. ¶ Huic dr̃ ꝙ nõ ꝛmittit̃ circulꝰ: qr sz aduersatia ꝓbat̃ per ꝛditionẽ: tñ ꝛditionalis nõ ꝓbat̃ nec cognoscit̃ per aduersatiuã: sz ꝓitas possibilitas necessitas cõditionalis ꝓbat̃ altero duorũ modorũ. s. ꝙ oppositũ ꝛntis repugnat añti. vel qz nõ pot eẽ ita sic adeq̃te significat̃ per añs qn ita sit sic adeq̃te significat̃ per ꝛnis. ecõuerso ꝓo ꝓbat̃ falsitas eiꝰ. ⁊ sic potiꝰ ꝛditionalis ꝓbat̃ p copulatiuã factã ex añte ⁊ eꝰ ꝛntis: q̃re obiectio fcã oino oessat. ⁊ sic fit finis zc̃ p̃tis bꝰ 3c̃ partis ꝑncipalis mõ ad limitãdas oẽs regulas spãles oppm hypotheticzõrũ conuertor ad laudẽ nr̃i creatoris.

Ultimo restat singulas regulas hypotheticaꝝ ꝓpriis limitatiõibꝰ coartare ⁊ p̃mo copulatiuaꝝ secũdũ ordinem premissum.

¶ A copulatiua affir⁹. ¶ Qz nõ segt̃ non tu es hõs tu es asinꝰ. g̃ tu es asinus dato ꝙ ly nõ cadat in totnm.

¶ Significãte ex cõpõne suarũ partiuz

¶ Qz p nouã ipõnẽ posset copulatia eẽ ꝓa ãbabꝰ ptibꝰ ꝑncipalibꝰ existibꝰ falsis ¶ precise p̃marie significãtiũ. ¶ Quia ecõuerso per nouã impõnẽ partiũ copulatiua significante. ut solet posset eẽ vera ⁊ partes false ut pluries patuit.

¶ Hypothetice ꝓbabili. ¶ Quia nõ segtur impossibiter tu es ⁊ tu nõ es. ergo tu nõ es dato aduerbiũ determinet totum

¶ Ad quãlibet suaꝝ ptiũ. ¶ Qz ad ꝓtes nõ suas nulla é hitudo forali ut pz d̃ se.

¶ Principaliũ. ¶ Jõ nõ segt̃ tu es homo vel tu es asinus ⁊ deꝰ ẽ. ergo tu es asinꝰ. date ꝙ ly ⁊ sit nota principalis.

¶ Uel sibi ꝓportionatũ. ¶ Quia in terminis relatis ꝓpter dependẽtiã non pot fieri ꝛnia ad ꝓtẽ termi relatiui qz nõ esset ꝛnis cũ nõ eẽt ꝓpõ intelligibiles. vñ nõ sequt̃ aliqs hõ currit ⁊ sor. é ille. g̃ sor. é ille. sz bñ segt̃ aliqd sibi ꝓportionabile. ergo sortes est aliquis homo currẽs.

¶ Est bona ꝛnia ⁊ forali simplr. ¶ Ut iductie p oia discurrẽti facile pot appere

¶ Sz ecõuerso nõ vz nisi de mã. ¶ Et hꝰ ꝑserti cũ sit copulctia ex partibꝰ ꝑncipalibꝰ q̃ꝝ vna añcedit ad aliã: tũc a pte añcedẽte ad totã copulatiuaz é bõa ꝛnia. ⁊ forali sz nõ simplr seu de fora ut tu curris. g̃ tu curris ⁊ tu moueris tu es albꝰ. g̃ tu es albꝰ ⁊ tu es coloratꝰ ⁊ hi⁹ in qbꝰ ñ é itelligere omꝰ ꝛntis cũ añte absq̃ ꝑdictõe Seqt̃ limitatio duaꝝ regulaꝝ disiũctie ⁊ p̃ma pte disiũctie ad totaz disiũctiuaz.

¶ A pte disiũctie ꝑncipali. ¶ Qz nõ segt̃ asini sũt asini: g̃ oẽs boies sũt asini l̃ boies ⁊ asini sũt asini: qz arguit̃ a pte ꝑncipalis partis a natura parte ꝑncipali. ⁊ hꝰ tenẽdo uel ꝙ ly sit nota principalis.

¶ Affirmatie. ¶ Quia ñ segt̃ deꝰ ẽ g̃ nõ deꝰ ẽ ul deꝰ est dato ꝙ li nõ cadat i totuz.

¶ Uel secũ ꝑuertibili. ¶ Quia in voce ñ pot ꝓpõ assũpta pro añte resumi ꝛnte. ut sit ꝑs disiũctiue sed sufficit sibi cõsilis.

¶ Hypothetice probabili. qa non se quit̃ tu es. ergo ꝛtingẽter tu es uel tu non es ⁊ hoc si aduerbiũ determinet totũ.

¶ Ad disiũctiuaz significantẽ ex cõpõne

suaꝫ partiũ. ¶ Quia si hec deꝰ ē ul deus ē ꝓuertereť cũ sua partibꝰ nõ mutantibꝰ significationē tũc a nulla parte ad totaꝫ valeret consequentia.

¶ Precise ꝑmarie significantiũ. ¶ Quia vbi conuerso illiꝰ disiũctie bõ ē asinꝰ uel bõ ē asinꝰ tota significaret ut ꝑus z ꝑtes ꝑcise q̃ deꝰ ē ñ valeret ꝛnia a ꝑte ad totã.

¶ Est ꝛnia bona formaliter de forma.

¶ Ut patet per singula discurrenti.

¶ Ecouerso nõ vz nisi de mã. Presertiz cũ sit disiũctia cuiꝰ vna partiũ ꝑncipaliũ accedit ad reliquã tũc a disiũctia ad ꝑtẽ q̃ ē ꝛnis ē bona ꝛnia foraliter: sz nõ de forma ut tu curris uel tu moueris. g̃ tu moueris tu es albus uel tu es coloratus. ergo tu es coloratus.

¶ Nũc segť limitatio scõe regule disiũctiue. s. a disiunctiua cum destructiõe vniꝰ partis super aliam.

¶ A disiũctiua affirmatiua. ¶ Quia non segť nõ tu es asinꝰ uel tu es asinus: sed tu non es asinus. ergo tu es asinus.

¶ Hypothetice ꝑbabili. qz non segť põt eē q̃ tu sis rex uel tu sis papa sz tu nõ es rex: g̃ tu es papa. dato q̃ ly põt cadat in totam primam disiunctiuam.

¶ Significante ex cõpõne suaꝫ ꝑtiũ. qa vbi ista disiũctia tu es asi. ul tu es asinus ꝛuertereť cũ vera partibꝰ significantibꝰ q̃ ꝑus ꝛnis ē verum z ꝛnis falsum.

¶ Precise ꝑmarie significantiũ. qz vbi ia disiũctia tu es asinꝰ ul deꝰ ē. et ꝑma ꝑs significaret pꝰ. za significãte falsũ adeqte tunc a disiunctiua predicta cũ ꝺstructõe ꝑme partis ad scõdam non vz ꝛlequentia

¶ Cũ ꝺstructõe: qz sine destructiõe nihil formaliter sequiť ut de se ē manifestum.

¶ Partis ꝑncipalis: qz non segť tu es bõ ul bõ ē asi. z tu nõ es bõ sz nullꝰ bõ ē asi. g̃ tu ñ es bõ tenẽdo q̃ li ul sit nõ ꝑncipalis.

¶ Ad alterã ꝑtẽ ꝑncipalẽ: qz ad partẽ nõ ꝑncipalẽ nõ vz ꝛnia ut patuit in exemplo primo in quo duplex error cõmittitur.

¶ Est bõa ꝛa foraliter si de fora sic discurreti per singla poterit appere. Notãdũ circa copulatiuas z disiũctias ꝑpť vnũ argm factũ a mgro in lra qõ põt aplicari. tã copulatiuis q̃z disiũctis ꝑbando duo ꝛdictoria eē sil ya sic dato q̃ soz. z plato currant: tũc hec ē ya aliqs homo currit z soz. ē ille: sil hec ē ya aliqs bõ currit nõ ē ille signo g̃ duas scõas ꝑtes haꝫ copulatiuaꝫ arguo sic hec sũt ya z hec sũt duo ꝛdictoria g̃ duo ꝛdictoria sũt sil ya z ꝑ tenendo opinionẽ tiberi q̃ rlm idẽptitatis nõ suppõit ꝛfusiꝰ q̃z suũ añsiõ ē ꝑ difficultas q̃ r õbẽt assignari ꝛdictoria istaꝫ ꝑtium cũ termis relatis postq̃z sic dic mgr in lra ia ñ ꝛdicũt nec sufficẽ se expedire ꝑ negationẽ ꝑpositã qz illꝰ ñ ꝺclarat mãm. z ẽt neꝰ ꝑposita ñ ꝛfũdit tñ rlm cũ nõ sit capaꝫ ꝛfusiõis: iõ adhuc remanẽt ãbo relatiua nõ distributa qõ ē ꝛ regla ꝛdictoriorũ cũ oporteat terminũ nõ distributũ i vno distribui in alio eꝰ. Et propterea ut beat certa noticia z nõ solũ ꝛfusa vr mihi dicẽdũ q̃ i termis relatis ꝑpter dependẽtiã quã bnt ad añs oz i assignatiõe cõtradictoriozꝫ disponere añtia cũ modificatione z suppõne q̃ vis relatiua se bre. z ideo qz illa ꝑma copulatiua aliqs bõ est z sortes ē ille ly ille refertur ad ly aliqs bõ qõ stat determinate: ideo oz q̃ in suo cõtradictorio stet destributiue negatiue. s. nullꝰ bõ currit uel soz. non ē ille z za ꝑs significat q̃ soz. glz bõ q̃ currit nõ ē z hec ē falsa: quia tũc etiã nõ esset ipsemet. Sl cõtradictoriũ alteriꝰ. s. aliqs homo currit z sortes nõ ē ille hoc ē nullus homo currit uel sor. ē ille z za pars significat q̃ sortes glz bõ q̃ currit ē. z hoc ē falsũ z ita obserues vlr in aliis. ¶ Et ut iuuenes clarius intelligant dabo aliq̃ exẽpla certũ ē q̃ ia copulatia sine terminis distributiuis aliis homo currit z soz. est ille significat q̃ aliqs homo currit. z sortes aliqs homo qu currit ē ia vero aliqs bõ currit z sortes si

est ille significat q̃ aliqs hõ currit. ⁊ sor. aliqs hõ q currit nõ ē. ¶ Jta ī termis distributinis suo mõ debes facere. vñ illi q̃ libet hõ currit ⁊ sor. ē ille significat q̃ qlz hõ currit ⁊ sor. qlz hõ q currit ē. Et iā alia qlz hõ currit ⁊ sor. nõ ē iste significat q̃ q̃ libet hõ currit. ⁊ sor. qlz hõ q currit nõ est Jta ꝯo nullꝰ hõ currit ⁊ sor. ē iste significat q̃ nullꝰ hõ currit. ⁊ sor. nullꝰ hõ q currit ē ⁊ ista nullꝰ hõ currit ⁊ sor. ñ iste ē significat q̃ nullꝰ hõ currit ⁊ sor. nullꝰ hõ q currit nõ ē siue sor. qlz hõ currit ē qõ idē est ⁊ sic potes ex predictis ꝛdictoria assignare disponēdo in singulis añtia ea modificatiõe q̃ vis relatia se hr̃e. ¶ Cõsequēs est tertio limitare regulam cõditionaliũ.

¶ A ꝛditõnali affirmatia. ¶ Qz nõ seqt̃ ñ si tu es hõ tu es asi. sz tu es hõ. g̃ tu es asi.

¶ Hypothetice ꝓbabili. ¶ Qz nõ seqt̃ ī possibile ē q̃ tu sis asinꝰ si tu es hõ sz tu es hõ. g̃ tu es asinꝰ dato q̃ ly impossibile cadat supra totam cõditionalē.

¶ Significante ex cõpõne suarũ part iũ

¶ Quia vbi iā cõditõalis si tu es hõ tu es asinꝰ subordinet̃ vni ꝯe partibꝰ significãtibꝰ ut ꝑus añs eēt ver ⁊ ꝛñs falsũ.

¶ Precise ꝑmarie significãtiũ. ¶ Quia vbi istiꝰ cõditionalis si tu es hõ tu es aial ꝛñs significaret te eē asinũ adeq̃te ceteris nõ mutantibꝰ significationē añs esset verum ⁊ cõsequens falsum.

¶ Cũ põne. ¶ Quia sine põne nihil seqt̃ non eni seqt̃ si tu curris tu moueris. ergo tu moueris.

¶ Sui añtis. ¶ Qz cũ põne alieni añtis nihil seqt̃ si tu es papa ut tu es sacerdos sz tu es hõ ergo tu es sacerdos dato q̃ iā tu es hõ sit añs alteriꝰ ꝛñe.

¶ Principalis expliciti. ¶ Qz nõ seqt̃ si tu rides vũ tu es letꝰ tu rides. sz tu es letus. g̃ tu rides qz illud nõ ē ꝑncipalit̃ añs explicitum sed pars eius.

¶ Uel ipliciti. ¶ Qz nõ seqt̃ nisi tu es alī. tu ñ es hõ sz tu es aial g̃ tu ñ es hõ: qz añs ꝑncipalē ē tu nõ es aial ꝓpter negatõez implicitã in ly nisi pro si non.

¶ Uel sibi ꝓportõabilis. ¶ Qz nõ seqt̃ si añxp̃s eēt hõ añxp̃s eēt alī. sz añxp̃us eēt hõ g̃ añxp̃s eēt aial qz mior ⁊ ꝯ. nõ sũt intelligibiles cũ sint oõnes ipfecte sz bñ sibi ꝓportionabiles. s. añxp̃s ē homo.

¶ Ad põnē sui ꝛñtis. ¶ Qz non seqt̃ si tu curris tu moueris sz tu curris g̃ tu cãtas.

¶ Principalis. ¶ Qz nõ seqt̃ si tu rides tu rides tu rides si tu rides: sed tu rides si tu rides ergo tu rides.

¶ Uel sibi ꝓportionabilis. ¶ Qz nõ seqt̃ si añxp̃s eēt hõ añxp̃s eēt aial. sz añxp̃s ē hõ. g̃ añxp̃s eēt aial qz nõ ē ꝛñs itelligibile cũ nõ sit oõ perfecta: sz sufficit sibi ꝓportionabilis idicatiui modi. ¶ Ex bona ꝛsequentia tam formalis q̃ de forma.

¶ Sicut patet per singula discurrenti.

¶ Et ecõueerso a destructione ꝛñtis ad destructionē añtis. Obseruatis tñ oibꝰ ꝛditionibꝰ supiꝰ assignatis ut si tu curris tu moueris sz tu ñ moueris g̃ tu ñ curris.

¶ Notãdũ circa ꝛditõales q̃ ille ꝓpões ⁊ sil'es sũt distiguēde. Nccio sor. moueꝯ si sor. currit. Impossibile est te currere si possi' ē te currere. Non põt eē q̃ tu curras si põt eē q̃ tu curras: eo q̃ iste termi modales pñt vt' ꝛsiderari ut ꝯterminãt notaz ꝛditõis siue totaz ꝛditõalē ul' solũ añs si p̃ mõ sũt ꝯe vtz officiãdo: ⁊ qa ois ꝛditõalis fl'a ē ipossibil'. ¶ Sz caue pꝰ ea ne male iferat̃ ꝛñs cũ põne añtis sic̃ coit̃ deceptorie solet fieri ꝗ mõ nccio tu moueris si tu curris: sed tu curris. g̃ nccio tu moueris: nã hic nõ inferꝯ ꝛñs ꝑncipale. sez tu moueris: sz addit̃ aliqd extraneũ. sez ly necessario qõ nõ erat pars ꝛñtis pꝰ q̃ presuppositũ ē q̃ ly necessario ꝯterminet notã ꝛditõnis seu totã cõditionalē si vero modus determinet solũ ꝛsequēs tũc omnes ꝓpositiones posite sũt false.

¶ Sequitur de causali secundum q̃ superius ordinate promissum est.

¶ A causali affirmatiua. Quia non segr̃ nõ qm̃ deus ē vacuũ ē ergo vacuum est.
¶ Significante ex cõpõne suarum partium. Quia vbi tota hec causalis qm̃ sol ē sup terrã tu volas: significaret p̃ nouem ipositionē sicut hec causalis vera: quoniam creator ē creatura ē: ⁊ tñ partes eius p̃ncipales significarent vt p̃us tunc non sequitur qm̃ sol ē sup terram tu volas ergo tu volas: qm̃ añs eēt verũ ⁊ ɔñs falsũ
¶ Precise p̃marie significantiũ. Qr vbi hec causalis vera qm̃ tu es hõ tu es risibilis. tota significaret vt p̃us ⁊ similiter illa tu es homo: sed alia significaret p̃cise te eē asinũ: tunc añs eēt verũ ⁊ ɔñs falsuz.
¶ Hypothetice causaliter ꝓbabili. Qr ñ sequitur ipossibile ē te esse hominē: quoniam tu es asinus: ergo tu es asi. si modus cadit in totum.
¶ Ad quãlibet suarũ partiũ. Quia ad p̃tes non suas non valeret argumentũ de se est manifestum
¶ Principalium. Quia non sequitur qm̃ studes ⁊ disputas tu eris graduatus si p̃ seueraueris: ergo eris graduatus.
¶ Absolute. Et in hoc conuenit cum copulatiua.
¶ Et p̃m exigentiã note. Qr ñ solũ segr̃ absolute qm̃ terra interponit̃ dyametraliter inter solē ⁊ lunã. lunaz clypsat̃ ergo terra interponitur dyametraliter inter solem ⁊ lunã luna clypsatur sed ēt sequitur ergo terra dyametraliter iterponi inter solē ⁊ lunã ē cã eclypsis lune: ⁊ lunaz clypsari ē effectus ꝗstius iterpositiõis: sic enī significat li qm̃ vel li nã ꝙ propositio imediate sequẽs sit causa seu significatũ eius sit causa significati adequati alterius sicut econtra significat li nisi qr abutamur terminis.
¶ Est cõsequentia similiter formalis. Ut qm̃ hoc ē graue non ipeditum extra suũ locũ: ideo descendit ergo hoc est graue ñ impeditũ extra suum locũ etiam sequit̃ ergo descendit ⁊ vniuersaliter etiam sequitur ergo hoc esse graue extra suuz locum non impeditum est causa descensionis. Post hoc effectiue poscit ordo regulam limitare.
¶ Ab effectiua affirmatiua. Quia nõ sequitur non quia creatura non ē deus nõ ē: ergo deus non est.
¶ Significante ex cõpõne suarum partium. Quia vbi hec effectiua falsa subordinaretur vnimentali bone sine mutatione significationis partiũ tunc non valeret hec consequentia: quia tu es celuz cadit ergo celum cadit
¶ Precise primarie significantiũ. Quia vbi hec effectiua vera: qr tu es risibil' tu es homo: tota subordinaret̃ vnimale ⁊ p̃ma pars significaret vt p̃us ⁊ scõa te eē asinũ tunc nõ valeret ɔña: qr tu es risibil' tu es hõ ergo tu es hõ. añs eēt verũ ⁊ cõsequens falsum.
¶ Hypothetice effectiue ꝓbabili. Quia nõ sequit̃ falsũ ē te eē papã qr tu es leo ꝙ tu es leo: ⁊ hoc qr modus cadit in totum.
¶ Ad quãlibet suarũ partiũ. Quia ad ñ suas nulla ē formal' hitudo saltē ꝗ forma
¶ Principaliũ. Quia non sequitur quia sor. satis congrue cantat sor. est mirabilis presbyter in villa: ergo sor. est mirabilis presbyter vel sor. congrue cantat.
¶ Absolute. Et in hoc conuenit cum copulatiua quam p̃supponit sicut causalis.
¶ Et p̃m exigentiã note. Quia nõ solũ sequitur absolute quelibet pars sed ēt cuz modificatione effectiua: verbi grã: quia sor. gemit sor. egrotat: ergo sor. gemens ē effectus egrotationis eius: ⁊ econtra egrotatio est causa gemitus eius.
¶ Est ɔña simpliciter formalis. Ut quia hoc ascendit naturaliter ideo ē leue ergo hoc ascendit ⁊ est leue. Et hoc ascendere est effectus leuitatis eius.
¶ Et attende ꝙ li ideo est indifferēter nota tam cause q̃ effectus: est enī reditiuuz

tam de qm̃ q̃ de quia ⁊ propterea cum ē
reditum de qm̃ tunc ē nota effectus: ⁊
qm̃ ē redituū de quia tunc est note cause.
Ite ē attende q̃ duplex ē causa. s. in essendo
⁊ in iferendo. Silr̃ duplex ē effectus
s. in essendo ⁊ in iferendo ⁊ i presenti ē ser
mo de causa ⁊ effectu in essendo ⁊ non in
inferēdo: qlibet enim aīs in ōnia bona ē
causa in inferendo ⁊ ōnis ē effectus in in
ferendo: sed cā i essēdo est que ñ i habitu
dine ad ōniam tantū sed in habitudine ad
rem q̃ est cā effectus realis. ¶ Nota cir
ca cāles effectiuas: qz solet fieri magnus
rumor de hac ꝓpōe an sit vera. s. qz tu ñ
es hō: ⁊ sumunt cōiter li qz ꝓ qm̃ sepi⁹ ab
utendo vocabulis. Ad qd breuiter respō
deo q̃ ē falsa vt pōt p ꝓdicata patere ga
p̄ significat hanc copulatiuā ēe veraz: tu
nō es homo ⁊ tu non es homo. deinde ꝓ
significat ꝓm exigentiā note q̃ te nō esse
hoīem est cā q̃re tu nō es hō: ⁊ certū ē pri
mo q̃ hec copulatiua est falsa. deinde te
non eē hoīem nihil ē. ideo non ē causa ali
cui⁹ ergo p̄ma pars istius cālis ñ ē cā secū
de q̃ oīo ista ꝓpō est falsa. Sed tñ ad pro
bandū aīs illi⁹ cālis eē verū arguit̃ forte
sic. aliq̃ cā tu nō es hō: q̃ qz tu non es hō tz
a ouertibili ad ouertibile: qz li qz qd̄ sumi
tur ꝓ qm̃ aliquā cāz significat ⁊ aīs pro
bat̃: qz suū ōdictoriū ē falsū oī cā tu es hō
¶ Ad hoc arg̃m magister dat in lr̃a duas
rnsiones: p̄ma ē q̃ ambe iste sunt false. s.
aliqua cā tu nō es hō ⁊ oī cā tu es hō nec
ōdicunt. Et cā ē ꝓm aliquos: qz sicut nec
iste ōtradicunt aliquo homine currente
tu es asin⁹ ⁊ nullo hoīe currēte tu es asi.
qz dicte ꝓpōes nō sūt quāte ex quo i eis
ponit̃ ablatiuus in ōnia vel in cōcomitātia
sz vtriusq̃ ōdictoriū dz assignari p nega
tionē ꝓpositā toti: ⁊ ambe erūt vere: sicut
iste due hac cā veritatis tu es hō ⁊ hac cā
veritatis tu non es homo demostrando
cām q̃re pla. sedet ⁊ ista nō ē cā q̃re tu es
hō: nec q̃re tu ñ es homo. lz sit ōcedēdum
q̃ nō hac cā tu nō es hō: ⁊ nō hac cā tu es
hō. Et dicit vlteri⁹ magister q̃ si arguit̃
vlterius sic i singularibus nō refert ꝓpo
nere vel post ponere negationē q̃ista eq
ualent nō hac cā tu es homo ⁊ hac cā tu ñ
es hō. ¶ Dicit q̃ ista re⁹ intelligit̃ i singu
laribus mere simplicibus: nunc aūt dicte
singulares: qz equiualent cālibus sūt hy
pothetica virtualiter seu iplicite. ¶ Hec
rnsio magistri ē bona. sed nō pp causā ad
ditam ab aliis seu pp similitudinē quia fa
lax bz fundamentū. nō enī iumit̃ in ꝓpo
sito ablatiuus in ōnia vel in cōcomitātia
sed effectiue vel causaliter sic cū dr̃ oriē
te sole calefit terra iste ablatia⁹ non stat i
ōnia vel in ōcomitantia. s. causalitatis ⁊ i
plicite vz vnam cālem: ⁊ iō non miruz sic
magister dicit si iste sūt false hac cā tu es
hō: hac causa tu non es hō demōstrando
cām: qz plato sedet: qz i neutra istarū co
pulatiuarū negat̃ nota p̄ncipalis: sic nec
ōdicunt due copulatiue quarū ambe no
te sūt affirmatiue q̃ius cathegorice con
tradicerent. ⁊ ꝓpterea sicut ibi dat̃ ōtra
dictoriū per negationē negantez notam
p̄ncipalem explicitam: ita dz hic dari so
lū ōtradictorium per negationē precedē
tē notam p̄ncipalē iplicitaz. s. li hac causa
vel aliqua causa vel oī causa: ⁊ ideo con
tradictoriū huius hac causa tu es hō ē ℔.
nō hac causa tu es hoc. ⁊ ōtradictorium
istius hac causa tu ñ es hō ē ℔ ñ hac causa
tu nō es hō. ⁊ hui⁹ aliq̃ causa tu es hō ē ℔:
nō aliq̃ causa tu es hō. ⁊ ℔ oī causa tu es
hō ē hoc. nō oī causa tu es hō. ⁊ oēs dicte
negatiue sunt vere ⁊ affirmatiue false.
¶ Posset tñ similitudo p̄us dicta tolerari q̃
ad hoc. s. ablatiuus positus in ōnia vel in
cōcomitantia facit propōem quantaz ap
penter sed nō vere: ideo dicte propositō
nes cum ablatiuis cālibus vel effectiuis
faciunt propōnes quantas apparenter
sed nō vere ⁊ ℔ est verū. Unde pro regu
la obseruandū est ꝓm istam viam cuz ab

latiuis causaliter vel effectiue ponitur i
propõe propositio nõ ē quanta: sicut cuz
nec in ea ponit ablatiuus in ōnia vel i cõ
comitantia: non tñ q̃ ablatiuus causalis
vel effectiuus equaleat ablatiuo in ōnia
vel in ōcomitãtia. ¶ Scõa rñio magistri
ōcedo istas duas. aliqua cã tu es hõ ⁊ ali
qua causa tu nõ es hõ: qz sunt due subcõ
trarie ⁊ negat q̃ añs causalis sic adequa
te significat: sed significat q̃ tu nõ es ho
mo aliqua causa confuse distributiue.
Ista vero rñsio videt debilis ⁊ volunta
ria: qz in predicta causali. s. qz tu non es
hõ: tu non es hõ: nulla negatio precedit
li: qz ideo nõ videt aliq̃ ratio q̃re li causa
iclusiua i ista dz distribui. Ego aũt saluo
iudicio meliori aliter ⁊ facili⁹ rñderē cum
sic arguit illud añs: qz tu non es hõ: eo q̃
aliq̃ causa tu ñ es hõ. dico q̃ ista non ē ōa
qz li qa est nota hypothetica requirẽs du
as ppõnes pncipales quas nõ bz in ista
oñone iperfecta que ponit post li ergo cũ
sic arguit: aliq̃ cã tu non es hõ. ergo quia
tu nõ es hõ ⁊ lz li aliq̃ causa. ⁊ li qz conuer
tant in significato ñ tñ i modo significan
di: eo q̃ li qz aliq̃m causam significat per
modũ ōiungendi duas propões q̃z vna
sit causa alteri⁹. Sed li aliq̃ causa aliquã
causaz significat. sed ñ ōnotat ex suo mõ
significandi tale ordinē ppõnum cũ ß nõ
sit offiñ nois. Et ppterea ista oñ est ve
ra ⁊ pfecta aliq̃ causa tu nõ es hõ sz ista ñ
ē itelligibilis: qz tu nõ es hõ nec significat
gescenter q̃ aliq̃ causa tu nõ es hõ: sz ex
suo mõ significandi significat dependen
ter: qz li tu nõ es homo est aliq̃ causa ali
cuius alteri⁹. ⁊ tñ ibi non expzimit termi
nus istius dependentie: qz nõ subiungit
cuius sit causa sic ponerē patrē sine ple
⁊ sic facerem relatiuũ absolutũz ad hoc
aũt q̃ aliqua ōuertant nõ soluz oz adeq̃
te significata ōuerti sed ēt modos signifi
candi cũ aliis requisitis sicut patuit in re
gula speciali conuertibilium limitatione
sexta: vnde sicut multũ refert dicere ali
q̃ causa ē q̃ tu ñ es hõ ⁊ dicerē qz tu nõ es
hõ ē cã: ⁊ sic truncataz ac suspẽsuaz face
re oñonē nihil exp̃mēdo nec subdēdo cu
ius sit causa. Prima eni significat gescē
ter. Scõa dependenter ⁊ imperfecte. ita
refert dicere aliqua causa tu nõ es hõ: ⁊
quia tu non es hõ. nam in prima subiicit
li causa supponens pro aliqua causa: ⁊ sic
consequenter pro aliquo supponit. sed i
secunda li. quia est signum q̃ oratio se
quens est causa. ⁊ li quia pro aliquo non
supponit. sed sicut alia significata actus
intellectus coniungentis duas ppõnes
per modũ cause ⁊ causati significat. Et
predicata pro satisfactõe in hac materia
dico q̃ ista causalis affirmatiua de vtra
qz causa affirmatiua est falsa. s. qz tu es
hõ tu es hõ quia tunc idem eodem modo
est causa sui ipsius. Dico etiam secundo
q̃ ista causalis affirmatia de pma cathe
gorica negatiua ⁊ secunda affirmatia est
silr falsa. s. qz tu non es homo tu es hõ qz
te esse non hominē non est verũ ⁊ ōseqn
ter nihil est. ergo nullius est causa nec ef
fectus etiam non esse alicuiãs esset cau
sa esse istius quod est absurdum. ¶ Dico
tertio econuerso q̃ ista cãlis affirmatiua
⁊ de prima affirmatiua ⁊ scõa cathegori
ca negatiua est falsa quia tu es homo tu
non es homo ppter eandē causam quia
te non esse hominem nihil est. ergo nõ est
effectus alicuius. ⁊ tũc eē alicuius ē cau
sa non esse illius. Dico quarto etiã q̃ ista
causalis de vtraqz cathegorica negatia
est falsa. s. qa tu non es homo tu nõ es hõ
qa nihil nullius est causa neqz entis neqz
ñ ētis qz qõ nihil ē. nõ ē causa nec effect⁹
alicuius. Dico qnto q̃ haz oium q̃ttuor
causaliũ affirmatiuarũ opposita debent
assignari p negationē pcedentē ⁊ ois op
posita erũt vera cũ pdicte affirmatie sũt
false vt patuit. ¶ Et si quis pbare vellet
istam ppositionē negatiuaz. s. qz tu nõ es

homo:tu nõ es hõ:nam te nõ eẽ hoiez ñ ẽ causa quare tu es hõ.ergo ꝛc. añs ꝓbat qꝛ si non deẖ oppositũ.s.ꝗ te non esse homine ẽ causa quare tu es homo ꝛ hoc est falsum:sicut ẽt dictum est.

¶ Hnic ñdetur negando ꝑmã ꝛõiam: sz ex isto añte.s.te nõ eẽ hominẽ nõ ẽ cã q̃re tu es homo. sequiẖ hoc ꝛõl causale negatuũ.s.ergo nõ qꝛ tu nõ es hõ tu es hõ ẖẽ verũ. vnde ꝛceditur qõ non qꝛ tu non es hõ tu es hõ.nec quia tu es hõ tu es hõ. sz qñ tu es aial rõnale ꝛpositũ ex aia intellectiua ꝛ corpore:ideo tu es hõ.De tẽporali dicere series nostra iam exposcit

De tempozali.

¶ A tpali affirmatiua.Quia non segẖ nõ dũ tu es chimera disputat ergo chimera disputat dato ꝗ li nõ cadat in totã tẽporalẽ:qꝛ aliter nõ esset negatiua vnde ista tpalis ẽ affirmatiua dũ adã non ẽ chimera nõ ẽ:sed ista ẽ negatiua.nõ duz adã est chimera ẽ.que ẽ vera cũ sua opposita sit falsa remouendo negationẽ prepositam toti.similiter ista est falsa qñ chimera fuit deus non fuit.nec ista ẽ sua ꝛtradictoria qñ chimera fuit deus fuit:sed daẖ per negationem prepositam.

¶ Significante ex ꝛpõne suarũ partiuz.

¶ Quia per nouã ipositionẽ vel subordinationẽ totus tpalis quondã false ad mẽtalem veram partibus ẽt manentib' falsis vt p̃us non valeret ꝛõia.

¶ Precise ꝑmarie significantiũ.Qꝛ ecõuerso p nouã ipositionẽ partiũ quondaz tpalis vere ita ꝗ essent false totã significante vt p̃us:tunc nõ valeret ꝛõia.

¶ Hypothetice ꝓbabili.Quia nõ sequitur falso añchristus ẽ dũ añchristus ẽ:ergo añchristus ẽ:añs ẽ verũ ꝛ ꝛõs falsum si li falso aduerbialiter cadat in totũ añs

¶ Ad quãlibet suarũ partium.Quia ad partes nõ suas nulla ẽ hitudo de forma.

¶ Principaliũ.Quia non sequiẖ duz facio eleymosinã ego benefacio oibus qui mihi videntur indigentes ergo benefacio omnibus.

¶ Non absolute.Quia non sequitur tu non fuisti qñ adam fuit ergo tu non fuisti ꝛ in hoc differt a copulatiua que absolute infert quãlibet partem.

¶ Sed ꝓm exigentiam note principalis. Quia bene sequiẖ tu non fuisti quando adam fuit:ergo aliquando tu non fuisti: quia tunc nõ fuisti demonstrando istans in quo adam fuit.

¶ Est ꝛsequentia simpliciter bona ꝛ formalis.Quia bene sequitur dum tu es tu viuis.ergo tu es quia nota temporalis ẽ de presenti.

¶ Nota circa temporales ꝗ hec propositio necessario tu es dum tu es põt dupliciter teneri:ꝛ vtroq; modo est falsa prio in sensu cõposito:ita ꝗ li necessario cadit in totum.ꝛ tunc debet exponi: tu es duz tu es:ꝛ non põt eẽ ꝗ tu nõ sis.dum tu es ita ꝗ secõa negatio cadat in totã tpalem sicut li necessario.ꝛ tunc secõa exponens est falsa.quia sua opposita est vera. s.potest eẽ ꝗ nõ tu sis dum tu es.ꝛ si dr̃ ponatur ineẽ.quia ẽ in sensu cõposito. Respõdeo admittendo totum imo de fectio ista negatia temporalis erit vera ꝛ fuit vera s.anteq̃ esses ꝛ post mortem tuam quia sua opposita esset tũc falsa. s.tu es dum tu es.quia ex hac sequitur ꝗ tu es ꝗ tũc esset falsum.Secõ põt teneri in sensu diuiso.i.dum tu es necessario tu es.ꝛ ẖẽt ẽ falsũm.quia dum tu es põt eẽ ꝗ tu non sis.licet non possit esse ꝗ tu nõ sis dũ tu es q̃uis possit esse ꝗ non tu sis dũ tu es ꝛ hoc si li non cadat in totã temporalem. vt pauloante dixi pro tempore antequã esses vel post mortem.

¶ Et per hoc patet solutio ad argumentum contra regulam temporalium cum sic arguitur tu es dum tu es ergo tu es. Ista ꝛsequentia non est bona ꝛ arguitur per regulam limitatione temporalis cuz

nota tpalis sit de pſenti: g̃ re^a falsa: maior arguit q̃ a ñis ē necessariū ⁊ oñs ꝛtingēs g̃ ⁊c. q̃ añs sit necessariū: pz q̃ tu es duz tu es. ⁊ nō pōt eē q̃ tu nō sis dū tu es q̃ si ñ deſ oppositū ⁊ pz qd̄ iplicat. ¶ Ad ꝶ dr q̃ nō bñ exponit q̃ ista exponēs deberz hre ambas negatōes añ totā tpalez sicut li necessario modificat totū añs, put in argūmēto assumit. Et iō z^a exponēs dz eē talis: ⁊ nō pōt eē q̃ tu ñ sis dū tu es ⁊ hoc ē falsū vt pdixi. vnde ille due sūt false ⁊ impossibiles. pma in q̃ negatio addit prime cathegorice. ſ. pōt eē q̃ tu nō sis dū tu es ⁊ scda in q̃ addit negatio scde cāe. ſ. pōt eē q̃ tu sis dū tu ñ es. Et rō q̃ ambo debēt poni ineē cū li pōt cadit i totū vt suppositio: nā si eēnt i sensu diuiso pma esset va q̃ significaret q̃ dū tu es pōt eē q̃ tu nō sis ⁊ scda vera ñ nāliter sz supnaturalite ⁊ miraculo lazari i resurrectōne vli ⁊ ꝶ loquēdo de hoie q̃ fuit ⁊ ñ ē: q̃ de hoie nō exñte futuro eēt naturalr ista ꝓpositio va sic pz nūc ō añchristo. nā nūc dū nō ē pōt eē q̃ sit: sed ista ꝓpō vbi negatio ñ ponit ad pmā nec ad scdam cathegoricā sed añ totā tpalem. ſ. pōt eē q̃ nōdū tu es tu sis ē verissima ante eē alicui^us ⁊ p^ost mortē eius vt pdixi. Et tu lauda deū de omni vitate quā nobis donare singula die dignat^ur ē. ¶ Pēultio ñstat localiū re^am limitat.

De locali.

¶ A locali affirmatiua. Quia ñ segt̃ non tu es vbi chi^a ē g̃ chi^a ē: ⁊ hoc sicut pus i tēporali ñ dr negatiua nisi cū negatiōe ppositā cadente super totam.

¶ Significante ex cōpositōne suaz partiū. Quia vbi localis falsa inciperet subordinari locali ve ptibus significantibus vt pus non valet ꝛña.

¶ Precise pmarie significantiuz. Quia p nouā ipositionē partiū quondā verar^m localis iciperent partes esse false tota significante vt prius non valeret ꝛña.

¶ Hypothetice ꝓbabili. Quia nō segt̃ i possibiliter chi^a ē vbi sol ē ergo chi^a ē: ⁊ ꝶ dato q̃ li possibile aduerbiali. er cadat i totā localem que ē añs.

¶ Ad quamlibet suarū partiū. Quia ad non suas non est habitudo de forma.

¶ Principaliū. Qiua non sequitur: tu vides me dum tu vides omnē hominē qui est hic. ergo tu vides omnem hominem

¶ Non absolute. Quia non sequitur tu fuisti alicubi vbi sol fuit ergo tu non fuisti alicubi.

¶ Sed secundum exigentiam note localis: Quia bene sequitur ex dicto antecedente: ergo alicubi nō fuisti.

¶ Est consequentia formalis simpliciter Ut sū vbi tu es ergo sū alicubi ⁊ tu es ibi quia nota est simultatis.

De aduersatiua.

¶ Ultimo de aduersatiua que expletia vocatur restat regulas limitare.

¶ Ab expletiua affirmatiua. Quia nō sequit nō quā tu curris tñ chimera curr. ergo chimera currit.

¶ Significāte ex opositiōe suaz ptium. Qz vbi expletiua falsa iciperet subordinari expletie vere partibus significantibus vt prius non valeret consequentia.

¶ Precise pmarie significantiū. Qz ecōuerso p nouā ipositionē ptis idetermināte pus vere expleciue uere inciper ps i determinata esse falsa non valeret ꝛña.

Hypothetice ꝓbabili. Qz ñ segt̃ falsū ē te eē papā q̃ tuis tu sis sacerdos ergo tu es papa ⁊ ꝶ dato q̃ modus cadat supra totam expletiuā.

¶ Ad partē idēterminatā. Quia ad terminatā ñ ualet ꝛña. ñ eni segt̃ quāuis tiseruirē tu ñ eēs gratus. g̃ tibi seruirē sed bñ segt̃ q̃ ñ esses gratus: qz hec ps indetermiata q̃si pſuppōit̃ p ſtāti i expletia

¶ Principalē. Quia non segt̃ q̃uis tibi seruiā tñ tu nō es gratus amico meo ergo tu nō es gratus.

¶ Absolute. Quia ad partē indetermia-

tam cum presupponatur oio vera valet consequentia absolute.

¶ Et fm exigentia note. Quia aduersatiua ex suo mõ significãdi ñ solũ denotat partẽ indeterminatã eẽ veram. sed cuz aduersatione eius q̃ oueniret seũ diceret: vbi grã segt̃ q̃ huis tibi seruiã. tñ tu ñ habebis me odio: g̃ tu habes me odio cũ non debes habere sed potius amare.

¶ Est oña: simpliciter formalis. quia ōdictoriũ ñitis ñ solũ iplicat cũ ante: veruz ẽt in oibus ofili forma retenta est bona. Aduertendũ ẽ q̃ in limitatõib⁹ hypothetricarũ otinno facte sũt tres exceptõnes. Prima q̃ ñ sit negatiua sed q̃ significet ex cõpositione suaz partiũ precise p̃marie significãtiũ. Tertia q̃ sit hypothetice pbabilis. Ideo ñ imerito dubitabit aliqs qũo veritas sit iferenda vl falsitas possibilitas vel ipossibilitas necessitas l otingentia. ¶ Pro q̃ dico tria fm tria q̃sita p̃ q̃ hypothetica negatiua falsitas veritatis tẽ. p affirmatiuã sibi ōdictorie opposita cognoscit. Est eni affirmatio p̃or negatõe z generaliter duoz ōdictoriorũ sibi inuicẽ otradicentiũ: si vnũ ẽ vez reliquũ ẽ falsũ: z ecõuerso si vnũ ẽ necessariũ reliquũ ẽ ipossibile: z eō si vnũ ẽ cõtingẽs reliquũ ẽ possibile. Sic dico q̃ hypothetricarũ al q̃ q̃ autẽtice significantiũ veritas z falsitas tẽ. ex subordinatõe ad mentalẽ ps dr: vt talis hypothetica subordinat mentali ve l false tẽ. g̃ ẽ vera ul falsa tẽ. nãq̃ sũt in voce vl in scripto sũt eaz que sũt in aia passionũ note. Dico g̃ q̃ hypothetricarũ non hypothetice: sz cathegorice pbabiliũ veritas z falsitas attendẽda ẽ penes naturã p̃mi termini mediati nõ p̃mi secõm sitũ: sed secõm denoiationẽ: pluries eni cõtingit q̃ vltimus terminus secõm sitũ est p̃mus fm pbationez vtz in modalibus de sensu oposito modo finaliter subsequente.

¶ Post oia volo iucunditatis gratia tria pblemata ad laudem trinitatis soluere.

Propter quid verba de preterito z de futuro ampliant p̃ duabus differentiis tpis cũ vnaz solã significent. ¶ Rũdeo cã originalis est non voluntaria: qz aggregatũ ex verbo p̃ncipali z participia futuri tpis vel preteriti equalet solo verbo p̃teritiuo vl futuritiuo: verbi grã fm bonã grãmaticaz oprobatam h̄ oplexũ ẽ futurũ equiualet huic verbo erit. z ẽ p̃teritum li fuit: ideo hoc verbũ fuit vel erit hz implicitaz vim duorũ tempoz: ppter hoc illud oplexuz erit pñs fuit futurus erit p̃teritũ non habet maiorẽ viz q̃ si solũ verbũ per se poneret: qz nullũ istorũ oplexoruz equalet vni verbo simplici fm cõem grãmaticã. Et ppter h̄ ẽt pz q̃ si iter verbum z participiũ aliqd mediaret: tũc subiectũ ñ ampliaret. qz ex verbo z pticipio nõ sit verũ vt dicẽdo soz. hõ futurus: z iõ nõ segtur soz. ẽ futurus eps g̃ soz. ẽ eps futur⁹. Et si dr q̃re verbũ futuri z p̃teriti tpis poti⁹ iplicat pñs z participiũ sibi pportionatũ q̃z verbũ pñtis tpis qõ nullũ tpus iplicat nisi pñs purũ. ¶ Ad hoc dico q̃ cã ẽ q̃ oẽ p̃teritus iplicat pñs: si eni fuit aliqd: g̃ aliqñ erit ita q̃ ẽ. Sed verbũ de pñti ppter suã simplicitatẽ nullũ exigit aliud tẽpus ad sui eẽ vt pz de eternitate dei in qua nihil ẽ preteritũ nihil futurũ sed tñ p̃iens. Et si dicas secõm dicta sequit q̃ verbuz erit determinati sexus. s. masculini vl feminini generis postq̃ equiualet huic cõplexo ẽ preteritũ hoc veruz fuit: ¶ Ad h̄ dr q̃ cõcedere illud oñs nõ eẽt peccatuz mortale. nã apud hebreos sũt verba determinata masculis z determinata mulieribus ad loquendũ nec repugnat gen⁹ pro sexii: z genus pro actione z passione vel neutralitate in verbo. nam in participio sũt hec duo accidentia lz mutent vocabula cũ docent significationẽ illi⁹ qõ est genus in verbo. Aliter eni tñ rñdetur

negando istam ꝛñam hoc ꝛplexum est fu
turū: equiualet huic verbo ē: ergo ē de
termi nati sexus: lz eni equiualeant in tē
porali significatione ⁊ in multis aliis nō
tñ simpliciter in omnibus sicut in sexu

Secundum pblema. ¶ Propter
quid li differt ꝛfundit ꝛfuse ⁊ di
stributiue mobiliter terminū ca
pacē sequentē rectū a parte post. Simi
liter ꝛparatiuus gradus suplatiuus ⁊ si
miles termini. ⁊ tñ li incipit ⁊ desinit ⁊ ter
mini modales hoc ñ faciūt cū tñ isti i suis
expositionibus icludant negationē l'ter
minū distributiuū sicut illi predicti. Rñ
deo terminus q̄ ad suppositionē distribu
tiuā i exposita sequit naturā exponentis
sortiozis dūmodo due ꝛditiones concur
rant. Primo q̄ terminus exponibilis si
gnificet vehemtiā predicati ad subiectū
in q̄libet exponente: scdo q̄ significet eā
dē differentiaz duratōis i q̄libet exponē
te. ¶ Dico ad pmū propter terminos mo
dales q̄ nō distribuunt lz includant nega
tionē i altera exponēte. sicut pz de li ne
cessario ⁊ ßiō qz termini modales nati sē
totaz ꝛpositionē pncipaliter determina
re ⁊ ñ inherentiaz predicati ad subiectū.
¶ Dico zo pp incipit ⁊ desinit q̄ tempora
diuersa specie i exponētibus icludunt iō
vis istoꝝ verboꝝ nō vnit. Et per ßpz q̄
re ēt li differt nō distribuit de preterito ⁊
futuro. nisi p suppositis cōtemporaneis
subiecto. Ex dictis potes videre q̄ i ista
tñ hō currit: predicatū stat distributiue
qz in scda exponente negatiua fortiori. s.
nihil nō currit distribuit predicatū hō ꝛo
in nulla distribuit sz li nō hō q̄ ñ remanet
inexclusiua. In ista vero tñ hō nō currit
ēt li currit stat distributiue ꝓpter pmam
exponentē. s. hō nō currit: qz i zª exponē
te nō distribuit aliquis terminus q̄ rema
net in exclusiua. s. q̄libet non hō currit
vbi distribuit solū li non homo q̄ non est
terminus exclusiue; sed sumit ad expri
mendum cōceptum mētis dū intellect
excludit. ¶ Ex quo patet q̄ non super li
tñ affimatiuū pmi ordinis distribuit pdi
catum nō ipeditum ⁊ capacem ꝛfusionē
rōne negationis iplicite: sed aliqñ hoc fa
cit rōne negatōis explicite pmum facit i
exclusiua pura affirmatiue pmi ordinis:
⁊ scdm in affirmatiua negatione sequen
te notam exclusiōis. Et si dr in ista tñ hō
non currit cadunt supra predicatuz duo
signa distributiua ergo ñ distributiue de
beret stare pdicatū preserti cū quodlibz
istorū bret per se vim distribuendi illud.
Huic dr q̄ ßē verum vbi ista duo signa
se inuicē nō includerent: nam in dicta ex
clusiua li tñ non distribuit nisi ratione de
li non explicitum. iō rōne eius non fit ipe
dimentuz. Et q̄uis li tñ haberet vim di
stribuēdi illud pdicatū absq̄ dicta nega
tiōe ß nō eēt nisi i exclusiua pura primi
ordinis: sed nūc cū his circunstanitis non
habet aliquaz vim: nisi rōne explicite ne
gatōis. Idem dicas de illa tñ nō homo ñ
est hō: vbi predicatū distributiue stat pp
causam prime exponentis. In illa ꝛo tñ
aial ē cōis hō distribuitur ß predicatum
ens oīs hō solum vigore dictionis exclu
siue ēt li homo distribuit solū a li oīs qz su
pra ipsū non cadunt duo signa distributi
ua eq̄ primo: q̄ aūt stet distributiue pz ex
pma exponente piacente. s. aial ē oīs hō:
vbi hō stat distributiue: nō ē aūt licitū ter
minū suppon ere ꝛfusius in exponēte ali
qua q̄ i exposita cū valeat argm ab expo
sita ad quālibet exponentiū: ⁊ a termino
distributiuo ad terminū distributiuū va
leret argumentū de forma qd est falsum
In illa vero tñ nullū aial currit distribui
tur vtrunq̄ extremum rōne negationis
expresse ⁊ non ratione distributionis ex
clusiue: nisi prout implicat istam negatio
nē in pma exponente preiacente que di
stribuit vtrunq̄ extremū: rōe vero secū
de exponentis nullam vim habet cuz sit

debilio⁹ eo q̃ ibi fit distributio affirmatiua transiens ñ super subiectũ exclusiue sed super eius oppositũ ⁊ sup predicatũ exclusiue. s. dicendo qõlibet non nullum aial currit seu q̃ aliqõ aial currit clarius dicendo distributio vero affirmatiua nõ ē fortior negatiua ceteris paribus.

Ertiũ ꝓblema q̃re gdam terminī imobilitãt: ita q̃ ñ lz descendere. gdã vero ꝛ fundũt mobilr nõ imobilitando. ¶ Ad ꝶ dico q̃ i mẽte cã ē q̃ ꝛ intellect⁹ aliq̃ mõ suo actu interdũ fert sup aliquã multitudinẽ p se: p̃ nullũ tamẽ ei⁹ diuiduũ ꝛcernẽdo. sic cũ dico necessario oĩs hõ ē. interdũ fert nõ solũ supra multitudine p se p̃. sz ẽt i ptes illi⁹ multitudis circa quã ꝛponit vel diuidit: sic cuz dico oĩs hõ currit aliqs hõ ē asi. Sz i uoce cã ē ex subordinatõe ad istũ actũ mentalẽ: q̃ ãt sũt tales act⁹ disticte enũerare eẽt difficile lz plimi sint noti ut i sumulax reglis aggregaui: tñ occurrũt iterdũ aliq̃ q̃s sola expientia manifestat eẽ tales dũ uidem⁹ q̃ in coĩ sũt ẋa: ⁊ descẽdẽdo sũt falsa ẋ bi gra tñ ñ hõ ñ ē hõ tenendo p̃mũ nõ infinite ⁊ fm negatiue: ē ista ꝓpõ ẋa ⁊ predicatũ stat distributiue rõne negatõis expresse ut pri⁹ dixi: ⁊ tñ stat distributiue imobiliter: q̃ ñ lz descẽdere ñ. n. seq̃ tñ ñ hõ ñ ē hõ. sor. ē hõ. g̃ tñ hõ ñ ē sor. añs ē verũ ⁊ ꝛñs falsũ: q̃ añs sit verx pz p exponẽtes ñ hõ ñ ē hõ: ⁊ qõlibet ñ hõ ē hõ: sz qõlibet qõ ē hõ ē hõ: q̃ due ifinitatões unã faciũt finitationẽ g̃ tñ ñ hõ nõ ē hõ: ⁊ q̃ ꝛñs sit falsũ exponẽdo pz ñ hõ ñ ē sor. ⁊ qõdlz ñ: ñ hõ ē sor. ⁊ ꝶ ē falsũ q̃ suũ ꝑdictoriũ ē uerx. s. aliqd ñ ñ hõ ñ ē sor. nã pla. nõ ē for. ⁊ p. aliqd ñ ñ hõ q̃ ē hõ: g̃ ⁊ c̃. et sic pz q̃ i cõiⁿ distributio ē vera ô in descensu fit falsa. Silr nõ seq̃ tñ ñ hõ currit. sor. ē currẽs g̃ tñ ñ hõ ñ ē sor. dato q̃ nihil p̃ter hoiem currat ⁊ oẽs hoies currant ⁊ sor. sit hõ. ⁊ si dr̃ fm ꝶ a termio stãte imobiliter ad eũ dẽ mobilr valeret arⁿ q̃ ab exposita ad: quãlibet exponẽtiũ valet ꝛñia sic arguẽdo tñ nõ hõ ñ ē hõ. ergo ñ hõ nõ ē homo. Huic dr̃ q̃ a termio stãte imobilr ad eũ dẽ stantẽ mobilr respectu eiusdẽ vl eorũ dẽ sincathegreumaticũ nõ valet arⁿ: sed sine illo vel illis põt optie valere. sequtur eni necessario oĩs hõ ē aial: g̃ oĩs hõ ē aial ab exposita ad exponentẽ. Et tñ in p̃mа stat distributiue imobiliter ⁊ in zª mobilr ⁊ ꝶ q̃ abiicit li necessario. Et si dr̃ ꝶz hoc ꝛcedere q̃ duo signa simul ꝛiuncta faciunt vel hũt vi imobilitandi quã nullus p se haberet pz de li tñ ⁊ de li nõ i exclusiua assignata. Huic dr̃ ꝛcedendo totũ qa dicti duo termini i voce sic positi i tali ordine subordinat̃ vni actui mẽtali imobilitati vbi diuisim positi vel alio ordine nõ subordinant̃ illi actni. sed alteri i mẽte vero ē ꝶ ex libertate hois potentis ꝛponere vel diuinare ad libitũ: ferendo actuz supra multitudinẽ totã vel in partes eius.

Am opus qõ a me tanto tpe petebatis acutissimi iuuenes ad optatũ finẽ puenit in q̃ si qd electũ aut p̃stantia dignũ effici illud totũ altissimo deo cumulatissime tribuatis: si quid rude vel idigestũ iprudenter igressi illud mihi oneris iponite: quã q̃ ⁊ humanitatis mee ñ nihil ignoscere ante pspexerim q̃ frequẽs calculationũ posterior vtriusz phie nec ñ methaphysice ac the⁰ lectio ad eo vehemẽter ad ꝶ ꝓposito diuertebant deũ tester ⁊ hoies ac oẽs vos ꝛscios habeã vir aliqd ocii his tpib⁹ nat⁹ eẽ potuerī. Malui tñ instantissimis p̃cib⁹ vr̃is aliqd ẽt illaboratũ cõferre q̃ vel arrogãtie timore vel vr̃i negligẽtia reꝑhendi. Verũ si qd aduersus orthodoxe eccesie instituta quoq̃modo pscripsi illud totũ reputo irritũ ⁊ inane. Cũ me sacro sãcte ecclesie correctioni subiectũ eẽ ꝛfitear.

¶ Explicĩũt dubia edita per reuerendũ magistrum Paulum pergulensem.

¶ Incipiunt consequentie Strodi.

Onsequentia ē illatio consequētis ex añte. Et qa poterit aliquod ɔnīs iferri ex añte debite vel indebite. Ideo ꝓmꝫ dr̄ aliq̄ ɔnia bona ⁊ aliqua mala q̄ vz ⁊ q̄ nō valet. ¶ Cōsequentia bona dr̄ cuius nō pōt eē ita sicut adequate significatur p añs: qn ꝑ tunc sit ita sicut adeq̄te significat̄ p suū ɔnīs: exemplū de ista ɔnia tu es homo: g̅ tu es aial: cᵒ ɔnie nō pōt eē ita sic adeq̄te significat̄ p añs. ſ. ꝙ tu sis homo. nisi fuerit ita sicut adeq̄te significat̄ p suum ɔnīs. ſ. ꝙ tu es aial. ¶ Et ecōuerso dr̄ ɔnia nō bona vel nō valere qñ stat sic esse sicut significat̄ adeq̄te p añs lz nō sit sic adeq̄te significat̄ p ɔnīs suū. sicut de iª tu es hō. g̅ tu sedes. cuiᵒ stat sic eē sicut adeq̄te significat̄ p añs. ſ. ꝙ tu sis hō: lz non sit ita sicut adeq̄te significat̄ p ɔnīs. ſ. ꝙ tu sedes. stat eni te eē hominē lz nō sedeas Sed duplex dr̄ ɔnia bona quedaz eni est ɔnia bona de forma ⁊ q̄daz de materia tātum. ¶ Cōsequentia bona de forma dicitur eē illa cᵒ si sic eē sicut ad eq̄te significatur p añs intelligit̄: sic eē sicut adequate significat̄ p ɔnīs intelligit̄. si qs eni intelligat te eē hominē: tunc itelligit eē animal ⁊ ideo dr̄ in tali ɔnia ɔnīs esse de formali intellectu añtis. Sed ɔnia bona materialis tantū dr̄ cuius ɔnīs nō est de formali itellectu añtis seruatis trī conditionibus requisitis ad ɔniam bonam vt supra dictū ē sic ē ista ɔnia hō est asinus ergo baculus stat in angulo. stat eni intelligere hominē eē asinū lz non intelligas nec cogites ꝙ baculus stat i angulo. ideo pz ex dictis ōscriptionibus ꝙ oīs ɔnia bona ⁊ formalis est bona ⁊ materialis sz nō ecōuerso. ¶ Pro ɔnia materiali sūt due regule. ꝑma regla est ꝙ ex impossibili sequit̄ quodlibet id ē oīs ɔnia cuius añs est ipossibile est bōa de materia. ¶ Secunda reª ē ꝙ necessariuz sequit̄ ad quodlibet. i. oīs ɔnia cuius ɔnīs ē necessariū ē bona de materia. exemplū ꝑmi vt hō est asinus. g̅ tu curris exemplū secundi. vt tu sedes. ergo deus ē. Sic g̅ dicebat̄ in tractatu precedēti de hypoteticis ꝙ stat ɔditionale esse veram cᵒ tam añs q̄ ɔnīs sūt falsa vt si asinus volat asinus hz alas ⁊ econuerso stat cōditionale eē falsam cᵒ tam añs q̄ ɔnīs est verū vt si tu es hō. ego sū hō ⁊ oīs ɔditionalis vera ē necessaria: ⁊ oīs mala ē ipossibil̄. Similiter dr̄ de qualibet ɔnia que nuncupatur ꝓpōrōnalis discursus arguūtatio ⁊ cōmuniter dr̄ ipropie argumentū. exēplū vt ē de istis ɔsequētiis. tu es hō ergo ego sum hō ⁊ ēt tu es asinus ergo tu nō es hō ideo dr̄ ꝙ sicut ɔditionalis nihil ponit in eē: sic nec aliq̄ ɔnia ⁊ ideo concedēdo consequentiam non oz ɔcedere añs vel ɔnīs eius. Similiter negando ɔniam nō oportet añs vel ɔnīs negare. qz ɔcedere ɔnīaz nihil aliud ē q̄ assentire ꝙ ɔnīs tale iferatur ex tali añte debite. sed negare ɔniam ē dissentire ꝙ tale ɔnīs inferatur debite ex añte. Et tunc stat iste versus. Ex falsū verū ex veris nil nisi verū. Modi autez cōmunes arguendi ex hoc ꝙ aliqua ɔnia sit bona sunt isti.

¶ Si aliqua ɔnia ē bona ⁊ formalis ⁊ eiᵒ añs ē verū. ergo ⁊ ɔnīs est verū.

¶ Si ɔnīs ē falsū. igitur ⁊ añs

¶ Si aliqñ erit ita sicut significat̄ p añs. tūc erit ita sicut significat̄ per ɔnīs.

¶ Si aliqñ nō erit ita sicut significatur p ɔnīs pro tunc nō erit ita sicut adeq̄te significat̄ per añs.

¶ Si añs ē ɔcedēdū ɔnīs ē ab eodē cōcedenduz.

¶ Si añs est negandum igitur ⁊ ɔnīs.

¶ Si añs ē possibile ɔnīs ē ipossibile.

¶ Si ɔnīs est ipossibile. igitur ⁊ añs ē impossibile.

¶ Si añs ē necessaᵐ g̅ ⁊ ɔnīs ē necessariū

l

¶ Si ꝛñs ē contingens ergo ⁊ añs est cō
tingens vel impossibile.
¶ Si añs est pure negatiuū ergo ⁊ conse
quens est pure negatiuum.
¶ Si ꝛñs ē pure affirmatiuū.ergo ⁊ añs
vel aliqua pars eius.
¶ Si añs est scitū ergo ⁊ ꝛñs est scitum.
¶ Si ꝛñs ē dubiū.ergo ⁊ añs est dubiuz
vel scitum esse falsum.
¶ Si añs ē dubitandū.ergo ⁊ ꝛñs non ē
ab eodem negandum.
¶ Si ꝛñs ē negandum añs non est ab eo
dem dubitandum.
¶ Si aliquid antecedit ad añs ergo illud
idem antecedit ad ꝛñs.
¶ Si aligd seqt̄ ad ꝛñs illud idē sequitur
ad antecedens.
¶ Si aliquid stat cum antecedente ergo
idem stat cum consequente.
¶ Si aliquid repugnat consequenti illō
idem repugnat antecedenti.
¶ Si arguatur ex ōdictorio ꝛñtis ad cō/
tradictorium añtis ista ꝛsequentia valet
¶ Si arguat̄ ex opposito ꝛñtis ad alterā
p̄missarū seqt̄ op^{m} alterius p̄marie
¶ Si añs est intellectū a te. ergo ⁊ cōse/
quens est intellectuz a te.
¶ Si aliqua ꝛña est bona.ergo so^{m} ꝛñtis
non potest stare cum antecedente

Abitis ꝗ modis p̄tactis sciendū
ē ꝙ ī q̄libet istoꝝ si sumat̄ ꝛtradi
ctoriū ꝛñtis cuz minori infertur
ꝛñam nō valere. vñ seqt̄ ꝛñs isti^{a} ꝛ^{c} ñ est
verū ⁊ añs ē verū.ꝗ ꝛña ñ vz ⁊ sic ō aliis
¶ Ex istis regul'p̄us positis ō notcia ꝛ^{c}
bone vel male pñt re^{c} iā collecte ꝓbari.
Supposito eni ꝙ eē in descriptōe ꝛ^{c} bo
ne sumat̄ pro re principaliter supposita
vel significata sic se habere vt ī tractatu
p̄ori sumebat̄. Et arguitur p̄ma regl'a sic
qz si non est vera detur gratia argumen/
ti ei^{9} opp^{m}.s:ꝙ aliqua ꝛña ē bona ⁊ añs ē
verū ⁊ ꝛñs nō.⁊ cū ꝛñs sit propō ip̄z ē fl'z
sed ꝛtra si eni añs ē verū ⁊ ꝛñs falsum ꝗ
ita ē sicut adeq̄te significat̄ p añs ⁊ nō est
ita sic adeq̄te significat̄ p ꝛñs. ꝗ pōt esse
ita sicut adeq̄te significat̄ p añs.lz non sit
ita sicut adeq̄te significat̄ p ꝛñs ꝗ p ōscri
ptionē datā de ꝛña mala ipsa non valet.
Scōa re^{a} ꝛsilis ꝓbatur:qz dato ꝙ ꝛñs sit
falsū ⁊ añs nō.⁊ cū a sit ꝓpō qz al'r esset
ꝛña seqt̄ ꝙ añs sit verū:⁊ vltra añs ē ve
rū ⁊ ꝛñs falsū ꝗ ꝛña ñ valet ꝛ^{a} illa ꝓbata
ē in ꝓbatōe p̄me re^{c} lz tñ seqt̄ illa ꝛña est
bona ⁊ añs ē verū ⁊ ꝛñs. Nō tñ si me^{m}
ꝗbis de p̄terito ⁊ futuro. vñ nō seqt̄ illa
ꝛña ē bona ⁊ erit verū igit̄ ⁊ ꝛñs l'ꝛñs i^{9}
ꝛñe fuit falsū igit̄ ⁊ añs stat eni ꝙ añs isti^{a}
ꝛñe erit verū.lz ꝛñs nūq̄ post hoc erit ue
rū ⁊ ecōuerso sz bñ vz in istis ꝗbis de p̄te
rito vl' de futuro p̄positis istis ꝛditōibus
fuit ita erit ita. Unā seqt̄ ista ꝛ^{a} ē bo^{a} ⁊ erit
ita ꝙ ⁊ añs eius ē verū:ꝗ tunc erit ita ꝙ
ꝛñs ei^{9} ē verū suppo^{a} p̄ma^{a} significatiōe
terminoꝝ ⁊ nō mutata. Sil'r si fuit ita ꝙ
ꝛñs istius ꝛ^{c} ē falsū.ꝗ tc̄ fuit ita ꝙ añs ei^{9}
ē falsū. Tertia re^{a} ꝓbat̄ qz si nō det̄ grā
argumēti o^{m}.s.ꝙ aliqñ er it ita.sicut signi
ficat̄ p añs ⁊ p tūc nō erit ita sicut signifi
cat̄ p ꝛñs ⁊ tñ ista ꝛ^{a} ē bona. Sz tūc ꝛ ex
p̄ma pte seqt̄ ꝙ si tc̄ fozmaret̄ ista ꝛ^{a} solū
significādo vt nūc significat ꝙ tc̄ ñ vale/
ret .sed ēt mala ⁊ seqt̄ tc̄ eēt ma^{a} significā
do p̄cise vt nūc significat.ꝗ nūc ñ ē bona
qō ē op^{m} p̄^{c}ptis.⁊ vltia ꝛña tz ex vno pre
supposito.s.ꝙ ois ꝛña bona ē nece^{a} ⁊ ois
mala ē ipossibilis. Quarta re^{a} seqt̄ corre
larie p eadē me^{a}. Iste tñ mod^{9} arguēdi ñ
tz illa ꝛ^{a} ē bona.ꝗ qñcūq̄ erit ita sic adeq̄
te significat̄ p añs ꝓ tc̄ ita erit sic adeq̄te
significat̄ p ꝛñs.qz stat ꝙ nūq̄ erit ita sic
adeq̄te significat̄ per añs erit vt hic tu es
papa ⁊ ois papa ē p̄sbiter ꝗ tu es p̄sbiter.
Quita re^{a} ꝓbat̄ supo^{a} significatōe h^{9} vo
cabuli ꝛcedēdū.i.dig^{m} cōcedi ⁊ negā^{m}.i.
dig^{m} negari ⁊ dubitādū dig^{m} dubitari:⁊
distinguēdū.i.dig^{m} distigui ⁊ ꝛsil'es. Et ꝛ
sil'r supponit ꝙ nihil dicat̄ ab aliq̄ dignū

ꝛcedi nisi sciat ab eode ee vez l seqns ab
aliq̃ i obligatõe bñ admisso l ꝛcesso l opo
bñ negati. Sil ꝗ oe negam sit scitũ ee fls
l repugnãs alicui bñ admisso l ꝛcesso. iste
suppões nõ pñt pbari nisi ex cõi mõ loqn
di pbat g rea ista sic: qz si ipsa nõ e va vet
om. s. ꝗ ꝛa e bona ꝛ añs e ꝛcedẽdũ ꝛ ꝛñs ñ
tẽ sic: aut ꝛñs e negam aut dubitãdũ vl vi
stiguendũ. si negam l qz flm l qz rpugnas
scitũ ee tale. si fls g ꝛ añs e flm p zam rem
ꝛ cũ añs sit ꝛcedẽdũ: g añs e seqns ex ali
q bñ admisso: sz qꝛcũꝗ sit illo admissum
ꝛñs eq bñ segt ex isto g pari rõe ꝛñs foret
ꝛcedẽdũ sic añs mior declarat. posito ꝗ
a sit añs ꝛ b ꝛñs ꝛ bñ admissũ l ꝛcessũ sit c
tẽ si ex c ñ seqt b sic a g stat ee ita sic adeq̃
te significat p c lz ñ sit ita si adeq̃te significi
cat p b sit g ita tũc arguit sic a c ad a vza
ꝛ c e vez p hipotesim: qz sic adeq̃te signi
ficat p ipsũ ita e g a e vez: ꝛa tz p primaz
rem. ꝛ vltra ee vez ꝛ b falsuz qz ñ e sicut
adeq̃te significat p b vt positum e g ab a
ad b nõ vz ꝛña qꝛ e opm pme ptis copu
latiue. Sexta regula correlarie p eadem
mea põt pbari seu declarari. ¶ Contra
ista regulã arguit sic ponẽdo ꝗ oes pro
pões scite a te ee vere maneãt sic scite ꝛ
oes scite ee false maneant sic scite p vnã
horã. Uolo tñ ꝛ impono ꝗ si aliqua ppõ
ꝛcedet a te pter istã tu es hõ ꝗ ipsa stati
significet hoiem ee asinũ ita ꝗ significet
oes ppõnes ꝛtinue pmarie solũ nisi tu ꝛ
cedas aliquã quã tũc ipono significat ut
pus. Isto posito tu scis istam ꝛñaz ee bo
nã tu es hõ g tu es aial: qz añ casũ sciuisti
g post casũ adhuc scis. ꝛ ibi añs e ꝛceden
dũ a te vt pz: qz excipit in casu ꝛ ꝛñs nõ
qz si sic cũ tũc significaret hoiem ee asinũ
seqt ꝗ pcise significãs hoiem ee asi. e cõ
cedenda a te qꝛ e incõueniẽs: ꝛ pb pz ꝗ
aliq ppõ e ad quã nullo e rndẽdũ. Huic
pmo põt dici negao casũ qz ponit ꝛditõa
le ipossibile. nõ eni valet ista ꝛditionalis
si ista ppõ tu es aial cõceditur a te: tẽ ipa
significat hoiem ee asinũ. Et tunc eodez
modo dico ad intellectũ datũ ꝗ ista e im
possibilis: qz li nisi in sua expõne includit
ꝛditionalem predictã. Si tñ ponat qñcũ
ꝗ p li si admittat ꝛ negat ista ꝛña ꝛñs e
ꝛcedendũ a me ꝛ qñcunꝗ ipsũ concedã
significat hoiem ee asinũ. ergo ppõ signi
ficans precise hominẽ esse asinũ e ꝛcedẽ
da a me qz non dico ꝗ ista sit ꝛcedẽda qz
erit ꝛcessa a me vel qz ꝛcedã ipsam sz qa
e digna ꝛcedi cũ sit vera nõ repugnans:
lz tñ nõ debeam ipsã ꝛcedere ppter ipo
sitionẽ ipediẽtem. Septima rea pbatur
sic ꝗ si nõ valet detur oppositũ. s. ꝗ añs
sit possibile ꝛ ꝛñs ipossibile: seqtur añs e
possibile: ergo põt ee sicut per ipsũ adeq̃
te significat: ꝛ cũ ꝛñs sit ipossibile nõ po
ni sic ee sicut adeq̃te significat per ipsuz
ergo si añs e possibile ꝛ ꝛñs ipossibile nõ
vz ꝛña: sed si ꝛñs sit ppõ que non e pos
sibilis ipsũ e ipossibile: ergo a p ad vltimũ
si añs e possibile ꝛ ꝛñs nõ nõ vz ꝛña qꝛ e
oppositũ pme partis regule. Octaua re
gula per eadez media sequit correlarie
ex ipsa. Notandũ tñ ꝗ ñ oe possibile põt
ee verũ aliquod eni e possibile quod non
stat significando precise pmarie esse vez
sicut ista nulla ppõ e vel nulla ppõ e ve
ra: vel nulla e ppositio cathegorica vel
nulla e vlis vel nulla e negatiua. Simi
liter ista ois ppõ e negatiua. Ois ppõ e
falsa ꝛ sic de singulis: vnde stat aliquã p
põnẽ ee ꝛtingentẽ ad vtrũlibet ꝛ nõ stat
significando ipsã pmarie pcise ee falsaz:
vt ista aliq ppõ e: aliq ppõ e falsa ꝛ cõsi
miles. Segtur eni formaliter hec e vera
nulla ppõ e. ergo aliq ppõ e vera ꝛ vltra
ergo aliq ppõ e: ꝛ ex alia parte sequitur
ista est vera que precise significat ꝗ nul
la ppositio e ergo nulla propositio e ꝛ sic
si talis propositio eet vera sic significãdo
precise sequeretur contradictio. s. ꝗ ali
qua propositio e ꝛ nulla propõ e. Similr
si ista propositõ e falsa. s. aliqua ppõ e fal

la: tũc aliqua ꝓpõ eẽt falsa: qz ex opposito ꝛñtis sequit o^{m} añtis ex a^{a} pte sequit ista eẽt falsa que ꝑcise significat ꝙ aliq̃ ꝓpositio ẽ falsa g̃ nulla ꝓpõ ẽ falsa. ¶ Uñ pz ꝙ aliqua ꝛ^{a} est bona c^{o} añs põt esse verũ sine ꝛñte ꝙ probat: qz cũ ꝛñs ꝛ añs sit propõnes distincte stat vnã esse veram alia exñte corrupta vel nõ exñte. Similiter ꝛceditur ꝙ iferius põt eẽ sine supiori ꝛ ecõuerso lz nõ possit eẽ ꝙ supius sit sine iferiori nec sit ꝛñe bone añs verũ sine ꝛñte: sicut i ista oĩs propõ ẽ affirmatiua g̃ nulla ẽ negatiua vel oĩs propõ ẽ vlis: ergo aliq̃ ꝓpositio nõ ẽ particularis pz añs posse eẽ verũ ꝛ ꝛñs nõ vt dictũ ẽ ꝛ si tũc ponat illa q̃ ẽ añs esse vera significãdo ꝑcise ꝑmarie. tũc sequit ꝙ ꝛña nõ valet qz tũc sequit ꝙ ꝛñs non ẽ. g̃ ꝛña non ẽ ꝛ p ꝛñs nõ valet. ¶ Nona regula arguitur sic. qz si ꝛñs nõ sit necessariũ poterit non eẽ sicut p ipsũ adeq̃te significat. ponat g̃ ꝙ nõ sit ita sicut adeq̃te significat p ꝛñs ꝛ cũ ita sit sicut adequate significat p añs qz añs ẽ necessariũ. g̃ ꝛña nõ valet qõ est op^{m} ꝑme partis regule. Decima re^{a} correlarie sequit ex ista qz si ꝛñs sit cõtingens poterit nõ eẽ: ita sicut adequate significatur p ꝛñs sit g̃ ita gr̃a argumenti ꝛ per aduersariũ añs ẽ propõ q̃ nõ ẽ ꝛtigens nec ipossibilis sequit ꝙ erit necessaria g̃ p ꝛẽ regulã ꝛñtia talis nõ vz. Undecima regula ꝓbat sic. qz in oĩ ꝛña formali ꝛñs ẽ de formali itellectu añtis. sz i nulla pure negatiua itelligit affirmatiua. qz tunc nõ eẽt pure negatiua ex q̃ ꝛtrarios intellectus hr̃et. s. affirmatiuũ ꝛ negatiuũ ergo i nulla ꝛña bona ꝛ formali cuius añs ẽ pure negatiuũ ꝛñs ẽ affirmatiuũ. Duodecima sequit correlarie ex illa. ¶ Notã dũ ergo ꝙ de numero ꝓpositionũ negatiuarũ. Quedã dicunt pure negatiue ut sũt ille que non includũt affirmatiuã aliquã vt ista hõ non ẽ ꝛ aial nõ ẽ ꝛ sic de singulis. ¶ Quedã dicunt negatiue iplicãtes vt exclusiua negatiua ꝛ exceptiua negatiua ex qbus põt seq affirmatiua. s. altera exponentiũ suaꝝ. Sed ꝛ ista ꝛ regulam arguit sic. deus ẽ ergo de^{o} ẽ illa ꝛña ẽ bona p regulas p̃us datas. s. ex ipossibili sequit quodlibet ꝛ necessariũ sequitur ad qõlibet: modo tã añs est ipossibile q̃z ei^{o} ꝛñs ẽ necessariuu. Jtẽ scõ perier menias phũs dicit istud qpollere necesse ẽ eẽ ꝛ nõ possibile ẽ ñ eẽ. ergo ab vno ad aliã vz ꝛ^{a} ꝛ ecõuerso: ꝛ tñ vna ẽ affirmatiua ꝛ alia negatiua ergo ꝛc. Jtẽ p̃ elẽcho rũ dicit phũs ꝙ in nõ facere intelligitur facere ꝛ faecere est affirmatiuum ꝛ non facere pure negatiuũ. ergo i puro negatiuo intelligit affirmatiuũ c^{o}op^{m} diceba tur. Jtẽ sequit nõ ẽ ita qõ nihil ẽ. ergo aliqd ẽ ꝛ tñ añs ẽ pure negatiuũ ꝛ ꝛñs pure affirmatiuũ ergo ꝛc. pz ꝛ^{a} qz op^{m} ꝛñtis ẽ possibile cũ añte. s. ꝙ nihil ẽ ꝛ qõ nõ ẽ ita qõ nihil fit. ¶ Ad ꝑmum istoꝝ dr̃ ꝙ lz illa ꝛña teneat de materia nõ tñ tz de forma nã sic dicebat p̃us ille due re^{c} nõ iferunt ꝛñam eẽ formalẽ: lz ex illis iferi possit ꝛsequentiã eẽ bonã vel ꝛcedendã. Cõseq̃ntia nãq̃z formalis dr̃ illa cui q̃libet silis. i. i q̃ singuli termini ꝛsimiles hñt respectus oĩo ad inuicẽ dr̃ eẽ bona de for^{a}. qz ergo ꝛsilis ꝛña illi date. s. de^{o} ñ ẽ. ergo de^{o} est ñ nõ valeret vel ẽ ñ bona: vt ista for. nõ est g̃ for. ẽ aial nõ ẽ: g̃ aial ẽ ꝛ similes. iõ illa ñ fuit formalis nec aliq̃ talis vz ꝛ for^{a}. Ad ꝓm dicendũ ẽ vt dictum ẽ i p̃ tractatu ꝙ aristote. nõ vult illas ꝓpões simplr̃ equialere. nisi cũ aliq̃ medio affirmatio. Exemplũ sic nõ possibile ẽ te ñ currere ꝛ hec propõ tu ñ curris significans ꝑcise ꝑma^{e} bz ista pro ꝛdictorio. tu curris g̃ necesse ẽ te currere. hic arguit cuz medio affirmatiuo. s. ꝙ i^{c} propõnes sũt ꝛdictorie ul põt dici ꝙ phũs nõ capit li ñ negatiue sz i finite. iõ notandũ ꝙ cõiter dicitur tũc li non teneri negatiue qñ vis denotata p ipsuz transit in verbũ vel in totam ꝛpositionẽ

sequentē sed qñ li non stat infinite negat̄
solū subiectū vel parſ subiecti vel p̄dica/
tū vel ps predicati dū copula p̄ncipal̄ ñ
negē: ⁊ sic li nō nō dr negatiue teneri ſz
ifinite: vt in iſta nō hō currit: vel in iſta tu
es nō hō. Ad tertiū dico q̄ lz li facere in/
telligat̄ in nō facere. ñ tñ sequit̄ affirma
tiuā intelligi i negatiua: taliter enī intelle
ctū facere nō intelligit̄ affirmatiue ſz ne/
gatiue: ⁊ ideo tale facere non ē affirmati
uum sed negatiuū. Ex quo seqt̄ q̄ aliqs
solū verū itelligit itelligēdo boiez eē aſi.
⁊ falſū itelligit itelligēdo deū eē: vel ho/
minē eē aīal. Nullus tñ itell'it vez intelli
gēdo boiem eē aſi. affirmatiue nec falſū
itelligēdo deū eē affirmatiue. Ad q̄rtuz
dico q̄ de forma nō vz argumētū. Et cū
dr op^m ōñtis nō ē ꝓpossibile cū añte ꝓce/
do: ſz hoc nō arguit ōñam eē formalē: ſz
arguit ipsā eē bonā: ⁊ lz opp^m ōñtis nō sit
ꝓpossibile cū añte sicut tñ adeq̄te signifi/
cat̄ po^m ōñtis sine repugnātia stat itelli/
gi cū ꝗ q̄ sicut adeq̄te significat p añs in
telligat̄. Stat enī sine repugnātia itelli/
gere nihil eē intelligēdo nō eē ita q̄ nihil
ē. nā seqt̄ nihil ē: g̃ nō ē ita q̄ aliqd ē: nec
ē ita qd̄ nihil ē sic seqt̄ tu nō es: g̃ tu nō es
hō nec hō. Tertiadecia re^a ōmōstrat̄ sic:
qz seqt̄ añs isti^o ōñe ē scitū a te g̃ sic illud
significat p̄ncipa^r scis eē ⁊ sic illō p̄ncipa^r
significat scis illō significare: ⁊ tu scis illō
ōñs seq ex illo añte: ergo sic ꝗ ōñs p̄ncipa
liter significat scis ipsū significare: qz si ñ
stat q̄ tu scias aliqd seq ex itellecto a te ⁊
q̄ tu nō intelligas illud qd̄ ē ipossibile qz
staret scire istā ōñam eē bonā tu es hō: g̃
tu es bau. ōñs ē falſū qz si ñ itelligis ōñs
nulla pōt assignari cā q̄ itelligas ōñam g̃
nō scis istā eē bonā qd̄ ē oppositū p̄me p/
tis regule. ¶ Cōfirmat̄ ⁊ hoc sic qz facta
tibi tali ōña p̄ozi tu itelligis respectū quē
bz ōñs ad añs ex q̄ itelligis ⁊ scis istā ōse
quentiā eē bonā ſz intellect^o istius respe/
ctus p̄supponit itellectū extremozū: ga
al'r staret q̄ itelligeres respectū inter te
⁊ chimerā vel iter te ⁊ nō itelligibile: er/
go tu intell'is extrema quozū vnū ē añs
⁊ aliud ē ōñs: ergo tu nō itelligis: ōñs g̃ si
cut ōñs p̄ncipal'r significat itell'is vl' scis
ipsū significare qd̄ erat ōñs p̄us illatū: ⁊
tūc vltra scis istā ōñam eē bonā: ergo scis
q̄ nō pōt eē ita sicut adeq̄te significat̄ p
añs nisi sit ita sicut adeq̄te significatur p
ōñs: ⁊ scis q̄ ē ita sicut p̄ncipaliter signifi
cat̄ p añs vt p̄us ē assumptū: g̃ scis q̄ est
ita sicut p̄ncipal'r significat̄ p ōñs ⁊ quali
tercūq̄ ōñs p̄ncipal'r significat scis vel i
telligis ipsū significare vt pbatū ē: ergo
tu scis ōñs ergo ōñs ē scitū a te penultia
o^a tz a descriptiōe ad descriptuz. ¶ Uel
eedē formē solēt fieri ponendo q̄ li eē rē
suppositā p̄ncipal'r se bre ꝓformando de
scriptionē ppōnis scite ad descriptionē
ppōnis vere vel false. Quartadecia re^a
seqt̄ ex hac correlarie q̄ pōt sic pbari: qz
si ōña ē bona ⁊ scita a te eē bona ⁊ ōñs est
ab eodē nescitū añs ē ab eodē nescitū: ſz
si ōñs ē dubiū ipsū ē ab eodē nescitū ergo
si ōñs ē dubiū añs ē dubiū vl' scitū eē f'lz
¶ Notandū ergo addebat̄ ad istā regu/
lā si ōña sciat̄ eē bona: qz stat ōñam eē bo
nā c^o añs ē scitū a te. ⁊ ōñs ē tibi dubium
vel creditū eē ipossibile vt posito q̄ cre/
das soz. nō eē currat tñ ante te ita q̄ vide
as ipsū. tūc hec ē bona ōña. iste hō currit
g̃ soz. currit c^o añs ē scitū a te ⁊ ōñs dubi/
um vel creditū ē impossibile. Sed cōtra
istā regulā arguitur sic. Posito p̄ q̄ scias
soz. eē vnū de tribus boibus. ſ. soz. ⁊ pla/
tone ⁊ cicerone nescias tñ qs istoz sit soz.
tūc facio istam ōñam soz. ē ergo iste hō ē
soz. posito q̄ tu scias me demōstrare so^m
soz. p subiectū ōñtis ⁊ arguit̄ sic: illa ōña
ē bona ⁊ scita a te eē bona: qz scis bñ q̄ p
eodē verificat̄ ōñs p q̄ verificat̄ añs ⁊
p nullā aliā cām scis ōñam istā eē bonaz:
ſ. soz. currit: ergo iste idē hō currit. nisi ga
scis demōstrari p subiectū ōñtis solū idē

p q̃ verificatur añs. s. for. sic ē ꝓposito q̃
p̃ma ꝛña fuit scita a te esse bona ⁊ añs ex
casu ꝛstat eē scitum a te. ⁊ tñ ꝛñs nō ē sci-
tũ a te. nã quocũq̃ istoꝝ demõstrato du
bitas an iste sit for. p casuz. Scdo arguit
sic. si fiat ista ꝛña b̃ ē nõ scitũ a te. ergo b̃
ē nescitũ a te ⁊ volo tã p subiectũ añtis q̃
p subiectũ ꝛñtis demõstrare ꝛñs illi⁹ ꝛse
quentie q̃ posito illa ꝛña scit a te eē bona
cũ tu scias q̃ arguēdo ab eodē ad idē ꝛ⁹
ē bona ⁊ añs ē scitũ a te ⁊ ꝛñs ē nescitũ a
te: qd̃ ꝓbat si q̃ro an ꝛñs sit scitũ a te an
nescitũ: si scitũ ⁊ scis qd̃ illud significat p̃
cise ⁊ adeq̃te b̃ eē nescitũ a te. ergo scis b̃
eē nescitũ a te: igit ꝛñs ē nescitum a te: ⁊
scis q̃ añs significat precise b̃ ꝛñs ē nesci
tũ a te: ergo scis añs ergo añs ē scitũ a te
⁊ ꝛñs ē nescitũ a te vt p̃assumptũ est er
go segt̃ itentũ. Si dr̃ q̃ ꝛñs ē nescitũ: tc̃
sic: tu ꝛcedis b̃ eē nescitũ a te ⁊ nõ es obli
gat⁹ ad illud ⁊ bñ rñdes. ergo scis istã p
põnē ⁊ ista ē añs g̃ añs ē scitũ a te ⁊ ꝛñs ne
scitũ p datũ ergo ⁊c̃. ¶ Ad p̃mũ istorũ ar
gumẽtoꝝ rñdetur admittẽdo casũ: ſz ne-
go ꝛñam factã. stat eni plures eē for. ⁊ tñ
si addat li aliqs istoꝝ triũ ad añs tũc ꝛce
do ꝛñam ⁊ ꝛñs ⁊ qñ dr̃ ꝛñs isti⁹ ꝛñe nõ est
scitũ a te nego: ⁊ qñ arguit q̃cunq̃ istoꝝ
demõstrato dubitas an iste sit for. quero
quē istoꝝ demõstras p li iste: si plato. l'ci-
cerone ꝛcedo ⁊ nõ sequit q̃ dubitas an
iste sit for. demõstrãdo for. Si p li iste de
mõstras solũ for. nego istã q̃cunq̃ istorũz
demonstrato dubitas an iste sit for. ꝛimo
scio q̃ ipe ē for. dũ p li iste certificer solũ
for. demonstrari. Et si arguit q̃ b̃ repu-
gnat casui: qz ponit q̃ nõ sciat de illis tri
bus quis. ¶ Dico q̃ illud non repugnat
casui qz ponit q̃ nesciam de illis tribus
quis est for. ⁊ tñ scio q̃ iste ē for. cum p li
ste demõstretur solũ for. ⁊ nõ sequit̃ scis
q̃ iste ē for. demõstrato for. ergo scis qs
est for. stat eni q̃ scias for. esse se ipsũ ⁊ ip
sũmet esse for. ſz nescias quis est for. sicut
stat q̃ scias hoc esse hoc demonstrato sa
turno: ſz nescias quis planetarum sit sa-
turnus. Scire enim qs ē for. ⁊ saturn⁹ nil
aliud ē quã per certam causã noscere de
monstratõne sensualiter facta solu z per
aliquē ⁊ ad talē questionem si ꝛtingeret
determinate respõdere: vt hoc qd̃ videſ
vel audis vel hi⁹ est for. vel saturnus si-
cut eni conceditur a nesciente quis ē sa-
turnus q̃ saturnus ē saturnus: ꝛsilr ꝛce-
dit̃ ab vno sciente quis ē for. q̃ for. ē for.
vel hoc ē for. dũmodo certificetur solu z
for. demonstrari. ¶ Et si dicat̃ ꝛtra si nõ
certificaretur tibi qs demonstrē non cõ
cederes q̃ hic esset for. sed ex demõstra-
tione nõ segtur hunc eē for. cũ ñ sequat̃
demonstratio for. per li hoc. g̃ b̃ est for. g̃
ſz certificeris non habes concedere illã.
¶ Respondeo negando ꝛñam ⁊ dico q̃
quia demostras for. non est totalis causa
quare concedas istam ꝓpositõnē. sed qz
scio for. eē ⁊ tunc scio istam ꝓpõnem hoc
ē for. significare precise q̃ hoc est for.
¶ Ad ⁊m argumentũ cõi via põt respon-
deri qñ ponitur q̃ per vtrunq̃ subiectũ
demonstrē ꝛña nego casũ qz pars ꝓpo
sitionis nõ põt p toto supponere cuius ē
pars: nec põt ipsũ demonstrare. Et si di
cat̃ q̃ li b̃ ē vox significantia ad placitu z
ergo p li hoc possũ demõstrare qcqd pla
cet mihi negat̃ ꝛña. Sed segtur q̃ per li
hoc possũ demõstrare fm placitũ qcqd ē
possibile ipsũ significare demõstrando.
Sed tũc dr̃ fm istã viã q̃ non ē possibile
sic partem supponere ē p suo toto cui⁹ ipa
ē pars: quia tunc eque cito intelligerē
pars ⁊ totũ ⁊ subiectũ ⁊ predicatũ qd̃ ē
ē falsũ. qz naturaliter intellectus totius
p̃supponit intellectũ partis val partiũ in
tellectus eni ꝛpositus p̃supponit itellec-
tum simplicium. ⁊ de hoc tamen si sicut
esse potest ad presens: quia an illud sit
verꝝ an ñ dicē i tractatu isolubiliũ dico
g̃ hic fm istã viã q̃ eēt ꝛcedē⁹ ista ꝓpõ q̃

ponebat ꝓ ante. ⁊ ista ē scita. Uerūtn̄ ne
go q̃ ans illius ōne sit scitū ē me: qa illud
ōns cū nō sit intellectiue ipsū nō ē ppō. g̃
nō ē ons. ergo ⁊ eqt ex illo q̃ nā sit ōtis
nihil ē ans ⁊ sic ans nō ē scitū. multis aliis
modis ꝑm diuersas vias pōt ad illud rn̄
deri sz qa iste ē facilior ad pns sufficit ad
ppositū donec viā verā ad talia rndēdi
in tractatu de insolubilib⁹ clari⁹ pscrutet.
¶ Quintadecima re⁹ sic ondit sit a ⁊ ons
b tūc sic b ē negādū. ergo ul ē scitū ee fal
sū ul repugnās. si ꝑ mō ⁊ scit q̃ falsū nō
seqt nisi ex falso. ⁊ ona ē bona. ergo scit.
a ee falsū ergo q̃ rōe b ē negādū: silr et a
Si aūt b scit ee repugnās alicui admisso
uel hō. tūc cū scit q̃ b ē de itellectu a qa
scit ōna ab a ad b ee formalis ergo a est
eidē repugnās. ergo pari rōe negādum
ergo ans ē negandū ergo nō dubitandū
qō erat assūptū. Uel sic ⁊ breui⁹. si ons ē
negādū. ergo ⁊ ans ē negādū. ona tz per
sextā regulā. ergo nō ē ab eodē dubitan
dum. qō ē oppositū minoris in regula.
¶ Sextadecima re⁹ pbat silr ut s̄ sed i⁹
ona nō vz sic arguēdo. talis ona ē scita a
te ee bona ⁊ ans ē tibi dubiū ergo ons nō
ē a te negādū: ūt deposita tibi bac ppōe
papa sedet ⁊ admissa ⁊ notū ē hāc ona z
scitā ee bonā a te papa sedet. ergo papa
sedet. ⁊ ans ē tibi dubiū ⁊ tn̄ ons ē a te ne
gandū. qa depositū. ¶ Sz ōtra istā regu
lā arguit sic. ponat q̃ null⁹ rex sedeat ⁊
credat sor. sine hesitatione q̃ rex sedeat
quē sciat plato sic credere. dubitet tn̄ pla
to an rex sedeat an nō suppositio isto mō
arguēdi ul loquēdi de scia cōtingētiū q̃
scire tale sit sine hesitatiōe credere cuz h̄
q̃ ita sit ex pte rei: istis sic stātib⁹ fiat ona
ista. sor. credit sine hesitatiōe q̃ rex sedet
⁊ ita ē q̃ rex sedet g̃ sor. scit q̃ rex sedz tē
ista o⁹ ē scita a platone ee bona ut suppo
nit ⁊ ans ē sibi dubiū ⁊ dubitandū qr ne
scit an sit vex ul falsū ⁊ considerat de i⁹ nec
credit istā copulatiuā sine hesitatiōe esse
verā nec etiā credit ee falsū ⁊ tn̄ ons ē ab
eodē negandū: qr repugnat casui ul po
nariis tu in loco platonis ⁊ fiet meli⁹. Re
spondeo ꝑ de platone dubitādo an istud
scz sor. scit regē sedere sit a platone negā
dū qr dubito an sit sibi positū q̃ null⁹ rex
sedeat an nō. si n̄ dico q̃ ista nō ē ab eodē
negāda sz dubitāda si sic nego q̃ ans sit
a platone dubitandū. qr dico q̃ sz sit sibi
dubiū ē tn̄ ab eodē negādū qr repugnat
casui. ¶ Et sic dico etiā de me qr dum po
nit mihi iste cas⁹ nego q̃ ans illud sit du
bitandū a me cōcedo tn̄ q̃ ē mihi dubiuz
sz cōcedā illā null⁹ rex sedet qñcūq̃ ppo
nit: qr sequens. ē eni ps copulatiue que ē
casus. ⁊ sz cōcedā mihi dubiū dūmō seq̃
tur ex casu nō ē incōueniēs. si tn̄ arguit ō
sor. q̃ illud ans ē ab eodem dubitandū ⁊
ons negandū nego vtrūq̃. ꝑ nego ꝑmū
qr neutra pars antecedētis ē tibi dubia
per casū: ⁊ nego scōm qr non sufficit ad h̄
ut aliqō sit negādū qō fit falsū ⁊ iptinens
sz qō sciat ee tale q̃liter cūq̃ tn̄ nō sciat a
sor. illud ee. s. sor. scit regē sedere ⁊c. Et si
q̃rat q̃lr sit rndendū a sor. ad illud ans ⁊
ons. dico q̃ credēdo nec tn̄ ocedēdo nec
negando nec dubitādo ut patebit diffu
sius in obligationib⁹. Decima septima re
gula declarata fuit i declaratōe sexte ul
ante. Ex eadē seqt correlarie. xviij. Ex
quib⁹ elicit q̃ in q̃libet ona mediis nō va
riatis qñ arguit a ꝑ ad vltimum si one in
termedie sint bōe ⁊ forales ⁊ q̃ ona vltia
cōposita sit ex ꝑmo ante ⁊ vltimo onte ē
bōa ⁊ foralis ut ex a seqt b ⁊ ex b seqt c ⁊
ex c seqt d ⁊ ex d seqt e ⁊ ex e seqt f tunc
ona ē simpliciter bōa ab a ad f ⁊ dicūtur
media cōtinua ul nō variata cū nihil pl⁹
sumit in ante sequētis one q̃ fuit ons p̄
cedētis o⁹. ¶ Cōtra istā regulā sic arguit
coiter qa capta ista ppōe fili⁹ ē seqtur q̃
su⁹ pr ē ⁊ ex ista seqt q̃ su⁹ fili⁹ ē ergo de
ꝑmo ad vltimū p regulā seqt fili⁹ ē ergo
su⁹ fili⁹ ē qō ē falsū. ¶ Respōdet q̃ ista

nõ tz i relatiuis vl'r nisi ꝓtinue remaneat relatio ad idẽ q̃liter nõ ē in ꝓposito. ¶ De cimanona re^a ꝓbat sic. sit aĩs z b ꝛiis est cõpossibile stans cũ a tũc si c nõ ē possibile cũ b ꝛtra c ē cõpossibilis cũ a. ergo stãt sil'ē sic ꝑ ambo significat. ponat tũc q̃ ita sit z arguit sic. ita ē sic adeq̃te ꝑ a significat z b seqt ex a per hypothesim: ergo ita ē sic ꝑ b significat adeq̃te z ita ē sic ꝑ ē significat adeq̃te ut positũ ē. ergo c z b sũt cõpossibilia. ergo c stat cũ b qd̃ erat ꝓ bãdũ. ¶ Ex illa regl'a seqt imediate. xx. p̃ eadẽ me^a sz mod^o arguendi nõ vz. s. ista ꝛña ē bõa. g̃ gcqd stat cuz añte stat cũ cõsequẽte: qz de isto ꝛñte vl'i seqt sua ꝑticularis. s. q̃ aliqd stat añte cui^o oppositũ fore ē possibile cũ b̃ q̃ illa ꝛ^a sit bona stat. n. q̃ aĩs isti^o sit ipossibile z tũc cũ ipso nihil poterit stare. i. eē cõpossibile ul' stat q̃ nõ sint plures ꝓpõnes q̃ aĩs z ꝛñs. ¶ Sz ꝛ istã regulã pot sic argui. faciẽdo istã ꝛsequẽtiã b lignũ corrũpebat: g̃ ipossibile ē illud eē hec ꝛ^a ē bõa ut pz z cũ añte stat illa q̃ aliqd aial currit z illa ꝓpõ nõ stat cũ ꝛñte, qz illa nõ ē possibilis aliqd al' currit z ipossibile ē illud eē. Huic pot dici sicut in ꝓxima p̃cedẽti q̃ si relatiuũ continue referat eodẽ mõ ad idẽ cõcedẽdũ eēt illud bñ stare q̃ aliqd aial currit z ipossibile ē illud eē demõstrãdo lignũ ul' referẽdo lignũ corruptũ: sz si variat relatio nõ oz tenere ꝑ regulã. Sz ꝛ aliq̃ ē vl'is cui^o cuilibet subiecti subpposito corrñdet certa singularis cũ q̃z q̃lz stat ꝓpõ aliq̃ que stat cũ ista vl'i g̃ re^a falsa ꝛ^a tz qz ille singulares sufficiẽter nũerate sũt aĩs ad istaz vl'em cũ gb^o stat vna ꝓpõ q̃ nõ stat cum vl'i. g̃ in ꝛ^a bona aliqd stat cũ añte qd̃ non stat cũ ꝛñte qd̃ ē oppositũ regule aĩs ꝓbat z capio istã ꝓpõnẽ. Aliqs hõ ē modo ista nõ stat cum hac vniuersali qlz hõ est i^e nec cũ ista nullus ē ille cũ quaz tamen singularib^o omnib^o stat ista ꝓpõ z ē cõpossibilis z est vera.

¶ Respondet q̃ lcz stet cum omnib^o singularib^o diuisim nõ tñ cõiunctim qd̃ requritur tamen ad hoc q̃ improbaret regula licz ille sint vere aliqs hõ ē z iste hõ est ille: similiter aliquis hõ ē iste homo est ille simul tamẽ capiẽdo singulares hec ē falsa. aliquis hõ est z iste hõ ē iste z iste ho ē ille demõstrando aliũ z similiter dicit de alia vniuersali uel pot dici q̃ singulares qñ sic capiuntur diuisim nõ sunt singulares i^o vniuersalis: qz cõtinue variãtur p̃dicata ꝓpter diuersã relationẽ. ¶ Ulgesi maꝑma regula sic ostendit: sit a. aĩs z b ꝛsequẽs c oppositũ ꝛñtis d oppositũ antecedẽtis. tũc si ab a ad b sit ꝛ^a bona z a c ad d mala stet gr̃a argumẽti q̃ sit sicut significat adequate p c cum hoc q̃ non sit ita sicut adequate significatur per d tũc nõ ē ita sicut adequate significatur per d qd̃ est cõtradictoriũ a per hipothesim ergo ita est sicut adequate signignificatur per a z ex alia parte ita ē sicut adeq̃te significatur p c qd̃ z ē oppositũ b g̃ nõ ē ita sicut adequate significatur per b. z cum ita sit sicut adequate significatur p a sequitur q̃ ex a non sequatur b qd̃ est oppositũ ꝓius assũpti. ¶ Jtez similiter probatur regula sequẽs. s. zz^a que ē vna de vltimis ꝓmãifestatiõe ꝛñarũ z syll'oz. Sed non sequitur ista consequentia est bona ergo ex contradictorio cõsequentis sequitur contradictoriũ añcedentis vel ex opposito conclusionis cum altera premissaruz infertur oppotum alterius premisse stat enim cum hoc q̃ illa consequentia sit bona. z q̃ nulla ꝓpõ habet contradictoriũ. ¶ Sed contra illã arguitur sic. ex hoc a sequitur hoc b z c ē ꝛdictorium b z d ē cõtradictorium a ex q̃, non valet arguendo ab hoc c quod est cõtradictorium istius b ad hoc d quod est contradictoriũ huius a ergo regula falsa cõsequentia tenet. z ponat q̃ a sit tu es hõ z bi^a tu non es asinus. z ci^a tu es asinus

& d ista tũ nõ es homo. isto posito pz totũ
ꝑter vltimã particulaz q̃ sic ꝓbat. nam
ex c seqũt a sed d. est ꝑdictoriũ a g̃ d repu
gnat. c. ꝛnã tenet de se vt pz: & per ꝛnãs si
d repugnat. c: d. nõ seqũt ex c qõ erat pro
bandũ. & ꝓbat assũptũ q̃ ex c seqũt. a nã
seqũt tu es asin⁹. ergo tu es ꝛnã tz a tertõ
adiacente ad secũdũ adiacẽs. & vltra tu
es. ergo tu es tu tenet ꝛnã: qa oppositũ
ꝛnãtis repugnat añti: & vltra tu es tu. er
go tu es iste hõ demõstrato te. tz ꝛnã ab
vno cõuertibili ad aliud & vltra tu es ille
homo. ergo tu es hõ. pz ꝛnã ab inferiori
ad sũũ superi⁹. ideo bene seqũt tu es asin⁹
ergo tu es homo. ¶ Respõdet breuiter
q̃ ex c seqũt d & qñ arguit q̃ d repugnat
c ergo nõ seqũt ad idem. ꝛnã negat vnde
vl'iter dicit q̃ impossibile includẽs ꝑdi
ctionẽ cũlibet alteri ꝓpõni repugnat &
q̃libet infert sic ex tali sor. differt ab en
te seqũt q̃ bacul⁹ stant in angulo & eidez
repugnat. vtz bene. n. sequit sor. differt
ab ente: ergo sor. est & idem sor. nõ ẽ & se
quit sor. est & sor. nõ est. g̃ sor. est uel bacu
lus stat in angulo & sor. nõ ẽ tz ꝛnã. nã pri
ma pars copulatie ꝛnãtis seqũt ex ꝑma p
te añtis ut pte diuisũctie ad totã diuisũcti
uã & secda seqũt ex secda ut ab eodẽ an idez
ergo totũ ꝛnãs seqũt ex toto añte: ex toto
ꝛnãte seqũt q̃ bacul⁹ stat in angulo arguẽ
do a diuisũctia cũ cõtradictorio ꝑme ptis
ad aliã partẽ. ergo a ꝑ ad vltimũ seqtur
sor. differt ab ente. g̃ bacul⁹ stat in angu
lo & ꝛnãs tũ ꝓpugnat añti. qz ei⁹ opposita
seqũt ex añte p eadẽ media qbus ipsũ seq̃
bat. ¶ Cõcedãt ergo tales eẽ possibiles.
si tu scis te eẽ lapidẽ tu nõ scis te eẽ lapi
dem & a ꝑdicit b & ecõuerso & tũ si a ẽ ve
rũ b ẽ verũ significãdo ꝑmarie ꝑcise sit a
illud b ẽ verũ & b illud nullũ b ẽ ver tũc
arguit sic a ẽ ver ergo suũ adeq̃tũ signi
ficatũ ẽ verũ: sed a significat precise q̃ b
ẽ verũ ergo b ẽ verũ ergo si a ẽ ver b est
verũ. Et sic cõcedit q̃ si sũ asinus sũ hõ
& si sũ asin⁹ nõ sũ homo & cõsimiles.
¶ Uigesima tertia regla sic ondit. si con
sequẽs nõ ẽ intellectũ a te. ergo nec ꝛnã
ẽ intellecta a te. ꝛnã tenet qz intellectus
cõpositi ꝑsupponit intellectũ simpl cium
cõponẽtiũ ut ꝑ⁹ dicebat. Et si ꝛnã non
est intellecta a te ergo non scis q̃ ista sit
bona qõ est oppositũ ꝓme partis. ¶ Cõ
firmat qz si nõ intellect⁹ cõsequẽs. ergo
ꝛnãs nil tibi significat. ergo nõ ẽ tibi ꝓpõ
sed q̃ nõ ẽ tibi ꝓpõ nõ scis sequi ex ꝓpõ
ne intellecta a te. ergo nescis illud cõse
quens sequi ex isto añte intellecto a te.
¶ Sz ꝛtra fiat ista ꝛnã tu non intelligis
a & a est. ergo ẽ vnũ nõ intellectũ a te: si
querat qd est a sit a vna littera nõ intel
ligis sic in rei veritate ẽ tũc tu scis istam
ꝛnãm eẽ bonã qz arguit a negatiua ad ꝑ
dicato finito ad affirmatiuã de ꝑdicato
infinito cũ cõstantia subiecti & intelligis
añs ut patz. nam si ꝓponat tibi illud an
tecedens tu nõ intelligis a tu cõcederes
illud bene rñdẽdo sz nõ intelligis conse
quens qz nõ intelligis subiectũ. s. hãc lit
terã a nec ꝑdicatũ qz tũc per predicatũ
tu intelligeres nõ intellectũ a te. ꝛnãs est
falsũ qz solum intelligis id qõ intelligit a
te. ergo solũ intelligis intellectũ ergo nõ
intelligis nõ intellectũ a te. ¶ Huic rñde
tur coiter q̃ ego intelligo nõ intellectũ a
me. & q̃ aliquid significat q̃ null⁹ intelli
git uel nihil significat & similia. Sed talia
sũt absurda nulla ratione cogente cõce
dere: Ideo rñdeo aliter cõcedendo cõse
quentiã factam. sed cũ ponit q̃ a sit litte
ra nõ intelligibilis: nego casum. nã dico
q̃ omnis littera cuz sit repsentatiua sui
met est intelligibilis ut dicedatur in pri
mo tractatu presentis operis. volo tũ q̃
non sit significatiua uel sit nõ intelligibi
lis ꝓ alia re a seipsa uel sibi simili. sic nec
littere sũt & tũc ego dico q̃ intelligo cõ
sequens ꝑ oris ꝛnãe & subiectũ ut iã dictũ
ẽ & etiã ꝑdicatũ qz ꝑ predicatum dico q̃

nõ intelligo nõ intellectũ a me: sz intelligo intellectũ a me negatie ul' puatiue q̃ sumo, p eodẽ ut dicebat i demõstratiõe vndecime regule. ¶ Vigesima qrta z vltima regula, pbat sic. sit a ut pus añs z b ons tũc sit c oppositũ b q̃ si c põt stare cũ a ponat in eẽ z habet q̃ tã a q̃z c sũt ẋa z cũ ab a ad b vz ona seqt q̃ b ẽ vex z c est vex per pus positũ. g̃ duo ꝗdictoria inuicem cõtradicentia sũt sil'ẋa qd ẽ impossibile nec intellect⁹ accipit: sz lz nũq̃z contradictoriũ onis one bone stet cum anite nõ tñ oportet q̃ semp oppositũ onis repugnet añti. multe eni ppõnes nõ stant sil' nec repugnant ut iste. tu non es alb⁹ z nihil est illa sũt repugnãtia ex quoꝝ vno formaliter seqt ꝗdictoriũ alteri⁹. ut tu sedes z tu stas: nũq̃z tñ repugnant due negatiue, pure. stat g̃ duo cõuertibilia repugnare ut tñ pater ẽ z tñ pater ẽ. nam ex vno seqtur oppositũ alteri⁹. nã si tñ pr ẽ nõ tñ pater ẽ ut pz. nã sit tñ pater est pater. z si pater est fili⁹ uel filia ẽ. z si fili⁹ uel filia est. g̃ aliud a pater ẽ. g̃ nõ tñ pater ẽ imo sophistice põt cõcedi q̃ eadẽ ppõ sibimet repugnet: sicut seqt ex ipsa. seqt oppositũ suiipsi⁹ ut ex ista tñ pater ẽ seqtur suũ oppositũ nõ tñ pater ẽ. ergo sibi repugnat. nec oz repugnãtiã duo opposita distincta, p extremis exigere. sufficit eni de vno dũmõ ad idẽ fuerint diuerse respect⁹ sicut respectu eiusdẽ vnũ ẽ percutiens z percussũ uel repugnare sibiip si põt dici respectu ad repugnãtes, ppõnes ad eam sequentes concedit ergo in casu q̃ ex a sequitur b z tamen cõtradictoriũ b cõuertit cum a.

Lias regulas generales ponit
a Aristoteles z⁹ periermenias. s. ab affirmatiua de p̃dicato infinito seqtur negatiua de predicato finito z ecõuerso cũ ostãtia subiecti: silr ab affirmatiua de predicato puato seqt affirmatiua de p̃dicato infinito sz nõ econuerso. Sed ex affirmatiua de predicato finito seqtur negatiua de predicato infinito z ecõuerso cũ cõstantia subiecti que sic tenet per ꝗ pncipiũ. s. de q̃libet dicit altex ꝗdictorioꝝ incõplexoꝝ z de nullo ambo eoꝝ sil'. ¶ Et, pbat pma regula z sequẽs ut si nõ seqtur hoc ẽ nõ a. ergo nõ ẽ a stet tũc opp^m. s. q̃ ꝗ ẽ nõ a z tñ ꝗ ẽ a z tũc duo ꝗdictoria incõplexa p̃dicarẽt de li ꝗ qd ẽ ꝗtra pmũ pncipiũ. ¶ Itẽ si nõ vz talis cõsequẽtia hoc nõ ẽ a z hoc ẽ aliqd. g̃ hoc ẽ nõ a stabit igit oppositũ onis cũ añte. s. q̃ hoc ẽ aliqd qd nec ẽ a nec nõ a z sic de li hoc diceret nullũ ꝗdictoriũ incõplexorũ qd ẽ ꝗtra pmũ pncipiũ. ¶ Itẽ z⁹ regula, pbat ex descriptione termini puatiui ut cecũ est tale qd nõ ẽ videẽs sz fuit aptũ natũ naturaliter videre lz non possit nec poterit naturaliter videre sic. ergo seqt hoc ẽ cecũ uel iniustũ. ergo ꝗ nõ ẽ videẽs uel nõ iustũ. sed nõ seqt hoc ẽ nõ iustum demonstrãdo asinũ uel nõ videẽs demõstrando lapidẽ ergo hoc ẽ iniustũ ul' illud est cecum z hoc ẽ qd dicit philosophus in p̃dicamẽtis. s. q̃ puatiue opposita differũt a cõtradictiõe opponentis: qz puatiuum licz significet habitũ sui positiui. negatiue tñ cõnotat aptitudinẽ ad ipsũ. iõ dicit q̃ opposita puatiue habẽt fieri circa idẽ subiectũ spẽ. ¶ Tertia regula probat. qz si nõ seqt hoc ẽ iustum. ergo hoc ẽ nõ iustum det ergo oppositũ. s. hoc est iustum z ꝗ ẽ nõ iustũ z sic duo ꝗdictoria incõplexa p̃dicabũt de li hoc z per ons de eodẽ qd ẽ ꝗtra pmũ pncipiũ. ¶ Cõtra illas regulas posset obiici. pmo nãq̃z pbatur illud nõ esse pmũ pncipiũ. s. de q̃libet dicitur altex zc. stat eni vtrãq̃z istaꝝ esse falsã tu es currẽs: z tu es nõ currẽs: posito q̃ tu nõ sis: sic ut etiã falsũ est q̃ tu sis bõ aut nõ bõ. Siliter falsũ ẽ q̃ ꝗ instans qd ẽ pñs fuit accidẽs vel nõ accidẽs z q̃ ipsũ erit substãtia vel nõ substãtia. Itẽ sic isti termini bõ z nõ bõ sũt ꝗdictoria in-

cõplexa: sic isti termini hoies ⁊ nõ hoies.
⁊ manifestũ ē q̃ aliq̃ sũt q̃ nec sũt hoies
nec nõ hoies ut hõ ⁊ asin⁹ ⁊ hõ. Iste etiã
termin⁹ hõ ⁊ asin⁹ ꝯdicit incõplexe huic
nõ hõ ⁊ asin⁹ ⁊ null⁹ istoꝝ dr̃ de te. Ita
eni ē falsa tu es hõ ⁊ asin⁹ sil'r ista tu non
es hõ ⁊ asin⁹. itē capto vno corpore cui⁹
vna medietas sit sũme alba. ⁊ alia sũme
nigra. arguit̃ sic hoc albũ ⁊ ℔ nigrũ sunt
totũ demõstrãdo istas duas medietates
in añte. ḡ albũ ⁊ nigꝝ sũt hoc totũ. ḡ albũ
⁊ nõ albũ sũt ℔ totũ ⁊ ꝯsequentia q̃ iste termin⁹
nõ albũ ē superior ad li nigꝝ. ⁊ vltra cõ-
uertẽdo simpl'r seq̃t q̃ ℔ totũ ē albũ ⁊ nõ
albũ ⁊ albũ ⁊ nõ albũ sũt ꝯtradictoria in
cõplexa ergo de eodẽ p̃dicãt̃ duo ꝯdicto
ria incõplexa. ¶ Et sil'r põt argui contra
illud dictũ de p̃uatiue oppositis, pbãdo
q̃ idẽ aial sit rõnale ⁊ irrõale corruptibi-
le ⁊ incorruptibile diuisibile ⁊ indiuisibi-
le ⁊ signo aial hoiez tũc aiaz ei⁹ signo cꝯ
sit a ⁊ ei⁹ corp⁹ vel materiã que sit b tunc
a ⁊ b sũt hoc aial q̃ totũ est sue ptes. ⁊ a
est indiuisibile siue incorruptibile ⁊ rõna-
le ⁊ b ē diuisibile corruptibile ⁊ irrõnale
ergo rõnale ⁊ irrõnale corruptibile ⁊ in-
corruptibile: diuisibile ⁊ indiuisibile sunt
hoc aial ergo per cõuersionẽ sequit̃ con
clusio preposita. Itē si p̃uatiue opposita
connotarẽt habitudinẽ ad habitũ suum.
ergo tales essent false. de⁹ ē incorrupti-
bilis celũ ē incorruptibile: punct⁹ ē indi-
uisibilis ⁊ cõsil'is. ¶ Itē posito q̃ eruant̃
oculi sortis tũc sortes ē cec⁹ ⁊ tñ nõ ē ap-
tus nat⁹ ad videndũ: q̃ nullo mõ põt vi-
dere. ul'si ē apt⁹ tal' aptitudo eẽt frustra
qm̃ ad finẽ nõ posset deduci. ¶ Itē seq̃t
p̃ma cã ē infiniti vigoris: ḡ ē finiti vigo-
ris q̃ infinitum qõlibet finitũ includit ḡ
iste termin⁹ infinũ non habet semper ne-
gationẽ sui habit⁹. s. finiti ⁊ opponit̃ sibi
p̃uatiue. ḡ p̃us dictũ falsũ ē. ex gb⁹ appa
rẽ regulas dictas ꝓbari. ¶ Ad primũ
istoꝝ pt vno⁹ dici ꝯcedẽ⁹ q̃ si ñ sũ currẽs
⁊ ñ seq̃t ḡ sũ sic nõ seq̃t sũ mortu⁹ ḡ ego sũ
sic ex illa sũ nõ currẽs nõ sequit̃ me esse.
Istã aũt rñsionẽ ut ē determinatũ alibi
nõ reputo eẽ cõuenientẽ. Ideo dr̃ q̃ illõ
assumptũ sic dz intelligi de q̃libet temio
simplici singularis numeri significante
uel supponẽte p̃ aliq̃ qõ ē põt ve p̃dica-
ri cũ ⁊bo de pnti vnũ ꝯdictoriorꝝ incom
plexorꝝ ⁊ de nullo termio predicãt̃ ãbo
sil' diuisim per quẽ intellectũ pz rñsio ad
p̃mũ argumentũ. q̃ posito q̃ nõ sim: tũc
iste termin⁹ ego non supponit p̃ aliquo
qõ sit ideo nõ seq̃t alterꝝ ꝯdictoriorꝝ affir
mari de isto. Sil'r ad 2ᵐ põt dici vno mõ
cõcedẽdo q̃ isti sint nõ hoies ⁊ tñ nõ seq̃t
ergo q̃libet istoꝝ ē nõ homo sz seq̃t econ-
uerso in negatiuis nõ tñ tz argᵐ a plurali
ad singulare sic nõ seq̃t isti nõ currũt. er-
go null⁹ istorum currit nisi quis poneret
differentiã inter tales isti non currunt ⁊
non isti currũt. ¶ Aliter põt dici q̃ regu-
la intelligit de cõtradictoriis incõplexis
singularis numeri uel dicit̃ q̃ tales plu-
ralis numeri nõ dicunt̃ ꝯtradictoria in
cõplexa. Et sil'r dicit̃ ad argumẽtum se-
quens q̃ illi termi cõpositi nõ dicũt̃ con
tradictoria incõplexa: q̃ nõ sũt termini
simplices nec termini quoꝝ vn⁹ sit ꝯter-
minatio alteri⁹ vel etiã põt cõcedi illa de
copulato extremo ⁊ tũc negat̃ illa ꝯña ḡ
tu es nõ hõ q̃ lz teneat'talis ꝯ affirmati
ue a toto copulato ad ei⁹ simplicem ter-
minum nõ tamen a toto copulato nega-
tiue. ¶ Ad secundũ sequẽs debet nega-
ri q̃ illi medietates sint istud totũ ⁊ nega
tur q̃ totum ē sue partes cõcedo tñ q̃ ꝯ
intentione ph̃i p̃ phisicorũ fuerat qõ to-
tum cõponit̃ ex suis partib⁹. tenendo tñ
aliam viã põt negari q̃ generaliter a to
to copulato ad terminum simplicem va
let argumentũ licet qñq̃ teneat gratia
materia uel terminorum. ¶ Tunc ad ob
iecta de priuatiuis dico concedendo om
nes istas ꝓpositiones eẽ falsas si ly in te-

nec̃ p̃uatiue. si tñ teneat negatiue ꝓ nõ sic ē cois mod⁹ rñdēdi cõcedēdo istas z hꝫ mõ coiter dr̃ ꝙ quelibet medietas ē inequalis suo toti z hꝫ ē de intētiõe phi ut satis pz. Sz qñ ponit ꝙ exbant oculi sor. dico ꝙ sor. ē apt⁹ nat⁹ ad videdũ nõ qõ ipse possit videre sz ꝙ ipse ē hõ cui naturaliter inest videre. Et cũ dr̃ ꝙ talis aptitudo eēt frustra: qz nõ ducerēt ad actuz negat ꝛña sic nõ segt̃ ille lapis nõ descēdit. ergo non est sibi naturale qõ descendat uel ille ignis nõ cõburit demõstrãdo ignē qui ē in cõcauo orbis sume. g̃ naturalitas sibi cõburēdi est frustra de isto tñ tractare nõ ptinet ad ꝓpositũ. ¶ Potest ita breuiter rñderi ꝙ naturaliter sorti est videre qz videre inest hoi a tota spē. capit tñ videre nõ ꝓ actu tñ videdi sz pro visiuo qz ibi visiuũ nõ capit actualiter ꝓ videte. qz vides z cecũ nõ sũt p̃uatie opposita qz aial dormiēs nõ ē videns nec̃z cecũ sz visiuũ z cecũ. ¶ Ad aliud de infinito dico ꝙ nõ opponit p̃uatie ad li finitũ nisi ꝓ additionē exclusiõis ut illõ dr̃ vigoris infiniti quod tanti vigoris quocunq̃z finito demonstrato z non solum tanti vigoris sed maioris. posset tñ ꝓbabiliter adiũgi reglis p̃positis. s. re^a q̃ dic̃ ab affirmatia de p̃dicato ifinito ꝙ z i termis relatiuis sic̃ sũt isti termi nõ hõ z nõ al'. z nõ tz i relatis eqpantie ut ꝛcedēdũ negãdũ iustũ iustũ z ēt tz solũ cũ p̃dicatũ ponit ꝓ ꝟbũ p̃ncipale z nõ a pte añ ad ꝟbũ. i. a pte subiecti. Unde nõ sequit tu hõ nõ es z tu es. ergo tu es non homo.

Capitulũ de ꝓpãlib⁹ regulis.

m Odo videdũ ē ꝑ spãlib⁹ regulis ꝛcernētib⁹ hitudinē termioꝝ ad iuicē. ¶ Pro q̃ sciēdũ ē ꝙ qbuscũq̃z duob⁹ termin⁹ demõstratis: ul' sũt sibi iuicē ptinētes ul' iptinētes. ¶ Imptinētes sũt q̃z vn⁹ ꝑ alio indr̃nter pōt affirmari ul' negari supp⁹ nõ corrupto ut ly albũ z ly hõ. Sz ptinētes sũt duplices uel quia sũ disperati ita ꝙ null⁹ de altreo pōt ꝟe affirmatiue p̃dicari: ut hõ z asin⁹ Uel sũt ptinentes sequela ita ꝙ ꝓpõ in qua ponit vn⁹ ē illatiua ꝓpõnis in qua ponitur alter. Et illa est duplex uel ex vna iferē alia z ecõuerso ul' sic nõ ecõuerso: z vtraq̃z ps diuidit q̃ uel mutuo se inferunt respectu cuiuscũq̃z ꝟbi z tpis seruata congruitate intellect⁹ uel solũ mediãte hoc ꝟbo ē. Si p̃mo mõ formaliter sic dicunt termini cõuertibiles simpliciter. Si si z⁹ mõ formaliter z istoꝝ quilibet exigit obliquũ alteri⁹ in diffinitiõe alteri⁹. z sic dicũt termi relatiui ut pr̃ z fili⁹. z similiter ex alia pte. Si ex vno termino inferatur alter z nõ ecõtra solũ cũ hꝫ ꝟbo ē. sic terminis a quo nõ ꝛuertit̃ subsistēdi ꝛña dr̃ ꝓꝛ: alter posterior: Sicut li duo ē posterior ad li vnũ. z sic lihõ ad li nõ hõ. Segt̃ eni duo hoies sũt hic. g̃ vn⁹ hõ ē hic. z nõ ecõuerso. Sil'r si hõ ē hic. nõ hõ ē hic z nõ ecõuerso. Si eni hõ ē hic ps homis ē hic. Si tñ ex vno termino formaliter infert alter z nõ ecõuerso respectu cuiuscunq̃z ꝟbi tã a pte subiecti q̃z a pte p̃dicati in recto termin⁹ iferēs dr̃ iferior z illatiu⁹ dr̃ superior de quib⁹ datur ista regula. Ab inferiori ad suũ superius sine aliqua dictione habente vim negatiõis nec cõfundendi preposita que fundat super multa dicta Porphirii z Aristoteles. scilicet de quocunq̃z dicitur inferior ut species de eodem dicitur superior: vt genus. ¶ Item philosophus in predicamentis dicit quando alterũ de altero predicat ut de subiecto. idest de inferiori quicqd de illo quod predicat dicitur de isto qõ subiicitur quod intelligitur de directa p̃dicatione. ¶ Item confirmatur regula per rationem sic sit. a. superius z b inferius. tunc sic antecedens alicuius consequētie vbi nõ ē dictio habēs vim ꝛfudēdi verificatur pro aliquo supposito ipsius b cum idem sit suppositum a sequitur

pari rōne q̃ ꝛñs rōne suppositi a eēt etiã
verũ ⁊ super hac re[a] fundat̃ syllũs q̃ vo
cat̃ expositori[o] cui[o] premisse sũt mere sim
plices cũ q̃bus bz oīs indifinita vel parti
cularis resolui vt b̃ currit ⁊ hoc ē homo: g̃
hō currit: ⁊ sicut ī tertia ita ⁊ in p̄ma figu
ra: vt b̃ ē currens: ⁊ hō ē hoc: ergo homo
ē currens: ⁊ sicut in p̄ma ēt in scda: ⁊ hoc
ē q̃ō dicit pb̃s scdo pozũ q̃ medio exñte
hoc aliqd.i. ꝓnoie demōstratiuo necesse
ē extrema cōiungi.i. cōstituere ꝛclusionē
Et nota q̃ sil̃r ē syllũs resolutori[o] negati
uus vt hec ñ currit ⁊ hoc ē hō: ergo hō nō
currit. Et notandũ q̃ in oī tali syllo oz q̃
solũmodo illud q̃ō demonstrat̃ in maiori
demonstret̃ ī minori: ⁊ sic iste mod[o] syllo
gizandi tz ab iferiori ad suũ superi[o] sm̃ ne
gatōe ⁊ sine termino ꝛfundente. Bz iste
mod[o] negatiu[o] tz per istam re[am] ab iferio
riori ad suũ superi[o] cũ negatione postpo
sita inferiori ⁊ superiori cũ debita ꝛstãtia
superioris de iferiori. Sil̃r tenet cũ q̃cũ
q̃ dictōne b̃ite vim ꝛfũdendi postposita
Et d̃ dictio b̃ñs vim ꝛfũdendi vel nega
tōis q̃ cũ preponit̃ dictiōi facit ei[o] suppo
sitionē mutare c[o] sũt signa distributiua ⁊
differt aliu d ⁊ nō idē q̃ sicut ꝛparatiuus
grad[o] superlatiu[o] icipit desinit dictōes ex
clusiue exceptiē modales ⁊ oēs termini
officiabiles. cuiusmodi sũt scire dubitare
velle ꝓmittere apparere nota ꝛditiona
lis ⁊ cetere dictōes significantes act[o] mē
tales vel officiũ mentis q̃q̃ modo mutet̃
suppositio termini. ¶ Quid sit suppositō
vel qd sit terminũ ꝛfũdere dicet̃ ī tracta
tu seq̃nti ⁊ sic dictũ ē cũ negatōe p̄posita
termino iferiori ñ vz ꝛña vt sic arguēdo
tu nō es soz. ⁊ soz. ē aliqs hō: ergo tu ñ es
aliqs hō sic nota ē ꝛña ab iferiori ad suuz
superi[o] cũ distributōe superioris ⁊ iferio
ris precedentis. Unde non sequit̃ omnis
hō currit oīs hō ē aīal: ergo oē aīal currit
ñ seq̃t̃ q̃libet fili[o] isti[o] aīalis ē asin[o] demon
strando asinũ ⁊ b̃ ē aliqd̃ aīal: ergo quili
bet fili[o] alicui[o] aīalis ē asinus. Similr nō
seq̃t̃ q̃libet singularis isti[o] vlis ē uera ista
ē aliq̃ vlis. ergo quelibet singularis ali
cui[o] vniuersalis ē uera. sil̃r ñ seqtur tu es
ꝛposit[o] ex oibus ptibus tui: ⁊ tu es aliqs
hō. g̃ tu es ꝛposit[o] ex oibus ptibus alicui[o]
hoīs: qñ tñ distributio nō cadit sup termi
nũ supiorē ⁊ inferiorē stat ꝛñam eē bonã
ut arguēdo ab iferiori ad suũ supius a p
te p̄dicati distributōe iuncta solũ subiect
to ut oīs hō ē albus ergo oīs hō ē colora
tus. oē aīal currit: ergo oē aīal mouetur
Sil̃r a parte subiecti dictōe distributōis
addita predicato ut hō uidet oē album g̃
aīal videt oē albũ. ⁊ qz vis cōfusionis im
portata p dictionē exclusiuã cuiusmodi
sint isti termini tñ solũ dũtaxat precise ñ
cadit supra terminũ imediatũ sed media
tũ: iō ē ab inferiori ad suũ superius a pte
subiecti dictōe exclusiua addita a subiec
tis: tz ꝛña vt tñ homo currit. g̃ tñ animal
currit. sed a pte predicati ñ valet. vnde ñ
sequit̃ tñ homo currit. ergo tñ hō moue
tur. similiter ñ valet ꝛña arguēdo ab ife
riori ad suũ superi[o] cũ dictione habente
vi negatōis cadentis supra superi[o] ⁊ ife
rius. Uñ ñ sequit̃ tu differs ab asino ⁊ oīs
asin[o] ē aīal g̃ tu differs ab aīali: sz si li dif
fert postponat̃ superiori ⁊ iferiori: bñ nō
valet ꝛña vñ beñ sequit̃ ab asino differs
⁊ oīs asinus ē aīal: ergo ab aīali tu differs
⁊ ꝛsimiliter d z eē de aliud ⁊ non idē. Ista
enī ꝓpositio tu differs ab asino significat
q̃ tu es asin[o] ē: ⁊ q̃ tu nō es asinus: ⁊ ista
tu differs ab hoīe significat q̃ tu es ⁊ hō
ē: ⁊ q̃ tu nō es hō: ⁊ ista ē falsa: ⁊ sic ista ē
vera ab hoīe differs ⁊ falsa tu differs ab
hoīe: ⁊ sil̃r nō sequitur respectu positiui l̃
ꝛparatiui. vnde non sequit̃ tu es ita sapi
ēs sicut iste homo ⁊ iste ē aliquis hō ergo
tu es ita sapiens sicut aliqs homo nec cō
paratiōe precedēte vt tu es fortior mus
ca. ⁊ musca ē aliqd animal. ergo tu es for
tior aliquo aīali: nec sequit̃ possibile ē b̃

m

eē nigrū ⁊ hoc ē albū ergo possibile est albū eē nigrū. ¶ Uel sic cōtingit istū hoiez eē aīal ⁊ iste hō ē homo. ergo ꝛtīgit hoiez esse aīal. nec seqr̄ tu scis hoc currere ⁊ ħ ē soꝛ. g̃ tu scis soꝛ. currere. nec seqr̄ dubito an hō currit. g̃ dubito an aīal currit. p̄a pars pz: qꝛ posito vt ꝓ ponꝛ q̃ soꝛ. currat añ te sed tu credas q̃ nꝰ soꝛ. sit ꝓ zª pte ponit q̃ tu scias asinū currere ⁊ nescias tñ an hō currat. silr nō seqr̄ volo pcutere istū ⁊ iste ē presbyter: g̃ volo pcutere presbyterū: nec seqr̄ ꝓmitto tibi venire ad a ⁊ soꝛ. veniet ad a g̃ ꝓmitto tibi vēire quo veniet soꝛ. nec seqr̄ appet ħ q̃ sit homo ⁊ hoc ē asi. g̃ apparet q̃ hō sit asi. nec seqr̄ volo tibi tradere ħ: ⁊ ħ ē argentū. g̃ volo tibi tradere argentuz. nec seqr̄ si ħ currit hō currit ⁊ hō ē aīal: ergo si aīal currit hō currit. añs eni ē verꝛ demōstrando soꝛ. ⁊ ꝛñs ē ꝛditionalis q̃ nō vz g̃ ista ꝛña ē ipossibilis: nec seqr̄ tu fuisti ħ ⁊ hoc ē albuz g̃ tu fuisti albū: nec seqr̄ tu videbis istū ⁊ ē papa: g̃ tu videbis papā: ꝓma eni ꝓbar̄ pono q̃ nūc p̄ sis albus ⁊ ꝛtinue añ fuisti niger: zª ēt ꝓbar̄ posito q̃ tu videbis papā cū ħ q̃ ille q ē papa p̄uer̄ sua dignitate: ⁊ postq̃ ñ erit papa videbis ip̄m. Notandū q̃ spēs respectu sui generis dr̄ inferior p se sz de vi vocis nihil dr̄ supius ad terminū singularē qa tē ipse eēt supꝛa alium cū opatiuū p̄supponat suū positiuū. Silr nec aliqs terminꝰ dr̄ iferior ꝓpe ad genꝰ generalissimū vl ad terminos transcēdētes cuiusmodi sūt res verū ⁊c: qꝛ se q̃rer̄ q̃ supꝛa tales termios eēnt alij per rōnē pdictā. capit̄ tñ li iferiꝰ q̃ñq̃ ꝓ ñ eq̃ cōi ⁊ li supiꝰ ꝓ ñ tā discreto: vt q̃ñq̃ li meliꝰ ꝓ minꝰ malo ⁊ li peiꝰ ꝓ minꝰ bono ⁊ li bentiꝰ ꝓ minꝰ iuite: sic̄ dicimꝰ q̃ soꝛ. dat li bentiꝰ de eē marchas q̃ velit i carcerari ⁊ūc li libentiꝰ sumit̄ ꝓ minꝰ iuite: sed inferiꝰ p accñs cognoscit̄ p talē regulā: vnū qd̄q̃ se hñs p appositionē posituā respectu alteriꝰ ē inferiꝰ eo per accñs vt li hō albu respectu de li hō. Et dr̄ appōē positiua ꝓpter adiectiua distrahētia ⁊ ꝓpt̄ adiectiua ampliatiua. sic̄ li potens pretēritū futurū: mortuū corruptū ampliabile ⁊ similia. Jō homo mortuꝰ nō ē iferior ad li hō q̃uis li hō albus sit iferiꝰ ad li hō ⁊ sic de aliis. ¶ Sed ō iā dicta arguit̄ sic ⁊ ꝓmo ō descript onē termino ꝛ ipertinētium. s. si illi termini sūt ipertinētes q̃ruz vnus de altero pōt indifferēter affirmari vl negari: igit̄ cū li hō possit indifferēter affirmari ⁊ negari de ꝓnoīe demōstrāte te vel añchristū seqr̄ q̃ iste terminꝰ ħ sit demōstratiuꝰ nō ꝓtineret huic termio hō. ꝛñs ē falsū: qꝛ ē subordinatꝰ sibi vt superiꝰ ⁊ inferiꝰ. ℞ ñdeo q̃ per hoc q̃ vr̄ indifferēter itelligit̄ vicissim. i. q̃ talis pdicatio vniꝰ terminꝰ de alio vna vice sit vera: sic q̃ stat postea eē falsā. corrupto tñ ꝓncipali supposito subiecti nec facta ipositione noua q̃liter ñ stat istū terminū hō pdicari de li hō demōstrādo vt ꝓus. Jtē ō aliud q̃ dicebat̄ istos termios hō ⁊ asi. eē dispatos. sic q̃ nullus ō alio vere pōt pdicari. ō stat q̃ li asi. ⁊ li aīal ꝛuertant̄: g̃ stat q̃ li asinus eq̃ bñ pdicat̄ de li hō sicut de li aīal. Huic dr̄ ꝛcedēdo ꝛclusionē nō tñ manente sua ꝓmaria significatōe sic̄ intelligebat̄ in regula. Arguit̄ tñ contra illud q̃ vnus terminꝰ q̃ precise significat sicut li hō vere pdicatur ō li asinꝰ ⁊ hoc ex sua significatōe ꝓmaria. g̃ eq̃lr li hō pdicat̄ de li asi. ⁊ sic̄ ista ē vera asi. ē hō ꝛª pz ⁊ añs ꝓbat̄. qꝛ ista pdicatio ē vera asinꝰ ē hoīs vbi tñ li hoīs significat hoīem solum modo: sicut ēt ipsū significat li hō ⁊c. Jtē si isti fozent termini dispati homo ⁊ asinꝰ a multo fztiori hō ⁊ nō hō. sed nō hō uere predicat̄ de li hō: g̃ li hō de li asi. ꝛseq̃ntia tenet añs probat̄. qa li risibile predicatur de li hō ⁊ oē qd̄ ē li risibile ē nō homo qa oīs terminus ē nō hō ergo li nō homo predicat̄ de li hō. ꝛña tenet in disamis. ⁊ añs verum ergo ⁊ ꝛñs quod erat probā

dum. ¶ Item cū dr hō est aial vel tu intel
ligis per li aial solū hominē vl alia aialia
si solū hominē. ergo ñ plura aialia signifi
cat tibi pdicatū q̃ subiectū ⁊ per ons nō
ē superius ad ipsū subiectū. si intelligas
alia aialia vt asinū boiem ⁊c. tunc argui
tur sic. in ista propōne li homo significat
hominē ⁊ li eē significat per ē ⁊ pdicatus
significat asinū. ex quorū opositiōe pma
rie significantiū sicut ista propō homo est
aial: ergo ista propositio significat boiem
esse asinum ⁊ per ons predicatur eē ve
re li asinus de li homo sicut li aial ⁊c. Itē
confirmatur qz li homo significat omnes
boiem ⁊ li aial omne aial ex quorū com
positione solū significat ista propō ergo si
gnificat oēm boiem eē oē aial qd ē falsū.
¶ Itē ⁊ dictoria debēt opposito modo
significare. sz cuiuscūq; disiūctiua ē vna
copulatiua sibi opposita vtq; i priori tra
ctatu. ergo si vnum ex tradictoriorū duo
bus sensibus significabit disiunctiue alte
rum significabit contradictoriis sensibus
copulatiue.
¶ Sed ista hō est asinus significat q̃ hō
ē asinus vel q̃ hō est aial. ergo suū oppo
situ. s. nihil quod ē homo est asinus significa
bit q̃ nihil quod est homo ē asinus ⁊ ni
hil qd ē hō est aial quod est falsū pro secū
da pte. ¶ Confirmatur per hoc qz qcqd
affirmatur in vno cōtradictoriorū nega
tur in reliquo: sed i ista hō est asinus affir
matur boiem eē aial: qz ista sequit ad istā
ergo in suo opposito nihil quod ē homo ē
asinus negatur boiem eē aial ergo ista ē
falsa. ¶ Ad pmū istorū rnō negādo pmo
ans ⁊ dico q̃ licet ista asinus ē bois signi
ficet precise idem quod li hō nō tñ eodez
modo: qz li homo significat recte boiem
⁊ li hominis obliqua. Vl aliter dicitur q̃
licet significet idem quod li homo non ta
men precise quia talis genitiuus signifi
cat hominem significando solum posses
sionem hominis vel possessorē. ¶ Aliter
pōt dici negando ancedens p̄: mū ⁊ ad p̄
bationē negat q̃ ly homo pdicet. sed ly
ens bois uel possessio hominis. Ad aliud
concedo q̃ homo ⁊ nō homo sūt termini
disperati ⁊ cōcedit q̃ nō hō ve predicet
de ly homo negat tñ ons si infert q̃ hō ē
nō hō: qz lz concedam q̃ nō hō ve affir
mat de ly hō nō tñ cōcedo q̃ li nō hō ve
predicet de li hō. ¶ Similiter lz cōcedā
li asinus ⁊ aliqd cōuertunt: negat tñ q̃ li
asinus ⁊ li aliquid cōuertūt. qz tunc si sic
valeret ons ia tu es aliquid ergo tu es asi
nus: qnia predicata conuertunt ⁊cetera
sunt paria. ¶ Dico ergo q̃ hec osequētia
nō valet aliqd ⁊ li asinus conuertunt ⁊ li
aliquid est predicatū in antecedente et li
asinus in osequēte: ergo predicatū antis
conuertit cum pdicato ontis: quia ibi ar
guitur ex puris particularib⁹ vnde cum
medium sit termin⁹ cōmunis nil plus se
quit formalitate syllogistice q̃ sic aliqd
est asinus ⁊ aliquid est homo ergo homo
ē asi.. ¶ Ad tertū cocedo q̃ per li aial ibi
hō ē aial intelligūtur multa aialia que ñ
sunt boies nec asini ⁊ negat ons cū ocln
ditur q̃ ista significat mihi adeqte q̃ hō
ē asinus qz oz ad hoc q̃ ons sit bona q̃
li aial nō solū significet asinū: sed pro illo
supponat vel capiatur solum mō in ista
propōne sicut in ista propōne sor. ē alb⁹
vbi li album significat albedinem: illa ta
men sor. est albus non significat sor. esse
albedinem sed substantiam cū solū sup
ponat p substantia: sic dico in proposito
q̃ lz li aial significet oē aial capitur tñ so
lum pro boie pro quo vere hic terminus
aial supponit. ideo illa est vera sed hoc ta
men diffusius videbitur in tractatu seqn
ti: vnde pz ēt solutio ad cōfirmationē ar
gumenti: vel potest esse sophistice conce
di q̃ illa homo ē aial significat hominem
eē asinum: sed tamen negatiue vel disiū
ctiue ⁊ ñ affirmatiue vel assertiue ⁊ sic q̃
ex ista hō est aial non segit ista hō ē asin⁹

mz

z sic nõ sequit ipsam eē falsam hõ ē aial.
¶ Ad 4m negat ōia p̃ qz ex illo ante sequit q si vnũ cõtradictorioꝝ solũ disiũctiue significat duos sensus: ita q non copulatia tũc significabit suũ oppm oppositis sensib9 copulatiue: sz mõ ista hõ ē asinus nõ solũ significat istos duos sens9 disiunctiue q hõ est asin9 uel q hõ ē aial sed etiã copulatie ideo significabit suũ oppm disiũctiue. s. q null9 hõ ē asin9 uel q nullus hõ ē aial. vñ pz et9 veritas q ois propositio significãs duob9 sensib9 eque primo solũ disiũctiue verificat ad alteri9 verificationē z ois ppõ significãs duos sensus copulatine falsificat si aliqs illoꝝ est falsus z ideo ia est falsa hõ ē asin9 qz copulatiue significat q hõ ē asin9 z q hõ ē aliquoꝝ sensuũ vn9 erit ver9 alter fals9 ois ppõ significãs duos sens9 copulatiue significat eosdē disiũctiue sz nõ ecõuerso.
¶ Sz ad cõfirmationē argumẽti põt dici q lz seqt tu es asin9. ergo tu es aial nõ oz q ista tu es aial affirmet in ista tu es asin9 qz ipsa nõ ē in ipsa lz ōis sit ad istam sic nec ista bacul9 stat in angulo includit in illa hõ ē asin9. Uel põt dici aliter q licz in ista null9 hõ ē asin9 neget q tu es aial. nõ oz ipsam eē falsã qz lz neget disiũctie nõ trñ copulatiue z sic nõ pcedũt argumẽta facta. ¶ Itē ōtra illud qd̃ dicebat superi9 aliquos termios eē ptinẽtes disperatos z aliquos sequela ōtra ꝗ arguit qz isti9 diuisiõis mẽbra coicidũt ergo diuisio insufficiẽs pbat aīs. nã isti termi sũt disperati hõ z asin9. ut iã oñsũ ē z trñ ex vno termio infert alter vtz in ista hõ ē g̃ asin9 ē. z ecõuerso nũc dicit q nõ dicũt ptinẽtes sequela solũ ex hoc q se inferãt mutuo cũ hoc ꝗbo ē. sz oz q formaliter se inferant qz q̃uis bñ sequat homo ē g̃ asin9 ē z ecõuerso non trñ formaliter seqt nisi q necessariũ seqt ad quodlz de hoc trñ non assero nisi fm cõmunẽ opinionẽ logicoꝝ
¶ Uel põt dici ad hoc q termi sint ptinẽtes seqla requirit q ex hoc vno formaliter sequat aliter a pte subiecti cũ hꝗbo ē de secũdo adiacẽte sz nõ ē sic cũ istis termis hõ z asin9. Itē ōtra illud qd̃ dr q illi termini sũt simpliciter conuertibiles qz mutuo zc. cõtra arguit p̃ de vim vocis: qz null9 termin9 discurrit sz talis illatio ē discursũ facere. ergo null9 termin9 infert aliuz
¶ Itē ly ex denotat cãm p̃ncipaliter materialē g̃ per illã ppõnẽ arguitur ex aīte ad ōñs uel ex inferiori ad suũ supi9 z silr denotat aīs eē materiã ōñtis ul inferiorem terminũ respectu ōñtis superioris.
¶ Item ly hõ z ly chymera mutuo se iferũt a pte subiecti z predicati respectu cuiuscũq ꝗbi z nõ ecõuerso ergo iste termi nus a q̃ nõ conuertit ōia erit superiori. sed talis termin9 ē ly hõ. g̃ ille termin9 hõ est supior ad istũ terminũ chymera z nõ ecõuerso aīs pbat inductie qz seqt chymera fuit ē uel erit uel põt ly g̃ hõ fuit ē uel erit uel põt eē. silr a pte predicati ut si aliquid ē uel fuit uel erit uel põt eē chymera aliqd ē uel fuit uel erit uel põt eē hõ. z nõ eō silr cũ talib9 ꝗbis videt currit. zc.
¶ Ad p̃mũ istoꝝ de vi vocis cõcedo ōñs trñ sic oz intelligi q per cõceptũ aīstis vl talis termi deuenim9 ad conceptũ talis ōñtis z ecõuerso cũ qbuscũq cõstruitur talis termin9 z ẽ. z fm istũ intellectũ nõ pcedit argumẽtũ vez trñ ē cois mod9 arguendi uel loquẽdi. glz. n. scit q de vi vocis ē falsus ille sensus q iste termin9 hõ iferat ly aial vtilis trñ ē ppter facilitatem informãdi sũt enĩ aliqñ falsa vtilia ut fabule z hj9 ppter noticiã veroꝝ que solẽt coiter per ea percipi. ¶ Ad 3m negat q ly chymera respectu cuiuscũq ꝗbi inferat ppõnes de ly hõ dr enĩ q nõ seqt chimera opiat ul itelligit g̃ hõ itelligit. nec seqt loqr de chia g̃ loqr ō hoie silr cũ multis aliis z sic nõ pcedit arm. ¶ Cõtra trñ illud qd̃ dicebat ē p̃ori arguit qz si non hõ eēt prior ad istũ terminũ hõ z vn9 negati-

uus ⁊ alius affrmatiuus: sequiť negatio
nem eē priorē affirmatione ꝛñs est ꝛtra
pbum p posteriorū ⁊ p periermenias. Si
militer probatur rōne eē falsū qa natura
liter est poz habitus priuatione. sed affir
matio ē habitus respectu negatōis ḡ af
firmatio ē prior negatōe. ¶ Ridetur vt
dicit Aristoteles in pñtis ꝗ aliqua dicū
tur priora tpe: vt illud qd̄ est antiquius
⁊ aliud ē prius natura vt efficiēs effectu
⁊ sic substantia ē prior añte. quia tale ac
cidēs depēdet a substantia cū sine ea nō
pōt eē: ⁊ aliud prius ordine vt ꝓtes toto
uel littere syllabis: ⁊ aliquid honore ut
uirtuosior min⁹ uirtuoso. sz de nullo isto
rū modoꝝ poritatis logī aristotel'. i ppo
sito pōit. n. aristotel'. aliū modū poritatis
distictū ab his. s. illū a q̄ ñ ouertiť subsistē
di ꝛ⁹ qd̄ allegabať ḡ de affirmatōe ⁊ ne⁹
pōt itelligi de propōib⁹ in poritate nālis
mō sic dcñ ē. ⁊ sic nō pcedit ultimū arg⁹
factū. ¶ Qd̄ tñ re⁹ ab iferiori ad suū supi
us ñ tz general'r probať: qa ñ seqť iste est
magister de parisi⁹ ḡ ē hō de parisi⁹. Sil'r
ñ seqť iste ē alb⁹ monach⁹ ḡ ē alb⁹ homo.
¶ Nec seqť sor. ē dñs plato. ḡ sor. est hō
platonis. ¶ Nec seqť sor. ē appens asin⁹
ḡ ē aliq̄lis asi. Nec seqť iste termin⁹ chi⁹
ē. ḡ aliqd chi⁹ ē. Nec seqť tu es hō uidēs
sor. ḡ tu es hō sor. Nec seqť tu es bon⁹ cy
tharedus. ḡ tu es bon⁹ hō. Nec sequiť hō
currit demōstrādo sor. albū ḡ albū currit
Nec seqť sū hō videś vsqꝫ romā. ḡ sū al'.
vsqꝫ Romā. Nec seqť aliud a ꝗo ē falsū
cū ꝗdictoriū ē falsū. ḡ aliqd ē falsū cū cō
tradictoriū ē falsū. Nec seqť hō pōt cur
rere ⁊ b̄ ē aliud a currēte: ḡ aliud a currē
te pōt currere. demōstrando p li b̄te sedē
tē ⁊ sit aliqd̄ currēs. pz eni añs eē verū ⁊
ꝛñs falsū. qa nullū aliud a currēte potest
currere vt pz p singularia qz seqť b̄ aliō
a currēte pōt currere. sed b̄ est vel pōt eē
currens. ergo b̄ aliud ab hoc pōt currere
demōstrando se ipsū qd̄ ē falsū. ¶ Itē di
eebatur ꝗ non ualet arg⁹ ab inferiori ad
suū supius negatione p posita. sed proba
tur ꝗ sic qa bene seqtur tu nō es homo ḡ
tu nō es aial ⁊ tñ negatio p ponit iferiori
supiori ē seqť nullus binari⁹ ē ḡ null⁹ nu
mer⁹ ē ⁊ tñ arguiť ibi cū negatione p posi
ta ergo re⁹ falsa: qz si aliqd sit binarius il
lud ē numerus ⁊ ñ e⁹. similiter respectu
cuiuscunqꝫ verbi. Sil'r qcqd significat li
binarius significat li numerus ⁊ aliq̄ plu
ra: ḡ li numer⁹ ē supior ad istū terminū bi
nari⁹ ꝗ tñ ista ꝛ⁹ sit bona probať qz si nō
stet ei⁹ oppositū ꝛñtis cū añte ⁊ argniť sic
tē numerus ē: ḡ ē binarius vel q̄ternari⁹
⁊ sic de singulis q̄cunqꝫ dato sequiť ꝗ bi
narius ē: qz cuiuscūqꝫ numeri maioris ē
nūerus binari⁹ ps. ¶ Itē dicebať ꝗ ab in
feriori ad suū superius ne⁹ postposita ꝛña
erat bona ⁊ b̄ cū ꝛstantia supiozis de infe
riori. Sed ꝛ b̄ arguiť sic. tūc valeret ista
ꝛ⁹ iste hō nō ē ⁊ ois hō est aial. ergo aial ñ
ē. ꝛñs falsū qz demonstrať per li iste ante
christus nondū genitus vel adā nūc sūp
tus. ¶ Itē tunc ñ valeret ista ꝛ⁹ hō ñ cur
rit: ergo aial non currit: ⁊ si sic stet opposi
tū ꝛñtis cū añte ⁊ arguitur tūc sic oē aial
currit ⁊ hō nō currit ergo hō ñ est aial qd̄
ē ipossibile tūc ꝛña tenet in barocho. Itē
valeret hec ꝛña hoc aial nō ē demōstran
do lapidē ⁊ hoc ē aliqd. ergo aliqd aial ñ
ē ⁊ ꝛ similiter pbať ꝗ iste hō iste ⁊ ꝗ i⁹ hō
ñ ē hoc aial ē. ⁊ b̄ aial nō ē ⁊ ꝛ sil'ia idez so
lo demōstrando p sbm. ¶ Et sil'r formal'r
seqť ñ aliqd vel ñ ens ñ ē accñs. ḡ ñ sba ñ
ē accñs qz similis forma vz. vñ seqtur nō
aial si currit ḡ ñ hō ñ currit ⁊ cā ē: qz opp⁹
ꝛñtis repugnat añti. s. ꝗ qd̄libet non hō
currit ⁊ tñ aliqd nō aial ñ currit qz qd̄cun
qꝫ sit illud signeť ⁊ illud erit suppo⁹ istius
termini ñ hō: ⁊ cū qd̄libet tale currit pate
bit ip̄m currere: ⁊ arguiť ab iferiori ad su
um supius ⁊ i illa ꝛ⁹ cū ne⁹ p posita siñ me⁹
ergo ꝛ⁹ qñqꝫ tz. ¶ Itē cū me⁹ vť sic argu
ēdo ñ valere istam ꝛñam istū hoiem ñ eē

aial adeqte significat p a ppõem ctingẽ
te ad vtrũlz z iste hõ ẽ aliqs hõ: g aliquez
boiem ñ eẽ aial adeqte significat p a pro
põem ctingente ad vtrũlz: añs. n. ẽ verũ
ponẽdo q a sit illa: iste hõ ñ ẽ aial. z cñs ẽ
falsũ: qz tc cũ boiem ñ eẽ aial sit ipossibile
g sicut ipossibile ẽ eẽ significat p ppõez
ctingente ad vtrũlz qõ ẽ ipossibile seu in
cõueniẽs p descriptionẽ ctingẽtis data z
i tractatu pcedenti. ¶ Ad pmuz istoz ar/
gumẽtoz dico q vz arm p q sciendũ ẽ q
multotiẽs lz vn9 termin9 sit p se supior ad
aliũ ñ oz tñ q cũ aliq addito sit supior ad
ipsũ cũ eodẽ addito z h ẽ mltotiẽs pp eq
uocationẽ talis termini rõne cõis cepi9
illi9 cũ tali vel tali iungit termio vt li bo/
nus aliud nota cũ iungit huic subiecto fa
ber z aliud cũ iungit ad li hõ. ¶ Et ad istã
pmã cñam dico q ẽ fallacia equocatiõis
de isto termino de: qz i añte cnotant gra
duatõnẽ factã in tali loco z i cñte cnotat
natiuitatẽ factã i tali loco: qz lz ps extrẽi
.s. pdicati añtis sit iferior ad partẽ pdicati
cñtis ñ oz tñ vt totũ pdicatũ añtis sit ife/
ri9 ad totũ pdicatũ cñtis. Et sil'r dr ỏ alia
cña ibi tacta. Sil'r de tertia q gtũs plato
nis i añte cũ addit huic dictõi dñs cnotat
possessionẽ in cñte vero possessorẽ: vnõ
denotat i añte q plato possidet i cñte ue
ro q possidet. Cõsil'r dr de qrta q lz iste
termin9 appens sit iferius ad li aliq lis nõ
oz tñ q li appens asi. sit inferius ad li aliq
lis asi. qz appẽs ẽ termin9 ãpliatiu9 respe/
ctu sequẽtium. sic li appet vt aliqs põt ap
parere chia quis nia chia sit nec ẽt appeat.
¶ Sz ad qntũ põt pbabil'r negari añs z
cedi c: qz ex op9 cñtis seqt op9 añtis qa
si nihil chia ẽ na res chia ẽ g n9 termin9 chia
ẽ: g nec iste termin9 qcũ qz ỏmõstrato chia
ẽ: põt tñ negari cña dicẽdo q tal termin9
discret9 iste termin9 addit9 alicui dictiõi ẽ
signũ suppõis mãlis subsequẽtis istũ ter/
minũ discretũ: qle sigm ñ ẽ ille termin9 ali/
qd nec aliqs terminus cõis. ¶ Ad aliud
arm dr q cñs nõ ẽ itelligibile qz illõ quod
ponit p cñte ẽ in cõgruũ: z rea itelligitur
salua cgrauitate: vel põt dici vt pui lz q
hõ videẽs sit iferior ad li: hõ. ñ tñ h addito
hõ videẽs boiem vel soz. ¶ Ad aliã conse/
quẽtiã dictũ ẽ i pncipio. ¶ Ad aliam dico
q sic arguẽdo a singularib9 ad termino s
supiores p accñs cuiusmodi ẽ li albuz z li
nigrũ z cñs les istis debuit argui cũ cstan
tia supioris de iferiori z tenebit syllogisti
ce vt dictũ ẽ. ¶ Ad aliã cñam dicendũ ẽ
sicut ad zm. ¶ Ad aliã dico q dubitanda
ẽ. cña si enim li c9 referatur i añte ad totuz
sbm cña tenet p regulã z añs ẽ falsũ: si tñ
referat solũ ad partẽ sbi. s. vez ñ vza nec
arguit p regulam ppter diuersitatẽ re/
latõis. ¶ Ad aliã negat cña nec syll's est
qz talis indefinita de ỷbo ampliatiuo cũ
dictio cfundens cũ suo determinabili p/
cedit dz resolui p demõstratiua ipsi9 ver/
bi vt nõ sequit hoc erit verũ z hoc ẽ aliõ
a vero: ergo aliud a vero erit vez. sed de
mõstratiua deberet capi cũ verbo de fu
turo vt h erit vez: z h ẽ aliud a vero: g ali
ud a vero erit vez: z tẽ mioz ẽ ipossibilis
sic illa tu eris differẽs ab hoie z sic posset
argui recte h põt currere z h põt eẽ aliud
a currẽte. g aliõ a currente põt currere: z
mioz ẽ ipossibil: qz significat q h qõ ẽ uel
põt currere põt eẽ aliud ab eo qõ ẽ l' põt
eẽ currẽs. vñ ñ seqtur h ẽ aliud a currẽte
g põt eẽ aliud a currẽte qz cñs significat
q h põt esse aliud a currente qõ põt esse
Et tc ad argumẽta deducta ctra aliã re/
gulã rñdeo p ad pm q solũ tz gra materie
illa rea ab iferiori ad suũ supius negatõe
postposita. ¶ Ad zm sil'r dr q quis ñ pos
sit eẽ sic significat p añs nisi sit ita sic signi
ficat p cñs tñ dico q illa ca ñ ẽ formalis
qz sufficit ad h q nõ sit formal' q sic simil'
mõ ñ tenẽs sic arguẽdo i aliis termis vt i
ternario. Ad aliud dr q ñ recte arguitur
qz ñ capit cstantia supioris de eodẽ infe/
riori qõ subiiciebat i maiori. vñ põt appa-

rere q̃ li sor. ñ ē termin⁹ singularis cōsil'r
arguēdo de sor. Ad aliud ꝛsil'r dico q̃ ꝛ⁹
ñ vz de for⁹ lz de materia teneat vel veri
us dicat q̃ simpl'r ñ vz nisi cū ꝛstantia sz
tūc ꝛcedendū eēt possibile eē q̃ nihil qd̄
est hō ē aial: ⁊ si dicat q̃ ista ē nece⁹ homo
ē aial. qz ē de p̄ mō dicendi p se: ⁊ illa hō ē
risibil' de z⁰ mō dicēdi p se vt vult aristo.
p̄ poster. dz dici q̃ ñ vult phūs sic eē illas
necessarias gn stet ipsas eē falsas sz itel
lexit p ppōes necessarias q̄ qñcunq̃ sor
mant p̄ma⁶ significādo sunt vere suppo
nēdo, p reb⁹ q̄ ñ sūt ppōnes nec pars uel
ptes qd̄ dico pp tales aliq̄ ppō ē aliq̄ pro
positio sor̄at ⁊ sil'es. Ad aliud vno modo
pōt dici q̃ idebite sumit medii: qz dz i mi
nori capi p me⁰ q̃ subiiciebat total'r i ma
iori vt arg⁰ sic B aial ñ ē. ⁊ B aial est aliqd̄
aial: g̃ aliqd̄ aial ñ ē tē minor ē ipossibil' ⁊
illo⁰ pōt pbabiliter negari q̃ hō aial ñ ē.
lz ꝛcedat q̃ hō B aial nō ē. sed B forte di
ceres q̃ sequtur hō B aial ñ ē: ⁊ B aial ē ali
qd̄ aial. ergo hō aliqd̄ aial nō ē. Huic dr̄
q̃ ñ sequit lz bñ seqūt: g̃ hō aial cui ē ñ idē
ñ ē. ¶ Pōt tñ vt existio melius rñderi ad
tales dubitādo cū tales termini hō anial
sū ant̄ a pte sbi vtrū li aial sit ps sbi vl' pdi
cati positi a pte sbi. si z⁰⁰ ꝛcedēde sūt. si p̄
mō neg⁶ sūt ⁊ tē ñ bñ sumit ꝛstantia sbi si
ue medii. ¶ Ad aliō negat q̃ forma' seq̄
tur nec ēt sequit materia' o⁰. n. ñtis stat
cū añte. s. q̃ oē ñ s'ba sit accñs ⁊ tñ n⁰ non
ens ē accñs. Et dr̄ q̃ ista ꝛ⁰ ōducta p sil'ez
diuersificat: qz hic arguit p negatōnem
termini trā scēdētis q̃ termi. sic negat⁹ de
n⁰ ē pdicabil'. illi tñ termi. ifiniti bñ sūt de
aliqb⁹ pdicabiles g̃ ⁊ tē. Ad aliō ñ vz⁰ quia
termi. iferiores i añte ⁊ ñte sumūt mate
rial'r sic nō seqūt li hō ē spēs spālissima g̃ li
al'ē spēs spālissima. ⁊ sil'r ñ seqūt tu curris
ē ppō singularis: g̃ hō currit ē ppō singu
laris. Ex descriptōib⁹ datis supi⁹ sequūt
aliq̄ re⁶ q̄z p̄ ē ista a supiori ad suū iferi⁹ si
ne aliq̄ termi. hñte vt i ꝛfūdēdi ñ vz arg⁰
sic ñ sequit aliqd̄ aial ē asi. tu es aliqd̄ al'.
g̃ tu es asi. z⁰ re⁰ q̃ arguēdo a supiori ad
suū iferi⁹ distributiue affirmatie ñ vz ar⁰
nisi cū debito me⁰ vl' supioris de iferiori
vñ nō seq̄t oē aial currit. ergo oīs hō cur
rit. lz bñ vz cū debito me⁰ vt oē al' currit
oīs hō ē aial: ergo oīs hō currit: lz vz⁰ a su
piori ad suū iferi⁹ negatiue nec ppōsita su
piori ⁊ iferiori sine me⁰. Sil'r ēt vz⁰ a supi
ori ad suū iferi⁹ affirmatie cū dictōib⁹ bñ
tib⁹ vi negatōis p̄positis tā iferiori q̃ su
piori vt sūt differt aliud ⁊ ñ idē cū ꝛstan
tia supioris de iferiori. ¶ Cōtra p̄mū pos
set obiicere q̃ ista ꝛ⁰ vz tu es al'. ergo tu
es hō ⁊ tñ arg⁶ a supiori ad suū iferi⁹ ergo
zē. Itē seq̄t al'ē g̃ hō ē: pbat qz seq̄t al'ē:
ergo tñ vnū al'ē l'pl'a aialia sūt. si p̄ arg⁶
expositorie sic. B ē ⁊ B ē oē aial ergo oē al'
ē. Si dē z⁰ signēt oīa aialia ⁊ arguit sic
B al'ē ⁊ B ⁊ sic de singul' ergo oē aial ē. tūc
vltra oē al'ē ergo oīs hō ē ñña pz p me⁰ i
trinsecū necesse⁰. s. q̃ oīs hō ē al': ⁊ vltra
oīs hō ē g̃ hō ē g̃ de p̄ ad vlti⁰ seq̄t p. 18. re
gulā al'ē g̃ hō ē: ¶ Itē pbat ista ꝛña al'ē
g̃ hō ē. nā p antiqnā r'laz i necessariis ñ re
fert enūtiare pticul'r l' vl'r ista ē nece⁰ al'ē
g̃ ñ refert dicē al'ē ⁊ oē al'ē. si g̃ al'ē seq. q̃
oē al'ē ⁊ tē argnit eo⁰ q̄ p̄us. Itē arguit ꝛ
laz r'laz. nā se. oē aial currit. g̃ oīs homo
currit: qz si ñ se. pono añs ⁊ depono ñs ⁊
se. q̃ aliqs hō ñ ē al' ⁊ p modū arguēdi su
piorē tē n⁰ hō ē al' ⁊ tē i eodē cāu fiat B ꝛ⁰
oē al' currit: g̃ oīs asi. currit q̄ si nō vz stet
o⁰ ñtis cū añte: ⁊ seq̄t vt p̄us q̃ oē aial
currit: ⁊ nullus asinus currit. Et simil'r ar
guit de quacunq̃ spē aialiū eodē modo
qz supponatur grā argumenti cum sint fi
nite spēs aialiū q̃ so⁰ sint. xx. spēs aialiū
de q̄rū q̄liz fiat ñña vt p̄us ⁊ tē vlti⁰ ꝛ⁰ erit
bo⁰ arguē⁰ a supiori zē. vt dicebat q̃ ē ꝛ
regulā vel stabunt ista sil'. s. q̃ omne aial
currit: ⁊ tñ nec aliqs homo currit nec ali
qua homo currit nec bos currit ⁊ sic de
aliis qd̄ ē impossibile ⁊ ꝛtra modū argu

m 4

endi phi p phcor cõmto. i7. vbi ponit tale moduz arguendi ꝗ parmenidẽ z melissũ. s. si aliqd est vnũ ipsũ ẽ sba vel accñs si sba igit hec sba homo vel equus z sic de aliis. si accñs: ergo q̃le vel quantũ: si q̃le ergo hec albedo vel nigredo z sic ꝗ aliis uel aliud taliũ: z p ons si aial currit hõ currit vel bos currit vel asi. currit z sic ꝗ aliis ergo opp'm onꝗtis nõ põt stare cuz añte qꝗ erat admissũ ḡ male. ¶ Et ꝗ illud qꝗ dicebat tenere a supiori ad suũ iferius negatiue sine medio arguit nã nõ sequit aial ñ currit: ḡ hõ non currit. qz añs ẽ vex z ons falsũ casu possibili posito. s. q asi. nõ currit z ois hõ currit. ¶ Itẽ nõ segtur nulluz differẽs a sba vel ab hoie ẽ cũ sit añs verũ z ons falsũ: qꝗz eni differens ab hoie est qz aliqꝗ ẽ differens ab hoie vt asi. z nihil ẽ differens ab hoie qn illud sit igit rẽ. z tñ notũ ẽ q iste terminus subã vel hõ ẽ iferior vel saltẽ non tam cõis sicut li ens. ¶ Itẽ ontra illud qꝗ dicebat teneri a superiori ad suũ inferius cũ istis terminis differt aliud z nõ idẽ cũ ostantia supioris de iferiori ꝗ sic arguit. qz nõ sequit lignum differt ab aiali. z ois hõ ẽ aial. ḡ lignũ differt ab hoie quia oppositũ onꝗtis stat cuz añte. s. q lignũ differt ab aiali qꝗ tñ non differt ab hoie qꝗ probat sic lignũ ẽ z al. qꝗ ñ differt ab hoie ẽ lignũ ñ ẽ aial qꝗ differt ab hoie: ergo lignuz differt ab aniali qꝗ ñ differt ab hoie rẽ. ¶ Itẽ tũc sequit tu es aliud q̃ b. z oẽ qꝗ ẽ b z aliud q̃ a est b: ergo tu es aliud q̃ b z aliud q̃ a: z sic sta ret ista cõclusio q tu es b vel a z tñ tu es aliud q̃ b z aliud q̃ a qꝗ ẽ ipossibile z prima o3 probat. qz iste termin' cõplexus b z aliud q̃ a ẽ terminus simpliciter iferior ad b posito q vnũ a sit oẽ a distinctũ a b z vnũ b sit oẽ b. cõfirmatur ons pmũ p exponẽtes posito q sis a z brunel. sit b. tũc sic tu es z b z aliud q̃ a ẽ z tñ ñ es b z aliꝗ q̃ a: ergo tu es aliud q̃ b z aliud q̃ a.

¶ Ad primũ istorũ dr q illud argumẽtũ tz solũ de materia z nõ de forma. Ad aliud dr q nõ valet illa ons de forma oẽ aial ẽ. ergo ois hõ est. z cũ dr q tz per istꝗ mediũ necessariũ intrinsecũ. nego q si aliqꝗ mediũ intrinsecũ. qz vel capitur ibi medium intrinsecũ p tali ois hõ ẽ aial. q̃ repre sentat intellectui p illã onam vel pro tali q̃ posset ex sbo onꝗtis z añtis cõponi. sz cõstat q ñ p modo. qz tũc equaleret entime ma illud huic syllo pfecto oẽ aial currit. ois hõ est aial. ergo ois hõ currit. z sic entimema eẽt syllus pfect'. nec posset dici scdo mõ. qz pari rõe itelligit mediũ in tali ppõne ois hõ currit. ergo ois hõ alb' currit uel i ista ois color vl flos ẽ ergo ois albedo vel rosa ẽ ons ẽ falsũ. Sed ad illud qꝗ dicebatur incidẽtaliter in necessariis rẽ. dico q istud nõ ẽ autẽticũ qz tũc cum ista sit nece' aial ẽ hõ tñ refert dicere oẽ aial ẽ hõ qꝗ ẽ falsũ. sz de maiori pte tenet i pdicatiõe directa. ¶ Ad aliud admitto q cuiuscũq; o' o'm onꝗtis stat cũ añte. ḡ stabit sil q oẽ aial currit. z tñ nullus asi. currit nec hõ currit: dico q cõcedo oclusionẽ de illis. xx. spẽbus assignatis qz sz ꝗ facto eẽnt oẽs spes ex cãu tñ cũ posteriorib bñ admissis sequit q ñ. sed q alic' spei sit aliqꝗ aial qꝗ ñ ẽ alic' pdictarũ. Si tñ ponat q ñ sint plres spes. xx. tẽ nego ut pus vltimã onam z cũ opp'm onꝗtis ponat cũ añte stantib' aliis casib' negat casus ñ qz ipossibilis sz qz prioribus repugnans cedentibus tñ porib' casibus nego istam sicut illarũ aliquã. sz eni nullũ illor cõsequentiũ sequat ex illo añte disiunctia tñ facta ex oibus bene sequit. ¶ Ad aliud dico q intelligit negatione preposita z ñ postposita vt ibi arguitur. ¶ Ad aliud dico q non arguitur per regulam: quia licet ens sit superior ad li homo. non tamẽ li differens ab ente ad li differens ab homine nullum eni differẽs ab homine potest esse differens ab ente. z si dicitur ꝗ signo numerum ex sor. z platone p rebus

numeratis tũc hoc differt ab ente: ergo aliquid differens ab ente est. ¶ Potest huic dici negãdo istam cõsequentiã hoc differt ab ente: ergo hoc est differens ab ente. qz sic li est debet resolui in li ens uel entia sic ẽ de li differt quia debet resolui in li differens uel differentiã. z sic cõceditur q̃ soz. z plato differunt ab ente: qz sũt: z sunt nõ ens: z per cosequẽs sũt differentia ab ente: licet nullꝰ illozũ sit differens ab ente. ¶ Ad aliud cõcedo illã consequentiã. s. q̃ lignũ differt ab aiali z ois homo ẽ animal ergo lignũ differt ab homine. z cũ ꝓbaẽ q̃ lignũ differt ab aiali quod non differt zc. dico q̃ referendo li q̃ ad li animal cõcedit̃ si ad li lignũ negatur nec valet ulteriꝰ argumentũ probans: qz diuersimode sit in ãcedente et cõsequente relatio. ¶ Ad vltimũ ꝛcedo q̃ isto casu sũ b uel a z tñ sũ aliud q̃ b. et aliud q̃ a. z cõcedo cõiunctũ z nõ diuisiz sicut cõcedit̃ q̃ sũ hõ nel asinꝰ z tñ differo ab hoie z asino licz nõ differã ab aliq̃ illozum. nõ enĩ differo ab hoie uel ab asino quia tunc nõ essem homo uel asinus qõ est falsum.

n Une ponẽde sũt regl'e penes descriptionẽ cõuertibiliũ terminorũ disperatoꝝ z cõuertentium.

¶ Prima reꝰa pte predicati ex ꝓpõne in qua ponit̃ vnũ disperatoꝝ simplex affirmatiua sequit̃ negatiua in q̃ ponit̃ alteꝝ z nõ ecõuerso. ut tu curris. ergo tu nõ sedes. ¶ Scõa regula ẽ qñ subiecta duaꝝ ꝓpõnũ ꝛuertunt̃ z copule z predicata z ꝓpositiones sunt eiusdẽ quãtitatis z q̃litatis z pro eiusdem precise supponũt z cõsimiliter termini se habẽt quo ad ordinẽ: tũc ab vna ad reliquã valet argumẽtũ per primã particulã excludit̃ iste modus arguendi homo ẽ aial. ergo risibile ẽ asinꝰ uel talis modꝰ aial ẽ hõ ergo asinꝰ ẽ risibilis. ꝓhoc q̃ ꝓpões debẽt eẽ eiusdẽ q̃litatis z q̃ntitatis excludit̃ talis forme hõ est. ergo nullũ risibile ꝓhoc q̃ debent ꝓ eiusdẽ supponere remouet̃ talis modus arguẽdi q̃libet hõ est vnꝰ solꝰ homo. ergo quodlibet risibile ẽ vnꝰ solus homo ¶ Per vltimã particulã nõ tenet hec cõsequẽtia hõ aial nõ ẽ ergo hõ non ẽ aial z si sic de aliis: z sic ab vno conuertibili ad suũ ꝛuertibile tã affirmatiue q̃ negatie est bona ꝛña. ¶ Tertia regula ẽ q̃ relatiua dicunt̃ cõuertentia: qz ex ꝓpõne in q̃ predicat̃ illõ ꝟbũ est secũdũ adiacens. z subiicit̃ vnꝰ simplex terminꝰ relatiuꝰ sequit̃ ꝓpositio in qua subiicit̃ alter terminus relatiuꝰ: ut dñs est. ergo seruꝰ ẽ z ecõuerso similiter negatiue tñ cũ ꝟbis adiectiuis nõ vz ꝛña. cũ ꝟbo de preterito uel futuro z vbi non seruent̃ pericule dicte nõ valet ꝛña. vnde si sequit̃ pater currit ergo filiꝰ currit: pater est barbatꝰ. ergo filus ẽ barbatꝰ tñ sequit̃ de materia pater viuit. ergo filiꝰ viuit uel filia. sequit̃ pater est homo. ergo filiꝰ uel filia est homo. nõ tamen sequit̃ pater est bonus. ergo filius uel filia ẽ bonus uel bona. Similiter nõ seqt̃ pater fuit uel erit. ergo filiꝰ uel filia fuit uel erit. ¶ Cõtra ꝑmã regulã arguit̃ tripliciter. ꝑ sic iste due ꝓpõnes tu es parisius z tu nõ es. Rome sũt de predicatis disperatis z tñ ab vna ad reliquã ꝛña nihil valet qõ ꝓbaẽ demõstrato deo in vtraq̃ arguit̃ sic tu es parisiꝰ. ergo tu nõ es rome ãcedens ẽ verũ z ꝛñs falsũ cũ deꝰ sit vbiq̃. Similiter nõ sequit̃ soz. fuit rome. ergo nõ fuit parisiꝰ. Similiter hõ currit ergo nõ homo sedet. ¶ Ad ꝑmũ dicit̃ q̃ regula intelligit̃ in terminis non vinis z ꝓpter hoc nõ ꝓcedit argumẽtũ. ¶ Ad 2ᵐ dicit̃ q̃ regula debet intelligi cũ ꝟbis de pñti q̃liter nõ arguit̃ hic. q̃ nõ vz. ¶ Ad 3ᵐ dr̃ q̃ oportet subiecta eodẽ mõ supponere si argumentũ debeat tenere q̃liter nõ est in ꝓposito. vnde oz sic arguere hõ currit. ergo hõ ñ sedet z sic ñ precedũt argumẽta zc. ¶ Cõtra secũdã

regulã arguit nam isti termini aial ⁊ aial si ē risibile cõuertit: ⁊ nõ segtur oē aial si ē risibile ē hõ qz p̃ma ē ✗ ⁊ pz p sua singularia q̃z q̃libet equalet ꝛditionali bone. ⁊ q̃ termini ꝛuertant .pz ex descriptiõe ꝛuertibiliũ p̃us data. s. qñ alter ē de itellectu alteri⁹ sic q̃ mutuo se inferũt ut sic aial si ē risibile ē aial ⁊ si aliqd ē aial illud ē aial si ē risibile. ¶ Cõsimiliter põt argui q̃ iste termin⁹ aial si ē rudibile conuertit cũ ly asin⁹ cũ ois asin⁹ ē rudibilis nõ tñ sequit oē aial si ē rudibile ē asin⁹ sed homo ē aial si ē rudibilis ergo hõ ē asin⁹. ¶ Itē fiat hoc arm̃ qcqd significat iste terminus a significat iste termin⁹ b ⁊ ecõuerso q̃ cõuertũt pbat qz ex B seqt q̃ p eisdē supponũt ⁊ p ꝛñs ex pte illoꝝ terminoꝝ non causat diuersitas in ppõne q̃ ad ✗itatē ⁊ falsitatē pbat tũc q̃ ꝛña nõ vz qz tunc seqrē si tu es hõ: tu es hoies. ¶ Itē reª data est falsa de vi vocis qz nulla q̃litas põt eadē eē in diuersis ppõnib⁹ nec idē termi. Itē nõ segt ois asin⁹ ē risibilis ergo ois asin⁹ ē hõ qz dato q̃ qlibet asinus hret vñm hoiez. pz añs: qz qlz asin⁹ ē hois Itē isti termi simplr ꝛuertũt hõ ⁊ tñ hõ. Silr sic ē ⁊ precise sic ē ⁊ tñ nõ segtur hõ ē aial q̃ tñ hõ ē aial. Silr nec segtur a ppositio significat sic ē ergo a ppõ significat precise sic ē. ¶ Itē arguit q̃ nõ sp licz ponere vnũ ꝛuertibiliũ loco alteri⁹ ⁊ pbat sic. qz nõ segt risibile aial currit. q̃ hõ aial currit. ¶ Cõtra eãdē regulã arguit sic. nã isti termi sũt ꝛuertibiles. s. ꝛdictoriũ ⁊ ꝛdictoriũ ꝛdictoriũ. ⁊ tñ nõ seqt cõtradictoriũ a ē vez. q̃ ꝛdictoriũ ꝛdictoriũ a ē vez: sic nõ seqt ꝛdictoriũ a ē vez. ergo a ē vez nihil. n. ē ꝛdictoriũ ꝛdictoriũ a nisi ipsũ a. ¶ Itē ñ seqt ñ tu q es asin⁹ es hõ ergo tu q es asin⁹ es nõ hõ. vbi tñ arguit p ream ergo reª nõ tz. añs eni ē vez qz suũ opm ē falsũ ut pz ⁊ ꝛñs falsũ. qz ex ipso seqt q̃ tu es asin⁹ ergo rē. Itē ꝛª vltimã regulã arguit sic: qz ñ seqt iste fuit fili⁹ ergo iste habuit p̃rem ⁊ q̃ nõ valeat pz qz opm ꝛñtis nõ repugnat añti. ⁊ cum añs nõ sit ipossibile nec ꝛñs necessarium põt opm ꝛñtis stare cũ añte. s. q̃ iste fuit fili⁹ ⁊ tñ nõ bũit patrē: sz ꝛ. qz seqt iste fuit fili⁹ ergo ita fuit q̃ iste fuit fili⁹ ⁊ signet in stãs in q̃ fuit vez dicere iste ē fili⁹ ⁊ sit a. tũc in a instãs nõ valuit talis ꝛña iste ē fili⁹ ergo su⁹ pr ē: qz añs fuit vez ⁊ ꝛñs falsũ mõ q̃ p̃ma ꝛña nõ valeat arguitur sic posito q̃ nũc mr̃ soz. cõcepisset soz. ex plato ne sic q̃ plato moriat añ pductionem soz. tũc soz. fuit fili⁹ ⁊ tñ nõ habuit patrez qõ pbat: qz nõdũ plato vixit qz tũc plato nõ fuit pater nec etiã dũ plato ñ vixit ut pz. ⁊ cõsimiliter põt pbari q̃ vn⁹ fuit interfect⁹ quē null⁹ interfecit sic aliquis generat⁹ quē null⁹ generauit. ¶ Ad primũ istoꝝ negat q̃ illi termini conuertantur: qz stat aliquid nõ esse aial qõ tamen ē aial si ipsũ est risibile ut lignũ ⁊ si dicit cõtra lignum est aial si ipsũ ē risibile ergo ipsum est aial. negat cõsequētie ⁊ si dicitur contra cõsequens sequit ex secunda pte antecedentis. ergo sequit ex toto añcedēte negat ꝛña qz nõ ē regula q̃ quicquid segtur ex parte añtis segtur ex toto añcedente: nisi qñ antecedēs ē vna copulatiua uel copulatiue significãs sicut est causalis uel tẽporalis sic q̃ ps sumatur p pte p̃ncipali talis copulatie. in cõditionali aũt nõ tz sic ē in proposito: nec in disiũctiua. vnde nõ segtur tu es homo ul tu es asinus. ergo tu es asinus. Sed tũc cũ dicitur quod illi termini asinus ⁊ animal si est rudibile conuertantur negatur propter eandem causam.

¶ Ad aliud dico q̃ nõ valet cõsequentia non enim sufficit q̃ quicquid vnus significat alter significat: sed oportet q̃ qualitercũq̃ qualiter nõ est in pposito. Sed contra tunc valet ista consequentia: tu es aliquid aliquo modo. ergo tu es aliquid q̃litercũq̃: qz quicqd ⁊ q̃litercunq̃

significat ꝑdicatũ añtis significat ꝑdicatũ ꝛñtis ⁊ ecõuerso. ¶ Huic dico negando q̃ litercũcq̃ significat predicatũ añtecedẽtis significat predicatũ ꝛñtis ⁊ ecõuerso. ¶ Et si dicit ꝛtra. q̃ litercũcq̃ significat predicatũ ꝛñtis sic eni significat eiꝰ pars ⁊ aliq̃liter significat predicatũ antecedẽtis. ergo qualitercũcq̃ significat predicatũ antecedẽtis significat predicatũ ꝛñtis. ¶ Responsio dubitãdo maiorẽ an ly qualitercũcq̃ cozrñdeat in eiꝰ interpretatione facta per ly mõ casui actõ ul' ablatiuo: si accusatiuo ꝛcedit ꝛñs. ſ. q̃ oẽm modũ quẽ significat predicatũ vniꝰ significat predicatũ alteriꝰ ſz si interp̃tatione cozrñdeat ablatiuo negat ad illũ intellectũ ad quẽ priꝰ negabat p̃ma ꝛña. sic eni tũc resoluit oi mõ q̃ significat ⁊c. vñ dico q̃ ly oi mõ significat oẽm modũ ſz nõ omni mõ. ¶ Aliter potest ad idem dici negando q̃ predicatũ ꝛñtis q̃ litercũcq̃. i. oi mõ significat. ſz ꝛcedã q̃ significat qualitercũcq̃ sic ꝛcedit q̃ ois hõ significat oẽz hoiez tñ nullũ hoiez significat sic ꝓmitto tibi oẽz denariũ. ⁊ nullũ denariũ ꝓmitto tibi. ¶ Ad aliud dico q̃ de vi vocis reª ẽ vera: qz bñ põt eẽ eadẽ q̃litas duaꝝ ꝓpõnũ. nõ eni seqt hõ ẽ idẽ asino ergo hõ ẽ asinus sic nõ seqt hõ ẽ similis asino ergo hõ est asinꝰ. Idẽ eni qñcq̃ capit generaliter qñcq̃ ſpãliter: qñcq̃ numeraliter: ſz capit hic p̃mo vel ſcõo mõ. i. idẽ genere idẽ ſpẽ ⁊ nõ tertio. ¶ Ad aliud dr q̃ simpliciter nõ ꝛuertit ly risibilis cũ ly hõ: ſz qñ sumit in noiatiuo. ¶ Ad aliud dico q̃ aliq̃ talis bñ põt ꝛcedi ex ꝓpa significatione tñ hõ est aial si exclusio nõ cadit s̃ totã cõpõnẽ sequentẽ: ſz solũ s̃ subiectũ. ⁊ tũc non hz exponi per vnã copulatiuã sic hõ est aial ⁊ nihil aliud ab hoie ẽ aial: sed dz exponi per vnã cathegoricã de copulato extremo. ut hõ ⁊ nihil aliud q̃ hõ ẽ aial vbi capitur ly nihil inifinite ꝓ nõ. aliud q̃ homo tũc nõ ẽ ꝓpria exclusiua. vñ nõ sequtur ex ea vniuersalis de terminis trãspositis. ſ. omne aial est hõ. ¶ Notãdũ est eni q̃ illi termini ꝛuertunt hõ ⁊ hõ ⁊ nihil aliud q̃ hõ. ⁊ per ꝛñs ly hõ ⁊ tñ homo. Et ſil'r dicatur ō ly p̃cise sumẽdo ipsũ exclusiue. si tñ ꝓ adeq̃te sumat ut magis ꝛuenit põt adhuc ꝛcedi aliq̃ talis hõ est asinꝰ significat adeq̃te sic ẽ ⁊ erit sensus q̃ hõ ẽ asinꝰ sic ẽ adeq̃te significat dũmõ ly adeq̃te ō terminet solũ ly sic ẽ si tñ ōterminat ly significat nõ sequtur ꝛceditur q̃ sic q̃liter ẽ adeq̃te demonstrãdo hoiez eẽ significat ista ꝓpõ hõ ẽ asinus sed isto mõ nõ significat adequate.

¶ Ad aliud cõceditur quo probat dummodo congruitas seruet. ¶ Ad aliud dico quod licz illi termini ꝛuertuntur quãdo per se sumunt simpliciter cum ly ẽ de secũdo adiacẽte non tamẽ vbicũcq̃ quare dicũtur citius relatiui q̃ cõuertibiles ideo de illis non fit instantia.

¶ Ad aliud dicũt aliqui concedẽdo consequens ⁊ negando q̃ sequat te esse asinum: ſz cõtra nõ valet ista ꝛña in qua sũt ille due compositiões affirmatiue. ſ. tu q̃ es asinus es homo: ſz negatio sequẽs nõ negat precedẽs. ergo nec negat primam ergo cũ nõ impedit sequela ꝓ sequẽtem negationẽ qz eque bñ ex ista negatia sequtur q̃ tu es asinꝰ sicut ex illa affirmatiua iõ dr q̃ intelligit quãdo termi sũt cõuertibiles simplices q̃liter nõ est in ꝓposito.

¶ Uel aliter potest dici dubitando istam ꝛñam an neᵒ precedens subiectũ cadat i p̃mã compositionẽ uel in ſcõam ul'i totã si in totã nõ vz ꝛña. non eni vtrobicq̃ seruatur eadẽ q̃litas ut presupponit reª si in primo dr eodem mõ si solum negatio cadat in secũdã cõpositionẽ ꝛcedit ꝛña negatur añs nec tũc datur ꝑdictoriuz nt ꝓ ablationẽ negationis preposite. ¶ Ad ul timũ cõceditur q̃ iste fuit filius ⁊ ñ habuit patrẽ ſz sufficit q̃ qñ fuit ita q̃ est filiꝰ q̃ tunc fuit ita quod eius pater uel mr ẽ.

Negat tñ ꝗ deducta. s. ꝗ aliqs fuerit generatus quē nemo generauit: qz dico ꝗ iste plato generauit sor. qñ sor. nō fuit. et capit ibi generat⁹ nō ꝓ subita generatione a nō esse ad eē: sz ꝓ cāndo aliquid ex q̄ fiet sor. ꝓ ꝓcessū tpis z silr dr de ly corrūpi z interfici z nō segt iste vir generauit istū pro tali muliere ḡ fuit pater suus sicut nō segt iste sor. z iste plato habuerūt eūdē patrē z eandē matrē. ḡ sor. z plato fuerūt fratres nec silr de futuro. vñ patet eē possibile ꝗ iste pater erit qñ nullū filiū uel filiā habebit z silr filiⁿ erit qñ nō erit filiⁿ z sic de singulis.

Ultimo videdū est de hypothetis quaꝝ p̄ma regula ē ista a tota copulatiua ad alterā eiⁿ ptez vz^a. ¶ Secōda re^a a pte disiūctiue ad totā cui⁹ illa ē ps vz^a. ¶ Tertia re^a a disiūctia cū ōstructiōe vniⁿ ptis sup aliā ē bōa ɔ^a. A cāli ad vtrāq; eiⁿ ptē vz^a. nā bñ segtur qz tu es hō tu nō es asinⁿ. ergo tu non es asinⁿ. ¶ Quita re^a a tpali ad quālibet eiⁿ ptē ē bōa ɔña dū tu curris tu moueris. ḡ tu moueris z q̄lz bona tpalis equalz vni copulatie sic pz ī predicta q̄ equalz isti tu curris z tu moueris. ¶ Sexta re^a a locali ad quālibet eiⁿ ptē vz^a nā bñ segt tu es alicubi vbi ego sū ḡ tu es alicubi. ¶ Septima re^a a cōditionali cū pōne añtis segtur positio ɔñtis ut si tu es hō tu es aial sz tu es hō. ḡ tu es aial. ¶ Octaua re^a ab aduersatiua ad ciⁿ ptē indeterminatā vz^a ut q̄uis tu sis rome tu nō es albⁿ. ḡ tu nō es albⁿ sz oēs iste regle debēt intelligi gnāliter cū significat hypothetica ex cōpōe suaꝝ ptiū p̄marie precise significantium ¶ Cōtra p̄dictas regl'as arguit sic z pz p̄mā nō. n. segt aliqd ē. z tu es asinⁿ. ḡ tu es asinⁿ vbi tñ argnit ꝓ regulā ḡ re^a falsa ꝓbat añs sic. qz a ē z tu es asinⁿ z oē a est aliqd. ḡ z c̄. ꝓbat añs z sit a b̄ scriptū z tu es asinⁿ tūc pz añs. Jtē nō segt a ē ne^m et tu es asinⁿ ḡ tu es asinⁿ z tñ arguit ꝓ regulā ꝓbat añs z sit a ista copulatia deⁿ ē tu es asinⁿ. tūc sicut a ē deⁿ ē z tu es asinⁿ et oē qd ē deⁿ ē necessariū. ḡ ē necessariū z tu es asinⁿ. ꝓbat ɔña qz p̄ma ps ɔñtis segt ex p̄ma pte añtis z^a ex z^a pte. ḡ totū ɔñs ex toto ante. Jtē nō segt aliqs hō est aial z tu es ille ergo tu es ille z tamen arguit per regulā probat ꝗ nō valeat. qz oppositum cōsequētis stat cū añcedente ut aliquis homo ē aial z tu nō es ille quia iste homo est aial. z tu nō es ille demonstrando puerū z iste est aliqs homo. ergo aliquis homo ē animal z tu nō es ille.

¶ Contra secundā regulā arguit sic qz non sequit non tu es asinⁿ. ergo nō tu es asinⁿ uel tu es homo. antecedēs enim est verū z ɔñs falsū quia eiⁿ cōtradictoriū ē verū. s. tu es asinⁿ uel tu es homo z contradicit sibi pz ex iⁿ regula ꝗ nō ē verius dare ōdictoriū vni ꝓpōni q̄ ꝓponere negationē aut p̄positā auferre: sz sic est ī ꝓposito ḡ z c̄. Jtē nō sequit hoc a ē hec propositio hō ē asinⁿ ergo a ē hec ꝓpō hō est asinⁿ uel deⁿ ē. qz posito casu possibili sz a sit solū ista propositio hō ē asinⁿ tūc arguitur sic hoc a est hec propositio hō ē asinus uel deⁿ est z quicqd ē hec ꝓpō ē hec disiūctiua ergo b̄ a ē hec disiūctiua hō est asinus uel deⁿ est qd est cōtra casū. Jtez nō sequit hec propositio deⁿ est ergo hec disiūctiua deⁿ ē uel nullⁿ deⁿ ē z tñ arguitur a parte disiūctiue ad totam. s. ab ista deus ē ad istam deⁿ ē uel nullⁿ deⁿ ē sicut dicimus arguēdo ab isto termino homo ad istū terminū animal in tali ɔña homo est ergo animal ē. ¶ Contra tertiā regulam arguit sic tu es homo uel tu es asinⁿ z tu nō es homo. ergo tu es asinⁿ ɔsequētia tenet ꝓ regulā z añs ꝓbatur. nā añs est vna disiūctiua cui⁹ ista pars est vera sz tu es homo. ergo tota vera ꝗ sit disiunctiua probatur per eiⁿ descriptionez. ¶ Jtem valeret tunc hec ɔña omnis homo currit uel omnē boiez curre. e hoc a

significat: sed nullũ hoiem currere hoc a significat. ergo ois hõ currit. uel loco minoris ponat̃ hoiez nõ currere hoc a significat. ⁊ q̃ nõ valeat ꝓbat̃ ponẽdo q̃ multi sedeant. ⁊ sit a tñ ista copulatiua p̃cise p̃marie significans ois hõ currit ⁊ nullus hõ currit. p̃ma ps pz añtis ꝓ scõa parte simiter minor pz q̃ nullũ hoiem currere pars a significat sz qcqd significet pars a significat totũ a ergo nullũ hoiez currere hoc a significat qõ erat ꝓbandũ ¶ Itẽ nõ seq̃t sor. curit uel sor. ẽ asin⁹. sz sor. nõ currit. g̃ sor. ẽ asin⁹ posito q̃ vn⁹ sor. currat ⁊ ali⁹ sedeat ⁊ tũc añs ẽ vez ⁊ ois falsũ ⁊ tñ arguit̃ p regulaz. ¶ Cõtra q̃rtam regulaz arguit̃ sic qr nõ seq̃t qr tu nõ es hõ tu nõ es hõ. ergo tu nõ es hõ cũ añs sit vez ⁊ oñs falsũ ⁊ tñ arguit̃ p regulã añs ꝓbat̃ qr in illa cãli ex precedẽte ꝓpõne que ẽ causa seq̃t alia que ẽ effect⁹ ⁊ precedẽs cã ẽ vera g̃ ⁊ alia añs ꝓbat̃. qr ex aliq̃ cã tu nõ es hõ: sz ly qr in cãli nihil denotat nisi cãm aliquã ergo ista ẽ ẋa qr tu nõ es hõ ⁊ añs pz. qr suũ opp⁹ est falsũ. s. oi cã tu es homo ergo ista ẽ ẋa. ¶ Cõtra quintã regulã arguit̃ qr nõ seq̃t tu es dũ tu es ergo tu es ⁊ cũ sit añs necessariũ ut patz per Aristo. 2° pierminias dicentẽ q̃ omne qõ ẽ dum ẽ necessario ẽ ⁊ oñs prioris oñe ẽ cõtingẽs ergo oña nõ valet.

¶ Cõtra sextaz regulam arguit̃ sic quia nõ seq̃t si tu curris tu curris ⁊ tu non curris. sz tu curris ergo curris ⁊ tu nõ curris. Itẽ nõ seq̃t necessario moueris si tu curris sz tu curris. ergo tu necessario tu moueris añs eni ẽ vez cũ ĩ sit necessaria tu moueris si tu curris ergo necessario. ⁊c. sz oñs ẽ falsũ ergo oña nõ vz. Itẽ nõ seq̃t ipossibile ẽ te currere si possibile ẽ te currere: sed possibile est te currere ergo impossibile est te currere cum sit antecedẽs verũ ⁊ ꝛsequens falsũ. naz illa cõditiõalis ẽ impossibilis tu curris si possibile ẽ te currere que adequate significat te currere impossibile ẽ te currere. Itẽ eodem modo põt probari q̃ nõ põt esse q̃ tu curras si põt esse q̃ tu curras. Itẽ ꝯ vltimaz regulã arguit̃ sic: qr generalr ex vo sequitur falsuz. g̃ ex aduersatiua q̃lz pars sua sequit̃: ⁊ ꝓbat̃ añs sic: ad vez vel falsuz generalr sequit̃ falsũ. qr ad falsũ sequit̃ falsũ: g̃ ad vez vl falsũ seq̃t falsũ. pz ergo q̃ vez vl falsũ añcedit ad falsũ: sz oẽ vez ẽ añs ad vez vel falsũ. g̃ verũ ẽ añs ad falsũ. probat̃ oña qr quicqd antecedit ad añs antecedit ad oñs. ergo sic in ꝓposito. ¶ Ad p̃mũ potest dubitari oña an li ⁊ tu es asinus sumat̃ personalr an mãlr si p̃ negatur añs ⁊ argumentũ deducens si z°°. oña negatur p̃ma nec tñ ẽ copulatiua vel lin⁹ q̃ a ẽ ⁊ tu es asinus nec se. ex casu q̃ a sit hoc scriptũ li ⁊ tu es asin⁹: ex q̃ nõ sequit̃ q̃ aliquid ẽ q̃ sum asinus. sicut nõ sequit̃ a est li sciens te eẽ asinum ergo a est sciens te esse asinũ. Ad scõz dubitat̃ silr si añs est propõ cathegorica i q̃ subiicitur solũ li a si sic cõcedit̃ añs ⁊ negat̃ oña nec arguit̃ a copulatiua: si tñ est añs ꝓpositio copulatiua dico q̃ est negãda nec sequit̃ ex casu nisi in quantũ ẽ cathegorica. ¶ Ad tertiũ q̃ precedẽtes reẽ nõ tenent ĩ termis relatiuis vel intelligũtur cuz sit vtraq̃ pars talis hypothetice per se itelligibilis q̃liter tñ ibi ñ ẽ: vel dicitur q̃ ista tu nõ es iste non ꝯtradicit illi tu es ille. qa lz referat̃ ad idẽ añs tñ ꝓ diuersis suppositis istius. ¶ Ad q̃rtũ pot dubitari an seq̃t qr si negatio precedẽs disiũtionẽ trãseat in to. ã ꝯcedit̃ oña nec tunc ẽ oppositũ ei⁹ ꝯdictozũ per depõnem negatõis qr re⁹ solũ itelligit de ꝓpõibus cathegoricis: si tñ negat totũ sequẽs nõ dr ꝓpa disiunctina sz ei⁹ oppositũ equalẽs vni copulatine. s. tu ñ es asinus ⁊ tu nõ es hõ. ¶ Ad qntũ dubitat̃ an li hec ꝓpõ determinat solũ illã hõ ẽ asinu: sqr tunc vz⁹ vel determinat ⁊ otã disiunctiuã: ⁊ tũc ñ valet nec ẽ tunc disiunctiua sed cathego

rica cuius li a subiicit & reliquū predicat.
¶ Ad sextū dico q̃ ñ dz argui a parte disiūctiue ad totā disiūctiuā vbi disiūctiua sit pars ꝛsequētis: sz vbi sit totū ꝛns nec dicit arguere ab inferiori termino solū sz a ꝓpōne q̃ ē inferior ad aliā rōne termini q̃ subiicit uel p̃dicat in illa. ¶ Ad 7m dico dubitādo an ans capiat pro copulatiua facta ex vna parte q̃ ē disiūctia. & alia q̃ ē alteri⁹ ptis opp̃m & tūc ꝛcedit ꝛna sz negat ans si ꝛo ans ꝓ tota disiūctia ut dicebat nō arguit p regulā nec vz. ¶ Ad 8m dubito an ia oēz hoiez currere & silr nullū hoiez currere cē sint modales an de ineē si p̃ mō nō ꝛtrariāt sic nec illa a significat oēm hoiem currere & a significat nullum hoiez currere: nec arguit trūc p regulā qz negatō illi⁹ termi nullū cadit solū s̄ li currere & ñ s̄ ly significat si tñ cadat ē li significat ñ ē modalis saltē affirmatia sz pura negatia repugnās casui sic non seqt a significat nll z hoiez eē aial. g̃ nō significat oēz hoiez eē aial ad arm g̃ ꝓbās ne⁰ ꝛnam ¶ Ad nonū dico q̃ nō vz ꝛna qz ñ arguit cū ꝛdictorio vni⁹ ptis illa. n. sūt subcōtraria. s. for. currit & for. ñ currit cū iste termi for. sit termin⁹ cois ul sal. ē equoc⁹ & ñ distrect⁹ sic ly canis. ¶ Ad ꝛcimū ꝛcedit ꝛa & negat ans & pōt vtraq̃ istax ꝓbabiliter negari. s. ex hac cā demōstrādo cāz q̃ sedeo tu es hō & silr ex hac cā ñ es hō licz ꝛcedit q̃ nō ex hac cā sū hō ul qz illa nō ē cā q̃re sū hō sic nec q̃ ista ē cā q̃re nō sū hō & sic dicat q̃ ia ē singlaris. g̃ nō refert p̃ponere uel postponere negationem.
¶ Huic dico q̃ ꝛna nō vz qz solū tz ia & ea i singlarib⁹ simplicib⁹ vl pōt cōcedi ia aliq̃ cā nō sū hō tanq̃ pura negatia & negā illā qz ñ sū hō sic precise significat sz dico q̃ ista significat me ñ eē hoiez p aliq̃ cāz Sz ꝛtra q̃ tu nō es hō. qz tu nō es hō. ꝓbat qz tu nō es hō ꝓpter cām q̃ tu nō es hō g̃ tu nō es hō. qz tu nō es hō: pz ans gaei⁹ oppositū esse falsū. s. q̃ tu es hō ꝓpter cām q̃ tu nō es hō. Ridēdo dubitando ꝑ vltimū an bn det oppositū. si enz catheg̃orice sumat vtrobiq̃ cōcedo. si cāliter nego qz tūc ē ei⁹ ꝓdictorīū tu nō es homo nō ꝓpter cām q̃ tu nō es hō qd ꝓcedit similiter possz ad illā dici tu nō es hō qz tu nō es hō. ¶ Ad arm gnte nego istā eē necessariā & dico q̃ nō pl⁹ voluit Aristo. intelligere nisi q̃ hec vlis ē necessaria qcqd ē dū ipsū ē necessario ē. ¶ Sz cōtra si ꝛtingēter ꝑ ē dū ipsū ē. ergo pōt hoc ñ eē dū ipsū ē. ergo possibile ē hoc nō eē dū ipsū ē. ponat g̃ q̃ ꝑ nō sit dū ipsū ē & erit cōditio ¶ Rñdeo q̃ capiēdo in oib⁹ ꝛnntiis ꝛns tpaliter & cathegorice siue modaliter cōcedit sz cū vltio ponit possibile ē ꝑ nō eē dū ē ꝛcedit tpaliter sz nō ē put ē vna modalis sic q̃ ly possibile cadat s̄ tpalē seqn tē. negat g̃ casu⁹ cū ponat z ꝑ sic admitto q̃ ꝑ nō sit dū ꝑ sit. sed z hoc sit admitto q̃ nō sit ¶ Ad p̃mū dubitat si sit cōditiōalis negando antecedēs ꝓ p̃ma parte. qz impossibilis cōditiōalis ē vel copulatia cōcedenda. vñ conuenienter rñdendū ē ad ꝛsequētiā factā. si p̃ mō cōcedo si z⁹ mō nego. ¶ Ad zm dubitat ꝛna nā si ans sit cathegorica modalis sic q̃ ly necessariū transit in totū sequēs & tūc ꝛna nō vz: qz est ans vex & ꝛns falsū sic arm ꝓbat. Si tñ ans capiat ꝓ cōditionali & nō modali consequentia ualet & arm probans nō est bonū. ¶ Ad 3m dicit ut ad p̃cedēs: Ad argumentū ultie regle nego istā ꝛnam uerū uel falsū ē ans ad falsū sz oē uex ē ans ad uex uel falsū g̃ oē uex ē ans ad falsū sic nō seqt aial ē asin⁹ & ois hō ē aial g̃ ois hō ē asin⁹ ꝛcedit ia qcqd ancedit ad ans ancedit ad ꝛns. sed nego q̃ uex ē ans ad uerū uel falsū qd ancedit ad falsum & sic nō ꝓcedit argumētū. ¶ Finaliter notandū ē de copulatiuis & disiūctis q̃ isti modi sūt seruandi. s. si utraq̃ pars illi⁹ copulatiue q̃ precise significat ex cōpōne suarū partiū precise significantiū ē uera uel

possibilis ul' altera altéri cōpossibilis g̃ h̃
copulatiua est ẋa uel possibilis. Item si
utraq; pars copulatiue est scita a te ⁊ sci/
as quod hec copulatiua soluz siguificat
adequate sicut sue partes: ergo copula/
tiua est scita a te. ¶ Item si utraq; pars
copulatiue est mihi dubia ⁊ scis q̃ nullū
pars repugnat alteri nec q̃ ex 1ª sequit̃
falsū ergo talis copulatiua est mihi du/
bia. p̃ª ps ponit̃ p copulatiuis factis ex cō
dictoriis ut rex sedet ⁊ nullꝰ rex sedet. zª
pticula ponit̃ p talibꝰ. oīs rex sedet ⁊ iste
ē rex posito q̃ vtraq; ps sit tibi duª sz sit
rex currēs coz̄ate quē dubitas ē regē ⁊
ppono tibi oīs rex sedet ⁊ pz zc̄. sz disiūc
tiue ē neccia ul' possibilis cū vna ps sit ẋa
ul' neccia uel possibis copulatia tū ē falsa
uel ipossibilis cū vna ps ē falsa ul' ipossi/
bilis ⁊ ē credita. cū vtraq; pars ē credita
Jtē copulatia ē ꝛtingēs cū vna ps sit cō
tingēs ⁊ altera nō impossibilis nec repu/
gnans. Disiūctiua ē necessaria cū si ex cō
tradictoriis uel disiūctia ē necessaria qñ
cōponit̃ ex oppositis repugnātibꝰ ut ista
soz. est uel soz. nō est cuiꝰ necessitas patet
p ipossibilitatē copulatie sibi opposite ⁊
sic de aliis. nec ampliꝰ plura dicūt. Et sic
est finis ꝛñarū Strodi. Deo grās amen.

Opus diligenter emēdatū per excel
lentē artiū doctorē dñm Lodouicū de
Mantua Impressū venetijs p Bernar
dinū celeriū de luere. M.cccc.lxxxiiij.
die vltimo aprilis.